virtual-project.eu

KRISTIN HANNAH

Insula luminii

KRISTIN HANNAH

INSULA LUMINII

Original: Summer Island (2001)

Traducere din limba engleză de:
ANDREEA FLORESCU

virtual-project.eu

2021

PARTEA ÎNTÂI

„Numai lupta pentru redobândirea a ce a fost pierdut
Și găsit și pierdut din nou și din nou, acum condiționată,
Doar aceea pare nefavorabilă. Dar poate nu e vorba
nici de câștig, nici de pierdere,
Ci doar de încercare. Restul nu mai este treaba noastră”.

T.S. Eliot, fragment din *East Cocker*

Capitolul 1

Plouase pe seară. În bezna totală, străzile din Seattle se întindeau ca niște fâșii de oglindă printre zgârie-norii cenușii și lucitori.

Revoluția internetului schimbase acest oraș tăcut și, chiar și după ce apusese soarele, zdrăngănitul, ciocănitul și zgomotele construcției se instalau într-un ritm constant. Clădirile parcă răsăreau peste noapte, înălțându-se din ce în ce mai sus înspre cerul acoperit. Copii cu păr mov, cercel în nas și haine rupte țâșneau prin centru în Ferrari nou-nouțe, de un roșu strălucitor.

Într-un colț din noul cartier la modă din Belltown se afla izolată o structură micuță din lemn. Fusese construită în urmă cu mai bine de o sută de ani, când doar câțiva oameni voiseră să locuiască atât de departe de inima orașului.

Proprietarilor postului de radio KJZZ nu le-a păsat că nu se mai potriveau în această zonă șic. Difuzaseră din locul acela de cincizeci de ani. Deveniseră dintr-un post de radio local și amărât cel mai cunoscut din Washington. Unul dintre motivele succesului era Nora Bridge, cea mai nouă senzație din lumea undelor radio.

Deși emisiunea ei, *Vindecare spirituală cu Nora*, fusese difuzată la nivel național mai puțin de un an, devenise un succes în toată regula. Sponsorii și afiliații nu mai pridideau să scrie cecuri suficient de repede, iar coloana ei de sfaturi cu publicare săptămânală la ziar, „Nora știe cel mai bine”, nu

fusese nicicând mai populară. Apăruse în peste 2.600 de ziare din întreaga țară.

Nora își începuse cariera dând sfaturi de gospodărie la un mic ziar din oraș, însă munca grea și o viziune puternică o ridicaseră pe scara ierarhică. Femeile din Seattle fuseseră primele care îi descoperiseră combinația unică dintre pasiune și moralitate; iar restul țării le-a urmat cât de curând.

Recenzorii susțineau că reușea să găsească o soluție pentru orice conflict emoțional; cel mai adesea pomeneau de puritatea inimii ei. Doar că se înșelau. Tocmai impuritatea din inima ei îi adusese succesul. Era o femeie obișnuită care făcuse niște greșeli neobișnuite, înțelegea astfel fiecare nuanță a nevoii și a pierderii. Nu a existat niciodată o clipă, nici măcar una, în care să nu-și amintească tot ceea ce pierduse. La ce dăduse cu piciorul. În fiecare seară, își revărsa regretele la microfon și, din acel izvor de tristețe, găsea compasiune, își gestionase cariera cu o precizie de laser, hrănind cu grijă presa cu întâmplări savuroase din trecutul ei. Chiar și săptămâna trecută, când cei de la revista *People* o puseseră pe copertă, nu existase nicio poveste care să-i investigheze viața. Își acoperise bine urmele. Fanii ei știau că e divorțată și că are două fiice. Cum și de ce i se destrămase familia rămăseseră, din fericire, niște întrebări personale.

În seara asta, Nora era în direct. Își trăsese scaunul cu rotile mai aproape de microfon și își aranjase căștile. Ecranul unui calculator îi arăta lista apelanților în așteptare. A accesat linia doi, în dreptul căreia scria: *Marge/mama – probleme cu fiica.*

— Bună și bine te-am găsit, Marge! Ești în direct cu Nora Bridge. Ce te preocupă în această seară?

— Bună… Nora?

Vocea apelantei părea ezitantă, puțin speriată chiar să se audă în direct după ce așteptase mai bine de o oră.

Nora a zâmbit, cu toate că numai producătorul ei o putea vedea. Fanii ei, aflase, se simțeau deseori anxioși. Și-a coborât vocea, îndulcind-o:

— Cum te pot ajuta, draga mea prietenă?

— Am niște probleme cu fiica mea, Suki.

Accentul apelantei o trăda ca fiind din Vestul Mijlociu.

— Câți ani are Suki, Marge?

— Împlinește șaizeci și șapte în noiembrie.

Nora a râs.

— Unele lucruri nu se schimbă niciodată, n-ai zice, Marge?

— Nu între mame și fiice. Suki a început să-mi scoată peri albe de când aveam treizeci de ani. Acum arăt precum Colonelul Sanders.

Râsetul Norei a fost mai domol de data aceasta. La patruzeci și nouă de ani, deja nu mai găsea părul grizonant drept un subiect amuzant.

— Așadar, Marge, care e problema cu Suki?

— Ei bine, a început Marge pufnind, săptămâna trecută a fost într-una dintre croazierele acelea pentru oameni singuri – știi tu, cele în care poartă toți cămăși cu motive hawaiiene și beau cocktailuri mov? În fine, astăzi mi-a zis că se căsătorește încă odată cu un bărbat pe care l-a întâlnit pe vas. La vârsta *ei*!

A pufnit din nou, făcând o scurtă pauză.

— Știu că și-ar fi dorit să mă bucur pentru ea, dar cum aș fi putut? Suki este o flușturatică. Eu și Tommy suntem căsătoriți de șaptezeci de ani.

Nora a cumpănit cum să răspundă. Evident, Marge știa că ea și Suki nu mai erau tinere și că timpul se pricepe de minune să-ți facă praf și pulbere până și cele mai bune intenții. Nu avea rost să fie sentimentală și să pomenească despre asta. Așa că, în schimb, a întrebat:

— Îți iubești fiica?

— Dintotdeauna am iubit-o, a răspuns Marge, suspinând ușor. Nu știi cum e, Nora, să-ți iubești fiica atât de mult… și să o vezi cum nu mai are nevoie de tine. Dacă se mărită cu bărbatul ăla și mă uită?

Nora a închis ochii și și-a eliberat mintea. Învățase trucul ăsta în urmă cu mulți ani; ascultătorii spuneau mereu lucruri care o atingeau fix în inima propriei dureri. Învățase să lase asta deoparte.

— Orice mamă se teme de asta, Marge. Singura cale de a-ți avea copiii aproape este să le dai drumul. Las-o pe Suki să ia cu ea dragostea pe care o are pentru tine, lasă dragostea să fie ca un far ce va străluci mereu în casa unde a crescut. Dacă va avea o astfel de putere, Suki nu va fi niciodată prea departe.

Marge a suspinat încetișor.

— Aș putea s-o sun… s-o întreb dacă nu vrea să vină cu iubitul ei la cină.

— Ar fi un început grozav! Noroc bun, Marge! Fii sigură pe tine și dă-ne de știre de cum evoluează lucrurile.

Și-a dres glasul și a închis.

— Haideți, oameni buni, a spus la microfon, haideți să o ajutăm pe Marge! Știu că mulți dintre voi aveți lucruri de reparat în propria familie. Sunați-i! Eu și Marge suntem aici să vă reamintim că iubirea nu este atât de fragilă cum pare uneori.

S-a lăsat pe spătarul scaunului, urmărind cum apelurile încep să se înmulțească. Problemele cu părinții erau mereu un subiect popular – în special problemele mamă-fiică. Pe ecranul de lângă cotul ei a văzut cuvintele: *linia patru/probleme cu fiica vitregă! Ginny.*

A preluat apelul de pe linia patru.

— Bună și bine te-am găsit, Ginny! Ești în direct cu Nora Bridge.

— Um, bună. Îți ador emisiunea.

— Mulțumesc, Ginny. Cum stau lucrurile în familia ta?

În următoarele două ore și treisprezece minute, Nora și-a pus inima pe tavă pentru ascultătorii săi. Nu pretindea niciodată că ar deține toate răspunsurile, nici că ar fi un substitut pentru doctorii sau terapeuții de familie. În schimb, încerca să le ofere prietenia ei acelor oameni obișnuiți și îngrijorați pe care nu-i întâlnise niciodată.

Și, așa cum îi era obiceiul, după ce emisiunea s-a sfârșit, s-a întors la birou. Acolo, și-a luat răgazul să le scrie personal mesaje de mulțumire acelor apelanți care fuseseră dispuși să-și lase adresa producătorului emisiunii. Mereu făcea asta cu mâna ei; nicio secretară nu copiase vreodată semnătura Norei. Era un lucru mărunt, însă Nora credea cu strășnicie în el. Oricine care fusese suficient de curajos încât să ceară în mod public sfaturi de la Nora merita un mesaj de mulțumire personal.

Când a terminat, se făcuse deja târziu.

Și-a luat servieta de la Fendi și s-a grăbit la mașină. Din fericire, erau doar câțiva kilometri până la spital. A lăsat mașina în parcarea subterană, de unde a ieșit într-un hol luminat artificial.

Trecuse programul orelor de vizită, însă acesta era un mic spital privat, iar Nora îl vizitase cu regularitate – în fiecare sâmbătă și în fiecare marți în ultima lună – încât anumite reguli puteau fi încălcate pentru a se potrivi cu programul ei încărcat. Nu strica deloc că era o celebritate locală, nici că asistentelor le plăcea la nebunie emisiunea ei radiofonică.

A zâmbit și a salutat cu un gest din mână chipurile familiare, pe măsură ce traversa coridorul înspre salonul lui Eric. Dinaintea ușii lui închise s-a oprit și a așteptat să-și vină în fire.

Cu toate că-l vedea des, nu era niciodată ușor. Eric Sloan era ca fiul pe care nu avea să-l aibă niciodată și era de nesuportat să-l vadă cum se luptă cu cancerul. Însă nu o avea decât pe Nora. Mama și tatăl lui Eric îl abandonaseră de mult, incapabili să-i accepte alegerile de viață, iar iubitul său frate mai mic, Dean, rareori își făcea timp să-l viziteze.

A deschis ușa de la salonul lui și a văzut că dormea. Stătea întins în pat, cu capul întors spre fereastră. Un pled multicolor, împletit de Nora cu mâinile ei, era înfășurat în jurul trupului său împuținat.

Cu părul care îi căzuse aproape complet, cu obrajii scobiți și cu gura deschisă, arăta ca un bătrân frânt. Și nici măcar nu-și sărbătorise încă cea de-a treizeci și una aniversare.

Preț de o clipă, i s-a părut că îl vede pentru prima oară. De parcă… cu toate că urmărise zilnic cum i se deteriorează sănătatea, nu văzuse acest lucru cu adevărat, iar acum îi apăruse pe neașteptate în față, îi furase chipul prietenului ei în timp ce ea se prefăcea prostește că totul avea să fie în regulă.

Însă nu avea să fie așa. Chiar acum, în acest moment, a înțeles ce tot încercase el să îi spună, iar suferința – pe care reușise să o înmagazineze în pătrate mici, consumabile – amenința să o copleșească. Într-o singură clipă a trecut de la speranță la… lipsa ei. Iar dacă lipsa speranței o rănea într-atât, cum putea el s-o îndure?

S-a dus la el și l-a mângâiat ușor pe creștetul golaș. Cele câteva șuvițe subțiri de păr, delicate precum pânza de păianjen, îi atingeau ușor degetele.

A deschis ochii, clipind somnoros înspre ea, încercând să îi adreseze un zâmbet șmecheresc, care aproape i-a reușit.

— Am vești proaste și vești bune, i-a zis el.

L-a atins pe umăr și atunci a simțit cât de fragil e. Atât de diferit față de băiatul înalt, cu coama de păr negru, care o ajutase să-și ducă în casă cumpărăturile…

Vocea i-a ieșit puțin sugrumată când a întrebat cu voioșie:

— Care sunt veștile bune?

— Gata cu tratamentele.

Ea l-a strâns de umăr prea tare; oasele i s-au mișcat ușor, ca la păsări, iar ea i-a dat imediat drumul.

— Și care sunt veștile proaste?

El a rămas cu privirea ațintită asupra ei:

— Gata cu tratamentele. A făcut o pauză, apoi: A fost ideea doctorului Calomel.

Ea a încuviințat simplu din cap, dorindu-și să găsească ceva profund de zis, doar că totul fusese deja spus între ei în ultimele unsprezece luni de la diagnosticul lui. Petrecuseră zeci de nopți vorbind despre și pe lângă acest moment. Ba chiar se crezuse pregătită pentru el – pentru acest început al sfârșitului – însă acum își dădea seama de propria naivitate. Nu aveai cum să fii „pregătit" pentru moarte, cu atât mai puțin pentru moartea unui tânăr la care țineai.

Și totuși, înțelegea. Văzuse în ultima vreme cum cancerul îl acaparase din ce în ce mai mult.

El a închis ochii, iar ea s-a întrebat dacă își amintea de bărbatul sănătos și viguros care fusese cândva, de băiatul cu râsul puternic… de profesorul atât de iubit de studenții săi… ori dacă își aducea aminte de partenerul său, Charlie, care, cu câțiva ani în urmă, se aflase și el pe un pat de spital, luptând și pierzând bătălia împotriva infecției cu HIV…

În cele din urmă, și-a ridicat privirea spre ea; încercarea lui de a-i zâmbi a făcut-o să-i dea lacrimile. În acea secundă, a văzut frânturi din toată viața lui. Și l-a închipuit la opt ani, stând la masa din bucătărie, mâncând cereale Lucky Charms, un băiețel cu părul vâlvoi, cu pistrui, genunchi bandajați și urechi clăpăuge.

— Mă duc acasă, a spus el încetișor. Se ocupă cei de la spital…

— Asta e super, a zis pe o voce îngroșată, zâmbind larg, încercând să pretindă că vorbeau despre unde avea el să locuiască… în loc de unde alesese să moară. Am un avans considerabil cu rubrica din ziar, o să-mi iau liber săptămâna asta, să te vizitez în timpul zilei. Încă mai am de lucru noaptea, dar…

— Mă referam la insulă. Mă duc *acasă.*

— Ai de gând să-ți suni în sfârșit familia?

Ei îi displăcuse profund hotărârea lui de a-și gestiona boala în privat, însă el rămăsese ferm în această privință. Îi interzisese Norei să spună cuiva și, chiar dacă nu era de acord, nu avusese altă opțiune decât să-i respecte dorințele.

— A, da. Au fost foarte înțelegători cu alte ocazii.

— De data asta nu e la fel cu a le mărturisi orientarea ta, și o știi prea bine. E timpul să-l suni pe Dean. Și pe părinții tăi.

Privirea pe care i-a adresat-o era atât de deznădăjduită, încât ea și-a întors capul.

— Dacă i-aș spune mamei, iar ea tot nu ar veni să mă vadă?

Nora putea înțelege.

Chiar și o fărâmă din speranța aceea ar fi putut să-l facă bucăți acum.

— Măcar sună-ți fratele. Dă-i o șansă.

— O să mă gândesc.

— Atât îți cer, a zis, silindu-se să zâmbească. Dacă poți aștepta până marți, te duc cu mașina…

El i-a atins mâna cu blândețe.

— Nu am atâta vreme la dispoziție. Am aranjat să fiu dus cu avionul. Lottie e deja acolo, pregătește casă.

Nu am atâta vreme la dispoziție. Era de infinite ori mai rău să audă cuvintele acelea rostite cu voce tare. A înghițit cu greu:

— Nu cred că ar trebui să fii singur.

— Ajunge.

Vocea lui era caldă, ochii încă și mai calzi, însă ea nu auzise decât umbra vigorii lui de odinioară. Îi amintea, așa cum era uneori nevoit, că era un adult, un bărbat în toată firea.

— Acum, a continuat el, bătând din palme, zici că suntem dintr-o piesă de-ale lui Ibsen. Hai să vorbim despre altceva. Ți-am ascultat emisiunea din seara asta. Mame și fiice. Mereu te atinge subiectul ăsta.

Și, uite așa, el îi readusese cu picioarele pe pământ. Ca de obicei, era uimită de rezistența lui. Când viața părea prea mare pentru a putea fi înghițită, știa că el reușea să meargă mai departe tăind-o în bucăți mai mici. Lucrurile normale… conversațiile obișnuite erau salvarea lui.

Și-a tras un scaun și s-a așezat.

— Nu știu niciodată ce să spun, iar când ofer un sfat, mă simt de parcă aș fi cea mai mare ipocrită din lume. Cum s-ar simți Marge să afle că nu am mai vorbit cu propria fiică de unsprezece ani?

Eric nu a răspuns la întrebarea ei retorică. Era unul dintre lucrurile care îi plăceau cel mai mult la el. Nu încerca niciodată să o aline cu minciuni. Însă o ajuta că exista cineva care să știe cât de dureros e pentru Nora să se gândească la fiica ei cea mică.

— Mă întreb ce face acum.

Era o întrebare recurentă între ei, una în privința căreia speculau la

nesfârșit.

Eric a reușit să râdă.

— Când vine vorba de Ruby, poate fi orice, de la a lua prânzul cu Steven Spielberg până la a-și pune un cercel în limbă.

— Ultima oară când am vorbit cu Caroline mi-a spus că Ruby își vopsise părul albastru, a râs Nora după care a tăcut brusc.

Nu era nimic amuzant.

— Ruby a avut dintotdeauna un păr atât de frumos…

Eric s-a aplecat înainte. Pe chip i-a apărut deodată o expresie de sinceritate.

— Nu e moartă, Nora.

Ea a încuviințat din cap.

— Știu. Încerc de fiecare dată să-mi trag speranța din gândul ăsta.

El a zâmbit larg.

— Acum, scoate tablele. Am chef să te bat măr.

•

Era abia a doua săptămână din iunie și deja temperaturile ajungeau la 38 de grade. Un val neobișnuit de căldură, după cum anunțaseră la știrile locale, genul de vreme care venea de obicei dinspre sudul Californiei abia pe la mijlocul anului. Căldura îi înnebunea pe oameni. Se trezeau cu cearșafurile umede și se duceau în căutarea unui pahar cu apă, surprinși să descopere, după ce li se limpezea vederea, că în mână aveau în schimb arma ținută ascunsă în bibliotecă. Copiii țipau prin somn și nici măcar dozele de Tylenol lichid nu le puteau răcori pielea febrilă. Prin întreg orașul, păsările se avântau de pe cablurile telefonice, aterizând în grămezi disperate pe peluzele însetate.

Nimeni nu putea dormi pe o astfel de vreme, iar Ruby Bridge nu făcea excepție. Stătea întinsă în pat, cu cearșafurile aruncate pe podea și cu o compresă rece pe frunte. Minutele se scurgeau, fiecare dintre ele un geamăt prins în aparatul de aer condiționat, foșnet și un șuierat care nu făceau decât să împrăștie aerul fierbinte prin jur. Era singură. Iubitul ei, Max, o părăsise cu doar câteva zile înainte. După cinci ani de stat împreună, el plecase din viața ei asemenea unui instalator care terminase o treabă neplăcută. Nu lăsase în urmă decât niște piese de mobilier de proastă calitate și un bilet.

Dragă Ruby,

Nu am vrut să nu te mai iubesc (și nici să mă îndrăgostesc de Angie), dar așa e viața. Știi și tu. Am nevoie să fiu liber. La naiba, oricum știm amândoi că nu m-ai iubit niciodată.

Ai grijă.

Max.

Amuzant era (deși clar nu de râs) că abia dacă-i simțea lipsa. De fapt, nu-i ducea deloc lipsa. Îi lipsea doar ideea de el. Îi lipsea a doua farfurie la masă, celălalt trup din patul care părea că se lărgise în absența lui. În mare parte, îi lipsea să pretindă că e îndrăgostită. Max fusese… o speranță. Întruchiparea fizică a credinței că putea iubi și că era iubită la rândul ei. Alarma a sunat la șapte dimineața. Ruby s-a dat jos din pat, lăsând în urmă o dâră de transpirație, ca un melc. Tăblia instabilă a patului s-a lovit de perete. Sutienul și chiloții i se lipeau de trupul umed. S-a întins după paharul cu apă de lângă pat și l-a presat între sâni, apoi s-a dus la baie, unde a făcut un duș călâi. A transpirat la loc înainte să apuce să se șteargă măcar. Oftând extenuată, s-a dus în bucătărie ca să pună de cafea. Și-a turnat o cană, adăugând o cantitate generoasă de frișcă. Niște bucăți mari și albe au început numaidecât să plutească la suprafață, formând o cruce.

O altă femeie ar fi crezut pur și simplu că frișca era stricată, însă Ruby știa mai bine: era un semn. De parcă ar fi avut nevoie de magie ca să-i spună că e prinsă în ciclul de centrifugare al vieții ei. A vărsat-o în chiuvetă și s-a dus înapoi în dormitor, strângând de pe podea pantalonii din poliester pătați de grăsime și bluza albă din bumbac. Transpirând, cu o durere de cap și cu o disperată nevoie de cafea, s-a îmbrăcat și a ieșit în căldura înăbușitoare.

A coborât scările până la mașina ei, un Volkswagen Bug din 1970. După câteva încercări, motorul a pornit, iar Ruby s-a îndreptat spre Irma's Hash House, restaurantul din Venice Beach unde lucra de aproape trei ani. Nu intenționase niciodată să rămână chelneriță; slujba trebuia să fie una temporară, ceva cu care să-și plătească facturile până când avea să se pună pe picioare, până când ar fi făcut furori la vreunul dintre cluburile de comedie locale, ar fi primit o invitație la emisiunea lui Leno[1] și – în sfârșit – i-ar fi fost oferit propriul serial, intitulat, firește, *Ruby!* Și-l închipuise mereu cu semnul exclamării, întocmai ca unul dintre acele

spectacole din Vegas pe care bunica ei le adora.

Dar la douăzeci și șapte de ani nu mai era tânără. După aproape un deceniu în care încercase să pătrundă pe scena comediei, de-acum începea să fie „prea bătrână”. Toată lumea știa că dacă nu reușeai să te afirmi până la treizeci de ani, erai istorie. Iar Ruby începea să creadă că ar trebui să înceapă să adune pietrele prețioase.

În cele din urmă, a intrat printre furgonetele vechi și printre autobuzele Volkswagen care umpleau parcarea aglomerată a restaurantului în stilul anilor ’50. Peste tot unde te uitai vedeai numai plăci de surf; iar celor mai multor dintre mașini abia li se mai vedea vopseaua de abțibilduri. Mulțimea arsă de soare venea de la kilometri depărtare pentru faimoasa omletă din șase ouă a Irmei. A parcat lângă un autobuz care părea desprins din filmul *Fast Times al Ridgemont High.* S-a silit să zâmbească, după care a intrat în restaurant. Când a deschis ușa din față, clopoțelul de deasupra a scos un clinchet vesel.

Irma s-a repezit spre ea, coafura ei ca un stup cu trei etaje luându-i-o înainte. Ca de obicei, s-a mișcat iute, aplecată ca vela unei corăbii care se scufundă, ca să se oprească brusc în fața lui Ruby. Și-a mijit ochii daţi cu prea mult rimel, iar Ruby s-a întrebat – încă o dată – dacă oamenii ar putea fi dataţi cu carbon după machiaj.

— Aveai program noaptea trecută!

— Rahat, a scâncit Ruby.

— Te concediez, a spus Irma cu mâinile încrucișate la piept. Nu ne putem baza pe tine. Debbie a trebuit să lucreze tură dublă azi-noapte. Te așteaptă lichidarea la casă. Și aștept și uniforma predată până mâine. Curată.

Buzele lui Ruby au tremurat revoltate. Gândul de a implora pentru slujba asta de rahat îi provoca greață.

— O, haide, Irma, am *nevoie* de slujba asta.

— Îmi pare rău, Ruby. Sincer.

Irma s-a întors și a plecat.

Ruby a rămas în loc un minut, inspirând mirosul familiar de sirop de arțar și grăsime, după care și-a înșfăcat cecul de pe tejghea și a ieșit din restaurant. S-a urcat în mașină și a condus fără țintă, când pe o stradă, când pe alta. În cele din urmă, când a simțit că fața i se topește de pe craniu, a parcat pe o stradă dintr-un cartier comercial. Înăuntrul buticurilor șic, cu aer

condiționat, a văzut zeci de lucruri frumoase pe care nu și le permite, vândute de fete care aveau jumătate din vârsta ei. Și-a dat seama cât de jos ajunsese când i-a atras atenția un anunț cu ANGAJĂM VÂNZĂTOARE de pe vitrina unui magazin care vindea animale.

În niciun caz. Era suficient de rău să servească tocătura de vită familiei Butt. Să fie a naibii dacă avea să le vândă și un dihor.

S-a întors la mașină și a luat-o din loc, de data aceasta îndreptându-se cu o viteză nechibzuită spre destinația ei. Când a ajuns pe Wilshire Boulevard, a oprit în fața unui zgârie-nori și a parcat.

Înainte să aibă timp să se răzgândească, a pus piciorul pe scările rulante și a urcat până la ultimul etaj. Când ușile s-au deschis, un aer rece și dulce a întâmpinat-o, uscându-i transpirația de pe obraji. A traversat iute holul până la biroul agentului și a trecut prin ușile duble din sticlă opacă.

Recepționera, Maudeen Wachsmith, stătea cu nasul într-un roman de dragoste. A zâmbit, abia ridicându-și privirea.

— Bună, Ruby, a spus ea. E ocupat azi. Va trebui să-ți faci programare.

Ruby a trecut pe lângă Maudeen și a deschis larg ușa.

Agentul ei, Valentine Lightner, era acolo, așezat pe scaunul de la biroul lui scump, din sticlă. Și-a ridicat privirea. Când a văzut-o pe Ruby, zâmbetul i s-a prefăcut într-o încruntătură.

— Ruby… Nu te așteptam… nu-i așa?

Maudeen a venit în fugă în urma lui Ruby.

— Îmi pare rău, domnule Lightner…

El și-a ridicat mâna.

— Nu-ți face griji, Maudeen, a zis și s-a lăsat pe spătarul scaunului. Deci, Ruby, ce s-a întâmplat?

Ea a așteptat ca Maudeen să plece, după care s-a apropiat de birou. Era umilitor de conștientă că încă purta uniforma de muncă și că avea urme de transpirație pe bluză.

— Mai e disponibil postul acela de pe vasul de croazieră?

În urmă cu trei luni, râsese la o asemenea propunere – vasele de croazieră erau morgi plutitoare pentru orice talent –, însă acum nu îi mai părea sub demnitatea ei. La naiba, părea chiar peste.

— Am *încercat* să te ajut, Ruby. Scrii texte amuzante, dar adevărul este că le spui nasol. Și nu e că porți sâmbetele cuiva, ci la o bună parte din oraș. Ți-ai sabotat prea multe relații din industria asta. Nimeni nu vrea să te

angajeze.

— Cineva…

— Nimeni. Îți aduci aminte de slujba pe care ți-am găsit-o la serialul acela? Ai încetinit producția din prima săptămână și i-ai înnebunit pe toți cu rescrierile.

— Personajul meu era stupid. Nu avea nici măcar o singură replică amuzantă.

Val s-a uitat la ea, ochii lui de un albastru-deschis mijindu-se ușor.

— Să-ți amintesc atunci că emisiunea încă se difuzează și un alt comediant – mai puțin talentat – face treizeci de mii de dolari pe episod spunând ce are de spus?

— E o emisiune de rahat.

Ruby s-a lăsat în scaunul de piele din fața biroului lui. I-a luat o clipă să-și îndese egoul într-o cutiuță.

— Sunt falită. Irma m-a concediat de la restaurant.

— De ce nu o suni pe mama ta?

Și-a închis ochii o clipă și a tras aer adânc în piept.

— Nu face asta, Val, a spus încetișor.

— Știu, știu, e o scorpie ieșită din iad. Dar, haide, Ruby, am văzut articolul din *People*. E bogată și faimoasă. Te-ar putea ajuta.

— Și tu ești bogat și faimos și nu mă poți ajuta. Pe lângă asta, m-a *ajutat* suficient. Niște atenție maternă în plus și o să ajung legată de o masă din salonul B, cântând „I Gotta Be Me”.

Ruby s-a ridicat în picioare. A fost nevoie de un efort colosal, având în vedere că nu voia decât să se facă ghem și să doarmă.

— Ei bine, mulțumesc pentru nimic, Val.

— Mi-e al naibii de ușor să te ajut când ai așa o personalitate sclipitoare, a spus și a oftat. O să încerc în Asia. Lor le plac la nebunie comedianții americani. Ai putea face circuitul cluburilor de noapte.

I se făcea rău numai gândindu-se la așa ceva.

— Să spui glume unui traducător.

S-a schimonosit, închipuindu-se într-unul dintre acele baruri pentru bărbați, cu femei dezbrăcate zvârcolindu-se în susul și în josul barelor argintii din spatele ei. Investise deja din timpul ei în astfel de localuri. Toată tinerețea ei și-o petrecuse în umbra altor artiști.

— Poate a venit timpul să renunț. S-o termin. Să mă dau bătută.

Val s-a uitat la ea.

— Și ce-o să faci?

Nu *Nu face asta*, *Ruby*, *ești prea talentată să renunți.* Asta îi spusese în urmă cu șase ani.

— Am făcut un an de literatură engleza la UCLA[{2}]. Poate asta o să-mi aducă o slujbă de supervizor la Burger King.

— Ai personalitatea potrivită să servești publicul.

Nu s-a putut abține să nu râdă. Îl cunoștea pe Val de atâta vreme, încă din primele ei zile la Comedy Store. Val fusese mereu campionul ei, cel mai mare fan al ei, însă, în ultimii ani, îl dezamăgise, iar încă și mai rău era că se dezamăgise pe sine. Devenise dificilă, temperamentală, greu să găsească un loc și, cel mai rău dintre toate, neamuzantă. Val putea să depășească orice obstacol în afară de acela. Nici ea nu știa ce era în neregulă cu ea. Doar că părea tot timpul furioasă. Se și vedea pe marginea prăpastiei.

— Apreciez tot ce ai făcut pentru mine, Val. Serios, știu cât de greu e să faci rost de lucru pentru o primadonă fără talent.

De cum i-au ieșit cuvintele pe gură, Ruby a auzit ce se afla de fapt dincolo de ele. Șovăitor, temător, dar, cu toate astea, prezent. Un adio. Iar partea cea mai rea era că și Val auzise același lucru și nu-i spusese *Nu, nu face asta*, *suntem departe de a fi terminați.*

În schimb, a spus:

— Ai la fel de mult talent brut ca oricine. Luminezi o afurisită de încăpere cu zâmbetul tău și ai mintea brici. S-a aplecat spre ea: Dă-mi voie să-ți pun o întrebare. Când ai încetat să mai zâmbești, Ruby?

Ea știa răspunsul, firește. Se întâmplase în primul an de liceu, însă nu voia să se gândească la asta – nici măcar pentru a-i da lui Val un răspuns.

Obiectele din oglindă sunt mai aproape decât par. Același lucru era adevărat și pentru amintiri; era mai bine să nu te uiți.

— Nu știu, a răspuns ea, refuzând să-i întâlnească privirea.

Își dorea să-l lase pe Val să vadă cât de speriată era, cât de singură se simțea. Se gândea că dacă ar face asta, dacă ar putea, măcar o dată, să-i permită unui prieten să-i vadă vulnerabilitatea, probabil că ar fi salvată. Dar nu putea. Indiferent decât încerca, Ruby nu reușea să lase garda jos. Emoțiile ei erau atât de bine împachetate înăuntrul ei, atât de ermetic închise, încât fiecare rană și fiecare amintire erau încă proaspete.

— Ei bine, a zis în cele din urmă, îndreptându-și umerii și scoțând aerul

din pieptu-i neimpresionant. I s-a părut pentru o secundă că arată stupid, o rândunică rănită încercând să impresioneze un șoim călător. Ar trebui să plec. Trebuie să-mi iau niște ciorapi de plasă și un spray cu piper dacă tot mă apuc să fac trotuarul.

Val a zâmbit.

— O să sun în Asia. Vorbim peste câteva zile.

— Îți sunt recunoscătoare.

Ar mai fi adăugat ceva, poate chiar s-ar fi ploconit puțin, însă gâtul părea că i se blocase. Val a dat ocol biroului, micșorând distanța dintre ei. Ea i-a văzut tristețea din ochi și regretul.

— Te-ai pierdut pe drum, i-a zis el încetișor.

— Știu.

— Ascultă-mă, Ruby. Știu ce înseamnă să fii pierdut. Trebuie s-o iei de la început.

Ea a înghițit cu greu. Genul ăsta de sinceritate se potrivea mai bine prin alte părți ale țării, unde timpul se măsura în sezoane sau anotimpuri. Aici, în Los Angeles, timpul se scurgea în intervale de treizeci de secunde; adevăratele emoții nu apucau să iasă sub o astfel de presiune.

— Nu-ți face griji pentru mine, Val. Supraviețuiesc. Acum, mă duc acasă și mă pun pe învățat japoneză.

El a strâns-o ușor de umăr.

— Asta-i fata mea.

— *Sayonara.*

Și-a fluturat degetele într-un salut în stil californian și a încercat să iasă cât mai repede din birou. Era greu să te faci nevăzută îmbrăcată într-o uniformă de chelneriță pătată de transpirație, și de cum a ieșit din biroul lui, a renunțat la zâmbetul fals. S-a dus agale înspre lift și a coborât până în hol, după care s-a îndreptat spre mașina ei. Volkswagenul arăta ca un gândac pe moarte, înghesuit lângă aparatul de taxat. Abia a intrat, că s-a și strâmbat toată. Scaunul era îngrozitor de fierbinte. Pe parbriz se afla un bilet de parcare. A lăsat geamul în jos și s-a întins după el, scoțând bucata de hârtie de sub ștergătorul ruginit. L-a mototolit și l-a aruncat pe fereastră. În mintea ei, să ceri bani pe capcana asta de șobolani și să te mai aștepți să fii și plătit era ca și cum ai lăsa o chitanță pe pernă la un adăpost de săraci.

Nici nu a apucat biletul de parcare să atingă strada, că ea și pornise motorul și ieșise în Wilshire Boulevard, unde a fost numaidecât înghițită de

trafic. În Studio City, străzile erau mai liniștite. Câțiva copii din cartier se jucau în micile curți din față. În ciuda riscului crescut de incendiu, apa nu era risipită pe tobogane ori aspersoare. Ruby a ocolit un saint-bernard mare și bălos care dormea în mijlocul străzii și a tras pe trotuarul din fața complexului ei de apartamente. Și-a șters fruntea și s-a îndreptat spre scări. Nu a ieșit nimeni să-i dea bună ziua; era o căldură dată naibii. Vecinii ei erau probabil strânși în jurul aparatelor de aer condiționat din apartamentele lor – echivalentul modern al oamenilor peșterii strânși în jurul minunăției focului. Când a ajuns la etajul ei, Ruby gâfâia atât de rău, încât suna ca Shelley Winters după ce a înotat în *Aventurile lui Poseidon* și, practic vorbind, era la fel de udă. Transpirația îi curgea de pe frunte și i se prindea în gene, încețoșând totul în jur. I-a luat ceva vreme să deschidă ușa; mereu se întâmpla așa. Covorul zdrențuit se prinsese la ușă. A reușit într-un final să deschidă ușa și să se strecoare înăuntru. A rămas în prag, gâfâind, cu privirea ațintită la mobila deplorabilă din micul și lugubrul ei apartament și a simțit un șuvoi fierbinte de lacrimi. În mod absurd, s-a gândit: *Numai dacă ar ploua.* Întreaga ei zi ar fi fost cu totul altfel dacă afurisita de vreme s-ar fi schimbat.

Capitolul 2

În Seattle, iunie e o lună grea. Acesta e sezonul în care, când clopoțelul școlii sună pentru ultima oară, iar bujorii și nemțișorii înfloresc, localnicii încep să se plângă că au fost trași pe sfoară. Ploile începuseră din octombrie (cei din Seattle jurau de fiecare dată că începuseră și mai devreme anul acesta); cam prin ultima săptămână din mai, până și localnicilor puși la grele încercări meteorologice le ajungea cuțitul la os. Urmăreau cu religiozitate buletinele de știri, văzând cele dintâi poze cu oamenii care înotau în apele calde mai de la sud. Rudele începeau să sune, vorbind la telefoanele mobile în timp ce stăteau afară la grătar. Vara poposise în toate celelalte colțuri din America.

Localnicii priveau acest lucru ca pe o chestiune ce ținea de corectitudine. *Meritau* și ei vară. Îndură seră nouă luni lungi vremea capricioasă și venise momentul să se bucure de soare.

Așadar, nu era deloc surprinzător că plouase în ziua când Nora Bridge își sărbătorea cea de-a cincizecea aniversare. Nu a luat vremea drept un

semn rău, nici ca fiind prevestitoare a ghinionului. Privind în urmă însă, ar fi putut s-o facă. În schimb, s-a gândit doar atât: *Plouă.* Desigur. Plouase la aproape fiecare aniversare de-a ei.

Stătea dinaintea ferestrei de la birou, sorbind din băutura preferată – șampanie Mumm cu o felie de piersică proaspătă – și urmărea traficul de pe Broad Street. Era patru și jumătate. Ora de vârf într-un oraș care-și depășise capacitățile propriilor șosele de zece ani. Pe pervaz, vreo zece felicitări se înșirau de-a lungul lambriurilor lucioase din lemn de arțar. Primise felicitări și daruri de la toți colegii ei de la radio. Toate erau încântătoare, însă felicitarea pe care o prețuia cel mai mult era de la fiica ei mai mare, Caroline. Firește, bucuria felicitării fusese umbrită de faptul că, și anul acesta, nu primise niciuna de la Ruby.

— O să fii bine mâine, și-a spus încetișor propriei reflexii, surprinsă în fereastra plouată.

Și-a acordat un răgaz scurt ca să se complacă în regret – să sufere pentru felicitarea care nu era acolo –, după care s-a repliat. Cei cincisprezece ani de terapie îi oferiseră această abilitate; putea acum să compartimenteze. În ultimii câțiva ani, reușise în sfârșit să-și stăpânească tumultuoasele emoții. Căderile nervoase și episoadele depresive care cândva îi afectaseră viață erau acum o amintire îndepărtată și dureroasă.

S-a întors cu spatele la fereastră și s-a uitat înspre ceasul din cristal de pe biroul ei. Era 16.38.

Trebuiau să fie în sala de conferințe de-acum, aranjând mâncarea, sticlele de șampanie, farfuriile pline cu felii de piersică. Asistenți, agenți de presă, scenariști, producători, cu toții se pregăteau să petreacă o oră din timpul lor personal prețios pentru a organiza o petrecere „surpriză” în cinstea celei mai noi vedete radiofonice.

Și-a lăsat paharul de șampanie pe birou și a deschis unul dintre sertare, scoțând o mică trusă de machiaj neagră de la Chanel. Și-a retușat machiajul, după care a ieșit din birou. Holurile erau neobișnuit de tăcute. Probabil toată lumea ajuta la petrecere. La 16.45 punct Nora a intrat în sala de conferințe. Nu era nimeni înăuntru.

Masa cea lungă era goală; niciun fel de mâncare, niciun confetti colorat pe podea. O ghirlandă cu „La mulți ani” era atârnată de lustrele de deasupra capului. Părea ca și cum cineva începuse să decoreze pentru o petrecere, ca apoi să se oprească brusc. Abia o secundă mai târziu i-a observat pe cei doi

bărbați din stânga ei: Bob Wharton, proprietarul și managerul postului de radio, și Jason Close, avocatul firmei.

Nora le-a zâmbit cu căldură.

— Bună, Bob, Jason, a spus ea, apropiindu-se de ei. Mă bucur să vă văd.

Cei doi bărbați au schimbat rapid o privire. Ea a simțit o ușoară neliniște.

Fața umflată a lui Bob, îmbătrânită de cele două martini de la prânz și de cele douăzeci de țigări pe zi, s-a strâns într-o încruntătură.

— Avem vești proaste.

— Vești proaste?

Jason a trecut pe lângă Bob, oprindu-se în dreptul Norei. Părul său de culoarea oțelului era pieptănat la perfecție. Un costum negru Armâni îl făcea să arate ca un cap mafiot de patruzeci de ani.

— Bob a primit mai devreme un telefon de la un bărbat pe nume Vince Corell.

Nora parcă a fost lovită peste față. A simțit că rămâne fără aer în plămâni.

— A susținut că a avut o aventură cu tine cât timp erai căsătorită. Vrea să îl plătim ca să-și țină gura.

— Iisuse, Nora! a scuipat Bob cuvintele cu furie. O *afurisită* de aventură! În timp ce copiii îți erau acasă! Ar fi trebuit să ne spui.

De o mie de ori le spusese ascultătorilor și cititorilor ei să fie puternici. Să nu lase să se vadă că se tem. Să creadă în ei înșiși, iar astfel oamenii vor ajunge să creadă în ei. Însă acum, când avea și ea nevoie de tăria aceea, nu mai avea putere.

— Aș putea spune că minte, a zis ea, făcând o grimasă la auzul propriei voci șoptite și disperate.

Jason și-a deschis servieta și a scos de acolo un plic.

— Poftim.

Norei i-au tremurat mâinile când a luat plicul și l-a deschis.

Înăuntru se aflau fotografii alb-negru. A tras afară prima coală, nu mai mult de jumătate până să-și dea seama ce e.

— O, Doamne, a șoptit ea.

A întins mâna după cel mai apropiat scaun, strângând mânerul din metal. Numai voința a ajutat-o să nu se prăbușească în genunchi. A îndesat fotografiile înapoi în plic.

— Trebuie să existe o cale să oprim asta, a spus, uitându-se la Jason. Vreun ordin judecătoresc. Acelea sunt fotografii personale.

— Da, sunt. Ale lui. Este evident că tu… știai că aparatul foto era acolo. Pozai. Iar el probabil că a tot așteptat să devii faimoasă. Articolul din *People* trebuie să fi fost de vină.

Ea a tras aer adânc în piept și i-a privit pe amândoi.

— Cât cere?

A urmat o pauză apăsătoare, după care Jason a făcut un pas în față.

— Jumătate de milion de dolari.

— Pot face rost de banii ăștia…

— Banii nu rezolvă genul ăsta de problemă, Nora. Și știi acest lucru. Mai devreme sau mai târziu, pozele tot vor ieși la iveală.

Ea a înțeles numaidecât.

— L-ați refuzat, a zis crispată. Iar acum se va duce cu ele la tabloide. Jason a încuviințat din cap.

— Îmi pare rău, Nora.

— Pot explica asta fanilor mei, a zis ea. Bob? Vor înțelege…

— Oferi sfaturi Nora, a răspuns Bob, scuturând din cap. O să iasă ditamai scandalul. Iisuse, te-am promovat ca pe o versiune modernă a Maicii Tereza, iar acum se dovedește că ești ieșită din *Debbie Does Dallas*[3].

Nora a tresărit.

— Nu e corect, Bob.

— Crede-ne, a intervenit Jason, niște oameni care locuiesc în parcul cu rulote din cine știe ce orășel american *nu* vor înțelege că idolul lor a simțit nevoia să se elibereze.

Bob a încuviințat din cap.

— Când pozele astea vor fi făcute publice, ne vom pierde sponsorii într-o clipă.

Nora și-a împreunat mâinile, încercând să-și mențină calmul. Știa însă că nu-i va reuși.

— Ce ne rămâne de făcut?

O pauză. O privire. După care Jason a spus:

— Vrem să-ți iei niște timp liber.

Totul se întâmpla mult prea repede. Nici nu putea gândi limpede. Nu știa decât că nu putea să renunțe. Cariera ei era tot ce avea.

— Nu pot…

Jason s-a apropiat de ea, atingând-o cu blândețe pe umăr.

— Ți-ai petrecut bună parte din ultimii zece ani spunându-le oamenilor să-și onoreze angajamentele și să-și pună familiile pe primul loc. Cât timp crezi că îi va lua presei să descopere că nu ai vorbit cu propria-ți fiică de la divorț? Sfaturile tale vor avea puțin de suferit după asta.

Bob a încuviințat din cap.

— Presa o să te facă bucăți, Nora. Și nu pentru că ai merita-o, ci pur și simplu pentru că poate. Tabloidele adoră celebritățile cu probleme… și cu poze sexy. La naiba, o să sară în sus de bucurie la așa vești!

Și, uite-așa, viața Norei a alunecat printre degete într-o clipită.

— O să se afle totul, a șoptit ea, știind în sinea ei că nu era adevărat sau că, dacă era adevărat, în cele din urmă nici nu ar mai fi contat.

Unele pale de vânt au forța unui uragan și distrug totul în calea lor.

— O să-mi iau liber câteva săptămâni. Vedem ce se întâmplă. Mă voi gândi la o declarație.

— Doar ca să știi, a lămurit Jason, e un concediu planificat. Nu vom recunoaște că are vreo legătură cu scandalul.

— Mulțumesc.

— Sper să treci cu bine peste asta, a mai spus Jason. Cu toții sperăm acest lucru.

Jason și Bob au vorbit amândoi deodată, după care o tăcere stânjenitoare s-a așternut în jur. Nora i-a auzit trecând pe lângă ea, apoi ușa s-a închis în urma lor.

A rămas acolo, singură, cu privirea încețoșată de lacrimile pe care nu și le-a mai putut înfrâna. După unsprezece ani de lucrat 72 de ore pe săptămână, totul se sfârșise. Uite-așa. Viața i se năruise, spulberată de câteva fotografii nud făcute acum o viață de om. Lumea avea să-i descopere ipocrizia, și – Doamne! – la fel și fiicele ei. Aveau să afle în cele din urmă, fără îndoială, că mama ei avusese o aventură și că mințise pe toată lumea atunci când renunțase la căsnicia ei.

•

Ruby avea o durere de cap cumplită. Dormise cu intermitențe toată ziua.

În cele din urmă, s-a împleticit spre bucătărie și s-a îndreptat spre frigider. Când l-a deschis, lumina fluorescentă i-a înțepat ochii, care-o ardeau. Mijindu-i, a apucat o sticlă cu suc de portocale și a băut direct din

recipient. Lichidul i s-a prelins pe bărbie. L-a șters cu dosul palmei.

În sufragerie – ce glumă! dacă locuiai într-o asemenea încăpere dezolantă, fie erai pe moarte, fie erai prea prost de mai continuai să respiri – s-a sprijinit de peretele aspru, lăsându-se să alunece pe podea, cu picioarele întinse. Știa că trebuie să meargă până la magazinul lui Chang să cumpere un ziar, însă numai gândul de a se uita la mica publicitate era prea greu de suportat. Slujba de la Irma nu fusese cine știe ce – dimpotrivă, fusese chiar îngrozitoare –, dar măcar fusese a ei. Nu fusese nevoită să stea în așteptare la telefon, implorând să i se acorde o șansă, să spună din nou replica *Chiar sunt un comediant.* De parcă ar fi fost specială, nu doar o altă ratată din șirul de bărbați și de femei care veneau la Hollywood cu un bilet ieftin doar dus, visând la ziua de mâine.

Atunci a sunat telefonul.

Ruby nu a vrut să răspundă. Nu aveau cum să fie vești bune. Cel mult, poate era Caroline, sora ei ultra zeloasa din Liga Juniorilor, care avea doi copii perfecți și o bomboană de soț. Era posibil ca tatăl ei să-și fi amintit, în sfârșit, de ea, însă Ruby se îndoia de asta. De când se recăsătorise și își întemeiase cea de-a doua familie, tatăl ei era mai interesat de hrănirea de la miez de noapte a bebelușului decât de ce se petrecea în viața de adult a fiicei lui. Dacă era sinceră, nici nu-și amintea când o sunase ultima oară. Telefonul continua să sune. În cele din urmă, s-a târât pe covorul zdrențuit și a răspuns la al patrulea țârâit.

— Alo?

Tonul îi era cam răstit, își dăduse și ea seama, dar cui îi păsa? Avea o dispoziție proastă și nu o interesa cine afla.

— Stai așa, nu-mi rupe capul.

Lui Ruby nu-i venea să creadă.

— Val?

— Eu sunt, scumpo, agentul tău preferat.

Ea s-a încruntat.

— Pari destul de fericit, având în vedere că toată cariera mea dă roată vasului de toaletă.

— Sunt fericit. Uite cum stă treaba. Ieri am sunat pe toată lumea la care m-am gândit c-ar putea să te angajeze. Și, scumpo, urăsc să ți-o spun, dar nu te-a vrut nimeni. Singura ofertă a venit de pe vasul ăla de croazieră ieftin și de rahat. Au spus că te iau pe perioada verii dacă promiți că renunți la

vulgarități… și dacă porți o fustă scurtă, portocalie, cu paiete ca să-l ajuți pe magician după numărul tău.

Capul lui Ruby a început să zvâcnească încă și mai tare. Și-a frecat tâmplele.

— Lasă-mă să ghicesc, mă suni să-mi spui că un bărbat pe nume Sculă Mare are o slujbă de noapte pentru mine la Hollywood and Vine.

Val a râs. Era un sunet puternic, răsunător, fără niciun ton încordat, cum era obișnuită să audă. Un client ajunge să cunoască nuanțele subtile ale entuziasmului – o abilitate care venea odată cu poziția de pe ultimul loc din lanțul trofic.

— N-o să-ți vină să crezi. La naiba, nici *mie* nu-mi vine să cred, iar eu sunt ăla care a vorbit la telefon! O să te pun să ghicești cine m-a sunat azi.

— Heidi Fleiss.

O pauză scurtă, timp în care Ruby l-a auzit pe Val expirând cu putere: fuma.

— Joe Cochran.

— De la *Uproar*? Nu-ți bate joc de mine, Val. Sunt puțin…

— Joe Cochran m-a sunat. Nu glumesc. Cineva a renunțat în ultimul moment. Te vrea pentru spectacolul de mâine-seară.

Cum putea lumea să se întoarcă la 180 de grade atât de rapid? Ieri, Ruby fusese scursura societății; astăzi, Joe Cochran o voia pe ea. Gazda celei mai tari și mai urmărite emisiuni din țară. Modelul fusese preluat după *Politically Incorect*, dar pentru că *Uproar* era difuzată prin cablu, emisiunea aborda mai des probleme rasiale – și încuraja limbajul vulgar. Era visul oricărui tânăr comediant. Chiar dacă nu mai era atât de tânără.

— Îți pune la dispoziție două minute în care să faci *stand-up*. Așadar, puștoaico, asta-i șansa ta! Mai bine ți-ai folosi timpul de acum și până mâine exersând. Îți trimit o mașină mâine-dimineață la unsprezece.

— Mulțumesc, Val.

— Eu n-am făcut nimic, scumpo. Serios. Totul e numai datorită ție. Baftă!

Înainte să închidă, Ruby și-a amintit să întrebe:

— Care e tema emisiunii?

— A, da.

Ea a auzit un foșnet de hârtii.

— Se numește „Crimă și pedeapsă: oare mami și tati sunt de vină pentru

tot?”

Ruby ar fi trebuit să știe.

— Mă vor pentru că sunt fiica *ei.*

— Contează motivul?

— Nu.

Și era adevărat. Nu o interesa motivul pentru care Joe Cochran o chemase. Era șansa ei. În sfârșit, după ani de întâlniri nasoale prin baruri ticsite de fum din orașe ale căror nume nu și le mai amintea, avea să obțină vizibilitate națională. I-a mulțumit încă o dată lui Val, după care a închis. Inima îi bătea atât de tare, încât s-a simțit ametită. Până și dezolanta încăpere părea să arate mai bine. Oricum nu avea să mai rămână mult aici. Avea să se descurce minunat la emisiune, o vedetă în ascensiune. A dat fuga în dormitor și a deschis larg ușile lamelare ale dulapului. Nu avea decât haine negre. Și nu-și permitea nimic nou…

Apoi și-a amintit de puloverul negru din cașmir. Era de la mama ei, mascat drept un cadou de la Caroline în urmă cu două Crăciunuri. Deși Ruby îi trimitea nedesfăcute cadourile primite din vinovăție de la mama ei, acesta o cucerise. De îndată ce atinsese acel frumos material, nu mai putuse să-l dea înapoi. A luat puloverul negru cu anchior de pe umeraș și l-a aruncat pe pat. Mâine avea să-l completeze cu niște cercei și o fustă scurtă din piele, cu ciorapi negri. Foarte în stilul lui Janeane Garofalo.

După ce Ruby și-a ales hainele, a închis ușa de la dormitor. O oglindă îngustă, înaltă, de pe spatele ușii i-a surprins reflexia, încadrându-i-o în fâșii aurii din plastic.

Era greu să se ia în serios, îmbrăcată în vechiul trening de fotbal al tatălui ei și în șosetele acelea roșii și pufoase, până la genunchi. Părul ei negru și scurt fusese modelat în urma sesiunii de transpirație de noaptea trecută, imitându-l perfect pe cel al lui Johnny Rotten. Riduri subțiri și rozalii de la nedormit îi brăzdau încă fața palidă. În jurul ochilor încă avea ce mai rămăsese din machiajul de ziua trecută.

— Sunt Ruby Bridge, a spus ea, înșfăcând peria de pe dulap pe post de microfon. Și da, aveți dreptate dacă-mi știți numele de familie. Sunt fiica ei, fiica Norei Bridge, gurul spiritual al Americii Centrale.

Și-a scos șoldul la înaintare, închipuindu-se cum avea să arate a doua zi – cu vârfurile părului vopsit temporar în albastru, cu multe lanțuri la gât, haine strâmte și negre și mult machiaj negru.

— Uitați-vă la mine. Credeți că femeia aia ar trebui să vă spună cum să vă creșteți copiii? E ca în reclamele de la televizor când vedetele apar și vă spun să fiți îndrumătorul copilului. Și pe cine aleg cei de la Hollywood să vă dea vouă sfaturi?

Pe o grămadă de anorexici, alcoolici, dependenți de droguri și divorțați în serie. Oameni care nu au petrecut nici zece minute cu un copil de ani buni. Iar ei sunt cei care vă spun vouă cum să fiți părinți. E ca și cum…

Atunci a sunat telefonul.

— La naiba!

Ruby a dat fuga în sufragerie și a scos firul din perete. Nu avea să fie deranjată în următoarele douăzeci și patru de ore. Nimic altceva nu conta în afară de pregătirea pentru spectacol.

•

Ca toate orașele mari, San Francisco e frumos noaptea. Lumini multicolore sclipesc prin centru, creând o grădină cu sculpturi din neon de-a lungul golfului întunecat.

Dean Sloan privea peretele din sticlă care încadra vederea panoramică. Din nefericire, nu putea să-și părăsească locul. Era – ca de obicei – prins în capcana bunelor maniere.

Zeci de mese erau risipite prin sala de bal cu decoruri aurii ale conacului Russian Hill, fiecare dintre ele acoperită de un material auriu și strălucitor peste care era pus un strat de mătase opalescentă. Porțelanurile din dreptul fiecărui loc erau albe cu o margine de platină. Patru sau cinci cupluri stăteau așezate la fiecare masă, făcând conversație. Femeile purtau rochii scumpe și deosebite, în timp ce bărbații erau la costum. Gazda petrecerii, o celebritate locală, își alesese atent oaspeții dintre cele mai bogate familii din San Francisco. Cauza pentru care se strângeau bani în această seară era opera, iar Dean s-a întrebat oare câtor oaspeți chiar le păsa de muzică. Lor nu le păsa decât să fie văzuți și, mai important de atât, să fie văzuți făcând ceea ce *trebuie*.

Partenera lui, o femeie palidă și rafinată pe nume Sarah Brightman-Edgington, și-a pus mâna pe coapsa lui, iar Dean a știut atunci că păstrase prea mult timp tăcerea. Cu o ușurătate exersată, s-a întors către ea și i-a zâmbit afectat.

— Ce sentiment minunat, n-ai zice, nu? a spus ea încetișor, sorbind din paharul de șampanie.

Dean habar nu avea despre ce vorbește, însă o scurtă privire de jur-împrejurul încăperii l-a lămurit. O femeie în vârstă, bine îngrijită, într-o rochie albastră înșelător de simplă, stătea lângă pianul din abanos marca Steinway. Fără îndoială că lăudase opera și le mulțumise în avans oaspeților pentru generoasele lor contribuții. Bogaților nu le plăcea nimic mai mult decât să pretindă că sunt generoși.

Era, știa, începutul oficial al sfârșitului acelei seri. Avea să se mai danseze, să se socializeze serios și să se bârfească încă și mai serios, însă, cât de curând, era de bun-simț să se și plece. Câteva aplauze mute, apoi zgomotul scaunelor trase în spate.

Dean a luat-o de mână pe Sarah. Împreună s-au strecurat prin mulțime. Orchestra interpreta ceva lent și romantic, un cântec care părea cunoscut.

Pe ringul de dans, a tras-o pe Sarah mai aproape, și-a lăsat mâna să-i alunece pe spatele ei gol și a simțit-o cum tremură sub atingerea lui.

Mulțimea se rotea în jurul lor. Deasupra capetelor lor, mii de luminițe luceau ca niște stele. În aer plutea un miros slab și dulce de trandafir.

Sau poate era mirosul banilor…

A privit în jos spre chipul ridicat al Sarei, observând pentru prima oară cât de frumoși erau ochii ei cenușii. Fără să se gândească, s-a aplecat ușor și a sărutat-o, simțind gustul șampaniei pe care o băuse. Din acel sărut putea să anticipeze cum s-ar fi desfășurat restul serii. Avea să-l dorească. Dacă ar fi vrut, ar fi putut să o ia de mână, să o conducă afară din îmbulzeala asta și s-o ducă în patul lui. Ea nu ar fi ridicat nicio obiecție. Apoi, avea să o sune și probabil că aveau să se culce împreună de câteva ori. Apoi, cumva, avea s-o uite. Anul trecut, o revistă locală îl numise drept cel mai neeligibil burlac din San Francisco din cauza reputației sale pentru aventurile fulgerător de scurte. Era adevărat; se culcase cu zeci dintre cele mai frumoase femei din oraș. Însă ceea ce nu știau reporterii, ce nici măcar nu-și închipuiseră, era cât de sătul de toate astea era, de fapt, Dean. Nici nu împlinise încă douăzeci și nouă de ani și deja se simțea bătrân. Bani. Putere. Femei de unică folosință care deveneau maleabile precum lutul atunci când îi auzeau numele de familie. De un an încoace și mai bine, Dean simțise că e ceva în neregulă cu viața lui. Că lipsește ceva.

La început, presupusese că e o problemă legată de afaceri, așa că se dedicase din nou muncii, petrecând până la optzeci de ore pe săptămână la Harcourt and Sons. Însă nu reușise decât să facă și mai mulți bani în timp

ce durerea din stomac se înteţise constant.

Încercase să vorbească cu tatăl lui despre asta. Ca de obicei, încercarea se dovedise zadarnică. Edward Sloan era acum – şi fusese dintotdeauna – un playboy şarmant şi frivol care sărea la fiecare poruncă de-a soţiei. Mama era cea care avea ambiţie, iar ei nu-i păsase nicicând prea mult de lucruri ca împlinirea sau satisfacţia. Comentariul ei fusese întocmai cum se aşteptase el: *Conduc această companie de treizeci de ani; acum e rândul tău. Nu accept văicăreli.*

A presupus că ea îşi câştigase acest drept. Sub mâna de fier a mamei lui, afacerea familiei, ale cărei baze fuseseră puse de bunicul ei şi extinsă mai apoi de tatăl ei, devenise o companie de o sută de milioane de dolari. Iar acest lucru fusese întotdeauna suficient pentru ea. Tot ceea ce-şi dorise. Însă acelaşi succes era pentru Dean nesatisfăcător.

Încercase să vorbească şi cu prietenii lui despre acest lucru şi, deşi aceştia se oferiseră să-l ajute, era limpede că niciunul dintre ei nu-i înţelegea sentimentele. La urma urmelor, nici nu era atât de surprinzător. Cu toate că proveneau cu toţii din acelaşi mediu, Dean crescuse într-o lume puţin diferită faţă de cea a prietenilor săi.

Insula Lopez. Insula Verii.

Petrecuse zece ani perfecţi în insulele San Juan. Acolo, el şi fratele său, Eric, fuseseră – pentru o scurtă perioadă de timp – nişte băieţi obişnuiţi. Acele insule îndepărtate îl formaseră şi îl definiseră cumva pe Dean, îi oferiseră un loc unde se simţea întregit. Şi, firește, mai fusese şi Ruby acolo. Înainte s-o ia razna şi să strice totul, ea fusese cea care îl învăţase ce este dragostea.

Ca apoi să îi arate cât de uşor putea fi distrusă.

Dean a oftat, dorindu-şi să nu se fi gândit la Ruby tocmai acum, când avea aşa o femeie frumoasă şi dornică în braţele lui…

Brusc, s-a simţit obosit. Pur şi simplu nu avea energia de a petrece noaptea cu încă o femeie de care nu îi păsa.

— Nu mă simt bine, a spus el, întrebându-se o clipă dacă era o minciună sau nu neapărat.

Ea i-a zâmbit, dezvelind un şir perfect de dinţi. Mâna ei a urcat pe braţul lui, prinzându-l posesiv de ceafă. Toate erau posesive, s-a gândit el. Sau poate că doar el le vedea aşa.

— Nici eu, a tors ea. Stau chiar după colţ.

El i-a luat mâna și i-a sărutat cu blândețe încheieturile degetelor.

— Nu, chiar nu mă simt bine și am și o conferință telefonică cu cei din Tokyo mâine la prima oră. Cred că o să te duc acasă, dacă nu te deranjează.

Femeia s-a îmbufnat cu drăgălășenie, iar el s-a gândit dacă nu cumva așa le învață pe tinerele fete bogate să facă la școli precum cea a doamnei Porter. Dacă nu, înseamnă că era un obicei păstrat din generație în generație cu o la fel de mare atenție precum secretul focului.

— Te sun mâine, i-a zis, cu toate că nu asta intenționa.

Un bărbat avea doar două opțiuni la dispoziție într-o asemenea situație: fie s-o rănească cu tăcerea, fie să o rănească prin lipsa acțiunii. Una dintre ele – mințitul – era mai ușoară acum.

De îndată ce se hotărâse, Dean nu mai știa cum să iasă mai repede de acolo. A făcut slalom prin mulțime asemenea unui ciclist la Turul Franței, urându-le noapte bună celor câtorva oameni care chiar contau, ajutând-o pe Sarah să se îmbrace (haină de blană în iunie???) și apoi grăbindu-se să iasă în portic.

Cât au așteptat acolo împreună, Sarah a făcut conversație de politețe în timp ce el a ascultat politicos, răspunzând atunci când considera că e cazul. În cele din urmă, și-a auzit mașina. Un Aston-Martin negru a fost adus pe alee cu un scârțâit de roți. Un valet în uniformă a coborât de pe scaunul șoferului și s-a grăbit să-i deschidă portiera lui Sarah, ajutând-o apoi să urce.

Dean a trecut pe lângă bărbat, salutându-l scurt din cap.

— Mulțumesc, Ramon, a zis el, urcându-se în mașină.

A închis cu putere portiera și a demarat, apăsând prea tare accelerația.

A trecut aproape un minut înainte că Sarah să-l întrebe:

— De unde ai știut că-l cheamă Ramon?

— L-am întrebat când am venit.

— Aha.

Dean i-a aruncat o privire, profilul ei perfect reflectându-se în geamul fumuriu.

— De ce? E ceva în neregulă în a-i spune pe nume?

Pe chip i-a apărut o încruntătură. A ridicat o mână, arătând indiferență cu degetul.

— Aici e casa mea.

Dean a tras pe aleea circulară, parcând sub un felinar stradal vechi.

Ea s-a întors spre el, încruntându-se și mai mult.

— Nu ești cum mă așteptam. Fetele… vorbesc despre tine.

El și-a trecut o mână prin părul blond și lung.

— Sper că e un lucru bun, că nu sunt cum te așteptai să fiu.

— Este, a răspuns încetișor. N-o să te mai văd, nu-i așa?

— Sarah, eu…

— Nu-i așa? l-a întrerupt ea fără menajamente.

Dean a tras aer adânc în piept, dându-l apoi afară.

— Nu ești tu de vină. Eu sunt. Nu am stare în ultima vreme. Ceea ce înseamnă că nu sunt o companie prea bună.

Ea a râs; era un sunet zglobiu, exersat, care nu avea decât urme de veselie.

— Ești tânăr, bogat și protejat. Normal că ești neliniștit. Oamenii săraci sunt mânați de la spate de nevoi. Oamenii bogați sunt neliniștiți și plictisiți. Pentru numele lui Dumnezeu, și eu sunt plictisită încă din școala generală!

Era un lucru atât de trist. Dean nu știa cum să răspundă. A coborât din mașină și i-a dat ocol, ajutând-o să coboare. Cu o mână pe spatele ei, a condus-o până la ușa conacului din vârful dealului care aparținea tatălui ei.

— Ești prea frumoasă ca să fii plictisită, i-a spus încetișor.

Ea a ridicat doi ochi triști înspre el.

— Și tu la fel.

Dean a sărutat-o de noapte bună, după care s-a întors la mașină și a gonit spre casă.

În mai puțin de cincisprezece minute, stătea deja în sufrageria lui, privind pe fereastră la orașul cufundat în noapte și sorbind un brandy cald dintr-un pahar mare cât un castron. Pe pereții din jurul lui se găseau fotografii înrămate – pasiunea lui. Cândva, îi făcea plăcere să le admire. Acum, când se uita la ele, mai vedea doar cât de greșit i se desfășurase viața.

În spatele lui, a sunat telefonul. A așteptat să sune de câteva ori până când Hester, menajera lui, ar fi răspuns. Apoi și-a amintit că Hester plecase să-și vadă copiii în seara aceasta. S-a dus cu pași mari până la canapeaua din piele de culoarea *cafelei cu lapte*, s-a prăbușit pe una dintre pernele umplute cu pene și a răspuns.

— Dean Sloan la telefon.

Știa că e o abordare impersonală, însă nu-i păsa.

— Dino? Tu ești?

— Eric…? Ce naiba mai faci?

Dean era uimit. Nu mai auzise de fratele lui de… un an? Optsprezece luni?

— Stai jos?

— Asta nu sună bine.

— Nici nu are ce. Sunt pe moarte.

Dean a simțit de parcă ar fi primit un pumn în stomac. Un fior rece l-a străbătut de sus până jos.

— SIDA? a întrebat el în șoaptă.

Eric a râs.

— Mai facem *și* alte boli, știi? Preferata mea e cancerul.

— O să-ți facem rost de cel mai bun tratament. Pot da și acum niște telefoane. Mark Foster e încă în comitetul de conducere de la…

— Am avut deja cele mai bune tratamente. Am fost deja consultat de cei mai buni specialiști, a spus Eric pe o voce blândă, trăgând apoi aer adânc în piept. Nu mai am mult timp la dispoziție.

Dean a respirat greu.

— Ai treizeci de ani, a spus el deznădăjduit, de parcă *vârsta* ar fi avut vreo relevanță.

— Ar fi trebuit să-ți fi spus când am fost diagnosticat, dar… m-am tot gândit că aveam să-ți spun când totul s-ar fi terminat și am fi râs pe seama asta…

— Mai este vreo șansă să putem râde într-o zi pe seama asta?

Lui Eric i-a luat o secundă până să răspundă:

— Nu.

— Ce pot face?

— Mă duc înapoi pe insulă. Lottie e deja acolo, mă așteaptă.

— Insulă, a repetat Dean încet.

O senzație stranie de iminență l-a învăluit. Ca și cum Dean știuse dintotdeauna că, într-o bună zi, avea să se întoarcă acolo, unde începuse totul. Unde totul luase o turnură atât de nefericită. Poate că o parte din el așteptase această ocazie încă de atunci.

— Vrei să vii și tu?

— Desigur.

— Vreau să fim din nou frați.

— Întotdeauna o să fim frați, i-a răspuns Dean stânjenit.

— Ba nu, i-a spus Eric cu aceeași blândețe. Am fost doar membri ai aceleiași familii. Nu am mai fost frați de ani buni.

Capitolul 3

Scandalul a luat amploare. Acele fotografii umilitoare erau pretutindeni, iar ziarele și posturile de televiziune care nu dețineau drepturile pentru ele le descriau cu un lux chinuitor de amănunte.

Nora stătea ghemuită în propria sufragerie, refuzând să iasă. Gândul de a fi văzută o îngrozea.

Asistenta ei, Dee Langhor, își făcuse apariția la prima oră a dimineții – *Am venit de cum am auzit* –, iar Nora se simțise recunoscătoare. Acum, Dee se afla în biroul de acasă al Norei, preluând apeluri.

La câte avea Nora acum pe cap, un singur lucru continua să se ridice la suprafață; ar fi trebuit să o sune pe Caroline cu o zi în urmă, ca s-o avertizeze în privința atacului ce avea să urmeze din partea presei.

Dar cum îi spui propriului copil așa ceva? O, *scumpo*, *nu-ți face griji în privința pozelor cu mama ta dezbrăcată de pe prima pagină.*

În cele din urmă, Nora alesese să gestioneze dezastrul iminent așa cum gestiona toate lucrurile dificile: luase două pastile de dormit și își închisese telefonul. De dimineață, avusese un scurt răgaz… după care a aprins televizorul. Povestea fusese preluată de fiecare emisiune matinală.

Acum nu mai avea de ales. Trebuia să sune.

S-a întins după telefon, a selectat linia doi și a apăsat pe numărul unu din lista de contacte rapide. Inima îi bătea atât de tare, încât nu putea auzi țârâitul de la celălalt capăt.

— Alo?

A durat o clipă până când Nora să poată răspunde – Dumnezeule, îi venea să închidă telefonul.

— Caro? Sunt eu, mama.

A urmat o pauză care mai că a smuls un strat din carnea ei.

— Ia te uită. Sper că ai de gând să-mi spui că ai fost răpită ieri și ca FBI-ul doar ce te-a eliberat de unde ai fost ținută ostatică, în duba vreunui fan psihopat.

— Nu am fost răpită.

— Am aflat de dimineață când am lăsat-o pe Jenny la grădiniță, a zis și a

râs strident. Mona Carlson m-a întrebat cum se simte să o văd pe mama în asemenea ipostaze. Cum se *simte.*

Nora nu știa ce să răspundă. Nu avea niciun sens să se apere; ba mai rău, era jignitor.

— Îmi pare rău. N-am putut… suna.

— Firește că n-ai putut.

Caroline a rămas tăcută un moment, apoi a spus:

— Și nici nu-mi vine să cred că am lăsat asta să-mi rănească sentimentele. Ar fi trebuit să știu mai bine. Doar că, în ultimii ani, am crezut că… ei, la naiba, las-o baltă!

— Știu. Ne-am apropiat…

— Nu. Aparent *eu* m-am apropiat. Tu, evident, nu te-ai schimbat deloc. Te-ai dat drept o mamă perfectă, prefăcându-te, spunând ce trebuie, dar fără să simți vreodată vreo conexiune cu mine. Nu știu când am ajuns atât de proastă încât să mă aștept la sinceritate din partea ta. Și nici nu vreau să discut despre conținutul acelor fotografii, despre ce au însemnat ele pentru familia noastră.

— Te rog, a implorat Nora. Știu că am dat-o în bară. Nu mă alunga din nou din viața ta…

— Ești culmea! Chiar nu pricepi, nu-i așa? Nu eu sunt cea care îi alungă pe oameni din familia noastră. Poate Ruby a fost mai deșteaptă ca mine – nu te-a lăsat s-o rănești în ultimii ani. Trebuie să plec acum.

— Te iubesc, Caroline, s-a grăbit Nora să spună, disperată să rostească acele cuvinte înainte să fie prea târziu.

— Știi ce e trist? a întrebat Caroline cu vocea frântă. Că te cred.

Și i-a închis.

Tonul de ocupat a bâzâit în urechile Norei.

Dee a dat fuga în sufragerie, cu ochii căscați.

— Domnul Adams la telefon.

— O, Doamne…

— I-am spus că nu sunteți aici, dar a țipat la mine. A zis să vă spun să puneți dracului mâna pe telefon sau vă sună avocații.

Nora a oftat. Firește. Tom Adams nu ajunsese mogulul presei jucând frumos. Era un tip de treabă care se luptase să ajungă în vârf nelăsând pe nimeni să-l tragă înapoi.

Și-a frecat tâmplele care, deodată, îi pulsau.

— Fă-mi legătura.

— Mulțumesc, a spus Dee.

S-a întors, grăbindu-se să iasă din sufragerie și să se întoarcă în biroul Norei.

Nora a răspuns la telefon.

— Bună, Tom.

— Iisuse Hristoase, Nora, la ce spanaci te-oi fi gândind? Am auzit de afurisenie când eram azi-noapte pe budă. De n-aș fi avut televizorul pornit, nu știu când mi-ar fi ajuns la urechi. Femeia mea mi-a zis: Văleu, Tommy, dan ce belele a intrat asta mică a ta!

Nora s-a schimonosit.

— Îmi pare rău, Tom. Și eu am fost luată pe nepregătite de toată treaba asta.

— Ei, bine că ești acum pregătită, domnișorico. Tamara îmi spune că n-ai primit încă nicio scrisoare, dar o să vină. Pariu că o să înceapă chiar de mâine.

— Ai articole pentru rubrica mea pentru următoarele două luni. Asta o să-mi ofere un oarecare avans că să-mi dau seama cum vreau să gestionez situația.

El a scos un zgomot ca un lătrat.

— Îți plătesc o căruță de parale ca să răspunzi la scrisorile cititorilor, iar acum că au în sfârșit ceva interesant de întrebat, vrei să te dai pe copcă. Scandalurile vând ziarele, iar io am de gând să trag foloasele de pe urmă suferinței tale. Îmi pare rău, Nora – și-s sincer cu asta, mereu te-am plăcut –, dar afacerile-s afaceri. Agentul tău sigur a înțeles asta când m-a stors de contractul de un milion de parai.

Nora a simțit că i se face rău de la stomac.

— Cei de la radio mi-au dat liber…

— Vezi că io nu-s ca fătălăii tăi la costum! În viața mea nu m-am dat în lături de la luptă și nici oamenii mei!

Durerea de cap s-a transformat într-o migrenă de toată frumusețea.

— În regulă, Tom, a spus ea pe un ton blând. Ar fi spus orice ca să încheie conversația asta: Dă-mi câteva zile. Folosește-te de ce ai până acum, apoi o să mă apuc să răspund la mesajele de ură.

El a chicotit.

— Știam c-ai să vezi luminița de la capătu' tunelului, Nora. Ziua bună,

pentru moment!

A închis telefonul. Liniștea care a urmat după toate acele zbierete era ciudat de apăsătoare. Tom chiar se aștepta să se așeze frumușel și să citească scrisorile acelea pline de furie și dezamăgire de la oamenii care obișnuiseră să o adore.

Era cu neputință.

•

Ruby se afla în baia ei plină de aburi, privind prin ceață la propria reflexie din apă. Liniile de sub ochii ei umflați arătau de parcă ar fi fost cusute acolo de o mașină de cusut industrială.

Nu dădea bine să arăți atât de bătrână, nu la Hollywood. Voia ca oamenii să creadă despre ea că e pe cât de tânără, pe atât de șic și de sfidătoare, și nu s-o vadă ca pe o femeie care își irosise tinerețea în cluburi de noapte și care nu avea altceva de arătat decât niște riduri timpurii.

A folosit machiaj ca să-și mai acopere din ani. Suficient creion de ochi „eroina șic", iar oamenii aveau să presupună că e tânără și prostuță. Cam cum își făceau vedetele acelea superbe niște coafuri odioase la decernarea premiilor Oscar; mesajul lor trebuia să fie *Nu-mi pasă de cum arăt.*

Vezi să nu!

Doar unei femei frumoase i-ar trece vreodată prin minte să facă asemenea afirmație ridicolă.

Ruby s-a îmbrăcat cu grijă – puloverul din cașmir cu anchior, fustă scurtă din piele și ciorapi negri. Nu mai avusese timp să meargă până la magazine după vopsea albastră de păr, dar, în schimb, o cantitate considerabilă de gel îi făcuse părul să țâșnească în toate direcțiile. Și-a pus la gât paisprezece lanțuri ieftine din plastic de la Mardi Gras și și-a vopsit unghiile roase cu o ojă bleumarin cu sclipici. În cele din urmă, și-a pus o pereche de ochelari negri și mari – niște imitații de la Rite Aid după cel mai nou creator de modă.

A tras aer adânc în piept, și-a luat geanta și a ieșit din casă.

Limuzina neagră și elegantă era deja parcată pe alee. Ruby nu s-a putut abține să nu-și dorească să fi fost și Max acum acolo. I-ar fi plăcut la nebunie să treacă pe lângă el și să plece mai departe.

Un șofer în uniformă stătea lângă mașină.

— Domnișoara Bridge?

Ea a zâmbit larg. Nimeni nu i se adresa așa.

— Eu sunt. Merg la…

— Știu, domnișoară. La studioul Paramount. Voi aștepta să vă duc înapoi acasă după filmare.

Șoferul a ocolit mașina și i-a deschis portiera. Ruby a aruncat o privire în interiorul întunecat și a zărit un buchet de trandafiri albi într-un înveliș de hârtie opalescentă așteptând-o pe bancheta din spate. O frapieră adăpostea o sticlă rece de Dom Perignon.

Ruby s-a așezat pe banchetă, a auzit zgomotul portierei închise și a luat felicitarea din buchet.

Oamenii talentați ca tine nu au nevoie de noroc. Au nevoie de o șansă, iar asta e șansa ta. Cu dragoste, Val.

Doamne, ce bine era! De parcă toate visurile acelea întinate ale ei deveneau, în sfârșit, realitate!

Nu plănuise niciodată să facă din asta o nevoie. Începuse într-o glumă – ceva ce făcea bine fără efort. Ruby, clovnul clasei, făcând mereu oamenii să râdă. Însă totul s-a schimbat după ce mama lor îi abandonase. *Ruby* s-a schimbat. Din acel moment, nimeni și nimic nu mai fusese suficient pentru ea. Ajunsese să aibă nevoie de acceptarea necondiționată pe care numai faima ți-o putea aduce.

S-a apropiat de fereastră, zâmbind atunci când limuzina a oprit în dreptul cabinei de pază de la intrarea în studiourile Paramount. Cele două arcuri albe, mărginite de motive aurii, anunțau lumea că dincolo de aceste porți se afla o lume specială, deschisă doar celor câtorva norocoși.

Ruby a coborât paravanul de protecție la timp cât să-l audă pe șofer spunând:

— Sunt cu domnișoara Bridge pentru *Uproar*.

Paznicul a intrat la loc în cabina lui, a consultat o foaie și le-a făcut semn să intre. Ruby s-a lipit de geam, uitându-se după vedete, însă nu a văzut decât oameni obișnuiți roind prin jur. Cel mai aproape de a vedea o vedetă a fost să observe o mașină sport parcată într-un loc unde scria JULIA ROBERTS.

Șoferul a lăsat mașina în parcarea vizitatorilor și a venit să-i deschidă portiera lui Ruby.

— Vă așteaptă, a zis el, arătând cu degetul înspre acel ceva ce semăna cu o mașinuță de golf.

Un bărbat în niște pantaloni scurți cafenii, cu un tricou polo asortat,

stătea lângă ea.

— Vă vor duce la studio. Eu voi aștepta aici până când vă veți întoarce.

Ruby a încercat să se arate indiferentă, ca și cum făcea asta tot timpul. Adevărul era că, dacă tensiunea arterială i-ar mai fi urcat puțin, probabil ar fi avut un atac cerebral.

A tras aer adânc în piept și s-a îndreptat spre mașinuță. De cum a urcat, șoferul s-a așezat în spatele volanului și a pornit motorul silențios. Mașinuța înainta abilă printre panourile uriașe. Peste tot erau oameni, pe jos, pe bicicletă. Au trecut pe lângă o armată de extratereștri – ăla era Patrick Stewart? – și au ocolit un grup de cowboy. În cele din urmă, au oprit în dreptul platoului numărul nouă, o clădire masivă, de culoarea pielii. Deasupra ușii stătea agățat un panou luminos: UPROAR! UN ALT FEL DE TALK SHOW CU JOE COCHRAN.

Ruby a sărit din mașinuță și a traversat strada. A așteptat un minut, după care a deschis ușa. Înăuntru era un caleidoscop de lumini colorate, scaune întunecate și oameni. Asta îi sărise în ochi mai mult decât orice – erau oameni peste tot, trebăluind în jur ca niște furnici cu clipboarduri, verificând și iar verificând, dând din cap, înjurând și râzând.

— Dumneata ești Ruby Bridge?

Ruby a tresărit. Nici nu o văzuse pe micuța blondă platinată care acum stătea în dreptul ei, uitându-se la Ruby prin cea mai urâtă pereche de ochelari cu rame maronii pe care o văzuse vreodată.

— Eu sunt Ruby.

— Bun, a spus femeia, luând-o pe Ruby de braț și conducând-o prin roiul de oameni de-a lungul unui hol mai liniștit, apoi într-o mică sală de așteptare.

Pe masa de lângă canapeaua maronie se afla un bol cu fructe și o sticlă de Pérrier la rece.

— Ai nevoie de machiaj?

Ruby a râs:

— Te gândești la o intervenție?

Femeia s-a încruntat și și-a înclinat capul într-o parte, asemenea unei păsări.

— Poftim?

Ruby a aprobat rigid din cap.

— Machiajul meu e bun. Mulțumesc.

— Bine. Stai aici. Cineva o să vină să te ia când va fi timpul să începi, a zis femeia, consultându-și hârtiile. Ai două minute pe scenă. Ai fost invitată pe ultima sută de metri, așa că nu mai e timp și de interviu; va trebui să ne descurcăm așa. Să fii rapidă și amuzantă.

Cu un pufnet scurt, femeia a dispărut.

Ruby s-a aruncat pe canapea. Brusc, s-a simțit mai mult decât emoționată. S-a simțit îngrozită. *Să fii amuzantă.*

La ce s-o fi gândind? Ea nu era amuzantă. Poate că materialul ei era amuzant, dar ea nu era. De obicei, îi luă trei minute de încălzire înainte să se calmeze suficient cât să-i facă pe oameni să râdă.

Așa încât, la un minut după ce ar fi încheiat, publicul ar fi explodat.

S-a ridicat iute în picioare. Inima îi bătea atât de tare, încât, preț de o clipă, a crezut că e cineva la ușă.

— Calmează-te, Ruby, și-a zis, silindu-și degetele să se descleștеze.

S-a concentrat asupra propriei respirații: *Expiră*, *inspiră*, *expiră*, *inspiră.*

— Ești amuzantă. Chiar ești.

O bătaie în ușă.

— Sunt gata să vă primească, domnișoară Bridge.

— O, Doamne!

Ruby a aruncat o privire la ceasul de pe perete. Stătea acolo, hiperventilând, de treizeci de minute și nu reușea să-și amintească nicio afurisită de replică din material.

Ușa s-a deschis larg.

Femeia-pasăre stătea în prag, cu fața ei ascuțită înclinată spre stânga.

— Domnișoară Bridge?

Ruby a expirat ușor, ușor.

— Sunt pregătită, a zis ea și, cu toate că era cu fața spre femeie, nu ei i se adresase.

Chiar era pregătită; fusese pregătită de când se născuse.

A urmat-o pe femeie pe scenă. Pe măsură ce se apropia, auzea acordurile familiare ale melodiei de deschidere. Apoi vocea lui Joe; publicul a râs ca urmare a ceva ce zisese el.

— Adu-ți aminte, i-a zis femeia în șoaptă, vrem opinii, cu cât mai scandaloase și mai controversate, cu atât mai bine.

Ruby a făcut semn că a înțeles, cu toate că, dacă ar fi fost sinceră, nu considera că avea vreo opinie în vreo privință, exceptând poate propriile

neajunsuri. Plus de asta, transpira ca un gheizer. Probabil că rimelul i se scurgea pe obraji.

Trebuie să fi arătat ca o creatură din *Alien*…

— Ruby Bridge!

Și-a auzit numele răsunându-i prin sistemul audio, urmat apoi de corul de aplauze.

Ruby a intrat pe după perdele, zâmbind cât putea mai frumos. A încercat să nu mijească ochii, cu toate că luminile erau atât de puternice, încât nu vedea nimic. Spera doar să nu ajungă la capătul scenei.

S-a îndreptat spre microfon. Acesta a scos un pârâit static atunci când l-a scos din suport.

— Ei bine, a început ea cu un zâmbet larg, mă bucur să văd că nu sunt singura care poate veni la un talk-show în mijlocul zilei. Cu toate că pentru mine e mai ușor. Am fost concediată ieri. Concediată, de la un restaurant șic, de tot rahatul, căruia nu o să-i dau nume – dar care sună ca Irmas Hash House[{4}]. Nici n-o să vă *spun* ce am crezut că aveam să vând acolo…

Câteva râsete.

— De fapt, dacă tot avea de gând să mă concedieze, mă bucur că s-a întâmplat într-o joi. Vinerea e seara cu „mănâncă atât cât poți”. Și, credeți-mă, oamenii iau asta ad litteram. Restaurantul ei e singurul din Los Angeles unde găsești defibrilatoare pe masă. Ketchup? Muștar? Un restart la inimă?

A lăsat liniștea să-i răpească o secundă din timp.

— Vreau să spun că suntem în noul mileniu. Le tot zic oamenilor: Pentru numele lui Dumnezeu, *mâncați fructe!*

Alte râsete, mai puternice de această dată, lucru care a făcut-o să prindă curaj.

A zâmbit larg, după care a continuat cu restul numărului, lăsând cele mai bune glume – cele despre mama ei – la final.

La sfârșitul scurtului ei număr, Ruby s-a depărtat de microfon, în aplauzele mulțimii, Joe Cochran a traversat scena înspre ea. Zâmbea, ceea ce trebuia să fie un semn bun.

I-a pus o mână călduros pe umăr, întorcându-se cu fața spre public.

— Ați cunoscut-o pe foarte amuzanta Ruby Bridge. Acum, haideți să-i cunoașteți și pe ceilalți invitați ai serii. Elsa Pine, terapeut de familie, autoare a bestsellerului *Părinți toxici*, și Sanford Trell, congresman din Alabama.

Elsa și Sanford au urcat pe scenă, arătând ca un creion și o minge.

Aveau mare grijă să nu facă contact vizual unul cu celălalt.

Joe a bătut din palme.

— Să începem!

Cei trei oaspeți l-au urmat pe Joe până la fotoliile din piele frumos așezate de pe scenă. Joe s-a așezat pe locul din mijloc, ridicând ochii înspre public și zâmbind.

— Nu știu voi, dar eu m-am săturat de modul în care sistemul judiciar gestionează criminalii. De fiecare dată când deschid vreun ziar, citesc despre nu știu ce psihopat care a omorât o fetiță și a scăpat doar pentru că juriului i-a fost milă de el. Milă de *el*. Dar de victime cui îi pasă?

— Joe, a început Elsa, aplecându-se înainte și mijind ochii în spatele ochelarilor subțiri și rotunzi.

Era atât de slabă, încât Ruby s-a întrebat cum de nu cade pe spate atunci când trage aer în plămâni.

— Criminalii nu se nasc, se fac, a continuat ea. Și e perfect logic să înțelegem că unii oameni au fost atât de abuzați de părinții lor, încât nu mai disting binele de rău.

— Domnișoară, a intervenit congresmanul, pe fața lui roșie lățindu-se un zâmbet strengăresc, te înșeli pe cât se poate înșela o fetișcană.

Ruby s-a încruntat înspre public:

— Doar ce a făcut-o fetișcană? Spuneți-mi că am auzit greșit…

Râsete.

Elsa nu i-a luat în seamă.

— Ați auzit bine, domnule congresman…

— Spune-mi Stanford.

Reușise să-și pronunțe numele în aproape patru silabe.

— Măsura unei societăți este compasiunea.

— Dar ce zici de compasiunea pentru familia victimei, a intervenit Joe, sau voi, liberalii miloși, vreți să aveți compasiune doar față de uciga**ș**? S-a uitat la Ruby: Tu știi cum e să ai părinți toxici, Ruby. Spune-ne, totul în viața ta e greșit din cauza mamei tale?

Elsa a încuviințat din cap.

— Da, Ruby, tu dintre toți oamenii ar trebui să înțelegi cât de mult poate fi rănit un copil de către părinte. Adică mama ta este o înfocată susținătoare a căsniciei. Tratează foarte poetic caracterul sfânt al jurămintelor și…

— La fel face și Bill Clinton, a râs Ruby.

Elsa nu s-a lăsat distrasă de râsetele publicului.

Probabil ești singura persoană din Statele Unite care nu a fost surprinsă de ce a apărut în *Tattler* azi.

— Nu citesc tabloide, a răspuns Ruby.

Un murmur a străbătut sala, iar scaunele au scârțâit. Zâmbetul entuziasmat al lui Joe a pălit. A aruncat o privire rapidă înspre femeia-pasăre, care stătea la marginea scenei. Apoi s-a aplecat în față:

— Nu ai citit ce scria azi în *Tattler*?

Ruby s-a încruntat și mai mult.

— E o crimă acum?

Joe s-a aplecat și, pentru prima oară, Ruby a observat ziarul împăturit sub scaunul lui. Bărbatul l-a luat și i l-a întins.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să știi.

Ruby a simțit tensiunea din încăpere, genul de liniște care se așterne înainte să înceapă bătaia din bar. A luat ziarul și l-a deschis. La prima vedere, nu a observat decât titlul: AȚÂȚÂND MAI MULT DECÂT DOAR SPIRITELE. A făcut-o să zâmbească. Oare cine scornea lucrurile astea?

Apoi a văzut fotografia.

Aceasta înfățișa, neclar și granulat, doi oameni dezbrăcați și încolăciți. Editorii puseseră cu grijă o bandă neagră peste părțile intime, însă nu era nicio îndoială în privința a ceea ce se petrecea, de fapt, acolo. Sau cine era femeia.

Ruby s-a uitat deznădăjduită la chipurile celor de lângă ea. Joe părea concentrat, un câine care prinsese un miros. Terapeuta rămăsese încruntată și gânditoare. Cu toții își închipuiau durerea prin care trecea.

A azvârlit ziarul cu dezgust. Acesta a aterizat pe podea, cu un foșnet înăbușit.

— Aici e o lecție pentru orice femeie. Când iubitul vostru o să vă spună: „Haide, scumpo, doar o poză, numai pentru noi”, ați face bine să vă acoperiți fundul și să o luați la sănătoasa.

Elsa s-a aplecat înainte.

— Cum te face să te simți când vezi…

Joe și-a ridicat mâinile.

— Divagăm de la subiect. Întrebarea e cât de multe dintre greșeli ne aparțin? Un părinte rău deschide calea către comiterea de crime?

— Țara asta a luat-o razna cu scuzele, a spus congresmanul, întâlnind

privirea lui Ruby. De fiecare dată când vreun nebun își face de cap, o luăm în primire pe maică-sa. Nu e în regulă.

— Exact! a exclamat Joe. Păcat dacă ai fost cel abuzat. Dacă ai fost cel care a comis crima, ispășești pedeapsa.

Ruby a rămas perfect nemișcată. Nu avea niciun motiv să vorbească și, dacă era sinceră, nici nu știa ce să spună. Știa că le oferise fix ce își doriseră de la ea pentru emisiune: o reacție. Surpriza ei fusese cireașă de pe tort. Până a doua zi, știa că reacția ei neștiutoare și întârziată cu privire la scandal avea să fie în fruntea oricărui reportaj. Avea să pice de fraieră de la un capăt la altul al țării.

Ar fi trebuit să știe că așa avea să fie… marele ei debut. O glumă. Cum de putuse să fie atât de naivă?

În cele din urmă, l-a auzit pe Joe, care își încheia emisiunea. A clipit, încercând să pară normal.

— Gata pe ziua de azi, oameni buni. Reveniți săptămâna următoare, când vom discuta despre comunicarea cu cei morți. Este aceasta posibilă sau e doar o înșelătorie pe față? Vă mulțumesc!

Semnul de aplauze s-a aprins, iar publicul s-a conformat numaidecât, aplaudând furtunos.

Ruby s-a ridicat din scaun și a traversat orbește scena. Oamenii vorbeau cu ea, însă ea nu auzea nimic din ce spuneau.

Cineva a atins-o pe umăr. A tresărit și s-a întors.

— Ruby?

Era Joe. Stătea lângă ea, fața lui frumoasă era strânsă într-o încruntătură.

— Îmi pare rău că te-am băgat așa la colț. Știrea e de ieri și nu ne-am fi gândit că nu ai văzut-o. A fost pe toate posturile, iar de vreme ce mare parte din materialul tău face referire la relația dintre tine și mama ta… a zis și a lăsat explicația să-și facă efectul.

— Am avut telefonul și televizorul închise, a răspuns ea, după care a adăugat: Mă pregăteam pentru emisiune.

— Ai crezut că o să fie marea ta șansă, a zis el și a oftat. În schimb, s-a dovedit…

— Nu e cazul, i-a retezat-o ea.

Mila din privirea lui era mai mult decât putea îndura. Știa că și el fusese cândva un comediant de *stand-up;* iar el știa întocmai ce se petrecuse. Ea nu voia ca dezamăgirea ei să prindă forma unor vorbe pe care nu le-ar fi

uitat niciodată.

— Știi, Ruby, ți-am văzut numărul de câteva ori. La Comedy Store, cred. Materialul tău e bun.

— Mulțumesc.

— Poate ar trebui să iei în considerare scrisul, știi tu, pentru un serial. Ar putea avea nevoie de talentul tău la post.

Ruby a rămas pe loc, cu un zâmbet forțat încremenit pe chip. Îi spunea să renunțe. Să încerce altceva.

Ruby se simțea de parcă urma să dispară, dar, ca pisica de Cheshire, a continuat să zâmbească până la final.

— Mulțumesc, Joe. Trebuie să plec acum.

A dat fuga înapoi până la scaunul ei, de unde și-a luat geanta, în ultima secundă, a înșfăcat și exemplarul din *Tattler*. A părăsit apoi studioul fără să se mai uite la cineva.

•

În apartamentul ei, Ruby a tras toate obloanele și a stins luminile.

S-a aruncat pe canapeaua uzată și și-a trântit picioarele pe măsuța de cafea ieftină, care imita lemnul. Un pahar plin pe jumătate cu apă s-a zgâlțâit în urma mișcării. Tabloidul se afla lângă ea, abia vizibil în beznă.

Draga de mami a avut o aventură, *la urma urmelor*.

Nu a surprins-o această revelație, nu în totalitate. Orice femeie care și-ar lăsa copiii și ar pleca în căutarea faimei și a banilor nu s-ar gândi de două ori ca să înceapă o aventură. Însă pe Ruby a surprins-o cât de rău o durea acest lucru, totuși.

Degetele îi tremurau când s-a întins după telefon și a format numărul surorii ei. Ruby o suna rar pe Caroline – era prea scump –, dar nu vedeai în fiecare zi poze cu mama ta făcând sex cu un străin.

Caroline a răspuns după al doilea ton.

— Alo?

— Bună, surioară, a zis Ruby, copleșită brusc de un val de singurătate.

— În sfârșit, ți-ai băgat telefonul în priză. Am înnebunit încercând să te contactez.

— Scuze, a răspuns încetișor.

Își simțea vocea stânjenitor de gâtuită.

— Am văzut pozele.

— Mda. Tu și toată America. Mereu m-am temut că se va întâmpla ceva

în genul ăsta.

Ruby era uluită. Ea nu se gândise *niciodată* la așa ceva.

— Ai știut de aventură?

— Am bănuit.

— De ce nu mi-ai zis niciodată?

— O, haide, Ruby. N-ai pomenit nici măcar o dată de ea în toți anii ăștia. N-ai vrut să știi nimic de ea.

Ruby ura când Caroline se purta de parcă le știa pe toate.

— Bănuiesc că tu ai iertat-o deja, Sfânta Caroline.

— Nu, a răspuns Caro încetișor. Îmi vine greu de data aceasta. E atât de… public.

— O, aparențele. Am uitat de asta.

— Nu mă face să par superficială. E mai mult de atât și o știi și tu.

Lui Ruby i-a părut rău numaidecât. Detesta cât de ușor îi venea să spună lucruri urâcioase – chiar și oamenilor la care ținea. După ce mama îi părăsise, Caroline fusese singura care ținuse familia unită, chiar dacă, pe atunci, nu era decât o adolescentă. Îi preluase rolul și fusese tot ceea ce avusese nevoie Ruby. Fără Caroline, Ruby se îndoia sincer că ar fi reușit să treacă peste acel an îngrozitor.

— Îmi pare rău. Știi că bunătatea ta scoate ce e mai rău din mine.

— Nu sunt atât de bună. Ieri i-am spus niște lucruri foarte urâte. Dar n-am putut să mă abțin. Eram atât de furioasă.

— Ai vorbit cu ea? Ce a zis?

— Că îi pare rău. Și că mă iubește.

— Mda, închipuie-ți numai cum ar fi fost dacă ne-ar fi urât, a pufnit Ruby.

Caroline a râs.

— O s-o sun când mă mai liniștesc. Poate, în sfârșit, vom putea discuta despre… știi tu, chestiunile care contează.

— Nimic din ce are ea de spus nu contează, Caro. Îți spun asta de ani buni.

— Te înșeli în privința asta, Ruby. Într-o zi, îți vei da seama de acest lucru, dar, pentru moment, nu știu decât că situația asta o să se înrăutățească înainte să se îmbunătățească.

— Doar pentru tine. Nu sunt eu cea care tot încearcă s-o ierte.

Înainte să poată Caroline să răspundă, a sunat soneria, intonând un vers

din musicalul *West Side Story*: *Doar ce-am întâlnit o fată, Maria…*

Ruby și-a pus în gând să schimbe soneria aia afurisită. Lui Max i se păruse amuzantă; Ruby nu fusese de acord.

— Trebuie să închid, Caroline. E cineva aici care vrea să mă vadă. La ce noroc am, probabil proprietarul, care a venit după chirie.

— Ai grijă de tine.

— Și tu. Sărută-i pe nepoțeii mei din partea mea.

A închis, după care a decis să nu răspundă la ușă. Probabil era, într *adevăr,* proprietarul.

S-a dus în bucătărie. Scotocind prin dulapurile aproape goale, a găsit o sticlă de gin pe jumătate plină și una de vermut, de care Max, evident, uitase. Și-a făcut un martini într-o caserolă, după care a turnat băutura într-un pahar din plastic.

După ce a auzit versul a treia oară, a renunțat. Sorbind din martini, a traversat covorul jerpelit și s-a uitat pe vizor.

Era Val, alături de o femeie atât de slabă, încât arăta ca un ștergător de parbriz.

— O, *perfect.*

A întredeschis ușa. Val i-a zâmbit larg. Arăta cât se poate de nelalocul lui în holul urât și slab luminat.

Val s-a aplecat înainte și a sărutat-o pe Ruby pe obraz.

— Ce face cea mai nouă vedetă a mea?

— Să te duci dracului, i-a șoptit ea, zâmbind larg la femeia străină. N-am știut la ce să mă aștept.

Val s-a tras înapoi, încruntându-se.

— Am încercat să te sun. Ba chiar ți-am trimis și un mesager. N-ai răspuns la ușă.

Ruby ar fi zis mai multe, însă felul în care îi urmărea femeia o făcea să se simtă stingherită. S-a întors spre ea, observând atunci tunsoarea femeii și rochia ei neagră și scumpă. O țigară neaprinsă îi atârna între degetele osoase.

De la *New Yorker.* Cel mai probabil. Sau poate antreprenor de pompe funebre.

— Sunt Ruby Bridge, s-a prezentat ea, întinzându-i mâna.

Femeia i-a strâns-o. O strânsoare fermă. Piele lipicioasă.

— Joan Pinon.

— Intrați.

Ruby s-a dat din prag și a făcut un gest primitor cu mâna. A încercat să nu-și vadă apartamentul prin ochii lor, însă era imposibil. Mobilier de prost gust, covor zdrențăros și plin de praf, decorațiuni la mâna a doua.

Val s-a dus țintă la vechiul fotoliu de velur al lui Max și s-a așezat în el. Joan s-a pus ca o păsărică pe marginea canapelei.

Ruby s-a lăsat pe cealaltă pernă a canapelei. A luat o înghițitură din băutura ei. Una mare, de fapt.

— Știu că e devreme pentru băuturi, dar nu în fiecare zi vezi poze nud cu mama ta și îți mai ratezi și cariera. Probabil o să mă las lovită de un autobuz mai târziu.

Val s-a aplecat în față.

— Joan este un editor din New York.

— Serios?

— A venit aici pentru mama ta.

Ruby a tras o dușcă prelungă și arzătoare.

— Firește.

Și-ar fi dorit să fi avut și o măslină de ronțăit; simțea nevoia să-și țină mâinile ocupate cu ceva. S-a întors spre Joan:

— Ce dorești?

— Lucrez pentru revista *Caché*. Am vrea să publicăm un material despre mama ta, a spus Joan, zâmbind și lăsând la iveală niște dinți de fumător. Am putea angaja un scriitor din umbră dacă asta ai vrea, dar Val mi-a zis că ești tu însăți o scriitoare a-ntâia.

Un compliment. Se simțea bine. Ruby s-a lăsat pe spătar, fără s-o scape din ochi pe Joan.

— Vreți ca fiica să-și trădeze mama.

— Cine a trădat pe cine? a întrebat Joan. Mama ta spunea întregii Americi să-și onoreze angajamentele și să-și pună copiii pe primul loc. Aceste fotografii dovedesc că e o mincinoasă și o ipocrită, nimic mai mult. Am verificat arhiva. Nora era căsătorită cu tatăl tău când au fost făcute acele fotografii. Oamenii au dreptul să știe de la cine primesc sfaturi.

— A, drepturile oamenilor, a zis Ruby, luând o altă înghițitură din martini.

— E doar un articol, Ruby, nu o carte. Nu mai mult de cincisprezece mii de cuvinte și… a continuat Val, te-ar putea face faimoasă.

— *Bogată* și faimoasă, a adăugat Joan.

Acum îi captaseră atenția lui Ruby. A pus paharul pe masă și s-a uitat la Joan.

— Cât de bogată?

— Cincizeci de mii de dolari. Sunt gata să-ți plătesc jumătate din sumă chiar acum, iar cealaltă jumătate după ce trimiți articolul. Singura condiție este că nu ai voie să dai niciun interviu până când nu îl publicăm.

— Cincizeci de mii de *dolari*?

Ruby s-a întins înapoi după pahar, însă era prea supărată ca să mai bea. Pentru câteva cuvinte amărâte…

Și nu trebuia decât să ofere pe tavă viața mamei ei pentru public.

Și-a pus jos băutură. Propunerea nu era ceva ce să accepte cu ușurință. Și-ar fi dorit să fi avut pe cineva cu care să se sfătuiască, însă Ruby avusese dintotdeauna probleme cu încrederea în oameni, iar asta făcea aproape imposibil prieteniile strânse. Îl mai avea pe tatăl ei, care era însă atât de ocupat cu noua lui familie, încât el și Ruby nu mai erau la fel de apropiați pe cât fuseseră. Cât despre sora ei, aceasta își petrecuse ultimii zece ani încercând să o ierte pe mama lor; fără îndoială că i-ar fi spus lui Ruby să refuze propunerea. Caro avea să urască ideea de a expune publicului rufele lor murdare.

— Nu o cunosc atât de bine pe mama, a răspuns ea tărăgănat, încercând să cumpănească bine. Ultima oară când am văzut-o a fost la nunta surorii mele, acum nouă ani. Nu ținem legătura.

Acest lucru nu era întru totul adevărat. Ruby mai vorbise cu mama ei. Îi spusese „Și eu care credeam că cea mai rea parte a zilei avea să fie poliesterul roz de pe mine”, după care plecase.

— Nu vrem fapte și cifre impersonale. Vrem părerile tale, gândurile tale despre ce fel de persoană este… despre ce fel de mamă a fost.

— Asta e ușor. Ți-ar călca bunica pe cap dacă asta ar însemna să meargă înainte. Nimic – și nimeni – nu contează pentru ea, în afară de ea însăși.

— Vezi? a zis Joan, cu ochi strălucitori. Fix asta e perspectiva pe care ne-o dorim. Acum, sunt sigură că înțelegi că trebuie să-l publicăm rapid. Cât e încă proaspăt scandalul. Am adus contractul cu mine – Val l-a dat deja unui agent literar să-l verifice – și un cec de douăzeci și cinci de mii de dolari.

S-a întins după servieta ei neagră din piele de șarpe (foarte potrivit, s-a gândit Ruby) și a scos de acolo un teanc de hârtii și un cec. Le-a trântit pe

toate pe măsuța de cafea, cu cecul deasupra.

Ruby s-a holbat la toate acele zerouri și a înghițit cu greu. Nu mai avusese niciodată atâția bani în același timp. La naiba, era mai mult decât tot ce câștigase anul trecut.

Joan a zâmbit, rânjetul unui rechin.

— Dă-mi voie să te întreb ceva, Ruby. Crezi că mama ta ar refuza oferta asta dacă ai fi tu subiectul articolului?

Răspunsul la întrebarea aceea a venit ușor. Mama ei luase cândva o astfel de decizie. Avusese de ales între soțul și fiicele ei… și propria carieră. Fără să privească în urmă, Nora Bridge se alesese pe sine.

— Asta e șansa ta, Ruby, a spus Val. Gândește-te la expunere. Rețelele se vor bate pentru tine.

A simțit cum se înroșește. Era cuprinsă de senzația asta ciudată, de parcă și-ar fi ieșit din propriul trup și ar fi privit scena din afară, încet, s-a auzit că răspunde:

— Chiar scriu bine…

Era singurul lucru de care fusese întotdeauna sigură. Iar acum știa că și Val credea același lucru. Și-a mușcat buza de jos, îngrijorată. Dacă articolul ar fi făcut-o faimoasă, poate ar fi ajuns să facă parte dintr-un sitcom.

— Îi cunosc cu siguranță începutul carierei – cu cine trebuie să și-o fi tras ca să ajungă în vârf și cui i-a făcut-o pur și simplu.

Joan zâmbea de-acum.

— Te-am înscris deja la *The Sarah Purceii Show* de azi într-o săptămână… ca să promovezi articolul.

The Sarah Purceii Show...

Ruby a închis ochii, dorindu-și atât de mult acest lucru, încât a durut-o capul. Se agățase cu ghearele și trecuse târâș prin viață pentru atâta amar de vreme, fusese un nimeni, un nimic…

S-a gândit la toate motivele pentru care să refuze – motive etice, în principal –, însă niciunul nu a fost suficient de puternic încât să rămână în picioare. În schimb, și-a adus aminte de pozele acelea afurisite…

Și de toate minciunile mamei ei.

A tras aer adânc în piept, apoi a expirat. Încet, s-a întins după cec și l-a luat în mână. Cifrele îi roiau pe dinaintea ochilor.

— În regulă, a spus ea. O fac.

Capitolul 4

Ruby a dat radioul micului Volkswagen la volum maxim. Un cântec zgomotos al celor de la Metalica a început să răsune din boxe. Tot trupul ei se mișca pe ritm.

Cincizeci de mii de dolari.

Își dorea atât de mult să împărtășească această zi cu cineva. Dacă ar fi avut noul număr al lui Max, l-ar fi sunat și i-ar fi povestit ce pierduse. Ar fi cheltuit o bună parte din banii ăștia pe el… pe ei…

Gândul i-a stârnit un val de tristețe, iar senzația a enervat-o. Max nu merită niciun cent din averea asta.

A condus până la Beverly Hills. De obicei, nici măcar nu trecea prin zona asta; era prea deprimant să vadă tot acel lux pe care nu și-l permitea. Însă astăzi se simțea bine. Se simțea de neînvins.

Când a văzut un loc liber la Rodeo Drive, a virat și a parcat acolo. Și-a luat geanta (cu formularul galben pentru depuneri pentru cei douăzeci și cinci de mii de dolari din interior) și a coborât din mașină, trântind portiera în urma ei. Pentru prima oară nu s-a mai deranjat să încuie mașina; dacă cineva era într-adevăr atât de disperat încât să fure *așa ceva*, n-aveau decât.

S-a plimbat prin jur o vreme, trecând pe lângă grupurile de femei îmbrăcate în haine scumpe și frumoase. Niciuna dintre ele nu a făcut contact vizual cu ea. În partea asta a lumii, o femeie de douăzeci și șapte de ani îmbrăcată în ceea ce ai fi putut numi stilul „grunge” pur și simplu nu exista. Iar cincizeci de mii de dolari nu erau nici pe aproape suficienți pentru a atrage atenția unor astfel de femei.

Atunci s-a uitat în vitrina unui magazin și a văzut o rochie albastră-argintie, cu mărgele și un decolteu adânc, despicată într-o parte până la jumătatea coapsei. Era cea mai frumoasă rochie din câte văzuse, genul de lucru pe care nu și-ar fi închipuit niciodată că ar putea să-l aibă.

Și-a strâns geanta la piept și a intrat pe ușile de sticlă ale magazinului. Un clopoțel i-a sunat deasupra capului.

Într-un colț, dincolo de oceanul de podele din marmură albă și mese rotunde cu blat din crom pe care stăteau haine, o femeie și-a ridicat privirea.

— Vin imediat, scumpo! a spus ea cu o voce cizelată.

Ruby s-a simțit nelalocul ei. Și-ar fi dorit să-și poată lipi cecul de frunte.

În cele din urmă, vânzătoarea a venit la ea. Era înaltă și subțire ca o trestie, îmbrăcată în negru din cap până în picioare. Niciun fir de păr nu era nelalocul lui. A pufnit puțin când a dat cu ochii de Ruby, însă vocea îi era la fel de blândă:

— Cu ce vă pot ajuta?

Ruby a arătat neajutorată cu degetul spre vitrină.

— Am văzut rochia albastră de acolo.

— Aveți niște gusturi excelente! Ați dori să o probați?

Ea a încuviințat din cap.

— Minunat!

Femeia a condus-o pe Ruby la o cabină de probă care era mai mare decât un dormitor obișnuit.

— Ați dori și un pahar cu șampanie?

Ruby a râs. Ăsta da, shopping.

— Mi-ar plăcea.

Vânzătoarea a ridicat o mână; într-un minut, un bărbat într-un costum negru i-a adus un pahar cu șampanie.

— Mulțumesc, a spus ea, prăbușindu-se pe scaunul moale din cabina de probă.

Bulele din șampanie parcă îi curgeau acum prin vene, amețind-o ușor. Pentru prima oară în ultimii ani, se simțea cineva.

Atunci a auzit un ciocănit.

— Intră!

Vânzătoarea și-a strecurat capul pe ușă.

— Poftiți. Eu sunt Demona. Strigați-mă dacă aveți nevoie de ceva.

Ruby și-a trecut degetele de-a lungul țesăturii fine, cu mărgele, după care s-a dezbrăcat iute și a tras rochia pe ea.

Era ca și cum îmbrăcai o personalitate nouă… o altă viață. Stânjenită, a tras cu ochiul în afara cabinei. Drumul era liber. S-a dus până la oglinzile cât peretele din colț.

I s-a tăiat răsuflarea. Chiar și cu părul ei scurt, cu machiajul în exces și cu adidașii ponosiți de la Reebok arăta… frumoasă. Decolteul adânc îi accentua sânii mici; talia ei părea subțire, iar despicătura îi subția coapsele pline.

Aceasta era femeia care sperase cândva să devină. Cum de se abătuse

atât de mult de la drum?

— Vai, a spus Demona cu jind, e perfectă! Nici nu aveți nevoie de modificări. Nu am mai văzut niciodată ceva de pe umeraș care să vină atât de bine pe cineva!

— O cumpăr, a murmurat Ruby.

Măcar se putea bucura de momentul ăsta, s-a gândit, de amintirea acestei zile perfecte. Rochia avea să atârne pe veci în șifonierul ei, o amintire neîntinată a femeii care Ruby își dorea să fie.

A scris cecul – aproape trei mii cinci sute de dolari, incluzând taxele și pantofii – și a întins cu grijă rochia pe bancheta din spate a mașinii.

Apoi, pornind din nou muzica la maximum – de data asta cântau cei de la Steppenwolf –, a demarat spre autostradă. Aproape ajunsese acasă când a trecut pe lângă reprezentanța Porsche.

Ruby a râs și a călcat frâna.

•

Nora stătea cuibărită pe canapeaua ei elegantă din sufrageria întunecată. Cu câteva ore înainte, o trimisese acasă pe Dee și deconectase telefoanele.

Apoi dăduse pe canalele de știri.

Mare greșeală. Uriașă.

Povestea era pe fiecare canal; puneau același material, prezentau iar și iar fotografiile cenzurate, de obicei însoțite de fragmente audio, în care Nora expunea importanța fidelității și a sanctității jurămintelor de căsătorie. Ce durea cel mai tare erau interviurile cu „oamenii de pe stradă”. Fanii ei i se întorseseră împotrivă; unele femei chiar plânseseră din cauza trădării pe care o resimțeau. „Am avut încredere în ea” era refrenul cel mai des auzit.

Era terminată. Nimeni niciodată nu avea să îi mai scrie vreo scrisoare ca să-i ceară sfatul; oamenii nu vor mai sta în veci la coadă în fața clădirii postului de radio, pe o ploaie torențială, ca să aibă ocazia să o întâlnească în persoană.

Și mai știa și ce se întâmpla în holul de la parter. Sunase portarul de câteva ori, iar raportul fusese de fiecare dată același. Presa era afară, cu camerele pregătite. La vederea ei s-ar fi năpustit ca niște câini sălbatici. Portarul pretindea că garajul e sigur – acolo nu aveau voie –, însă ei îi era frică să riște.

S-a ridicat în capul oaselor. Ferestrele uriașe reflectau luminile strălucitoare ale orașului, transformându-le în pete de culoare. Turnul de

observare[5]. parcă era suspendat în ceață ca o navetă spațială care plutea deasupra orașului.

S-a dus la fereastră. Reflexia ei prinsă în sticlă, părea ștearsă și mică.

Mică.

Așa se simțea și ea. Era o senzație familiară, una care îi definise viața cândva. Tocmai sentimentul acestei… nimicnicii… fusese cel care o așezase pe calea spre pierzanie și nu ratase ironia că se găsea din nou aici.

Dacă tatăl ei ar mai fi fost în viață, ar fi râs. *Nu mai ești cine știe ce vedetă acum*, *nu, domnișoară?*

S-a dus în bucătărie și s-a oprit dinaintea „barului" improvizat pe care îl ținea pentru companie. Nora nici nu mai știa câți ani trecuseră de când nu mai pusese gura pe băutură.

Însă acum avea nevoie de *ceva* care să o ajute să iasă din groapa asta. Se simțea de parcă s-ar fi înecat…

Și-a turnat un pahar plin cu gin. Avea un gust oribil la început – de alcool izopropilic –, însă, după câteva sorbituri, limba i-a amorțit, iar băutura i-a alunecat ușor pe gât, formând un ghem de foc în stomacul ei rece.

În drumul ei înapoi în sufragerie, s-a oprit dinaintea pianului, atenția ei fiind captată de colecția de fotografii cu rame aurii de pe suprafața lucioasă de abanos. Aproape că nu se uita niciodată la ele, nu de aproape. Era ca și cum ar fi strâns în mână un ciob de sticlă.

Și totuși, una dintre ele i-a atras atenția. Era o fotografie cu ea și fostul ei soț, Rand, împreună cu cele două fiice ale lor. Stăteau în fața casei lor de vacanță de pe plajă, îmbrățișându-se unii pe alții, zâmbind sincer și larg.

A dat paharul pe gât, terminând băutura, după care s-a dus înapoi să-și mai pună una. După ce a băut și al doilea pahar, abia dacă se mai putea ține pe picioare; o coală de hârtie cerată parcă se pusese între ea și lumea din jur.

Dar era în regulă. Nici nu-și dorea să gândească prea limpede acum. Când mintea îi era clară, știa că fusese pe fugă toată viața ei și că, în cele din urmă, se lovise de un zid de cărămidă. Acum, lumea știa adevărul despre ea, și la fel și copiii ei.

S-a legănat ametită de băutură, cu ochii țintă la poze. Pe o latură a pianului erau fotografiile de familie – dimineți de Crăciun, fetițele în fustițe roz din tul la recitaluri de dans, vacanțe cu familia în vechea rulotă pe care

o ataşaseră la furgoneta lor.

Pe cealaltă latură erau fotografii cu o femeie care era întotdeauna singură, chiar şi în mulţime. Era frumoasă – stiliştii aveau grijă de asta. Era îmbrăcată impecabil în haine scumpe, deseori înconjurată de fani şi angajaţi.

Adorată de străini.

S-a îndepărtat de pian şi a băgat telefonul în priză. Cu privirea înceţoşată, a format numărul psihiatrului ei.

O clipă mai târziu, a răspuns o femeie:

— Cabinetul doctorului Allbright.

— Bună, Midge. Sunt Nora Bridge. Spera că vorbele nu i-au ieşit împleticit. Doctorul e la cabinet?

Un pufnet. Singurul sunet, însă Nora ştia.

— Nu este, doamnă Bridge. Să îi transmit vreun mesaj?

Doamnă Bridge. Cu doar câteva zile în urmă fusese Nora.

— Îl găsesc acasă?

— Nu, nu poate fi contactat, dar vă pot da numărul de urgenţe. Sau numărul doctorului Homby, pe care l-a lăsat în locul dumnealui…

Nora s-a străduit să-şi menţină calmul. Telefonul ţiuia în aşteptare.

— Mulţumesc, Midge. Nu e nevoie.

A mai aşteptat o secundă înainte ca Midge să răspundă şi, când tăcerea a început să doară, Nora a închis. Apoi a smuls din nou cablul telefonului din perete.

Într-un colţ îndepărtat de mintea ei, ştia că se scălda într-o baltă de compasiune de sine şi că ar fi putut să se şi înece în ea, doar că nu ştia cum să iasă de-acolo.

Eric.

Trebuie să fi ajuns pe insulă de-acum. Dacă se grăbea, putea încă să prindă ultimul feribot…

Şi-a luat cheile de la maşină de pe blatul din bucătărie şi s-a împleticit în dormitor. După ce şi-a pus o perucă blondă peste părul ei scurt şi arămiu, şi-a pus şi o pereche de ochelari de soare în stilul Jackie O. Pe noptieră, şi-a găsit pastilele de dormit. Firește că nu era bine să ia una acum; chiar şi ameţită de băutură cum era, ştia că nu trebuie să amestece alcoolul cu pastilele. Dar cât îşi mai dorea.

Doamne, cât îşi mai dorea…

A aruncat recipientul maroniu în poșetă.

Singurul lucru pe care l-a luat cu ea din apartament a fost o veche fotografie de familie, cea făcută la Disneyland pe când fetele erau încă mici. Și-a îndesat-o în poșetă și a plecat fără să mai încuie ușa.

S-a împleticit de-a lungul peretelui, ținându-se de el ca de o balustradă, clătinându-se până la lift. Odată intrată, s-a prins de bara subțire din lemn, rugându-se să nu se oprească în hol. A avut noroc; liftul cu oglinzi a coborât până la parcarea de la subsol, unde s-a oprit.

Ușile s-au deschis.

A aruncat o privire afară; garajul era gol. S-a clătinat nesigură până la mașină, prăbușindu-se peste caroseria neagră a Mercedesului. I-a luat câteva încercări să nimerească cheia în încuietoare, însă, în cele din urmă, a reușit.

S-a strecurat cu greu pe scaunul moale din piele. Motorul a pornit ușor. Radioul s-a aprins singur. Bette Midler cânta ceva despre vântul de sub aripile ei.

Nora și-a surprins reflexia în oglinda retrovizoare. Chipul îi era palid, obrajii udați de lacrimi. Își mușcase buza de jos până la sânge.

— Ce faci? a întrebat-o ea pe femeia din spatele ochelarilor de soare.

Și-a auzit vocea împleticită de băutură și i-a venit să plângă.

Lacrimi fierbinți i-au încețoșat vederea.

— Te rog, Doamne, a șoptit ea, fă ca Eric să fie încă acolo.

A băgat în marșarier și a ieșit de pe locul de parcare. Apoi a îndreptat mașina în față și a apăsat accelerația. Cauciucurile au scârțâit când a urcat rampa. Nici măcar nu s-a asigurat de trafic, a ieșit în viteză direct pe Second Avenue.

•

Dean rămăsese pe veranda din scânduri de lemn. Hidroavionul a rulat pe deasupra valurilor albastre și agitate și s-a îndreptat spre cer, cu motorul turat când a luat-o la stânga și s-a îndreptat înapoi spre Seattle.

Uitase cât de frumos e locul ăsta, cât de pașnic!

Era la reflux acum, iar întinderea aceasta de plajă, pe care cândva o cunoscuse ca pe propriul buzunar, mirosea a nisip care stătuse prea mult în soarele fierbinte și a iarbă de mare care începea ușor să se încovoaie în fâșii ca de piei tăbăcite. Știa că dacă sare pe nisip, acesta avea să-i înghită pantofii scumpi și să pună din nou stăpânire pe el, transformându-l la loc în

copil.

Mirosul acela a fost cel care l-a întors în trecut, mirosul și sunetul valurilor izbindu-se de pilonii plini de scoici. Zeci de amintiri l-au invadat atunci, daruri ascunse sub mirosul plajei părinților săi la reflux.

Aici, el și Eric își construiseră forturi și îngropaseră comori făcute din jetoane de poker învelite în staniol; umblaseră din stâncă în stâncă, mergând pe vine, julindu-și genunchii de bucățile de lemn plutitoare în căutarea micilor crabi negri adăpostiți sub pietre cenușii și alunecoase.

Fuseseră cei mai buni prieteni, doi frați de nedespărțit care deseori păreau să împartă aceeași minte.

Dintre ei doi, Eric fusese întotdeauna cel puternic, băiatul de aur care făcea totul bine și care lupta pentru dorințele inimii lui. La șapte ani, Eric ceruse să fie dus la casa de pe insula bunicului său, insula Lopez, pe care o văzuse doar în poze. Și tot Eric fusese cel dintâi care o convinsese pe mama lor să-i lase să rămână.

Dean putea încă să-și amintească certurile. Fuseseră niște certuri tacite, firește, așa cum trebuiau să fie toate certurile din familia Sloan, pline de sunete oscilante și de pauze apăsătoare. Își amintea cum stătea în capul scărilor, cu trupușorul lui slăbuț lipit atât de tare de balustradă, încât îi lăsa urme în carne, ascultându-și fratele mai mare cum pledează pentru șansa de a merge pe insulă.

Absurd, declarase la început mama lor, însă Eric continuase neabătut, până când o înduplecase. Când era mic, Eric fusese la fel de formidabil ca mama lor, iar, în cele din urmă, avusese sorți de izbândă. Pe atunci, păruse o victorie monumentală; totuși, odată cu vârsta a venit și înțelepciunea. Adevărul era că mama lor era atât de ocupată cu conducerea firmei Harcourt and Sons, încât nu-i păsa unde erau copiii ei. Ocazional, încerca să facă „ce trebuie”, după cum spunea chiar ea – ca transferul la Choate, de exemplu – însă, în cele din urmă, i-a lăsat pur și simplu în pace.

Dean a închis ochii, deschizându-i numaidecât înapoi, speriat de propriul râset.

Însă nu fusese decât un ecou al minții lui, o amintire sonoră. Ura motivul pentru care se întorsese acasă, ura faptul că fusese nevoie de o boală ca să vină înapoi la fratele lui. Mai mult decât atât, ura ce simțea acum față de Eric; se îndepărtaseră atât de mult unul față de celălalt. Și era doar vina lui Dean. Vedea asta, o știa, o ura și totuși nu părea s-o poată schimba.

Totul se întâmplase într-o zi de duminică aparent obișnuită. Dean plecase deja de pe insulă, se dusese la colegiu; era în ultimul an, cu inima frântă, încât uneori i se părea că uită să respire. Eric plecase la Princeton. Erau încă prieteni pe atunci, separați doar de distanța fizică, și vorbeau la telefon în fiecare duminică. Însă unul dintre acele telefoane schimbase totul.

M-am îndrăgostit, frățioare… pregătește-te pentru un șoc… îl cheamă Charlie și este…

Dean nu mai putea să-și amintească și restul. Cumva, în acel moment ciudat și confuz, mintea lui alesese să se închidă. Brusc, se simțise trădat, de parcă fratele pe care îl știa și îl iubea devenise un străin.

Dean îi spusese lui Eric lucrurile potrivite. Chiar și șocat și confuz, știuse ce se voia de la el și se conformase. Însă amândoi înțeleseră minciunile din spatele cuvintelor sale. Dean nu a știut cum să fie sincer, ce cuvinte să folosească pentru a da forma unui adevăr acceptabil. Se simțise – în mod ridicol – de parcă în ziua aceea și-ar fi pierdut fratele.

Dacă s-ar fi întâlnit atunci și ar fi discutat pe îndelete, poate că ar fi fost în regulă. Însă fuseseră tineri amândoi, la începutul vieții lor, fiecare îndreptându-se într-o altă direcție. Fusese ușor să o ia pe drumuri diferite. Până când Dean a absolvit la Stanford și s-a dus să lucreze la afacerea familiei, trecuse prea mult timp ca s-o mai ia de la început. Eric se mutase la Seattle și începuse să predea engleza la liceu. Fusese împreună cu Charlie multă vreme; cu doar câțiva ani înainte, Dean primise un bilețel de la Eric prin care era anunțat că Charlie pierduse bătălia cu SIDA.

Dean trimisese flori și condoleanțe. Se gândise să pună mâna pe telefon, însă de fiecare dată când ajungea la el, se întreba ce Dumnezeu ar fi putut să spună.

S-a întors cu spatele la apă și a luat-o în josul docului, după care a urcat treptele din jumătăți de bușteni prinse în stânca nisipoasă. Până să ajungă în vârf, pe faleză, rămăsese deja fără suflare.

Casa uriașă în stil victorian era întocmai cum și-o amintea: cu pereții laterali vopsiți în culoarea somonului, cu acoperișul înalt și abrupt și cu motive albe și elegante. Coarde de viță-de-vie se încolăcise printre balustradele verandei, cârcei grași atârnând în josul streașinilor. Gazonul era la fel de plat și verde ca o bucată de pânză de Crăciun. Trandafirii înfloreau necontrolați, tunși și fertilizați anual.

Era ceva ce mama lui nu uitase niciodată: taxele de întreținere a casei.

Fiecare casă pe care o deținea era foarte bine îngrijită, însă aceasta mai mult decât toate. Știa – sau își închipuia, lucru care pentru ea era aproape o certitudine – că Eric venea ocazional în vizită la casa de vacanța cu *bărbatul acela.* Iar ea nu voia să audă că s-ar plânge de ceva în privința proprietății.

Dean s-a îndreptat spre casă, ferindu-și capul de crengile unui copac cu fructe de pădure. Când s-a aplecat, o strălucire argintie i-a captat atenția. S-a întors, dându-și seama o clipă prea târziu ce anume văzuse.

Leagănul, acum ruginit și uitat. O briză șoptită atinsese unul dintre leagănele roșii, făcând lanțurile să clincăne. La vederea lui, o amintire nedorită a ieșit la iveală…

Ruby. Fusese chiar aici, sprijinită de bara de metal ușor înclinată, cu brațele încrucișate la piept.

În acel moment – în acea secundă precisă – își dăduse seama că cel mai bun prieten al lui era o *fată.*

Se apropiase de ea.

Ce-i? întrebase ea, râzând. *Îmi curge scuipatul sau ceva*?

Brusc, își dăduse seama că o iubea. Ar fi vrut să-i spună, însă era anul în care vocea îl trădase. Îi fusese atât de teamă să nu vorbească precum o fată, încât, în schimb, o sărutase.

Fusese primul sărut pentru amândoi, iar până în ziua de azi, atunci când Dean săruta o femeie, căuta în ea mireasma mării.

S-a întors cu spatele la leagăn și a pornit cu pași mari înspre casă. S-a oprit dinaintea ușii din față ca să își facă curaj. Apoi a zâmbit și a ciocănit la ușă.

Dinăuntru a răzbătut un zgomot de pași.

Ușa s-a deschis larg. În pragul ei se afla Lottie. Bătrâna lor doică și-a deschis larg brațele durdulii.

— Dean!

A pășit peste prag și s-a cuibărit în brațele celei care îl ținuse când fusese copil. A inspirat mirosul familiar – săpun Ivory și lămâi.

S-a dat înapoi, zâmbind.

— Bună. Lottie. Mă bucur să te văd.

Ea și-a arcuit sprâncenele.

— Mă mir că ai mai știut drumul până aici.

Cu toate că nu o văzuse de mai bine de zece ani, abia dacă îmbătrânise.

Da, părul îi mai încărunțise, însă îl purta în același coc la baza cefei. Pielea ei rumenă era încă lipsită de riduri, iar ochii ei de-un verde aprins aparțineau unei femei care se bucurase de viață.

Brusc, și-a dat seama cât de mult îi lipsise. Lottie venise în familia lor ca bucătăreasă pe perioada verii, ajungând, treptat, să fie doica lor cu normă întreagă. Nu avusese niciodată copii, așa că Eric și Dean deveniseră precum copiii ei. Îi crescuse zece ani cât stătuseră pe insula Lopez.

— Mi-aș fi dorit să fi fost aici într-o vizită obișnuită, a spus el.

Ea a clipit la el și a spus:

— Pare că mai ieri îi ștergeam ciocolata de pe fața lui de băiețel. Nici nu-mi vine să cred. Pur și simplu nu pot.

A făcut un pas înapoi înspre holul mai bine luminat, frământându-și mâinile.

Dean a urmat-o în camera de zi, unde focul trosnea în șemineul uriaș. Mobila îi amintea de copilărie. Două canapele albe, cu picioare sculptate, stăteau față în față. O măsuță de cafea ovală din lemn de trandafir se afla între ele, cu un bol de cristal așezat pe suprafața ei lucioasă.

Încăperea era decorată atent. Nici măcar un singur obiect nu era modern sau ieftin. Toate reflectau gustul impecabil al mamei lor, dar și contul ei bancar nelimitat.

Singurul lucru care lipsea din încăpere era viața. Niciun copil nu avusese voie să stea pe acele canapele perfecte, nicio băutură nu fusese vreodată vărsată pe acel covor din lână Aubusson.

Dean a privit înspre scări.

— Cum se simte?

Ochii verzi ai lui Lottie s-au umplut de tristețe.

— Nu prea bine. Îmi pare rău s-o spun. Drumul până aici a fost dificil pentru el. Asistenta de la spital a venit astăzi. Spune că noul medicament – ceva numit cocktail pentru durere – îl va ajuta să se simtă mai bine.

Durere.

Ceva la care Dean nu se gândise, deși ar fi trebuit s-o facă.

— Iisuse, a spus el încetișor, trecându-și o mână prin păr.

Crezuse că era pregătit. Se pregătise mental, și totuși, ajuns aici, și-a dat seama cât de prost fusese. Nu aveai cum să te pregătești să-ți vezi fratele murind.

— I-a sunat Eric și pe ai noștri?

— Da. Sunt în Atena, în Grecia.

— Știu. A vorbit cu mama?

Lottie și-a coborât privirea; el s-a pregătit.

— Asistenta mamei tale a fost cea care a vorbit cu el. Se pare că mama voastră era la cumpărături când a sunat-o.

Dean și-a menținut vocea pe un ton calm. Se temea că, dacă l-ar fi ridicat, chiar și puțin, ar fi ajuns să urle.

— I-a spus Eric de cancer?

— Desigur. A vrut să-i spună chiar el mamei voastre, doar că… a hotărât că era mai bine să-i lase doar un mesaj.

— L-a sunat înapoi?

— Nu.

Dean a oftat obosit.

Lottie s-a apropiat de el.

— Mi-aduc aminte cum obișnuiați voi, băieții, să fiți. Ați fi trecut și prin foc unul pentru celălalt.

— Mda. Sunt aici acum.

— Du-te sus, a zis, zâmbind cu blândețe. E puțin șifonat, dar tot băiatul nostru rămâne.

Dean a încuviințat rigid din cap, punându-și geanta pe umăr, și a pornit în sus pe scări. Treptele din lemn de stejar scârțâiau sub picioarele lui. Mâna îi alunecă în susul balustradei din stejar.

În capul scării, drumul se bifurca în două holuri separate. La dreapta era vechea aripă a părinților săi; dormitorul lui și dormitorul ei, care nu mai fuseseră ocupate de mai bine de paisprezece ani.

La stânga erau două uși, dintre care una închisă, iar cealaltă întredeschisă. Ușa închisă ducea la fosta cameră a lui Dean. Nu avea nevoie să intre acolo ca să-și aducă aminte încăperea: covor albastru din lână, pat din arțar cu o cuvertură ecosez din flanel, un poster prăfuit cu Farrah Fawcett în faimosul ei costum de baie roșu. Visase milioane de vise în camera aceea, își închipuise în mii de feluri… însă niciunul nu prevăzuse un astfel de moment.

Epuizat dintr-odată, a trecut de colț și de vechea lui cameră, ajungând în fața ușii lui Eric.

Acolo s-a oprit și a tras aer adânc în piept, ca și cum mai mult aer în plămâni ar fi îmbunătățit întrucâtva și situația.

După care a intrat în camera fratelui său.

Primul lucru pe care l-a observat a fost patul de spital. Înlocuise patul supraetajat care îmbrățișase cândva peretele. Noul pat – mare și cu gratii de metal, ridicat asemenea unui șezlong – domina mica încăpere. Lottie îl poziționase așa încât să dea spre fereastră.

Eric dormea.

Lui Dean i s-a părut atunci că observă totul deodată: felul în care părul negru al lui Dean se rărise, lăsând la iveală porțiuni de piele… paloarea galbenă a obrajilor trași… cearcănele negre de sub ochi… venele proeminente ale brațului slab de pe cearșaful alb. Buzele îi erau palide și subțiri, o imitație lipsită de culoare a unei guri care cândva zâmbise aproape în continuu. Numai o umbră palidă mai rămăsese acolo din cel care fusese cândva fratele său…

Dean s-a sprijinit de balustrada patului; metalul a zdrăngănit sub strânsoarea lui.

Eric a deschis încetișor ochii.

Și iată-l acolo: băiatul pe care îl știa și pe care îl iubea.

— Eric, a spus el, dorindu-și ca vocea să nu îi fie atât de groasă.

S-a căznit să zâmbească.

— Nu te deranja, frățioare. Nu pentru mine.

— Cu ce să mă deranjez?

— Să te prefaci că nu ești șocat de cum arăt.

Eric s-a întins după cana mică din plastic de pe tava de lângă pat. Degetele lui lungi și subțiri au tremurat în timp ce și-a dus paiul la gură. A sorbit ușor și a înghițit. Când și-a ridicat privirea la Dean, ochii lui umezi erau plini de o sinceritate îngrozitoare, dureroasă.

— Nu am crezut că o să vii.

— Normal că am venit. Ar fi trebuit să-mi spui… dinainte.

— Adică de când ți-am spus că sunt gay? Crede-mă, am învățat acum mult timp că familia mea nu reacționează prea bine la veștile proaste.

Dean s-a chinuit să-și înăbușe lacrimile, apoi a renunțat. Erau lacrimi care izvorau din adâncul inimii. A simțit atunci junghiul puternic al rușinii.

Remușcare, regret, plictiseală, anticipare, ambiție… acestea erau emoțiile care-l purtaseră pe Dean de-a lungul vieții. Pe acestea știa cum să le gestioneze, cum să le manipuleze și cum să compenseze pentru ele. Însă această nouă emoție… această senzație din străfundurile stomacului care-i

spunea că fusese o persoană rea, că își rănise profund fratele și că știuse acest lucru, doar că nu se deranjase niciodată să îndrepte lucrurile…

Eric a zâmbit slab.

— Ești aici acum. E suficient.

— Nu. Ești bolnav de mult… de unul singur.

— Nu contează.

Dean a vrut să-i îndepărteze șuvițele subțiri de păr de pe fruntea umedă, să ofere o atingere alinătoare, însă, când și-a întins mâinile, acestea îi tremurau, așa că și le-a retras.

Trecuseră ani de când nu mai alinase o altă ființă umană; nici nu-și mai amintea cum să o facă.

— Ba contează, a zis el, auzindu-și vocea guturală.

Ar fi dat orice acum să șteargă trecutul cu buretele, să se poată întoarce în acea după-amiază de duminică, să asculte din nou declarația de dragoste a fratelui său și pur și simplu să se bucure pentru el.

Dar cum să facă asta? Cum puteau doi oameni să se întoarcă în timp și să dezlege nodul care le încurcase toate momentele din viața lor?

— Vorbește cu mine, i-a zis Eric somnoros, zâmbind din nou. Doar vorbește cu mine, frate. Așa cum obișnuiam cândva.

Capitolul 5

Telefonul a sunat în mijlocul nopții. Ruby a bombănit și s-a uitat cu ochi încețoșați la ceasul de pe noptieră. Unu și cincisprezece minute.

— Rahat, a mormăit ea.

Probabil că era vreun reporter idiot.

S-a întins peste jumătatea de pat, acum goală, a lui Max și a ridicat telefonul din furcă. Răsucindu-se pe spate, l-a dus la ureche.

— Să mă pupi.

— Nu mai fac asta de la grădiniță.

Ruby a râs somnoroasă.

— Caro? Scuze. Am crezut că ești unul dintre paraziții ăia de la *Tattler*.

— Nu mă sună pe mine. Dar, firește, eu nu mi-am făcut o carieră vorbind-o de rău pe mama.

— Nu e cine știe ce carieră.

Ruby s-a tras mai în spate, sprijinindu-se de tencuiala dură a peretelui. Prin telefon, putea auzi un bebeluș plângând. Era un sunet ascuțit.

— Iisuse, Caro! Cred că mănânci numai Excedrin. Așa plânge mereu pruncul Iisus?

— Mama a suferit un accident de mașină.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Ruby.

— Nu știu. Tot ce știu este că e la Bayview. Aparent, băuse.

— Dar ea nu bea niciodată… adică nu obișnuia.

Ruby a dat la o parte pătura și s-a ridicat în picioare. Nu știa exact de ce, însă brusc simțea nevoia să se miște. Cu receptorul fără fir la ureche, s-a dus în bucătăria întunecată. Acolo, s-a uitat afară pe geam prin deschizătura perdelelor, înspre strada cuprinsă de beznă de dedesubt. Și-a trecut o mână prin părul transpirat.

— Cât de grav e?

— Nu știu. Mâine la prima oră îi las pe copii la mama lui Jere și mă duc la spital. Doar că nu vreau să merg singură. Vii cu mine?

— Nu știu, Car…

— Ar putea fi pe moarte. Gândește-te și tu măcar o dată la altcineva în afară de tine, a spus Caroline tăios.

Ruby a oftat din greu.

— Bine, o să vin.

— O să sun la Alaska Airlines și o să-ți cumpăr un bilet. E un zbor mâine la 5.45. O să-l poți ridica de la ghișeu.

— A… nu trebuie să faci asta. Am bani acum.

— Ai? O… asta e super.

— O să ajung pe la prânz.

Ruby a închis telefonul. Și-a încrucișat strâns brațele peste piept și a început să măsoare apartamentul cu pașii, înainte și înapoi, neputând să se oprească.

De când se știa, fusese furioasă pe mama ei. Nici nu-și mai amintea cum era să *nu* o urască… iar întâmplările din ultimele zile nu făcuseră decât să alimenteze acel foc.

Însă acum… accidentul. Niște imagini oribile i-au apărut în minte. Paralizie… leziuni cerebrale… moarte.

A închis ochii. (I-a luat o clipă să-și dea seama că se ruga.)

— Ai grijă de ea, a șoptit, după care a adăugat două mici cuvinte,

nefamiliare: Te rog?

•

Când Nora s-a trezit a doua zi de dimineață, a avut un moment de panică totală, care a făcut să-i stea inima în loc. Era într-un pat străin dintr-o cameră austeră pe care nu o recunoștea.

Apoi și-a amintit.

Suferise un accident de mașină. Și-a adus aminte de drumul cu ambulanța… luminile roșii și strălucitoare… gustul metalic al propriului sânge… surpriza de pe chipul tânărului paramedic când și-a dat seama cine e.

Și doctorii. Ortopedul care vorbise cu ea chiar înainte și după radiografie. O ruptură chiar deasupra gleznei; încă o fractură sub genunchi… o încheietură luxată. Îi spusese că fusese norocoasă.

Când îi menționase acest lucru, ea începuse să plângă.

Acum, avea piciorul în ghips. Nu putea să-l vadă pe sub pături, însă îl putea simți. Carnea o o mânca, iar osul o durea.

A oftat, fiindu-i în același timp milă de ea și rușine. Băuse și se urcase la volan.

De parcă fotografiile din *Tattler* nu erau suficiente ca să-i distrugă cariera, mai adăugase un delict pe listă.

Cât de curând, presa avea să-i dea de urmă. Cineva avea să-și dea seama că erau niște bani de făcut spunând lumii că Nora Bridge e în Bayview. Raportul accidentului în sine probabil că valora mii de dolari.

Atunci s-a auzit o bătaie în ușă, scurtă și puternică. Caroline s-a strecurat în încăpere. Își ținea spatele drept și mâinile palide în șold. Era îmbrăcată cu niște pantaloni de cașmir de culoarea părului de cămilă și un pulover asortat. Părul ei blond-argintiu era tuns bob, dat discret după o ureche. Niște cercei uriași cu diamante îi străluceau din lobul urechilor.

— Bună, mama.

— Bună, scumpo. Drăguț din partea ta că ai venit.

Nora și-a dat numaidecât seama cât de rece a părut și i-a fost rușine. Ea și Caroline munciseră din greu în ultimii ani, încercând să se reapropie într-o manieră autentică. Nora își tratase fiica cea mare cu o grijă infinită, lăsând-o de fiecare dată pe Caro să facă prima mișcare. Acum, tot progresul se dusese pe apa sâmbetei; vedea cât de mult se îndepărtaseră din nou. Era o răceală în privirea lui Caroline pe care Nora nu o mai văzuse de ani buni.

Caroline s-a uitat scurt în dreptul ei și a zâmbit – sau a tresărit. Brusc, părea extrem de vulnerabilă.

Nora nu putea suporta tăcerea stânjenitoare care se lăsase între ele. Așa că a spus primul lucru care i-a venit în minte:

— Doctorii mi-au zis că trebuie să stau în scaunul cu rotile câteva zile – până când îmi întăresc suficient încheieturile cât să mă las în cârje.

— Cine o să aibă grijă de tine?

— O… nu m-am gândit la asta. Presupun că o să angajez pe cineva. N-ar trebui să fie prea greu. A continuat să vorbească. Orice era mai bun decât liniștea aceea. Întrebarea este: *unde* mă voi duce? Nu mă pot întoarce la apartament. Presa dă târcoale. Dar trebuie să rămân și aproape de doctori.

Caroline a făcut un pas înspre pat.

— Ai putea folosi casa de vacanță. Eu și Jere nu ne facem niciodată timp să ajungem acolo, iar Ruby n-o să pună piciorul pe insulă. Cât despre vechea casă, stă acolo…

Casa de pe Insula Verii. La o aruncătură de băț de Eric. Avea să fie perfect. Nora și-a ridicat privirea spre fiica ei.

— Ai face tu asta pentru mine?

Caroline a privit-o cu o tristețe infinită.

— Mi-aș fi dorit să mă cunoști mai bine.

Nora s-a lăsat înapoi greu pe perne. Iar spusese ceva greșit.

— Îmi pare rău.

— Doamne, cât de des am auzit asta, parcă mi-ar fi fost tatuat pe frunte! Încetează să mai spui că-ți pare rău și începe să te porți de parcă într-adevăr ți-ar părea. Începe să te porți ca o mamă.

A băgat mâna în geantă, de unde a pescuit un set de chei. A scos o singură cheie de pe breloc și a lăsat-o pe noptieră.

Nora vedea că fiica ei mai avea puțin și izbucnea.

— Caro…

— Sună-mă după ce te-ai instalat.

Caroline a făcut un pas înapoi.

Nora nu a știut ce să mai spună. Caroline avea dreptate; Nora nu avusese curajul să se poarte ca o mamă de ani buni.

— Trebuie să plec acum.

Nora a încuviințat rigid din cap, încercând să zâmbească.

— Desigur. Mulțumesc că ai venit.

Ar fi vrut să o apuce de mână pe fiica ei și să nu-i mai dea niciodată drumul.

— Adio, mama.

Și, astea fiind spuse, a plecat.

•

Ruby a ieșit din terminalul principal al aeroportului internațional SeaTac. Ploaia bătea în pasarelă și împroșca strada, creând o perdea de cositor între terminal și parcarea pe mai multe niveluri de peste drum.

Aerul de la primele ore ale dimineții mirosea a copaci înverziți și a sol fertil și negru. Ca un praf de condiment într-o rețetă complexă, se simțea și mirosul mării; un miros pe care numai un localnic l-ar fi recunoscut.

În timp ce stătea sub cerul mohorât, inhalând aerul umed, cu iz de pin, și-a dat seama că amintirile ei erau mai mult decât niște rememorări începătoșate. Rămâneau înrădăcinate în solul în care crescuseră. Erau locuri mai la nord, în arhipelagul insulelor San Juan, unde bucăți și frânturi din viața ei fuseseră împrăștiate ca scoicile pe țărm. Undeva, acolo, rămăsese umbra unei fetițe slăbuțe, cu privire îndrăzneață, de pe o plajă cu pietriș, smulgând petalele unei margarete și îngânând: *Mă iubește*, *nu mă iubește*. Știa că, dacă se uita suficient de atent, ar fi văzut acea cărare invizibilă pe care o lăsase în urmă, acele bucăți din ea care duceau de la prezent înapoi la trecut.

Nu era surprinsă de cât de proaspete păreau să fie amintirile. Nimic nu se usca și nu se prefăcea în țărână în aerul umed din Seattle. Totul prospera.

Ruby a chemat un taxi și s-a urcat pe bancheta din spate, aruncându-și geanta de mână lângă ea. A verificat licența taximetristului (un obicei format în timpul vizitelor la New York) și a văzut că îl cheamă Avi Avivivi.

Trebuia să fie o glumă acolo, însă era prea obosită ca să-i mai caute înțelesul.

— La Bayview, a spus, lăsându-se pe scaunul mirositor din velur maroniu.

Avi a călcat accelerația și a demarat.

Ruby a închis ochii, încercând să nu se gândească la nimic. Când Avi a bătut-o ușor pe umăr, a crezut că nu trecuseră mai mult de câteva minute.

— Domnișoară? Doamnă? Sunteți bine, da?

Ruby a tresărit și s-a frecat la ochi.

— Sunt bine, mulțumesc.

A pescuit treizeci de dolari mototoliți din buzunar și i-a înmânat lui Avi, plata și bacșișul. Apoi și-a luat geanta și poșeta și s-a îndreptat către ușile duble din sticlă ale spitalului, dinaintea cărora se învârteau câțiva oameni.

Ruby aproape ajunsese în mijlocul lor când și-a dat seama că sunt reporteri.

— E fiica ei!

Reporterii s-au întors cu toții deodată, strigând unul pe deasupra celuilalt, dând din coate ca să ajungă mai în față.

— Ruby, aici!

— Mama ta era băută în timpul…

— Ce părere ai de fotografii?

Ruby a auzit fiecare bliț, fiecare cadru luat dinainte. A observat șuvița de păr care îi rămăsese lipită de buza de jos, tăietura fină în hârtie de pe degetul arătător.

Era ca și cum se afla la kilometri depărtare de mulțimea aceea, cu toate că ar fi putut să întindă mâna și ar fi atins-o pe reporterița de la CNN.

— Ruby! Ruby! Ruby!

Preț de o clipă amețitoare, și-a îngăduit să pretindă că toate acestea erau pentru ea, că ea le câștigase toată atenția.

— Știai de aventura mamei tale?

Auzind întrebarea, Ruby s-a întors și a dat cu ochii de un bărbat scund, cu nas ascuțit, care purta o șapcă cu emblema postului de știri KOMO 4.

— Nu, a răspuns, afișând un zâmbet fals. Aș face o glumă despre asta, dar nu e foarte amuzantă.

A trecut prin mulțime, cu capul sus și cu privirea înainte. Întrebările au urmat-o, ca niște pietre aruncate în ea de la spate, unele dintre ele rănind-o adânc.

A pătruns prin ușile automate, care s-au închis cu un fâsâit în urma ei.

Înăuntru, era liniște. Aerul mirosea a dezinfectant. Scaunele cu imprimeuri îndrăznețe erau presărate prin holul prelung și alb. Pe pereți erau tablouri generice și vesele, așezate stângaci între portrete cu rame aurii ale unor bărbați și femei cu fețe acrite care donaseră, evident, milioane de dolari spitalului.

— Ruby!

Caroline a venit în fugă. Îmbrățișarea ei aproape că a dărâmat-o pe Ruby. În timp ce își ținea își ținea sora în brațe, Ruby a simțit cât de slabă

devenise Caro și cât de tare tremura din tot corpul.

În cele din urmă, Caro s-a retras. Rimelul i se întinsese, stricându-i perfecțiunea feței.

— Îmi pare rău, a spus ea, deschizându-și poșeta și pescuind o batistă cu care și-a șters ochii.

Ruby își dădea seama de stânjeneala ei de a se fi arătat emoționată cum nu-i stătea în fire. Dacă vechile tipare erau adevărate, Caro avea să se retragă acum, să se distanțeze până când și-ar fi înăbușit sentimentele la dimensiunea acceptabilă.

Caroline a închis ochii pentru o clipă. Când i-a redeschis, s-a uitat la Ruby cu o disperare mută. Ruby a recunoscut privirea. Sora ei se întreba de ce nu puteau lucrurile să fie mai ușoare, de ce nu se puteau iubi cu toții pur și simplu.

Tăcerea s-a așternut între ele, blândă și rece precum ploaia de dimineață. În tăcerea aceea, Ruby a auzit ecoul unei familii destrămate; erau cu toții niște piese individuale, acum separate, care tânjeau după uniunea ce fusese spulberată.

— Cum se simte Nora? a întrebat Ruby în cele din urmă.

Caroline i-a aruncat o privire pătrunzătoare.

— Încă urăște când îi zicem Nora.

— Serios? Uitasem.

— Pariu că ai uitat. În fine, a intrat cu mașina într-un copac. Are piciorul rupt, încheietura luxată. Asta îi îngreunează destul activitățile de zi cu zi. Va avea nevoie de ajutor.

— O compătimesc pe asistenta care va prelua *slujba*.

Caroline s-a uitat lung la ea.

— Ai *vrea* să fie îngrijită de un străin?

Lui Ruby i-a luat un minut să înțeleagă aluzia surorii sale. Iar, când a înțeles-o, a izbucnit în râs.

— Aiurezi.

— Nu e amuzant. Ai văzut reporterii de afară. Sunt gata s-o facă bucățele pe mama, iar ea a fost dintotdeauna fragilă.

— Da, la fel de fragilă ca un pit bull.

— Ruby, a spus Caroline pe un ton care sugera suntem-o-echipa-iar-tu-nu-joci-corect. Un străin ar putea s-o vândă tabloidelor. Avem nevoie de cineva de încredere.

— Atunci mai bine te-ai ocupa tu. În mine nu are încredere.

— Eu am copii. Și un soț.

O viață. Implicația era cât se poate de clară, iar adevărul ei durea.

— Nu are prieteni?

— Ar trebui să te ocupi tu, Ruby, a spus Caroline cu o expresie dezgustată. Iisuse! O să ai treizeci de ani peste câțiva ani. Mama cincizeci. Când o să ajungi să o cunoști?

— Cine spune că o s-o cunosc *vreodată*?

— Spune-mi că nu te-ai gândit la aia noaptea trecută, a spus Caro, apropiindu-se.

Ruby nu mai putea înghiți. Sora ei era atât de aproape… mirosea a parfum scump, poate a gardenia.

— La ce?

— La moartea ei.

Cuvintele au lovit periculos de aproape de țintă. Ruby a rămas cu privirea ațintită asupra podelei din linoleum. În mintea ei, știa exact ce trebuia să facă – să iasă pe ușile acelea din sticlă și să meargă înapoi acasă. Doar că, de data aceasta, nici nu era atât de ușor, mai ales cu articolul pentru *Caché* pe care îl avea de scris. Puțin timp petrecut cu Nora Bridge avea cu siguranță să-l facă mai bun. *Mult* mai bun.

A tras aer adânc în piept, după care s-a întors cu fața spre sora ei.

— O săptămână, a spus pe un ton plat. Stau cu ea o săptămână.

Caroline a îmbrățișat-o strâns pe Ruby.

— Știam că o să faci ce trebuie.

Ruby s-a simțit ca o impostoare. Cu voce slabă, a adăugat:

— O săptămână cu Nora. Ai face bine să înființezi un fond de apărare.

Caroline a râs.

— Du-te și spune-i. E în salonul 612, pe stânga. Te aștept aici.

— Laș o.

Ruby i-a adresat un zâmbet nervos, după care s-a îndreptat spre lifturi. La etajul șase, a început să caute din salon în salon până când a găsit numărul 612.

Ușa era întredeschisă.

A tras încă o gură de aer în piept și a pășit înăuntru.

Mama ei dormea.

Ruby a răsuflat ușurată. Tensiunea din șolduri i s-a diminuat puțin, iar

ea și-a descleștat pumnii.

A privit lung chipul frumos și palid al mamei ei și a simțit un dor. S-a silit să-și amintească însă că această frumoasă femeie roșcată, care arăta ca Susan Sarandon, nu era într-adevăr mama ei. Mama lui Ruby – femeia care juca Scrabble și care făcea clătite cu ciocolată în fiecare duminică dimineața – murise în urmă cu unsprezece ani. Iar aceasta era femeia care o ucisese.

Nora a deschis atunci ochii.

Ruby a simțit o copleșitoare dorință de a fugi.

Nora a scos un sunet de uimire și s-a ridicat în capul oaselor, dându-și părul încâlcit de pe față.

— Ai venit, a spus pe o voce blândă, în care se citea o ușoară mirare.

Ruby s-a căznit să-și țină mâinile pe lângă corp. Era o regulă veche din *stand-up*. Să nu-ți miști degetele. Publicul simțea când aveai emoții.

— Cum te simți?

Ce întrebare stupidă, însă Ruby fusese prinsă pe nepregătite și se temea să se arunce cu capul înainte.

— Sunt bine, a spus Nora, zâmbind, însă era un zâmbet ciudat și nesigur.

Ruby și-a încrucișat brațele la piept – încă o tehnică anti-agitație.

— Aș zice că ai pierdut reducerea de șofer bun[{6}].

— Asta e Ruby a mea. Mereu scornește câte o glumă.

— Nu m-aș exprima chiar cu „Ruby a mea”.

Zâmbetul Norei a pierit.

— Sunt sigură că nu.

A închis ochii, frecându-și vârful nasului și expirând încet.

— Văd că încă crezi că le știi pe toate… și că nu te dai în lături de la nimic.

Ruby a simțit cum îi alunecă de sub picioare șistul vechilor obiceiuri. Încă câteva cuvinte bine alese și avea să izbucnească un război în toată regulă între ele.

— Nu le știu pe toate, a spus Ruby pe un ton egal. Nici măcar pe propria mamă.

Nora a râs, un sunet sacadat, obosit.

— Atunci suntem amândouă în aceeași situație.

Au rămas cu privirea ațintită una asupra celeilalte. Dorința lui Ruby de a pleca de acolo era din ce în ce mai mare; știa că îi vorbea instinctul de

supraviețuire. Și mai știa că nu putea petrece o săptămână întreagă cu femeia asta și să nu simtă nimic… însă furia ei era atât de mare acum, încât o copleșea.

Dar nu avea de ales.

— M-am gândit… că aș putea sta cu tine o vreme. Să te ajut să te instalezi.

Surpriza de pe fața Norei era aproape comică.

— De ce?

Ruby a ridicat din umeri. Existau atâtea răspunsuri la întrebarea aceea.

— Ai fi putut muri. Poate m-am gândit că te-aș fi putut pierde, a zis și a zâmbit forțat. Sau poate că ăsta e cel mai negru moment al tău, momentul când vei pierde tot ce ai vrut să obții când ți-ai părăsit familia, iar eu nu vreau să ratez nicio clipă din suferința ta. Sau poate am un contract de a scrie un articol despre tine și am nevoie să-ți stau aproape ca să aflu informațiile din interior. Sau poate…

— M-am prins. Cui îi pasă motivul? Am nevoie de ajutor, iar tu, evident, nu ai altceva mai bun de făcut.

— Cum reușești… să mă pui la colț și să-mi mulțumești în același timp? Iisuse, e un talent!

— Nu am vrut să te pun la colț.

— Nu, doar ai ținut să scoți în evidență că nu am viața mea. Dar nu te-ai gândit că poate mi-am rearanjat prioritățile ca să petrec timp cu tine, nu?

— Hai să nu începem, bine?

— Tu ești cea care a început.

Nora și-a pus mâna pe balustrada patului, întinzând degetele ca să o atingă pe Ruby. Și-a ridicat privirea.

— Știi că mă duc la casa de vacanță, nu-i așa?

Ruby a crezut că nu aude bine.

— *Poftim?*

— Reporterii s-au instalat în fața blocului meu. Nu mă pot duce acolo.

Nora și-a coborât privirea, iar Ruby a văzut atunci cât de greu îi era și *mamei* ei să i se uite în ochi.

Trecutul intervenise încă o dată între ele, o pânză lipicioasă care prindea dureri vechi și nu le mai dădea drumul.

— Sora ta mi-a propus să folosesc casa de vacanță. Dacă te vei răzgândi, voi înțelege.

Ruby s-a dus la fereastră și a privit afară, la străzile cenușii și plouate din Capitol Hill.

Cu doar câteva clipe în urmă, i se păruse realizabil: să se ducă acasă la femeia asta – casa Norei, pe care nu o simțea neapărat ca fiind mama ei – să stea cu ea câteva zile, să-i pregătească masa, să se uite prin vechile albume cu poze și să-i pună câteva întrebări. Să obțină suficiente informații încât să scrie acea secțiune din articol intitulată „Originile Norei Bridge”.

Însă acum… la casa de vacanță.

Acolo îngropase atâtea amintiri, atât bune, cât și rele. Prefera să o vadă pe Nora dintr-un zgârie-nori din sticlă pe care succesul i-l oferise. Și nu în casa cu șindrilă unde Ruby își amintea cum grădinărise, cum pictase și cum râsese, un sunet care se risipise de mult.

Cincizeci de mii de dolari.

La asta trebuia să se gândească. Putea rezista o săptămână la casa de vacanță.

— Bănuiesc că nu contează unde suntem…

— Vorbești serios?

A detectat o nostalgie tulburătoare în vocea mamei ei.

În cele din urmă, Ruby s-a întors cu fața spre ea. Ar fi vrut să micșoreze distanța dintre ele, însă picioarele refuzau să se miște din loc.

— Sigur, de ce nu?

Nora a privit-o gânditoare și a zis:

— Va trebui să-mi închiriezi un scaun cu rotile – doar până când încheieturile mele vor fi suficient de puternice pentru cârje. Și o să am nevoie și de câteva lucruri din apartamentul meu.

— Pot face asta.

— O să vorbesc cu doctorul să mă externeze. Va trebui să plecăm în liniște, poate chiar pe ușa din dos. Nu vrem să fim urmărite.

— O să închiriez o mașină și te urc în ea în – cât – trei ore?

— În regulă. Geanta mea e în dulap. Ia-mi cărțile de credit. Folosește cardul Visa Platinum pentru tot ce îți trebuie. O să-ți desenez o hartă până la apartamentul meu și o să-l sun pe Ken, portarul. Te va lăsa să intri. Și Ruby… să iei o mașină frumoasă, da?

Ruby a încercat să zâmbească. Avea să fie atât de rău. Mama ei îi cerea deja o sumedenie de lucruri – și să judece.

— Doar ce-i mai bun pentru tine, Nora.

S-a dus la dulap, a văzut geanta neagră și scumpă și a luat-o. Breteaua groasă i se așază confortabil pe umăr. Fără să mai arunce vreo privire în urmă, s-a îndreptat spre ieșire.

Vocea mamei ei a oprit-o însă din drum:

— Ruby? Îți mulțumesc.

Ruby a închis ușa în urma ei.

Capitolul 6

Ruby a intrat în penthouse-ul mamei și a închis ușa în urma ei. Locul era straniu de tăcut și mirosea vag a flori.

Și-a lăsat jacheta pe podeaua strălucitoare de marmură, lângă o masă din piatră și fier forjat pe care se afla o vază uriașă plină cu trandafiri.

I s-a tăiat respirația. Era cea mai frumoasă încăpere pe care o văzuse vreodată.

Un perete din sticlă înconjura apartamentul, lăsând la iveală o vedere panoramică asupra Elliot Bay.

Podelele erau din marmură lustruită, o culoare între alb și auriu, cu fire împletite de negru și verde care traversau fiecare placă. Piese de mobilier tapițate cu brocart, cu picioare aurite, stăteau adunate în sufragerie în jurul unei frumoase măsuțe de cafea din sticlă aurie. Într-un colț se afla un pian din abanos marca Steinway, pe blatul lăcuit găsindu-se mai multe fotografii în rame aurite.

Un hol slab luminat ducea de-a lungul mai multor încăperi – o cameră formală de servit masa, o bucătărie profesională, un birou – sfârșindu-se cu dormitorul principal. Aici, geamurile erau îmbrăcate în perdele de culoarea oțelului care se asortau cu cuvertura din cașmir de pe pat. Mai erau și două dressinguri uriașe. L-a deschis pe primul, iar o lumină s-a aprins automat, lăsând la iveală două rânduri de haine, organizate pe culori.

Ruby și-a trecut degetele pe deasupra hainelor. Mătase, cașmir, lână scumpă. Apoi a văzut etichetele: St. John, Armani, Donna Karan, Escada.

A oftat cu invidie. *Pentru asta ne-a lăsat*, i-a venit în minte un gând care a durut-o mai mult decât s-ar fi așteptat.

Și-a scos lista din buzunar.

Uscător de păr
Ondulator
Pantaloni scurți
Salopete
Șosete

Erau lucruri obișnuite, însă nimic din dulapul acela nu costa mai puțin de trei sute de dolari.

A ieșit, închizând ușa în urma ei. Ajunsă dinaintea comodei bombate cu margini aurii, a deschis sertarul de sus. Înăuntru se aflau grămăjoare de lenjerie împăturită la perfecție. A ales câteva articole, după care a luat câțiva pantaloni scurți și câteva bluze cu mâneca scurtă din al doilea sertar. A pus teancul pe pat și s-a dus în cel de-al doilea dressing.

Încă o dată, lumina s-a aprins automat, însă hainele de aici arătau de parcă aparțineau unei alte femei. Pantaloni de trening gri și uzați; cămăși lăbărțate și pătate; blugi atât de vechi încât se demodaseră. Și câteva rochii de vară viu colorate.

Mama ei avea haine scumpe de designer și haine de stat prin casă, dar nimic intermediar. Fără haine de ieșit la prânz cu o prietenă sau haine de oprit în drum la vreun matineu.

Fără haine pentru o viață adevărată.

Ciudat…

S-a întins după o rochie de vară, însă tivul din dantelă s-a agățat de ceva. Ruby a împins cu grijă la o parte celelalte rochii și a văzut obiectul în care se prinsese rochia.

Era o cutie din carton cu clapeta ridicată. Pe o laterală, cu carioca roșie, scria *Ruby*.

Mai să-i sară inima din piept. Aproape că a simțit nevoia disperată de a ieși din dressing și de a închide ușa cu putere. Orice ar fi fost în cutia aceea, orice ar fi păstrat mama ei și etichetat cu numele lui Ruby, nu ar fi contat…

Doar că nu părea să se poată clinti din loc. A lăsat rochia să-i scape din mâini, să cadă pe podea, cu umeraș cu tot, iar ea s-a prăbușit în genunchi. S-a întins și a tras cutia înspre ea. A deschis-o cu degete tremurânde.

Înăuntru se aflau zeci de pachețele împachetate în hârtie, unele în culoarea Crăciunului, verde cu roșu, altele în hârtie argintie cu balonașe și

lumânările.

Aniversări și Crăciunuri.

A numărat pachetele. Douăzeci și unu. Câte două pentru fiecare an din cei unsprezece de când Nora alesese să plece de lângă ei, mai puțin puloverul negru din cașmir pe care Caroline i-l strecurase lui Ruby.

Acestea erau darurile pe care Nora le cumpărase în fiecare an și i le trimisese lui Ruby, aceleași pe care Ruby le expediase fără milă înapoi, nedeschise.

— O, Doamne!

A oftat și s-a întins după unul dintre pachete. Era mic, cam de mărimea unui card de credit și cam de un centimetru și jumătate grosime. Cel pe care îl alesese era împachetat în hârtie pentru cadouri.

Simțea hârtia lucioasă între degete, iar când l-a ridicat, a auzit un mic clinchet dinăuntru. Sunetul a umplut-o de o copleșitoare senzație de dor. O înfuria să simtă o astfel de emoție inutilă, dar nici nu o putea face să dispară.

Cu grijă, a desfăcut ambalajul, rămânând în mână cu o cutiuță albă pe care era trecut logoul unei bijuterii. A ridicat capacul.

Înăuntru, pe un pat de hârtie opalescentă, se afla un pandantiv din argint. Era în forma unui tort cu lumânări.

Ruby știa că nu ar trebui să pună mâna pe pandantiv, dar nu s-a putut abține. L-a luat în palmă, cântărindu-l, după care l-a întors pe spate. Acolo erau inscripționate următoarele:

LA MULȚI ANI! 21 TE IUBESC, MAMA.

Pandantivul de argint s-a încețoșat.

Nu a mai vrut să deschidă și altele; nu era nevoie. Știa că pe undeva în celelalte cutii trebuia să fie o brățară și alte pandantive atent alese care să simbolizeze anii cât au fost despărțite.

Și-o închipuia pe mama ei, îmbrăcată impecabil, cu machiaj desăvârșit, ducându-se din magazin în magazin în căutarea cadoului perfect. Flecărind încântată cu vânzătoarele, spunând lucruri precum: *Fiica mea împlinește douăzeci și unu astăzi. Am nevoie de ceva extra special*

Prefăcându-se că totul era normal… că nu-și abandonase copiii atunci când aveau cel mai mult nevoie de ea.

La acest gând, Ruby s-a simțit copleșită de o furie rece, iar controlul de sine i-a revenit. Câteva tinichele nu însemnau nimic.

Ce conta însă nu era ce încercase Nora să-i *ofere* lui Ruby, ci lucrurile de care o lipsise.

Ruby nu avusese parte de o petrecere cu ocazia cele de-a șaptesprezecea aniversări. În ziua aceea, nu avusese parte decât de liniște. Fără familie adunată în jurul mesei lungi din bucătărie, care să fie plină de daruri. Acele ocazii… acele momente prețioase muriseră odată cu familia lor.

Câteva cadouri frumos împachetate adunate într-o cutie de carton dintr-un dulap nu aveau să schimbe nimic.

Ruby nu avea să permită acest lucru.

•

Ruby s-a oprit în mijlocul salonului. Un bărbat se afla dinaintea ușii. Era înalt și pretențios, un bărbat care se îmbrăca pentru femei – pantaloni gri, cămașă roz și bretele de un bleumarin aprins. Părul îi era alb ca zăpada și începea să i se rărească. A observat că își tot trecea mâna prin el, ca și cum voia să se asigure că e încă acolo.

Bărbatul și-a ridicat privirea. Niște ochi negri, înguști și pătrunzători s-au fixat asupra ei.

— Tu ești Ruby Bridge?

Ea s-a oprit. Calculase greșit distanța și făcuse un pas prea aproape de el. Emana un miros dulce, de mosc. Parfum scump, folosit din belșug. Putea vedea că era deranjat de invazia ei în spațiul lui personal.

A făcut un pas înapoi și și-a dres glasul – amintindu-i subtil că o întrebase dacă ea e Ruby Bridge.

— Cine vrea să știe?

Zâmbind – ca și cum era întocmai ceea ce ar fi întrebat Ruby Bridge – i-a întins mâna.

— Sunt Leonard Allbright, doctorul mamei tale.

— Unde ți-e halatul alb?

— Sunt psihiatrul ei.

Asta a surprins-o pe Ruby. Nu și-o închipuia pe mama ei vărsându-și oful altcuiva.

— Serios?

— Doar ce am vorbit cu ea și mi-a spus despre… *aranjamentul* vostru. A rostit cuvântul de parcă ar fi fost amar. Cunosc trecutul vostru comun, așa că m-am gândit să-ți spun să ai grijă, mama ta e încă fragilă.

— Aha. Ești căsătorit, domnule doctor Allbright?

O expresie dureroasă i-a apărut pe chip.

— Nu. De ce întrebi?

— Mama colecționează bărbați care o consideră fragilă. Parcă-i ieșită din piesele lui Tennessee Williams.

Doctorului Allbright nu a părut încântat de observație.

— De ce te-ai oferit să ai grijă de ea?

— Ascultă, domnule doctor, după ce povestea asta se va încheia, o vei putea întreba pe Nora orice dorești. Ea îți va plăti o căruță de bani ca s-o asculți cum se plânge despre fiica ei afurisită care a trădat-o. Dar *eu* n-am de gând să stau la discuții cu dumneata.

— Trădat, interesantă alegere de cuvinte.

Ruby a tresărit.

— Dacă nu mai aveți nimic să-mi spuneți…

Bărbatul și-a vârât mâna în buzunar, de unde a scos o cutiuță subțire din argint cu inițialele LOA gravate cu aur. Înăuntru se afla un teanc frumos așezat de cărți de vizită scumpe. I-a întins și ei una.

— Nu știu dacă e o idee bună ca tu să ai grijă de Nora. Mai ales în starea mentală în care se află.

Ruby a luat cartea de vizită și a îndesat-o în spatele elasticului colanților ei.

— Serios? Și de ce nu?

El a studiat-o, iar ea putea vedea din încruntătură lui că nu era mulțumit de ce vedea.

— Nu ai văzut-o și nu ai vorbit cu mama ta de ani buni și e evident că ești foarte furioasă pe ea. Având în vedere… ce i s-a întâmplat, ar putea fi o combinație proastă. Poate chiar periculoasă.

— Periculoasă în ce sens?

— Nu o cunoști. Și, după cum spuneam, e fragilă acum…

— Am trăit cu ea șaisprezece ani, doctore. Dumneata ai vorbit cu ea o dată pe săptămână timp de… cât, un an, doi?

— Cincisprezece ani.

Bărbia lui Ruby a tresărit.

— *Cincisprezece* ani? Dar totul era bine pe-atunci.

— Așa să fie?

Întrebarea lui i-a provocat o nedumerire. În urmă cu cincisprezece ani, Ruby abia își dăduse jos aparatul dentar, cânta melodiile Madonnei și purta

zeci de crucifixuri, închipuindu-și că viitorul ei avea să urmeze parcursul copilăriei și că familia ei avea să fie mereu împreună.

— Mama ta ține multe pentru sine, a continuat doctorul Allbright, și, după cum am menționat, e fragilă. Cred că a fost dintotdeauna. Evident, nu ești de acord.

A făcut un pas către ea. De data aceasta, Ruby a fost cea care s-a simțit încolțită, dar s-a întărit pe poziții și nu s-a mișcat din loc.

— Mama ta avea aproape 110 kilometri pe oră când a intrat în copacul acela. În aceeași zi când și-a distrus cariera. Ce coincidență!

Lui Ruby nu i-a venit să creadă că nu făcuse legătura aceea. Brusc, s-a simțit străbătută de un fior.

— Vreți să-mi spuneți că a încercat să se sinucidă?

— Spun doar că e o coincidență. Una periculoasă.

Ruby a oftat din greu. Deodată, ideea de a fi responsabilă pentru mama ei, fie și numai pentru câteva zile, nu i se mai părea una bună. Cineva instabil emoțional nu ar fi trebuit lăsat pe mâinile lui Ruby – la naiba, nici măcar un *peștișor* nu i-ar supraviețui.

— Nu o cunoști pe mama ta. Adu-ți aminte de asta.

Observația a readus-o pe Ruby cu picioarele pe pământ.

— Și a cui e vina asta? Nu eu sunt cea care a plecat.

El a privit-o de sus.

O, *Doamne*, s-a gândit ea, *acum îi dezamăgesc până și pe străini.*

— Nu, nu ești tu cea care a plecat, a spus el pe un ton plat, dar nici nu mai ai șaisprezece ani.

•

Ruby ar fi trebuit să închirieze o mașină mai mare. Ca de exemplu un Hummer sau un Winnebago.

Camioneta părea prea mică pentru ea și Nora. Erau captive de-o parte și de alta în scaunele din față. Cu geamurile închise, părea că nu mai ai aer să respiri și nu-ți rămânea altceva de făcut decât să vorbești.

Ruby a pornit radioul.

Vocea pură și vibrantă a lui Celine Dion a umplut mașina, cântând ceva despre o dragoste care vine la aceia care cred în ea.

— Crezi că ai putea să dai mai încet? a întrebat Nora. Începe să mă doară capul.

Ruby a aruncat o privire spre ea. Nora părea obosită; pielea ei, de obicei

palidă, părea acum să fi căpătat o transparență de porțelan. Pielea afundată de la tâmple îi era brăzdată de o rețea de vinișoare albastre. S-a întors spre Ruby și a încercat să zâmbească, însă, în realitate, gura abia dacă i-a tremurat puțin înainte să închidă ochii și să-și sprijine capul de fereastră.

Fragilă.

Ruby nu putea deloc pricepe acest lucru. Cuvântul îi era prea străin. Mama ei fusese dintotdeauna parcă făcută din oțel. Chiar și când era mică, Ruby știuse cât de puternică era mama ei. Ceilalți copii din clasă obișnuiau să se teamă de tații lor atunci când soseau carnetele cu note. Dar nu și fetele din familia Bridge. Ele trăiau cu teama de a nu-și dezamăgi mama.

Și asta nu pentru că le-ar fi pedepsit ori pentru că ar fi țipat la ele. Nu, era ceva mai rău de atât.

Sunt dezamăgită de tine, Ruby Elizabeth… o femeie care o apucă pe calea ușoară nu o să aibă o viață bună.

Ruby n-a aflat niciodată care era calea ușoară și nici încotro ducea, dar intuia că era ceva de rău. Aproape la fel de rău cu a „te prosti”, încă un lucru pe care Nora nu-i agrea.

Adevărul nu dispare doar pentru că închizi ochii fusese încă una dintre zicalele preferate ale mamei ei.

Desigur, asta se întâmplase „înainte”. După, nimănui din familie nu i-a mai păsat dacă o dezamăgește sau nu pe Nora Bridge. De fapt, Nora aproape că se străduise din răsputeri tocmai s-o dezamăgească.

— Ruby? Muzica?

Ruby a închis radioul. Foșnetul ritmic al ștergătoarelor umplea acum liniștea ce se așternuse brusc.

La doar câțiva kilometri depărtare de centrul Seattle-ului, orașul cenușiu a lăsat loc centrelor comerciale plate și înghesuite. La alți câțiva kilometri depărtare, ajungeau deja în câmp. Dealuri împădurite și câmpii înverzite se întindeau de-o parte și de alta a autostrăzii. Domul de înghețată albă al muntelui Baker se ridica prin ceață deasupra terenului agricol plat.

Ruby a accelerat în timp ce trecea prin orașul adormit de la poalele muntelui Vernon, temându-se ca mama ei să nu spună ceva intim precum: *Îți mai aduci aminte cum pe timpul festivalului obișnuiam să ne plimbăm cu bicicleta prin câmpurile de lalele?*

Când i-a aruncat însă o privire, a văzut că Nora dormea.

Ruby a răsuflat ușurată și a luat piciorul de pe accelerație. Era bine să

conducă restul drumului fără să simtă că ar fi fost urmărită cu privirea.

La Ancortes, orășelul de la malul mării, a cumpărat un bilet doar dus pentru feribot și s-a așezat la rând. Era abia începutul sezonului turistic; în două săptămâni de-acum, coada pentru feribot ar fi putut dura și cinci ore.

În mai puțin de o jumătate de oră, un feribot andocat a sunat cu jale din cornul său și a început debarcarea mașinilor, a bicicletelor și a pasagerilor lui. Apoi, un angajat în vestă portocalie a direcționat-o pe Ruby către prova, unde a parcat și a tras frâna de mână. Era prima mașină din rândul doi, un loc a-ntâia. Gura ovală și căscată a feribotului era ca o fereastră uriașă, fără sticlă, ce încadra priveliștea.

Sunetul era monoton ca o zi ploioasă, întrerupt de picăturile care băteau într-o foaie de tablă. Cerul de un cenușiu apos se topea în mare, linia dintre ele fiind ca o dungă ștearsă de cărbune, la fel de subțire precum conturul lăsat de un creion dermatograf. Foci gri cu fețe de cățeluși se târau una înspre cealaltă, căutând un culcuș confortabil la adăpostul geamandurilor roșii.

Ruby a ieșit din mașină și a urcat la etaj. După ce și-a cumpărat un latte de la bufet, a ieșit pe punte.

Nimeni nu era acum acolo. Ploaia devenise aproape o ceață fină. Picăturile de ploaie loveau balustradele și făceau punțile alunecoase.

Un singur și prelung sunet de horn a anunțat plecarea vasului.

Ruby și-a trecut degetele de-a lungul balustradei umede, ținându-se de ea, cutremurată de un val neașteptat de frig. Câțiva pescăruși curajoși planau în zbor dinaintea ei, cu aripile întinse, nemișcați, lăsându-se purtați de curentul de aer. Croncăneau cu putere, cerșind resturi de mâncare.

Insule de-un verde luxuriant erau presărate prin marea de staniol, coastele lor de granit contrastând puternic cu argintiul plat al apei. Arbori roșii de madrona mărgineau țărmul, rădăcinile lor agățându-se cu îndârjire de stratul subțire de sol. Casele erau risipite, însă, în cea mai mare parte, insula părea golașa.

A închis ochii, inspirând mirosul sărat și familiar al mării. În clasa a opta, începuse să ia feribotul până la școală din Friday Harbor de pe insula San Juan; amintirile din perioada liceului erau strâns legate de această ambarcațiune…

Ea și Dean stăteau mereu împreună fix în locul acela, chiar la prova, chiar și când ploua.

Dean.

Ciudat că nu se gândise mai repede la el.

Ei bine, poate că nu era chiar atât de ciudat. Trecuseră mai bine de zece ani de când îl văzuse ultima oară și încă o durea să-și amintească de el.

După ce mama lor îi părăsise, Ruby crezuse că nu putea încerca o durere mai mare. Dean o învățase însă că inima poate mereu face loc pentru și mai multă suferință.

Se mai gândea la el din când în când. Uneori, când se trezea în toiul vreunei nopți fierbinți și singuratice și își simțea obrajii lipicioși și umezi, știa că trebuie să-l fi visat. Aflase de la Caroline (care aflase de la Nora) că îi călcase pe urme mamei lui și că acum el era la conducerea imperiului. Ruby știuse dintotdeauna că așa avea să fie.

În cele din urmă, feribotul a virat către Insula Verii. Hornul a sunat, iar căpitanul a venit la megafon, rugând pasagerii să se întoarcă la vehiculele lor.

Ruby s-a grăbit să coboare și a urcat în camionetă.

Căpitanul a oprit motorul, iar ambarcațiunea a plutit înspre docul negru și șubred. Un semn bătut de vreme – era deja vechi pe când Ruby era doar o copilă – atârna strâmb de cel mai apropiat pilon. Pe el scria BINE AȚI VENIT PE INSULA VERII!

O femeie a ieșit din clădirea de mărimea unui dressing a terminalului și a rămas pe loc, urmărind cu privirea feribotul care venea înspre ea. Purta o rochie maronie, lungă până la pământ, fără mâneci și fără guler. Un crucifix din argint bogat ornamentat îi atârna pe un lanț gros în jurul gâtului. Făcând cu mâna înspre pasagerii adunați la prova, a tras o frânghie zdrențuită, groasă cât mâna, de-a lungul docului și a legat ambarcațiunea cu ea.

— O, Doamne! a zis Nora, trezindu-se, aceea e sora Helen?

Lui Ruby nu-i venea să creadă. Măicuțele fuseseră dintotdeauna cele care se ocupau de transporturile feribotului pe Insula Verii, doar că era încă un șoc pentru ea să vadă că nimic nu se schimbase.

— Uimitor, nu-i așa?

Nora a oftat. Era un sunet obosit, de parcă s-ar fi întrebat dacă lipsa schimbărilor era, de fapt, un lucru bun. Ori poate că, întocmai ca Ruby, doar ce își dăduse seama de cum avea să se *simtă* să se afle din nou aici, în miezul atâtor suferințe.

Ruby a coborât cu mașina de pe feribot, trecând pe lângă poștă și pe

lângă magazinul universal. Ce a uimit-o la început a fost cât de puțin se schimbase totul. I se părea că se întorsese în timp. Aici, pe Insula Verii, totul rămăsese la fel ca în anul 1985. Dacă ar fi pornit radioul, probabil c-ar fi cântat Cyndi Lauper sau Rick Springfield…

Tocmai din *această* cauză se ținuse departe.

Drumul a cotit, apoi a urcat un deal scurt, ca apoi să coboare de-a lungul unei văi înverzite.

La dreapta ei, peisajul era parcă desprins dintr-un tablou de Monet, tot numai iarbă aurie și copaci verzi pe fundalul unui cer argintiu. La dreapta ei se afla plaja Bottleneck Bay, iar dincolo de ea se zărea cocoașa împădurită a insulei Shaw. Bărci de pescuit, cenușii și bătute de vreme, zăceau cu chila înfiptă în plaja cu pietriș, uitate de proprietarii lor cu mai mult de o generație în urmă. Câteva iahturi elegante – deținute în principal de cei câțiva californieni care erau suficient de curajoși încă să achiziționeze o casă de vacanță pe această insulă mult prea tăcută unde apa potabilă nu era niciodată un bun dat, iar curentul electric venea și pleca odată cu vântul – se legănau alene în apele ușor umflate.

Doar câteva case erau vizibile de pe drum. Insula se lăuda cu o întindere de cinci mii de acri, însă numai cu o sută de locuitori permanenți. Chiar și vara, când cei de pe continent se îmbulzeau la casele lor de vacanță, Insula Verii număra mai puțin de trei sute de rezidenți.

Era un loc cu totul diferit de California. Aici, hip-hopul erau săriturile făcute de un iepure, iar când treceai cu mașina pe lângă cineva o făceai ca să-l saluți în drum spre centru.

Nora privea pe geamul plin de picături de ploaie. Își ținea capul lipit de el, zvâcnindu-i de durere. Liniile din jurul gurii îi erau mult adâncite, suficient de mult cât să-i tragă buzele într-o grimasă tristă.

— Când am venit prima oară aici… nu, nu mai contează acum…

Ruby a ajuns în dreptul drumului ce ducea spre plajă. În loc să intre pe el, a luat piciorul de pe accelerație și a oprit. Fraza neterminată a mamei ei implica… secrete… lucruri nespuse, iar lui Ruby nu-i plăcea deloc asta.

Cincisprezece ani, spusese doctorul Allbright. De cincisprezece ani o trata pe Nora… și totuși, niciunul dintre ei nu o știuse.

— Ce voiai să spui?

Râsul Norei a fost doar ceva trecător, precum vata de zahăr.

— Nimic.

Ruby și-a dat ochii peste cap.

— Oare de ce m-am mai deranjat? Cum vrei.

A apăsat din nou accelerația, a semnalizat și a virat spre plajă. Drumul îngust cu o singură bandă se unduia șerpuitor printre copacii falnici. Deși era după-amiază, n-ai fi zis. Crengile copacilor atârnau greu de la ploaie; ramurile lor aplecate întunecau drumul. Pe ici, pe colo, mici intrânduri, acoperite de buruieni, lăsau loc să intri atunci când o altă mașină venea din direcția opusă.

În cele din urmă, au ajuns pe alee. Doi corni stăteau de strajă de-o parte și de alta a potecii plină de frunze. Pietrișul care o acoperise cândva fusese de mult îngropat sub pământ.

Ruby a oprit pe alee. Iarba lungă până la genunchi care creștea într-o fâșie sălbatică chiar în mijlocul drumului îngreuna și lovea șasiul.

La capătul drumului mărginit de copaci, Ruby a apăsat frâna.

Și a rămas cu privirea ațintită asupra copilăriei ei prin pervazul bătut de ploaie.

Casa era acoperită de șindrile albe și groase și avea ornamente roșii de jur-împrejurul ferestrelor. O aripă ieșea în afară precum șoldul bolnav al unei bătrâne – adăugire din partea bunicilor pentru nepoții lor. O verandă se întindea pe trei dintre cele patru laturi ale casei, fix în sânul luminișului rotund care dădea spre mare. Aici, pe la mijlocul lui iunie, iarba era din abundență, de culoarea lămâilor verzi; în zilele caniculare de vară, Ruby știa că avea să crească mult, căpătând nuanța bogată de auriu lucios. Arbori de madrona mărgineau perimetrul.

— O, Doamne, a șoptit ea, admirând priveliștea.

Un gard alb delimita o curte pătrată din jurul casei. Înăuntrul lui, grădina era în floare.

Evident, Caroline plătise un grădinar să aibă grijă de toate acestea. Arăta ca și cum cei din familia Bridge nu lipsiseră mai mult de un sezon, nicidecum de mai bine de un deceniu. Cu un oftat extenuat, Ruby a ieșit din mașină. Valurile făceau un zgomot jos, sforăitor. Păsărelele ciripeau de undeva de sus, surprinse și tulburate de oaspeții neașteptați. Niciun zgomot de-al orașului nu răzbătea însă până aici, atât de departe în nord, niciun claxon, scrâșnet de cauciucuri ori avioane trecând pe deasupra.

Pe Insula Verii domnea acum, așa cum o făcuse dintotdeauna, sentimentul tăcut al unei separări totale față de restul lumii, și oricât de greu

îi venea să recunoască, Ruby simțea primirea călduroasă și familiară a insulei. Aici, timpul se măsura în eoni, nu în vieți omenești. În cât de mult timp îi luă apei să netezească muchiile ascuțite ale vreunui ciob de sticlă, în cât de mult timp îi luă fluxului să modeleze și să remodeleze linia țărmului.

S-a dus în spate la portbagajul camionetei, de unde a scos scaunul cu rotile pe care l-a împins apoi până în dreptul locului din dreapta, ajutând-o pe Nora să se urce în el.

Apucând mânerele cauciucate, a împins-o cu grijă pe mama ei în josul potecii. În fața porții, Ruby s-a oprit. A descuiat ușa. Zăvorul a zăngănit ușor, iar poarta s-a deschis cu un scârțâit.

Întorcându-se, Ruby a băgat de seamă cât de palidă e mama ei. Nora a pus mâna pe una dintre scândurile lăsate din gard. În urma contactului, un strat de vopsea în formă de inimă s-a dezlipit, risipindu-se în iarbă ca niște confetti.

Nora a ridicat privirea. Avea ochii lucitori și umezi.

— Îți aduci aminte de vara când Caro a pictat fiecare scândură în altă culoare? Ai fi zis că erați două acadele în culorile curcubeului după ce ați terminat.

— Nu-mi aduc aminte, a răspuns Ruby și, preț de o fracțiune de secundă, când a coborât privirea, s-a văzut încălțată cu tenișii ei de la Keds, stropiți în zeci de culori diferite.

O enerva cât de ușor o făcea locul ăsta să-și amintească lucruri, să le *simtă*. Doar Ruby părea că se schimbase din întreg decorul, iar noua Ruby cu siguranță că nu aparținea acestei case desprinsă parcă din povești.

A urcat înapoi panta și a revenit în spatele scaunului cu rotile al mamei ei. L-a împins cu grijă de-a lungul potecii brăzdate de făgașe, ghidând scaunul înaintea ei. Ajunseseră la marginea verandei, când mama ei a zis de nicăieri:

— Mă lași să stau aici un minut? Tu intră! Nora s-a scotocit prin buzunar după cheie și i-a întins-o lui Ruby. Poți veni înapoi aici să-mi spui cum arată.

— Preferi să rămâi în ploaie decât să intri în casă?

— Cam asta simt acum.

Ruby a ocolit-o și a urcat pe verandă. Scândurile late au coborât ca niște clapete de pian sub picioarele ei, reverberând o melodie de scârțâituri și de gemete.

Ajunsă dinaintea ușii din față, a vârât cheia în broască.

Clic!

— Așteaptă! a strigat mama ei.

Ruby s-a întors. Nora zâmbea, deși era mai degrabă un rânjet decât un zâmbet. Cred… că ar trebui să intrăm împreună.

— Iisuse, hai să nu facem mare tevatură din asta! E doar o casă veche în care intrăm. Atât.

Ruby a deschis ușa, surprinzând pentru o secundă umbrele adunate unele peste altele, după care s-a întors către Nora.

A urcat scaunul cu rotile pe prispă, l-a trecut peste pragul de lemn și a condus-o înăuntru pe mama ei.

Mobila se înălța spectrală în mijlocul încăperii, ascunsă sub cearșafuri vechi. Ruby își amintea cum întindea acele cearșafuri în fiecare toamnă, scuturându-le deasupra mobilierului. Să închidă casa peste iarnă fusese un adevărat ritual de familie.

Și poate că nu mai locuise nimeni aici de ceva vreme, însă casa fusese bine îngrijită. Praful de pe cearșafurile albe nu părea să aibă mai mult de câteva săptămâni.

— Caroline a avut mare grijă de locul ăsta… Sunt surprinsă de cum a lăsat totul exact așa cum era.

Se simțea o urmă de mirare în vocea Norei și poate și o umbră de regret. De parcă, întocmai ca Ruby, se așteptase ca și Caroline să fi lăsat trecutul în urmă.

— O știi pe Caro, a spus Ruby, îi place să păstreze la suprafață tot ce e drăguț.

— Nu e corect. Caro…

Ruby s-a întors brusc spre ea:

— *Spune-mi* că n-ai de gând să-mi explici cum este sora mea!

Nora a închis gura. Apoi a strănutat. Și încă o dată. Ochii îi erau încă umezi când a zis:

— Sunt alergică la praf. Știu că nu e foarte mult, dar chiar sunt foarte sensibilă. Va trebui să ștergi praful cât mai repede.

Ruby a fulgerat-o cu privirea.

— Ai piciorul rupt, nu mâna.

— Nu pot face față. Alergiile.

Era cel mai bun argument de a nu face curățenie pe care-l auzise Ruby la

viața ei.

— Bine. O să șterg praful.

— Și să dai și cu aspiratorul… ține minte, și covoarele adună praf.

— Serios? Ce surpriză!

Nora a avut decența să roșească.

— Îmi pare rău. Pentru o secundă, am uitat că nu ești… nu contează.

Ruby a privit-o de sus.

— Că nu mai sunt copil? Și ca să șterg praful a fost unul dintre multele lucruri pe care eu și Caroline a trebuit să le învățăm să le facem singure după ce ne-ai părăsit?

A băgat de seamă durerea din ochii verzi ai mamei ei; expresia lor o făcea să pară deodată bătrână și fragilă.

Din nou cuvântul acela. Părea că ascunde ceva ce Ruby nu era prea dornică să vadă. A revenit în spatele scaunului cu rotile și a dus-o pe mama ei în mijlocul încăperii, unde vechiul covor oriental amortiza zgomotul făcute de roțile scaunului, azvârlindu-le din nou într-o tăcere deplină.

— Bănuiesc că va trebui să dorm în vechiul tău dormitor. N-ai cum să mă duci până sus.

Ruby a dus-o cu grijă pe Nora în dormitorul de la parter, unde două paturi duble erau acoperite de cearșafuri. Între ele se afla o fereastră cu perdele cadrilate. Un cufăr de lemn ținea la adăpost aproape toate jucăriile lui Ruby de când era mică.

Tapetul era același pe care ea și Caroline îl aleseseră pe când erau copile: roz pal cu trandafiri.

Ruby nu a vrut să simtă nimic. A dat deoparte cearșafurile. Un strat fin de praf s-a ridicat în aer. A auzit-o pe mama ei tușind în spate, așa că Ruby s-a aplecat în față și a deschis fereastra, lăsând să pătrundă înăuntru sunetul valurilor spărgându-se de țărm.

— Cred că o să mă întind un minut, a spus Nora, după ce praful s-a așezat. Încă mă doare capul.

Ruby a încuviințat din cap.

— Te descurci să te dai singură jos din scaun?

— Cred c-ar fi bine să învăț.

— Așa cred și eu.

Ruby s-a întors spre ușă.

Aproape că se eliberase când vocea mamei ei a chemat-o înapoi.

— Mulțumesc. Chiar apreciez ce faci.

Ruby știa că ar fi trebui să spună ceva drăguț, însă nu i-a venit nimic în minte. Era al naibii de obosită, iar toate amintirile din cameră îi bâzâiau prin minte ca niște țânțari. A dat din cap și și-a văzut de drum, trântind ușa în urma ei.

Capitolul 7

Dean și-a aruncat geanta cu haine pe podeaua fostului său dormitor și s-a așezat pe marginea patului.

Toate erau întocmai cum le lăsase. Trofeele prăfuite de la baseball și de la fotbal aglomerau biroul; posterele acopereau pereții de culoare albă cu marginile lor curbate și îngălbenite. Dacă deschidea cufărul cu jucării, ar fi găsit în el toate amintirile trecutului său – soldatul G.I. Joe în poziția lui de kung-fu, roboții Rock 'Em-Shock 'Em, și poate chiar și vechiul lui set de construcții. Un fanion cu autograf pe care scria HAIDE, ECHIPA SEAHAWK atârna deasupra biroului, dovada că Jim Zorn vizitase școala primară.

Dean nu luase nimic cu el când plecase de aici, nici măcar o poză cu Ruby. *Cu atât mai puțin* o poză cu Ruby. S-a ridicat în picioare și a traversat încăperea. La birou, s-a aplecat și a deschis sertarul de jos; acesta a scârțâit și s-a împotrivit, după care a ieșit în afară.

Și iată-le acolo, încă adunate și împrăștiate fix cum le lăsase: amintiri despre Ruby. Fotografii înrămate și neînrămate, scoici pe care le adunaseră împreună pe plajă, două flori uscate. A întins mâna înăuntru la nimereală, scoțând o coloană îngustă de fotografii alb-negru – o serie dintre cele pe care le faci la cabinele foto de la târgul din Island County. În ele, ea stătea în poala lui Dean, cu brațele strânse în jurul lui și cu capul lipit de al lui. Zâmbea, se încrunta, scotea limba la camera nevăzută. În ultimul cadru, se sărutau.

Era suficient de rău să și-o amintească pe Ruby; să urmărească firul fotografic al copilăriei lor era ca și cum ar fi înghițit cioburi de sticlă. Fuseseră împreună de când erau copii, cei mai buni prieteni la grădiniță, el și Ruby. Apoi se lăsaseră duși de valul dulce și totodată dureros al primei iubiri, ca în cele din urmă să eșueze pe țărmul dezolant și stâncos al acelui sentiment. Își amintea sfârșitul, iar asta îi era de ajuns.

A pus fotografiile înapoi în sertar și l-a închis.

Cineva a ciocănit la ușă, iar Dean a deschis-o.

În prag stătea Lottie, strângând la piept geanta ei mare din vinilin.

— Mă duc până la magazin, a spus ea. Frigiderul nu îngheață, avem

nevoie de o pungă.

— Mă duc eu…

— Nici pomeneală! Tu ai nevoie să petreci timp cu Eric.

Zâmbind, i-a întins un pahar de șampanie cu un lichid roz în interior.

— Medicamentul fratelui tău. Trebuie să-l ia acum. Pa!

Și l-a lăsat stând acolo, un bărbat matur în dormitorul unui băiețel, ținând în mână un pahar de șampanie ce conținea un analgezic.

S-a dus încet spre camera lui Eric. Ușa era închisă.

Dean s-a uitat la ea îndelung, amintindu-și de zilele când ușile acestea nu stăteau niciodată închise. Obișnuiau să dea buzna unul în camera celuilalt oricând aveau chef.

A apăsat clanța și a intrat. Încăperea părea înghesuită și aerul mult prea încins. Draperiile erau trase.

Eric dormea.

Dean s-a apropiat încetișor de noptieră, unde a lăsat paharul, după care a dat să plece.

— Sper că e doza mea de Viagra, a spus Eric somnoros.

Într-o clipită, patul s-a trezit la viață, iar el s-a ridicat în capul oaselor.

— De fapt, e o doză dublă de Cuervo Gold. Am pus și niște Pepto-Bismol ca să economisești timp.

Eric a râs.

— N-o să mă lași niciodată să uit petrecerea de adio a lui Mary-Anne, nu-i așa?

— O noapte care va dăinui în infamie.

Dean a deschis ferestrele și a tras la o parte perdelele. Acestea încadrau priveliștea unei zile mohorâte și ploioase, lăsând lumina apoasă să pătrundă în încăpere.

— Mulțumesc. Să-i dea Dumnezeu sănătate lui Lottie, dar biata de ea crede că am nevoie de liniște și pace. Nu am avut curajul să-i spun că începe să-mi fie teamă de întuneric. Așa o să fie și în coșciug, a zis, rânjind. Și o să ajung acolo cât de curând.

— Nu vorbi despre asta! a spus Dean, întorcându-se spre el.

— Despre moarte? De ce nu? Sunt pe moarte și nu mi-e frică să vorbesc despre ea. La naiba, încă o săptămână ca asta și o s-o aștept cu brațele deschise! a exclamat, aruncându-i lui Dean o privire blândă. Și despre ce ai vrea să vorbesc, despre următorul sezon al celor de la Mariners? Despre

Jocurile Olimpice? Sau poate am putea discuta despre efectele pe termen lung ale încălzirii globale.

Eric s-a lăsat pe perne și a scos un oftat prelung.

— Obișnuiam să fim atât de apropiați, a spus el încetișor.

— Știu, a răspuns Dean, apropiindu-se de pat.

L-a văzut pe Eric mișcându-se, încercând să se întoarcă ușor spre el ca să-l privească; și atunci a văzut și el durerea bruscă ce a înlăturat culoarea din obrajii fratelui său.

— Poftim, a spus Dean iute.

Mâinile lui Eric tremurau când s-a întins după pahar și l-a dus la buzele lui palide. Chircindu-se de durere, a înghițit lichidul și s-a șters apoi la gură cu dosul mâinii lui osoase.

Eric a zâmbit:

— Aș ucide pentru o Margarita de la Ray's Boathouse… și pentru un platou cu scoici de la Penn Cove…

— Tequila și fructe de mare… cu toleranța ta la alcool? Scuze, amice, dar cred că va trebui să renunți la fantezia aia.

— Nu mai am șaptesprezece ani, a spus Eric. Nu mai bag alcool în mine până vomit.

Iată crudul adevăr. Cât de mult se îndepărtaseră unul de celălalt. Se știuseră de când erau doar niște băieței, însă acum bărbații care deveniseră erau ca doi străini unul pentru celălalt.

— Te ajută medicamentul ăsta? a întrebat Dean.

— Sigur. În zece minute voi fi în stare să sar de pe-o clădire pe alta dintr-un singur salt, a spus Eric, încruntându-se. Ce este un singur salt, mai exact? Și de ce nu m-am gândit la asta până acum?

— Orice ar fi, sună mai bine decât zburatul. Până și cel de la clasa întâi s-a dus pe copcă. A fost groaznic drumul până aici.

Eric a zâmbit.

— Zborul la clasa întâi a fost rău? Vorbești cu un profesor care predă engleză la liceu și care a fost dezmoștenit, mai știi?

— Scuze. Încercam doar să fac conversație.

— Nu mai încerca. Sunt pe moarte. Nu am nevoie de lucruri care să-mi umple aiurea timpul. Iisuse, Dean, noi doi ne-am petrecut toată viața ca adulți vorbind pe lângă lucrurile care contau cu adevărat. Știu că e genetic, dar nu mai am timp pentru așa ceva.

— Dacă-mi mai aduci o dată aminte că ești pe moarte, jur pe Dumnezeu că te ucid chiar eu. Nu e ca și cum pot *uita.*

Eric a râs.

— Slăvit fie Dumnezeu! Ăsta e primul indiciu din partea fratelui meu pe care îl văd în ultimii zece ani! Mă bucur să aflu că ai supraviețuit.

Dean s-a relaxat puțin.

— Eu mă bucur să te aud râzând. A trecut ceva vreme.

S-a dus până la dulapul cu sertare de lângă pat, pe care se afla un teanc de fotografii. Majoritatea erau cu Dean și Eric de când erau mici.

Dar mai era una, o poză cu cei doi frați și cu încă un băiat din echipa de fotbal: își țineau toți trei brațele pe după umeri și zâmbeau.

Totul părea cât se poate de normal, însă, întorcându-și capul spre Eric, lui Dean nu i-a venit să creadă. Indiciile fuseseră acolo dintotdeauna, acele diferențe dintre el și fratele său. Cum de nu *reușise* să bage de seamă ceva atât de evident?

— Aș vrea să nu-ți fi spus niciodată că sunt gay, a zis Eric.

Era ca și cum Eric îi citise gândurile. Încet, Dean s-a întors către el. Nu era încă pregătit pentru discuția asta, dar nu avea de ales. Eric îl azvârlise în apele reci, iar acum era nevoit să înoate.

— E cam greu să ții un astfel de secret când trăiești cu un alt bărbat.

— Oamenii fac asta tot timpul. Mă refer la partea cu ținutul de secrete. Am fost așa naiv, îmi *doream* să-ți spun. Eric și-a ridicat capul de pe perne și s-a uitat lung la Dean. Știam că ai noștri n-ar accepta așa ceva, dar de la tine… Vocea i s-a frânt puțin, apoi a reluat: De la tine nu m-am așteptat. Mi-ai frânt inima!

— Nu asta a fost intenția mea!

— Nu ai mai sunat.

Dean a oftat, gândindu-se cum să îi spună ce avea pe suflet.

— Tu erai plecat la colegiu, așa că habar nu aveai cum era viața aici. Decăderea familiei Bridge. Au fost știri de prima pagină a ziarelor. Apoi… eu și Ruby ne-am despărțit.

— Mereu m-am întrebat ce s-a întâmplat între voi doi. Am crezut…

— A fost al dracului de nasol! a răspuns Dean iute, nedorindu-și să dezgroape acea veche rană a inimii lui. Am sunat-o pe mama și i-am cerut să mă transfere la Choate unde, aș putea adăuga, am întâlnit o grămadă de copii bogați, elitiști și snobi. Am urât locul ăla. N-am putut să-mi fac

prieteni. Dar în fiecare duminică seara, fratele meu mă suna și ora aceea făcea restul săptămânii mele să fie suportabil. Nu ai fost doar cel mai bun prieten al meu, erai singurul meu prieten. Apoi, într-o duminică, nu ai mai sunat.

Dean și-a amintit cum a așteptat lângă telefon în ziua aceea, apoi la fel în duminica următoare și în următoarea.

— Când ai sunat în cele din urmă, mi-ai spus despre Charlie.

— Te-ai simțit abandonat, a spus Eric încetișor.

— Mai mult decât atât. Am simțit că nu te cunosc deloc, că tot ce-mi spuseseși până atunci fusese o minciună. Și apoi nu mai voiai să vorbești decât despre Charlie. Dean a ridicat din umeri și a continuat: Aveam șaptesprezece ani și o inimă frântă. Nu voiam să aud despre povestea ta de dragoste. Și da, mi-a fost foarte greu să înțeleg faptul că erai cu un bărbat.

Eric s-a lăsat mai greu pe perne.

— Când nu m-ai mai sunat înapoi, mi-am zis că poate mă urai. Apoi ai plecat să muncești pentru afacerea familiei. Nu m-am pus niciodată în pielea ta. Îmi pare rău.

— Da, și mie îmi pare rău.

— Unde ne vor duce părerile astea de rău?

— Naiba știe! Sunt aici, nu e suficient?

— Nu.

Brusc, Dean a înțeles ce-și dorea Eric.

— Vrei să-mi aduc aminte de cum obișnuiam să fim, de cum obișnuiai *tu* să fii, apoi… să te privesc murind. Nu-mi sună a cine știe ce plan din perspectiva mea.

Eric s-a ridicat în capul oaselor, punându-și mâna rece și tremurătoare peste a lui Dean.

— Vreau ca *măcar* un membru al familiei să mă iubească atât timp cât mai sunt în viață. Cer prea mult?

A închis ochii, ca și cum conversația asta îl obosea.

— La naiba… Mă duc prea repede. Am nevoie de *timp*, la naiba! Rămâi aici până adorm, poți face asta pentru mine?

— Sigur, a spus Dean, cu voce gâtuită.

A rămas la căpătâiul fratelui său cu mult după ce răsuflarea lui Eric a devenit constantă, iar gura i s-a întredeschis ușor. Și nici atunci nu știa ce să zică.

Și-ar fi dat toată averea – la naiba, ar fi dat tot ce avea sau ce putea împrumuta – la schimb pentru singurul lucru pe care îl luase dintotdeauna de-a gata. Singurul lucru de care avea nevoie Eric.

Timpul.

•

După ce Nora a ieșit din baie și s-a întors în dormitor, era deja ametită. S-a așezat în pat, sprijinindu-se cu spatele de tăblia șubredă din lemn.

Știa că trebuia să se poarte cu mănuși cu Ruby, să aibă respect față de durerea fiicei ei (Nora nu uitase niciodată că ea însăși fusese cea care i-o pricinuise), să-i îngăduie lui Ruby să facă ea prima mișcare înspre împăcare. Indiferent cât de mult ar fi durut, cât de adânc săpase suferința, Nora nu voia să strice situația.

Însă Ruby scosese mereu ce era mai rău din ea. Chiar și în vremurile bune, fiica ei mai mică avusese un mod de a spune lucrurilor pe nume, care pe Nora o iritau cum nu se putea mai prost. Deseori, sfârșeau amândouă prin a spune ceva ce apoi regretau.

Iar Ruby știa că îi mai frângea puțin inima de fiecare dată când îi spunea „Nora” pe tonul acela rece. Era, o știa prea bine, felul lui Ruby de a-i reaminti că erau doar niște străine.

Trebuie să-ți menții calmul.

Și, pentru numele lui Dumnezeu, nu-i spune ce să facă… și nici nu te preface că o cunoști.

Dacă s-ar fi dus în oricare alt loc, poate că împăcarea ar fi fost mai ușoară, însă nimic nu putea crește aici, în acest sol contaminat al trecutului.

Aceasta era casa în care Nora făcuse cea mai mare greșeală a ei – greșeala care dusese la viața pe care o trăia acum, iar asta spunea multe. Aici venise după ce îl părăsise pe Rand. Se gândise că avea să fie ceva temporar. Pe atunci, numai asta își spusese: *Spațiu. Am nevoie de spațiu sau o să țip la infinit.*

Nu-și dorise decât cămăruța ei și niște timp pentru ea. Se lăsase copleșită de propria viață. O călătorie de douăzeci de minute cu feribotul păruse perfect. Nu își închipuise că cei trei kilometri aveau să devină mai mult de zece ani.

Își amintea toată acea vară, la fel și anii nefericiți care îi urmaseră, până la cele mai mici și mai dureroase detalii.

Ținea minte senzațiile de atunci și gustul acelei depresii care o acaparase treptat, ca un borcan gros ce se închide în jurul tău, răpindu-ți aerul de care aveai nevoie ca să respiri, punând o barieră între tine și restul lumii. Grozăvia situației fusese că putuse să vadă toate lucrurile pe care le pierduse, însă, când întinsese mâna după ele, nu dăduse decât de sticlă dură și rece.

Începuse cu câteva zile negre, coșmaruri, însă, pe măsură ce iarna se transformase în primăvară, apoi în vara, pur și simplu… căzuse. În toți acei ani care i-au urmat nu reușise să găsească cuvântul potrivit. Căzuse atunci – la fel cum a căzut și acum – întocmai ca o frunză uscată iarna.

Dacă nu l-ar fi părăsit atunci pe Rand, își închipuia că ar fi murit. Atât de mare îi fusese durerea. Și totuși…

Se gândise că avea să se reîntoarcă acasă, că femeile se bucurau de aceeași libertate într-o căsnicie la fel ca bărbații. Cât de naivă fusese.

S-a întins după telefonul de pe noptieră și a ridicat receptorul, recunoscătoare pentru tonul de apel.

A format numărul lui Eric, însă nu a răspuns nimeni. Trebuie că era extenuat de pe drum. Obosea ușor în ultima vreme.

Nu voia să se gândească acum la asta, la cum avea cancerul să-l șteargă de pe fața pământului. Dacă se gândea acum la asta, ar fi avut o cădere nervoasă, iar cu Ruby de cealaltă parte a ușii, Nora nu îndrăznea să aibă o cădere nervoasă.

A format un alt număr. Doctorul Allbright a răspuns după al doilea apel. A urmat un moment de tăcere la celălalt capăt, apoi zgomotul aprinderii unui chibrit.

— Alo?

— Bună, Leo. Sunt eu, Nora.

El a tras în piept, apoi a expirat fumul țigării în receptor. S-a auzit ca un șuierat.

— Cum te simți?

— Sunt în regulă, a spus ea, întrebându-se dacă el îi putea auzi minciunile la fel de bine ca atunci când i le citea pe chip. Mi-ai spus să te sun când ajung, așa că…

— Nu pari în regulă.

— Ei bine… eu și Ruby suntem prinse aici cu multe fantome a zis, încercând să râdă. Casa asta…

— Nu consider că ar trebui să fii acolo. Am discutat despre asta. Cu tot ce se petrece, ar trebui să fii în oraș.

Era frumos să aibă pe cineva căruia să-i pese de ea – chiar dacă îl plătea ca să facă asta.

— Și să las vulturii să mă ciugulească? a spus ea, zâmbind amar. Căci pare că, oriunde m-aș duce, s-a deschis sezonul de vânătoare pentru Nora Bridge.

— Ruby, a spus el.

— Știam că nu va fi ușor.

Măcar asta era adevărat. Știuse cât aveau să o doară răutățile fiicei ei.

— Am discutat despre asta, Nora. Dacă te urăște este doar pentru că e prea tânără ca să înțeleagă.

— Eu am cincizeci de ani, Leo, și nu înțeleg deloc.

— Ți-o datorezi ție – și lui Ruby – să-i spui adevărul.

A oftat obosită. Gândul de a se deschide ca o floare în fața fiicei ei era prea mult pentru ea.

— Nu vreau decât s-o văd zâmbindu-mi. Atât. Doar o dată și aș purta imaginea asta cu mine pentru totdeauna. Nu mă aștept să mă placă… și cu atât mai puțin să mă iubească.

— Of, Nora, a spus el, iar ea i-a simțit dezamăgirea din voce.

— Îmi ceri prea mult, Leo.

— Iar tu ceri prea puțin, Nora. Ți-e atât de frică de trecutul tău, încât…

— Spune-mi ceva util, Leo. Ești părinte, dă-mi un sfat.

— Vorbește cu ea.

— Despre ce? Cum trecem peste ce s-a întâmplat acum unsprezece ani?

— Pas cu pas, doar așa. Încearcă asta: spune-i în fiecare zi câte ceva personal despre tine. Doar câte un singur lucru, și încearcă să afli și tu unul despre ea. Ar fi un început.

— Ceva personal, a repetat Nora, cumpănind.

Da, putea face asta. Trebuia doar să găsească în fiecare zi un răgaz de sinceritate cu fiica ei. Nu era mult, probabil că n-ar fi schimbat nimic, dar părea… posibil. Pentru moment, nici nu putea spera la mai mult.

•

Ruby s-a plimbat cu pași mari prin casă, mergând de la fereastră la

fereastră, dând la o parte perdelele din bumbac cadrilat, lăsând să pătrundă înăuntrul încăperilor cât mai multă lumină posibil. De acum era aproape trei. Curând, nu avea să mai fie pic de lumină naturală din pricina norilor. Voia să profite cât se mai putea.

Deodată, s-a simțit cumplit de obosită. Telefonul din miez de noapte, zborul din zori, drumul până pe insulă… toate o ajunseseră brusc din urmă, secătuind-o de puteri. Dacă nu era atentă, ar fi putut pierde lupta cu propriile emoții și ar fi început să plângă la vederea vechii case.

În cele din urmă, a ajuns în bucătărie.

Nu se schimbase nimic.

Sub fereastra din bucătărie se afla masa rotundă din lemn de arțar, cele patru scaune cu spătar înalt strânse sub ea. Un aranjament din dalii de plastic murdare era flancat de două solnițe din porțelan pentru sare și piper în formă de faruri miniaturale. O carte de bucate stătea în suportul ei de pe blatul de bucătărie, deschisă la o rețetă de prăjitură cu lămâie. Patru șervete de vase țesute manual atârnau în șir pe mânerul cuptorului.

A trecut pe sub arcada ce separa bucătăria de camera de zi, observând ceasul din alamă care atârna în mijlocul bolții din tencuiala. Ceasul era tăcut acum, bătăile lui – două ding-dong-uri rapide la fiecare jumătate de oră – fuseseră un ritm constant pe fundalul zgomotos al vieții de familie. Doar că probabil trecuseră ani buni de când cineva își amintise să-i schimbe bateriile.

În camera de zi, o canapea umplută prea mult și două scaune din piele erau îndreptate înspre șemineul mare, de piatră. Pe peretele din spate erau rafturi cu ediții de-ale Reader's Digest adunate de-a lungul a două generații, precum și un casetofon. O cutie roșie din plastic ținea laolaltă toate albumele favorite ale familiei. De unde stătea, Ruby putea vedea jumătatea de sus a primul album: *Venus* al formației Bananarama.

Acela era al ei.

Următoarele lucruri care i-au trezit atenția au fost fotografiile de pe șemineu. Aveau rame diferite de cum își amintea. S-a apropiat de ele, încruntându-se.

Toate înfățișau copiii lui Caroline.

Nu era nici măcar una cu Ruby. Nici măcar una cu Ruby și Caroline.

— Frumos, Caro, a zis cu glas tare și s-a îndepărtat.

A vrut să urce scările, dar, în timp ce păși pe treptele înguste care

duceau la al doilea etaj, s-a simțit… uitată.

Și-a trecut degetele peste praful de pe balustrada din lemn de stejar, lăsând în urmă două linii șerpuite. Al doilea etaj era mic, abia dacă încăpea acolo o baie de dimensiuni normale. Baia – adăugire din partea bunicului Bridge pe la începutul anilor 1970 – fusese cândva o debara. Abia dacă era suficient de mare cât să te apleci spre chiuvetă ca să te speli pe dinți. Un covor urât și zdrențăros acoperea fiecare centimetru al podelei.

A deschis ușa fostului dormitor al părinților ei și a aprins lumina.

Un pat mare cu cadru din alamă umplea încăperea, flancat de două noptiere în stil franțuzesc provincial. Lămpile de pe noptiere erau galbene, iar abajurul lor verde era decorat cu mărgele aurii din plastic.

Puțin din stilul Las Vegasului, obișnuia să spună bunica ei, iar cu această amintire neașteptată, Ruby și-a adus aminte de bunica ei, stând în balansoarul din colț, mâinile ei brăzdate de vene proeminente lucrând din andrele ca niște pistoane. *Niciodată nu ai destule pleduri*, spunea ea de fiecare dată când începea una nouă. Iar în timp ce bunica lucra, pe fundal, la un pick-up, se auzea de fiecare dată câte o melodie de-a lui Elvis…

Trecuse atât de multă vreme de când nu mai avusese o amintire atât de limpede cu bunica ei.

Poate că nu avea nevoie decât să vadă locul ăsta ca să-și amintească de vremurile bune. Încăperea era întocmai cum o lăsase bunica; Nora nu se deranjase niciodată să o redecoreze. După ce bunicul și bunica muriseră, tata își mutase familia în casa mai mare de pe insula Lopez, lăsând această casă doar pentru perioada verii.

Ruby a traversat încăperea și a deschis larg ușile duble din sticlă. Aerul dulceag, cu iz de ploaie, a făcut perdelele din dantelă să tremure și să danseze. Cerul umflat și cenușiu era încadrat perfect de cei doi brazi, la fel de subțiri și de drepți ca periile de curățat sticle.

A ieșit pe balconul micuț de la al doilea etaj. Două scaune albe din răchită se aflau de-o parte și de alta, cu spătarele pline de picături de ploaie ca niște mărgele.

Preț de o fracțiune de secundă, nu și-a putut închipui că trăise vreodată într-o vale atât de fierbinte și de sufocantă, încât din furtunul din grădină ieșea apă caldă.

A ieșit de pe balcon și a intrat înapoi în cameră. Cu coada ochiului, a observat noile fotografii de pe noptieră.

— La naiba, a bombănit ea printre dinți.

Caroline o făcuse din nou. Toate înfățișau scene din noua viață a ei. Era ca și cum sora ei încerca să o elimine pe Ruby din familia lor.

Încruntându-se, a coborât cu pași mari la parter și a ieșit din casă. A luat cele două valize din mașină și le-a cărat înăuntru, lăsând-o pe a mamei ei în fața ușii închise a dormitorului ei.

La etaj, a deschis ușile laterale ale dulapului, după care a tras de lănțișorul care acționa becul din tavan.

A aruncat valiza înăuntru, care a lovit o cutie de carton, făcând-o să zăngăne.

A îngenuncheat pe covorul zdrențăros și prăfuit și a tras cutia spre ea. Cu un marker negru și gros, cineva scrisese cuvântul ÎNAINTE pe capac.

Ruby a deschis cutia și… s-a găsit pe ea.

Fotografii. Cu zecile. Erau chiar pozele care obișnuiau să decoreze fiecare suprafață din casa – mesele, șemineurile, pervazurile. Poze cu cele două fete în rochițe roz asortate… poze cu Dean și Eric în uniformele lor din liga mică… poze cu tata făcând cu mâna de la bordul ambarcațiunii *Căpitanul Hook.* Și o poză cu Nora.

Pe aceea a tras-o lent afară.

Aceasta era mama pe care ea o uitase, femeia după care suferise. O femeie înaltă și slabă, cu păr castaniu, tuns în stilul actriței Farah Fawcett, îmbrăcată cu pantaloni scurți de in de culoare albă și cu un tricou verde-deschis. Fotografia era veche și șifonată, dar nu nu putea ascunde zâmbetul mamei ei. Pe fundal se vedea piscul înzăpezit al vârfului Matterhorn.

Excursia lor la Disneyland, în Elveția.

Într-o învălmășeală dulce-amăruie, Ruby și-a amintit toată ziua aceea; țipetele celorlalți copii, căderea neașteptată în abis din Cursa Nebună cu Domnul Broască, melodia country înnebunitoare a Ursului Cercetaș, resturile de zahăr de la churros, mâncate în timp ce mergeai, magia Paradei Luminilor Electrice. Ruby o urmărise din cel mai bun loc din casă: de pe umerii tatălui ei.

Și a înțeles atunci ce făcuse Caro. Caro, care nu suporta conflictele și confruntările… Caro, care voia doar ca totul să fie *normal.*

Sora ei suferea când se uita înapoi la anii aceia.

Mai bine să… meargă mai departe. Să o ia de la capăt. Să pretindă că nu petrecuseră și veri fericite prin aceste locuri, în aceste încăperi.

Ruby a oftat din greu și a pus fotografiile înapoi în cutie. Sora ei avea dreptate. Era al naibii de greu să privești trecutul în culori de film Kodak.

Doamne… deja își pierduse echilibrul în această casă, și nu trecuse decât o zi. Brusc, s-a simțit plină de o energie nervoasă. Trebuia să revină pe drumul cel bun. Să-și reamintească motivul pentru care se afla acolo.

Articolul pentru revistă. Asta avea să o țină concentrată.

A deschis fermoarul buzunarului lateral al servietei ei, de unde a scos un carnet galben și un pix albastru. Apoi s-a urcat în patul prăfuit, și-a strâns genunchii la piept… și a rămas cu privirea ațintită asupra liniilor acelora bleu.

Îți vrem gândurile, amintirile, vrem să știm ce fel de mamă ai crezut că era.

— În regulă, Ruby, și-a spus cu voce tare. Pur și simplu, apucă-te și gata. Poți oricând schimba începutul pe urmă.

Era prima regulă a scrierii de scenarii de comedie; trebuia să funcționeze și aici.

A tras aer adânc în piept, a expirat ușor și a pus pe hârtie primul lucru care i-a venit în minte.

În numele unei dezvăluiri complete, trebuie să vă spun (a decis să se adreseze direct cititorilor revistei *Caché) că am fost plătită să scriu acest articol și încă bine, așa cum se spune în genul de restaurant unde o persoană ca mine nu-și permite să comande nici măcar o salată la cină. Suficient cât să renunț la bătrânul meu Volkswagen Bug în favoarea unui mai puțin bătrân Porsche.*

Ar trebui să vă mai spun cât îmi displace mama. Nu, nu e adevărat. Vânzătorul mucos care lucrează în tura de noapte la magazinul din cartierul meu îmi displace.

Pe mama o urăsc.

Pare o afirmație destul de dură, știu. Când eram mici, am fost învățate să nu folosim cuvântul „ură" pentru că aduce cu sine o degradare a propriului suflet, poate chiar o dezaliniere karmică. Însă nefolosirea unui cuvânt nu-i anulează înțelesul.

Nu e ca și cum o urăsc fără niciun motiv sau pentru vreun motiv banal, stupid. Mi-a câștigat din plin disprețul. Ca să explic, trebuie să deschid ușa către viața mea și a mamei mele, dincolo de care să vă primesc ca pe niște prieteni.

Povestea noastră începe acum unsprezece ani, într-un loc pe care puțini dintre voi l-au văzut: insulele San Juan din statul Washington. Am crescut la o mică fermă de pe un petic de pământ ce ne fusese lăsat de către străbunicul meu. Insula… orașul… casa… toate erau desprinse din felicitări. Am mers la școală cu aceiași copii vreme de treisprezece ani; singura nelegiuire pe care mi-o amintesc să se fi întâmplat a fost în 1979, când Jimmy Smithson a intrat prin efracție în farmacia locală, a desfăcut toate prezervativele din ambalaj și a scris pe vitrină „Lui Peggy Jean îi place sexul" cu săpunuri Dial.

Și apoi mai era familia mea.

Tata lucra – și încă lucrează – ca pescar comercial care repară motoare de bărci în lunile de iarnă pentru a o scoate la capăt cu banii. S-a născut și a crescut pe insula Lopez; e la fel de înrădăcinat în locul acela ca oricare dintre copacii străvechi care cresc la marginea drumului principal.

Deși mama nu s-a născut pe insulă, locuia deja acolo la momentul venirii mele pe lume. Făcea voluntariat la fiecare eveniment caritabil din oraș și era nelipsită de la școală.

Cu alte cuvinte, eram familia perfectă dintr-un mic și liniștit orășel unde nu se întâmplă nimic niciodată. În toți anii copilăriei mele, nu i-am auzit niciodată pe ai mei să se certe.

Apoi, în vara de dinaintea celei de-a șaptesprezecea mele aniversări, totul s-a schimbat.

Mama ne-a părăsit. A ieșit pe ușă, s-a urcat în mașină și a plecat. Nu ne-a scris și nici nu ne-a telefonat toată vara aceea, pur și simplu… a dispărut.

Nu mai țin minte acum cât de mult am așteptat-o să se întoarcă, dar știu sigur că în acel timp, din balta miilor de lacrimi, a devenit mamă, apoi, în cele din urmă, Nora. Mămica mea nu mai era. Am acceptat ideea că indiferent ce și-ar fi dorit de la viață, eu nu mă număram printre dorințele ei.

Aș putea descrie cum a fost perioada aceea pentru mine, așteptarea, dar n-am s-o fac. Nici măcar pentru bani. Partea cea mai rea a fost tata. În ultimii doi ani de liceu, am fost martora… dezintegrării lui. Nu făcea decât să bea, să stea în dormitorul lui cufundat în beznă și să plângă.

Așa că, atunci când cei de la revista Caché *au venit la mine cerându-mi să-mi scriu povestea, am acceptat. Să fiu a naibii de nu!*

Mi-am zis că venise timpul ca America să afle în fața cui pleca urechea,

cine era aceea care le dădea sfaturi.

La fel ca voi toți, și eu am auzit mesajele ei prin intermediul undelor radio: Dedică-te familiei tale și fă în așa fel încât lucrurile să funcționeze! Fii sincer! Ține-te de jurămintele pe care le-ai făcut dinaintea lui Dumnezeu!

Toate astea venind din partea unei femei care și-a lăsat în urmă familia, care și-a abandonat copiii și…

— Ruby!

A pus deoparte pixul și carnetul și s-a dus în prag. A scos capul pe ușă.

— Da?

— Poți respira bine cu tot praful ăsta?

Ruby și-a dat ochii peste cap. Ca de obicei, mama ei era la fel de subtilă ca un semn de exclamare.

— Văd că ai găsit suficient aer în plămâni cât să țipi la mine, a bombănit ea, grăbindu-se să coboare.

Trecând pe lângă dormitorul mamei, a auzit un strănut.

Ruby a zâmbit, nu s-a putut abține.

În bucătărie, a îngenuncheat dinaintea dulapului de sub chiuvetă și i-a deschis ușile. Tot ce ar fi avut nevoie ca să curețe casă, în cantități suficiente cât să curețe *orice* casă, era aliniat pe patru rânduri. Când și-a dat seama că produsele erau aranjate în ordine alfabetică, a izbucnit în râs.

— Biata Caro, a zis ea în șoaptă, dându-și seama cât de mult își dorea sora ei ca totul să fie în ordine. *Clar* te-ai născut în familia greșită.

Apoi, pe cât de obosită era, s-a apucat de curățenie.

Capitolul 8

Nora a încercat să nu o urmărească pe fiica ei cum face curățenie prin casă. Pur și simplu era prea enervant.

Ruby ștergea praful fără să miște nimic din loc și evident că se gândise că o cârpă uscată avea să fie numai bună. A, adusese recipientul de Pledge, varianta industrială, dar îl lăsase pe bufetul din bucătărie. Când s-a apucat să dea cu mopul pe podele, ștergându-le doar cu apă, Nora nu s-a mai putut abține.

— N-ai de gând să dai cu mătura mai întâi? a întrebat ea din scaunul cu rotile, cu capul scos prin deschizătura ușii de la dormitorul ei.

Ruby s-a întors încet înspre ea. Fața îi era roșie – de la efort, s-a gândit Nora.

— Poftim?

Nora și-a dorit atunci să fi tăcut mai bine, însă acum nu mai putea da înapoi.

— Trebuie să dai cu mătura înainte să dai cu mopul… și te-ar ajuta să pui niște detergent în apă.

Ruby a dat drumul mopului. Mânerul din lemn a căzut cu zgomot pe podea.

— Te iei de tehnica mea de curățat?

— N-aș numi-o chiar tehnică. Doar că e de bun-simț să…

— Așa, deci n-am nici bun-simț acum.

Nora a oftat.

— Haide, Ruby. Știi mai bine de atât. Te-am învățat…

Ruby a ajuns în fața ei înainte ca aceasta să apuce să-și termine propoziția.

— Nu vrei să vorbim despre ce m-ai învățat. Pentru că dacă aș face după cum am fost învățată, aș ieși pe ușă, m-aș urca în mașină și dusă aș fi. Nici nu m-aș obosi să-ți fac cu mâna la plecare.

Iritarea mamei ei a dispărut numaidecât, înlocuită de regret. S-a moleșit ca o păpușă de cârpă în scaunul ei.

— Îmi pare rău.

Ruby a făcut un pas în spate.

— Potrivit lui Caro, acestea sunt cuvintele tale preferate. Poate ar trebui să te gândești la ce înseamnă cu adevărat să-ți pară rău înainte să o mai spui.

S-a dus cu pași mari până la chiuveta din bucătărie, a luat detergentul lichid și a turnat din plin în găleata albă din plastic. Apoi s-a reapucat de șters cu mopul; mișcările îi erau considerabil mai agresive.

Nora a rămas pe loc, urmărind-o cu privirea. Zgomotul mopului de-a lungul podelei (întinzând murdăria, a observat Nora, dar, evident, nu a menționat-o) era singurul sunet din încăpere.

În cele din urmă, Nora și-a făcut curaj să încerce o abordare diferită.

— Aș putea ajuta?

Ruby nu i-a adresat nicio privire.

— Am scos cearșafurile de la etaj. Sunt grămadă lângă mașina de spălat. Ai putea să te ocupi de patul tău și să pui o mașină la spălat.

Nora a încuviințat din cap. I-a luat aproape o oră să schimbe cearșaful de pe patul ei, în scaun cu rotile fiind, să se ducă apoi în spălătorie și să pună o primă mașină la spălat. Până să termine, răsufla deja din greu.

S-a întors în bucătărie și a găsit încăperea lună. Ruby înlocuise până și florile oribile de plastic de pe masă cu un buchet parfumat de trandafiri.

— O, a zis Nora, trăgând ușurată aer în piept pentru prima dată de când intrase în casă. Ce frumos arată! E ca…

— Mulțumesc.

Nora a înțeles că Ruby nu voia să audă pomenindu-se de trecut. Reacția ei nu a surprins-o pe Nora. Ruby fusese dintotdeauna expertă în a nega lucruri. Chiar și când era mică, avea capacitatea de a uita. Putea înmagazina orice, nu voia să înfrunte și să depoziteze acel ceva. Tocmai această trăsătură de caracter o făcuse să o alunge și pe Nora din viața ei.

Ochii care nu se văd se uită fusese dintotdeauna mottoul lui Ruby.

Nora a hotărât că de data aceasta nu avea s-o mai facă să fie atât de ușor.

— M-am gândit să te ajut cu pregătirea cinei.

Ruby s-a întors să se uite la ea. O expresie de groază pură i se instalase pe chip.

Nora a zâmbit.

— Arăți ca John Hurt înainte să-i iasă extraterestrul din piept. Închide gura.

— Dar nu e mâncare. Trebuie să ne… să merg la cumpărături.

— Amândouă o cunoaștem pe Caroline mai bine de atât. Îți garantez că în aceste dulapuri găsim ceva. Probabil și cu eticheta pe măsură. Nu trebuie decât să ne uităm prin jur.

— Atunci nu ai nevoie de ajutorul meu. O să dau o fugă la etaj…

— Nu atât de repede. Nu pot ajunge peste tot. Va trebui să lucrăm împreună.

Ruby arăta de parcă ar fi mușcat dintr-o lămâie.

— Nu știu să gătesc.

Nora nu era surprinsă.

— Nu te-a interesat niciodată.

— M-a interesat când am făcut șaptesprezece ani. Nu că tu ai avea de

unde să știi asta.

Lovitură din plin.

— Te-aș putea învăța acum.

— Norocul meu.

Nora a refuzat să se lase afectată de acel comentariu. S-a dus cu cărucior în bucătărie. Cu spatele la Ruby, a început să cotrobăie prin dulapuri, unde a găsit câteva conserve de roșii, o pungă de spaghete, o sticlă nedeschisă de ulei de măsline, borcane de capere și de anghinare marinate și un pachet de parmezan uscat. A scos tot ce avea nevoie și a pus proviziile lângă plită. Apoi a așteptat răbdătoare.

Însă răbdarea ei nu a ținut pe cât de mult ar fi vrut.

— Ruby? a spus în cele din urmă.

Ruby s-a apropiat de plită.

— În regulă, ce vrei să fac?

— Vezi tigaia aia mare care atârna pe suport? Nu, cealaltă mai mare. Da. Ia-o și pune-o pe ochiul din față.

Tigaia a fost pusă cu zgomot.

Nora a tresărit.

— Acum, pune cam o lingură de ulei de măsline în ea și aprinde focul.

Ruby a desfăcut sticla de ulei și a turnat cel puțin o jumătate de cană.

Nora aproape că *simțea* cum se îngrașă, dar s-a abținut din a comenta, întinzându-se în schimb după desfăcătorul de conserve. A fost mândră de ea, fiindcă s-a mulțumit să spună:

— Lingurile de măsurat sunt în sertarul de sus, în stânga ta.

Apoi a deschis conserva de roșii.

— Poftim, adaugă-le în tigaie. Și dă focul mic.

După ce Ruby a făcut întocmai, Nora a continuat:

— Taie anghinarele marinate și adaugă-le și pe ele. Poate ar fi bine să pui și jumătate de cană de supă de pui din conservă.

Ruby s-a dus până la bufet, apoi s-a întors cu spatele la Nora, apucându-se de tăiat.

— A, *rahat!*

Nora și-a răsucit scaunul înspre fiica ei.

— Ești bine?

Ruby a făcut un pas înapoi. Sângele îi curgea șuvoi din degetul arătător, stropind bufetul.

Nora s-a întins după un prosop curat de pe ușa cuptorului.

— Vino aici, scumpo. Lasă-te în genunchi în fața mea. Și ține mâna sus.

Ruby s-a lăsat în genunchi. Părea că nu poate să-și dezlipească privirea de la propriul deget. Chipul i se albise.

Nora a prins cu grijă mâna fiicei sale. La vederea sângelui – sângele propriului copil – mâna Norei a zvâcnit și ea. La fel ca în vremurile bune; Nora era încercată de o umbră de durere ori de câte ori se rănea vreunul dintre copiii ei. A înfășurat cu grijă prosopul în jurul rănii și, fără să gândească, a cuprins în mâinile ei mâna lui Ruby.

Când și-a ridicat privirea, Nora a văzut emoția de pe chipul lui Ruby și a știut că fiica ei își amintea această simplă rutină a lor. Singurul lucru care lipsea era un sărut care să facă lucrurile mai bune. A zărit atunci o fărâmă de dor în ochii lui Ruby. Nu mai mult de o clipă, însă Nora așteptase de atâta amar de vreme să o zărească…

Ruby și-a tras mâna.

— E doar o tăietură, pentru numele lui Dumnezeu! Nu e ca și cum îmi caut degetul pe jos.

Groapa se căscase din nou între ele, iar Nora s-a întrebat atunci dacă nu cumva doar își imaginase dorul din privirea fiicei ei. Dacă nu cumva îl văzuse doar pentru că își dorise cu atâta disperare să-l vadă.

Vocea i-a tremurat:

— Pune anghinarele și două linguri de capere în sos.

S-a întors degrabă înspre sertarul cu mirodenii și l-a deschis, însă, când a privit în interiorul sertarului, nu a văzut decât chipul lui Ruby, așa cum fusese el în secunda aceea, în clipa aceea care, cumva, înglobase atât trecutul, cât și prezentul.

Nora a luat ierburile de care avea nevoie și s-a întors înapoi cu cărucior, adăugându-le la sos.

— Pune și o oală mare cu apă la fiert, te rog.

Pentru următoarele treizeci de minute, Ruby a făcut după cum i s-a zis, fără să scoată un cuvânt. Era de neclintit în hotărârea ei de a nu mai avea contact vizual.

Însă, în cele din urmă, masa a fost gata, iar ele s-au așezat față în față la masa rotundă din lemn din bucătărie. Ruby și-a ridicat furculița și a răsucit-o în pastele ei.

— Nu vrei să spui rugăciunea? a întrebat Nora.

Ruby a ridicat privirea.

— Nu.

— Dar noi…

— Nu este niciun *noi.* Rugăciunile de la cină sunt una dintre tradițiile de familie care s-a dus odată cu destrămarea ei. Eu și Dumnezeu avem o limită în ceea ce privește înțelegerea. Când El s-a oprit din ascultat, eu m-am oprit din vorbit.

— Of, Ruby… a oftat Nora.

— Nu mă lua cu privirea aia de căprioară rănită, a replicat Ruby, întorcându-și ochii la farfurie și începând să mănânce. Sunt bune.

— Mulțumesc, a spus Nora, închizând ochii. Îți mulțumesc, Doamne, a început ea încetișor, pe o voce abia perceptibilă pentru Ruby, pentru aceasta mâncare… și pentru timpul petrecut împreună cu Ruby.

Ruby și-a văzut de mâncat.

Nora a încercat să mănânce, însă tăcerea îi toca nervii. Era și așa suficient de greu să fii departe de copilul tău atunci când te despărțeau kilometri fizici… însă depărtarea la aceeași masă era de-a dreptul brutală.

O *chestiune personală.*

Și-a amintit de sfatul lui Leo. Păruse destul de simplu când vorbise la telefon cu doctorul ei; însă acum, stând în acest con al tăcerii, părea dificil.

Încă încerca să găsească ceva de spus cu care să spargă gheața, când Ruby s-a scuzat, s-a ridicat de la masă și s-a dus în bucătărie. A început să umple chiuveta cu apă.

Nora nu-și dăduse seama că mâncatul era contra cronometru. Din fericire, a ținut această observație pentru sine. A curățat masa, a dus vasele pe blatul de lângă cotul lui Ruby. Într-o tăcere iritantă, Ruby a spălat vasele, iar Nora le-a șters. După ce au terminat, Nora s-a dus în căruțul ei în sufragerie.

Se pregătea mental pentru runda a doua.

Ruby a trecut pe lângă ea – în fugă – și a urcat la etaj.

Nora a trebuit să scornească ceva rapid.

— De ce nu faci focul? Nopțile de iunie au fost dintotdeauna răcoroase.

Ruby s-a oprit brusc. Fără să răspundă, s-a dus la șemineu și a îngenuncheat dinaintea lui, apucându-se să facă focul.

Întocmai cum o învățase bunicul Bridge.

— Bănuiesc că unele lucruri nu se uită niciodată, a spus Nora.

Ruby s-a lăsat pe călcâie, întinzându-și mâinile înspre foc. Un minut mai târziu s-a întors spre Nora și a spus:

— În afară de cum e să fii mamă.

Nora a tras aer adânc în piept.

— Nu e drept. Am fost cu tine în fiecare zi până…

— Până când n-ai mai fost.

Nora și-a împreunat mâinile și le-a pus între picioare. Nu voia ca Ruby să observe cât de rău îi tremurau.

— Tu și Caroline ați fost toată lumea mea.

Ruby a râs sec și s-a ridicat în picioare, apropiindu-se de Nora.

— Da, până în vara când am făcut șaisprezece ani; *acela* a fost anul în care ai intrat în sufragerie, ți-ai lăsat geamantanul pe podea și ai anunțat că pleci, nu-i așa? Și ce ne-ai spus? „Cine vrea să vină cu mine?” Da, parcă asta era. „Cine vrea să vină cu mine?” De parcă eu și Caroline ne-am fi pus furculițele jos, am fi curățat masa și am fi plecat departe de tata și de căminul nostru doar pentru că tu deciseseși că nu mai voiai să rămâi acolo.

— Nu am hotărât pur și simplu… Am plecat fiindcă…

— Nu-mi pasă *de ce* ai plecat. De asta îți pasă ție.

Nora își dorea din răsputeri s-o facă pe Ruby să înțeleagă, oricât de puțin. Suficient cât să poată vorbi numai.

— Nu știi totul despre mine.

Ruby a privit-o de sus. Norei i s-a părut că vede un conflict care se duce în interiorul fiicei ei, ca și cum Ruby ar fi vrut să continue să lupte și să se oprească deopotrivă. Lucrul acesta a surprins-o pe Nora. A înțeles de ce fiica ei își dorea să mențină distanța dintre ele. Ce nu înțelegea era motivul pentru care fiica ei se afla încă acolo. Adevărul era că o deruta puțin. Avea senzația neplăcută că Ruby – onestă până-n măduva oaselor – ascundea ceva.

— Atunci spune-mi ceva despre tine, a propus Ruby în cele din urmă.

Aceasta era șansa ei. Știa că trebuie să acționeze cu precauție.

— În regulă. Hai să ieșim pe verandă – cum obișnuiam noi, mai ții minte? O să ne spunem una alteia câte o informație despre noi.

Ruby a râs.

— Ți-am cerut să-mi spui despre *tine*. Nu m-am oferit să-ți întorc favoarea.

Nora a rămas fermă pe poziții.

— Am și eu nevoie să te cunosc mai bine. Plus de asta, dacă vorbim amândouă, ne putem preface că purtăm o conversație.

Ruby nu a mai râs de data aceasta.

— Asta e în stilul *Tăcerea mieilor*, Nora. Foarte *quid pro quo*. Pentru fiecare secret pe care mi-l spui, îți spun și eu unul.

— Bănuiesc că eu sunt Hannibal Lecter dintre noi două, nu? Un canibal… un psihopat, foarte drăguț.

Ruby i-a studiat chipul încă vreun minut.

— Ar trebui să fie interesant. Eu am douăzeci și șapte, tu ai cincizeci… când, alaltăieri? Aș zice că a venit momentul să vorbim. Haide.

Și-a urmărit cu privirea fiica cum iese prin bucătărie și dispare pe verandă. Ușa cu plasă s-a trântit în urma ei. Nora și-a îngăduit, în sfârșit, să zâmbească.

Ruby își amintise de ziua ei.

În cele din urmă, a ieșit în căruț pe verandă, recunoscătoare că ploaia se oprise. Aerul rece al nopții îi mângâia obrajii, purtând cu el mirosurile unei vieți trecute – marea, nisipul, trandafirii ce se cățărau pe suporturi. Înfloriseră mai devreme anul acesta, așa cum se întâmplă mereu după o iarnă blândă. Peste alte două săptămâni, florile lor de mărimea unei farfuriuțe aveau să se urce pe spaliere și de-a lungul gardului.

Umbrele alunecau de-a lungul pământului precum cerneala indiană ce se prelinge încet, se cățărau pe zidurile casei și se furișau printre șipcile gardului. Apusul picta cerul în roz și purpuriu.

Lumina de pe verandă inunda spatele lui Ruby într-o strălucire portocalie. Părea atât de tânără și de vulnerabilă, cu părul ei negru atât de prost tuns și cu hainele ei toate numai zdrențe. Dorința de a întinde mâna și de a-i da părul lui Ruby de pe față, de a-i șopti…

— N-o spune, Nora.

Nora s-a încruntat.

— Ce să nu spun?

— „O, Ruby, ai putea fi așa frumoasă dacă ai face un minimum de efort”.

Pe Nora a surprins-o această aparentă citire a minții ei. Desigur, i-o spunea deseori lui Ruby, ba chiar se gândise să i-o spună cu doar o secundă în urmă, însă nu însemna nimic. Pentru Nora, comentariul ar fi fost ca un grăunte de nisip în deșertul sfaturilor ei. Evident, Ruby nu fusese de

aceeași părere, purtând cu ea cuvintele mamei ei până la maturitate.

Nora s-a rușinat.

— Îmi pare rău, Ruby. Ar fi trebuit să-ți spun: ești frumoasă fix așa cum ești.

Ruby s-a întors și s-a uitat lung la ea.

Tăcerea s-a așternut între ele, întreruptă doar de sunetele mării și de croncănelile ocazionale ale vreunei ciori singuratice printre copaci.

— În regulă, Nora, a spus Ruby, încrucișându-și brațele și sprijinindu-se de balustradă. Spune-mi ceva ce nu știu.

Nora a ridicat privirea înspre fiica ei, i-a citit în ochii negri nerăbdarea precaută și a tras aer adânc în piept.

— Crezi că nu te înțeleg, a început ea încetișor, dar știu cum e să ți se întoarcă spatele de către un părinte.

Ruby s-a depărtat de balustradă. Încruntându-se, s-a așezat pe scaunul alb de răchită de lângă Nora.

— Dar ți-ai iubit părinții. Ne-ai povestit totul despre ei.

— Poveștile pe care vi le-am spus vouă, fetelor, au fost adevărate, a răspuns ea pe un ton scăzut, dar au fost și minciuni. Nu m-am priceput niciodată la scornit povești, așa că poveștile mele de la culcare au fost dintotdeauna inspirate din viața mea… doar că mai cizelate. Am vrut ca tu și Caro să vă faceți o idee de unde vă trageți.

— Cum adică cizelate?

Privirea Norei era fixă.

— Indiferent de cât de întunecat este un loc, mereu va pătrunde și puțină lumină. Asta am vrut să vă transmit ție și lui Caro, acele momente de lumină.

A tras aer adânc în piept și a continuat:

— În ziua când am absolvit liceul, am plecat de acasă și nu m-am mai întors în veci.

— Ai fugit de acasă?

— De tata, da. Pe mama am iubit-o.

— Cât a trecut până când i-ai revăzut?

Nora nu s-a putut abține, așa că a închis ochii.

— Pe tata l-am mai văzut o singură dată – la înmormântarea mamei. Chiar înainte ca tu și Caroline să vă nașteți.

— Și după niciodată?

— Niciodată.

Nora și-ar fi dorit ca acest cuvânt să nu fie atât de dureros. Emoția era atât de veche, încât, de-acum, ar fi trebuit să se fi descompus. S-a aplecat către Ruby.

— Nu l-am mai văzut niciodată și nici nu m-am dus la înmormântarea lui, și a trebuit să-mi trăiesc restul vieții cu decizia aceea. Nu simt neapărat un regret, ci mai degrabă… un dor plin de tristețe. Îmi doresc să fi fost un alt fel de om. Și, mai mult decât orice, îmi doresc să-l fi putut iubi.

— Nu l-ai iubit *deloc*?

— Poate că da… când eram mică. Dar, dacă a fost așa, nu-mi amintesc.

Ruby s-a ridicat în picioare, s-a dus până la balustradă și a rămas cu privirea pironită înspre mare. Fără să se întoarcă, a spus:

— Am citit articolul despre tine din revista *People.* Scria acolo, și citez: „Mesajele fundamentale transmise de Nora Bridge sunt iertarea și dedicarea”. Ruby s-a întors, în sfârșit, spre ea: Ai încercat să-l ierți?

Nora ar fi vrut să mintă. Era simplu de văzut că Ruby voia să știe despre relația lor măcar tot atât cât voia să afle despre cea dintre Nora și tatăl ei. Însă Nora și Ruby aveau prea puține șanse, poate chiar niciuna.

— Mulți ani mai târziu, după ce am avut și eu copii – și am pierdut și eu dragostea lor – am început să regret felul în care mă purtasem cu el. Tânără fiind, nu am știut – sau nu am putut – să înțeleg cât de grea poate fi viața. Cred că el așa s-a simțit. Nu e o scuză, dar mă face să-l văd altfel, transform aura în milă. Firește, înțelegerea aceea a venit prea târziu. Când el deja nu mai era printre noi.

— Deci ar trebui și eu să te iert acum, cât încă mai avem timp? Ăsta e mesajul tău deloc subtil?

Nora i-a aruncat o privire tăioasă.

— Nu totul este despre tine, Ruby. În seara asta ți-am spus un lucru dureros despre mine, dureros și intim. Mă aștept să tratezi acest lucru cu respect, dacă de blândețe nu ești în stare.

Ruby s-a arătat luată prin surprindere.

— Îmi pare rău.

— Îți accept scuzele. Acum, spune-mi ceva despre tine.

Ruby s-a uitat la Nora cu o privire imposibil de descifrat. Nora s-a pregătit pentru ce avea să urmeze. Avea să fie rău…

— În vara aceea – ți-o amintești, vara în care ai plecat – am crezut că o

să te întorci.

— Asta nu e niciun secret.

— Te-am așteptat și te-am tot așteptat. Anul următor, în iunie, a plecat și Caroline, așa că am rămas doar eu cu tata în casă. Într-o seară am… răbufnit. A înghițit cu greu, întorcându-și privirea preț de o clipă, ca apoi să se adune și să continue: Am condus singură până în Seattle și m-am dus la un club de dans, Monastery se numea. Am pus ochii pe un puști – nici nu-mi aduc aminte cum îl chema. Avea părul albastru, cercei în urechi și o privire goală. M-am dus acasă la el și l-am lăsat să mi-o tragă. Aici s-a oprit, ca să sporească efectul dramatic. Atunci a fost prima oară.

A durut pe cât de mult intenționase Ruby să doară. Nora s-a gândit: *Iat-o. Moștenirea mea.* N-a îndrăznit să spună că îi pare rău. Ruby nu ar fi făcut decât să-i arunce înapoi în față acele vorbe nepotrivite.

— Am făcut-o ca să te rănesc. M-am gândit că aveai să te întorci, în cele din urmă, iar eu ți-aș fi spus. Obișnuiam să-mi închipui cum te priveam în față în timp ce-ți descriam.

— Ai vrut să mă vezi plângând.

— Cel puțin.

Nora a oftat.

— Și aș fi plâns, dacă asta te face să te simți mai bine.

— E prea târziu să ne facă ceva să ne simțim mai bine, a spus, oftând. Nici Dean nu a primit vestea prea bine.

Dean. Preț de o clipă, durerea Norei a fost atât de acută, încât abia dacă a mai putut respira cum trebuie.

În ultima vreme, așa i se întâmpla când ceva o făcea să sufere. Ca un val răzleț care se ridică dintr-o mare liniștită, venind de nicăieri și lovind cu forța unui uragan. Uneori, treceau ore întregi fără să se gândească la Eric, după care amintirile o copleșeau brusc.

Acum, numele lui Dean fusese declanșatorul, însă ar fi putut fi orice – sunetul clopoțelului școlii, râsul unui bărbat răsunând dintr-o altă încăpere. Orice.

Știa că ar trebui să spună ceva – nu i-a scăpat durerea din ochii lui Ruby atunci când a rostit numele lui Dean –, însă Norei i se pusese ceva în gât care nu o lăsa să vorbească.

— Ajunge cât *quid pro quo* am făcut pe seara asta, a spus Ruby tăios. Mă duc la etaj să fac o baie.

Nora a urmărit-o cu privirea pe fiica ei cum se îndepărtează. Apoi, încetișor, a spus:

— Noapte bună, Ruby.

Întorcându-se în căruț în camera ei, Nora a închis ușa cu cotul și s-a târât în pat. După care s-a întins după telefon și a format numărul lui Eric.

A răspuns după al treilea apel, iar ea și-a dat seama cât de amețit era de la medicamente.

— A… lo?

— Hei, Eric, a spus ea, sprijinindu-se de tăblia patului. Vorbești de parcă ai băgat heroină.

— Așșșa mă sssimt.

Părea că îi ia mai mult timp să răspundă, iar cuvintele ieșeau cumva stâlcite și prelungi.

— Ești bine? l-a întrebat ea cu blândețe.

— Sssigur. Doaaar puțin amețit. Medicamente noi…

Nora îl mai văzuse trecând prin așa ceva. Era întotdeauna un iad până nimerea rețeta pentru analgezice. Știa că nu e un moment ca să aibă o discuție cu el.

— Te las să dormi acum, bine? Sun din nou mâine.

— Ssomn, a murmurat el. Da. Mâine.

— Noapte bună, Eric.

— Noa' bună.

Nora a ascultat tonul de apel până când a intrat sunetul de înregistrare, după care, în cele din urmă, a închis.

•

Ruby a urcat la etaj, unde și-a luat carnetul galben și s-a urcat în pat.

Locul ăsta, Insula Verii, mă omoară cu zile. Când am plecat din Los Angeles, eram puternică și amuzantă – poate nu încununată de succes, dar cel puțin eram eu. Aici, lucrurile stau altfel. Miros trandafirii plantați de bunica mea și îmi șterg mâinile pe prosoapele brodate de ea… Stau la masa unde am crescut și îmi aduc aminte de cum nu ajungeam cu picioarele la podea. Rămân cu privirea pierdută înspre mare, iar în mișcarea valurilor aud râsul surorii mele.

Iar pe de altă parte este mama.

Avem niște lupte de dus, nu e nicio îndoială în această privință, dar mie mi-e teamă să pun întrebările, iar ei, din câte îmi dau seama, îi e teamă să

răspundă. Așa că dansăm în afara ritmului pe două melodii diferite.

Quid pro quo. *Un secret de-al meu pentru un secret de-al tău; acesta este jocul pe care am început să-l jucăm. Știu că n-am să pot să rămân la marginea intimității. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să mă scufund în apele acelea reci și adânci, iar undele pe care le voi stârni nu vor avea sfârșit.*

Voi afla lucruri despre mama pe care nu-mi doresc să le aflu. La naiba, deja am făcut-o. Știu, de exemplu, că a fugit de-acasă chiar după liceu și că, de atunci, nu a mai vorbit cu tatăl ei.

Până mai ieri, nu aș fi fost surprinsă. Aș fi zis: „Normal. La fugă se pricepe cel mai bine Nora Bridge”.

Dar, pe când vorbea de tatăl ei, am privit-o în ochi și i-am citit durerea…

A durut-o să fugă de acasă. O parte din mine își dorește să nu fi văzut asta fiindcă, în timp ce mă aflam acolo, părtașă la durerea mamei mele, m-am întrebat pentru prima oară dacă nu cumva o duruse și când și-a părăsit copiii.

Capitolul 9

Dean stătea picior peste picior la capătul docului și privea răsăritul.

Sunetul era aspru acum, la schimbarea fluxului. Valurile se spărgeau de barca veche ce se legăna în apropiere de doc. Frânghiile scârțâiau și gemeau.

A auzit zgomotul motoarelor în depărtare și a zâmbit.

Bărcile de pescuit ieșeau în larg. Erau prea departe ca să le vadă clar – înconjurau, ca de obicei, coasta insulei Shaw până la strâmtoarea Haro –, însă Dean le văzuse de mii de ori, acele bărci ca niște curse de șoareci, bătute de vreme, din lemn vopsit ori din aluminiu, plecând în zorii zilei. De câte ori stătuse el cu Ruby undeva pe docul acesta, urmărind cum barca lui Rand pornește în larg? Mereu îi strângea mâna lui Dean în ultimul moment, când *Căpitanul Hook* ocolea promontoriul și dispărea. Știuse, fără ca ea să-i spună vreodată, că trăia cu teama că, într-o zi, tatăl ei nu avea să se mai întoarcă.

Dean își dăduse jos ceasul când ajunsese pe insula Lopez, așa că nu era

sigur cât stătuse acolo. Dar știa că stătuse suficient după soarele care se înălțase pe cer și îi înfierbânta acum obrajii.

Obosit, s-a ridicat în picioare și s-a întors. La dreapta lui, vechea barcă a familiei se legăna alene pe valuri.

Catargul – cândva de un alb strălucitor – fusese decolorat de nesfârșitele ploi și bătut de vânt. Vopseaua roșie fusese decojită până la lemn în zeci de locuri, iar puntea din jurul marii cârme metalice era ascunsă sub un strat de frunze înnegrite și soioase și mucegai verde-cenușiu.

Firește, atunci a auzit vocea strigându-i: *Hai s-o scoatem pe* Wind Lass, *Dino*, *vino*!

A închis ochii, amintindu-și de Ruby. La început, tresărise la fiecare amintire, ținându-și respirația, și așteptase ca imaginile să dispară, însă, încet-încet, amintirile începuseră să se estompeze, iar el pornise în căutarea lor, bâjbâind după ele asemenea unui orb.

Acum înțelegea cât de prețioase erau amintirile primei iubiri și le prețuia cu plăcere și cu durere deopotrivă.

A apucat parâma și a tras barca mai aproape de doc, după care a pășit la bordul ei. Barca s-a legănat instabil, ca și cum ar fi rămas surprinsă să aibă pe cineva la bordul ei după atâția ani de singurătate.

Întotdeauna se simțise liber pe barca asta. Fluturatul velelor în vânt îi însuflețise spiritul cum nimic altceva nu o făcea. El și Eric își petrecuseră o bună parte din tinerețe pe *Wind Lass*. Pe această punte din lemn de tec își împărtășiseră visurile privind un viitor ce se întindea pe ani și ani. Cu toate că niciunul dintre ei nu o spusese cu voce tare, amândoi își închipuiseră că aveau să îmbătrânească pe barca asta, aducându-și la bordul ei soțiile, copiii și nepoții.

Lui Dean îi plăcea la nebunie să navigheze, și totuși se depărtase de această activitate, lăsase navigatul în urmă, odată cu trecutul…

Evident, și Eric procedase la fel. *Wind Lass* ar fi putut fi andocată în Seattle, la doar o aruncătură de băț depărtare de casa lui Eric, și tot ar fi rămas acolo, neatinsă și nesupravegheată.

Brusc, Dean a știut ce avea de făcut.

Avea să restaureze barca. Să-i dea jos vopseaua, să-i scoată lemnul și să o dea din nou cu ulei, curățând fiecare centimetru. Avea să-i redea acestei bărci uitate și demult iubite Gloria zilelor apuse.

Dacă ar fi putut să-l aducă și pe Eric aici pentru o după-amiază – doar

atât, o singură după-amiază – poate că vântul și marea i-ar fi putut purta și pe ei înapoi în timp…

*

Ruby s-a trezit în mirosul de șuncă prăjită și de cafea proaspătă. Și-a ridicat colanții de pe podea și i-a tras pe sub cămașa lungă de noapte, s-a dus la baie, după care a coborât la parter.

Nora era în bucătărie, manevrându-și scaunul precum generalul Patton pe front. Pe aragaz se aflau două tigăi din fontă, dintre care una aburindă. Un bol galben de ceramică aștepta lângă tigaia goală; o lingură cu coada de metal stătea sprijinită de marginea lui. I-a zâmbit lui Ruby:

— Bună dimineața! Ai dormit bine?

— Da.

A ocolit scaunul cu rotile și și-a turnat o cană cu cafea, adăugând apoi niște zahăr și niște frișcă.

După ce a luat o gură, s-a simțit mai bine. S-a sprijinit de bufet, văzând că mama ei pregătise șuncă prăjită și clătite.

— N-am mai mâncat un astfel de mic dejun de când ne-ai lăsat.

Evident, mama ei făcea un efort să zâmbească încontinuu.

— Vrei să-ți fac și o față zâmbitoare din bomboane M&M, cum obișnuiam?

— Nu, mulțumesc. Încerc să evit carbohidrații glazurați în ciocolată.

Ruby a pus masa, după care a pus mâncare în două farfurii și s-a așezat.

Nora a luat loc în fața ei.

— Ai dormit bine? a întrebat ea, turnându-și sirop pe clătite.

Ruby uitase că mama ei își îneca fiecare clătită în sirop. Obiceiul ciudat i-a adus aminte de mărunțișurile unei vieți obișnuite; de acele lucruri care leagă, inevitabil, o mamă de o fiică, indiferent dacă Ruby dorea reînnodarea acelor legături sau nu.

— M-ai întrebat deja asta.

Furculița Norei s-a atins de marginea farfuriei cu un clinchet.

— Mâine o să-mi aduc aminte să port o vestă antiglonț pe sub cămașa de noapte.

— Ce ai vrea să fac? Să fiu cum e Caroline – să mă prefac că totul merge bine între noi?

— Nu ești în măsură să judeci relația mea cu Caroline, i-a răspuns Nora tăios, ridicându-și privirea spre ea. Mereu ai considerat că le știi pe toate.

Obișnuiam să cred că era o trăsătură bună la o fată, dar, cu siguranță, toată certitudinea aia are și o latură întunecată, Ruby. Răneşti oameni…

Ruby a văzut o umbră de furie apărând pe chipul mamei, ca apoi să dispară neîntârziat într-o expresie obosită.

— Dar bănuiesc că nu e în totalitate vina ta, a continua ea.

— Nu în *totalitate*? Ce spui că de fapt nu e *deloc* vina mea?

— Am părăsit-o și pe Caroline. Și totuși, asta nu a făcut-o rece, inabordabilă și incapabilă de a iubi oamenii.

Asta chiar a scos-o din minți pe Ruby.

— Cine a spus că nu pot iubi oamenii? Am trăit cu Max cinci ani.

— Și unde e acum?

Ruby a împins scaunul departe de masă și s-a ridicat. Brusc, simțea nevoia de distanță între ele.

Nora a ridicat privirea. O dovadă blândă de înțelegere se întrezărea în privirea ei, ceva ce nu-i pica deloc bine lui Ruby.

— Stai jos. Nu mai discutăm chestiuni care contează. O să vorbesc despre vreme, dacă asta îți dorești.

Ruby s-a simțit ca o proastă stând acolo, respirând prea repede, arătând întocmai cât de profund rănită fusese de remarca mamei sale.

— Ruby Elizabeth, stai jos și mănâncă-ți micul dejun.

Mama ei îi vorbise pe unul dintre acele tonuri care transforma instantaneu o femeie adultă într-un copil. Ruby a făcut după cum i s-a zis.

Nora a luat o gură de șuncă.

— Trebuie să mergem la cumpărături.

— Bine.

— Vrei în dimineața asta?

Ruby a încuviințat din cap. După ce a terminat de mâncat, s-a ridicat și a început să strângă masa.

— Spăl eu vasele. Plecăm în treizeci de minute?

— Într-o oră. Trebuie să-mi dau seama cum pot face o baie și cum mă spăl cu buretele.

— Aș putea să-ți prind piciorul cu o funie și să te cobor în cadă ca pe o ancoră.

Nora a râs.

— Nu, mulțumesc. Nu vreau să mor înecată cu piciorul înțepenit în aer. Tabloidele ar jubila la așa o știre.

Remarcă a plutit o vreme prin aer. După ce s-a risipit, Ruby s-a întors la masă.

— Nu te-aș lăsa să te înec.

— Știu. Dar m-ai salva?

Fără să aștepte un răspuns, Nora s-a întors și s-a dus în baie în căruț, închizând ușa în urma ei.

Ruby a rămas acolo, cu privirea pironită asupra ușii închise.

M-ai salva?

•

Ordinul Binevoitor al Surorilor Sfântului Francisc ajunsese prima oară pe Insula Verii în timpul Primului Război Mondial. Un donator generos (care, fără îndoială, își trăise viața la maximum) le dăruise mai bine de o sută de acri dintr-un teren cu vedere la mare. Surorile, care erau deopotrivă agere la minte și bune întreprinzătoare, își deschiseseră un magazin universal chiar lângă docul care avea să devină terminalul feribotului. Pe terenul deluros din spatele magazinului, ridicaseră un sanctuar pe care turiștii nu l-au văzut niciodată. Acolo au crescut vite și una dintre cele mai profitabile livezi de meri de pe întreaga insulă. Își țeseau propriile haine, le vopseau cu extrase din propriile grădini și le coseau de mână, transformându-le în sutane maronii. Sanctuarul lor era deschis oricărei surori din ordinul lor, dar și oricărei femei care căuta refugiu din calea unei vieți nefericite. Astfel de femei erau bine-venite în grupul lor și li se oferea tocmai bunul de preț care le lipsea din lumea haotică și violentă din exterior: timpul. Aici, puteau îmbrăca hainele bunicilor lor, putea să se dedice activităților simple ale unui trai de subzistență și puteau să intre în comuniune cu Dumnezeul pe care îl considerau pierdut.

Duminică, surorile deschideau porțile micii capele din lemn prietenilor și vecinilor. Un preot de la mănăstirea de pe insula învecinată ținea slujbele restrânse în latină. Era o biserică umilă, unde nimeni nu era deranjat de țipetele bebelușilor plictisiți ori de goliciunea cutiei pentru daruri atunci când vremurile deveneau vitrege.

Magazinul surorilor era singurul care mai rămăsese încă pe insulă. Ruby a oprit camioneta în parcarea cu pietriș din spatele băcăniei denumite Grija Domnului și a tras în spatele unui camion ruginit, cu remorcă.

A ajutat-o pe Nora să urce în scaun. Împreună au pornit de-a lungul potecii șubrede din lemn care lega între ele cele trei clădiri ale micului

oraș. Glicina creștea printre stâlpii care sprijineau streașină și îmbrăcau grinzile de sus cu florile lor albe. Pe ici, pe colo, câteva bănci se aflau de-a lungul potecii, făcute manual de către surori. Mai târziu, în sezonul turiștilor, acele locuri aveau să fie ocupate de oamenii care așteptau feribotul.

Ruby a ajuns în fața magazinului și a deschis ușa. Un clopoțel a sunat vesel deasupra capului lor. Magazinul întunecos era lung și îngust, în forma unei cutii de pantofi.

Lumina răzbătea înăuntru prin cele două ferestre, revărsându-se peste masa pe care se afla casa de marcat. În spatele ei, niște rafturi din lemn lăcuit țineau produsele uscate, aranjate cu grijă. Un mic frigider punea la dispoziție toate tipurile de carne ce se puteau găsi pe insulă – vită, pui, porc, miel –, iar o combină frigorifică ținea la rece legumele crescute de surori.

Când au intrat, călugărița din spatele casei de marcat a ridicat privirea.

— Nora Bridge? Ruby? Nu-mi vine să cred!

Sora Helen a ieșit de după masă, fusta ei fiind ridicată atât cât să lase la iveală gleznele albe acoperite de șosete aspre din lână. Saboții ei din cauciuc făceau zgomot la fiecare pas. Pe fața ei cărnoasă apăruse un zâmbet larg și călduros, care-i mijea ochii căscați. Arăta – ca întotdeauna – ca un gnom bătrân și vioi.

— Slăvit fie Domnul! a zis sora.

Accentul ei german îi transformase cuvintele în *prais Gott.*

— A trecut așa mult timp… Apoi, către Ruby: Ce face comedianta?

Ruby a zâmbit și ea.

— Am rămas cu râsul, soră. Cum vă merge? Aveți să-mi spuneți vreo glumă bună cu Raiul?

— Cu siguranță o să mă gândesc la asta. E *wunderbar* să vă revăd pe amândouă! a spus, înghiontind-o cu cotul pe Ruby. Stareța Ruth încă pomenește zilnic despre ziua în care iepurele tău a fugit prin biserică în timpul slujbei, *ja*? O să se bucure să te vadă din nou.

Ruby s-a depărtat de scaunul cu rotile.

— Eu… aaa… nu am mai fost la biserică de ceva vreme. Și oricum nu rămân aici decât o săptămână.

Helen i-a aruncat „privirea – cea recunoscută de orice catolic.

— Duminica e în fiecare săptămână, *ja*?

— Așa o fi…

Nora i-a zâmbit călugăriței.

— Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Helen a încuviințat din cap. Rasa i-a alunecat pe frunte, iar ea a împins-o numaidecât înapoi.

— Majoritatea lucrurilor nu se schimbă niciodată. Cel puțin, asta am învățat în cei șaptezeci și trei de ani de viață.

S-a lăsat pe călcâie și și-a încrucișat la piept brațele-i solide.

— Dar mă bucur să vă revăd împreună, asta e clar. Ați stat prea mult timp departe de insula asta.

Apoi, către Ruby:

— Ai copii, *ja*, ca sora ta?

— N-am copii și, înainte să întrebați, n-am nici soț. Sunt fie sălbatică, fie liberă, fie singuratică și de neiubit, alegeți dumneavoastră.

Helen a râs.

— Dintotdeauna ai fost așa, Ruby. Faci câte o glumă despre orice. Totuși, ca să știi, eu aș alege liberă și singuratică, a spus, împreunându-și apoi mâinile. Oricum, magazinul a rămas cum îl știți. Luați-vă ce aveți nevoie. Vreți să vă deschid un cont nou?

— Nu, a răspuns Ruby.

— Da, a spus Nora în același timp, aruncându-i o privire tăioasă. *Eu* s-ar putea să mai rămân o vreme pe-aici.

Ruby a luat unul dintre micile coșuri roșii așezate unul într-altul lângă masă și i l-a întins Norei.

— Să începem.

Au trecut pe lângă secțiunea destinată turiștilor – vederi, pixuri cu feriboturi, lumânările albe și maronii făcute din cenușă de pe muntele Sfânta Elena, ornamente de Crăciun. Ruby a mers mai departe, iar Nora a urmat-o încet în căruț.

Au ajuns întâi la cereale. Ruby a luat o cutie de Cap’n Crunch și a aruncat-o în coșul din poala mamei.

— Cerealele alea nu au nimic nutritiv în ele.

Ruby s-a întors și a văzut încruntătura mamei ei.

— Să le iau pe cele cu aromă de fructe? Pot conține urme de fructe.

— Foarte amuzant. Mie ia-mi pachetul de granola – e făcut de surori, dacă țin bine minte.

Ruby s-a întins după punguța cu cereale legată cu funde și a aruncat-o și

pe ea în coș. Dacă *ținea* bine minte, aveau gust de fibre de covor.

— Ne mai trebuie și câteva conserve de roșii, a spus Nora. Nu, nu din acelea, cele cu verde.

Ruby a pus înapoi roșiile la conservă nepotrivite și a ales firma „corespunzătoare”.

— Spaghete și penne, te rog. Doamne, nu, nu firma aia ieftină! Ia ceva bun… din Italia.

De parcă și erau făcute în Italia. Ruby a strâns din dinți și a continuat să înainteze, însă fiecare cuvânt rostit de mama ei o înfuria din ce în ce mai rău. Când Ruby s-a întins după niște Twinkie, mama ei aproape că a țipat:

— Nu poți mânca așa ceva!

Până aici. Foarte încet, Ruby s-a întors spre ea.

— Scuze, ți-am *cerut* eu sfaturi alimentare?

— Nu, dar…

— Exact. Mie o să-mi ajungă fundul cât statul Nebraska, nu ție. Așa că te rog… taci… din gură!

— Bine, a făcut Nora, strângând din dinți.

Ruby a auzit-o chicotind pe sora Helen.

În mod miraculos, ea și mama ei au ajuns la capătul culoarului fără alte certuri.

Aparent, Nora își păstra puterile pentru bătălia pe legume.

— Știuletele ăla de porumb arată atât de scârbos. Ia unul dintre alea albe… nu ceapa *aia*, pentru numele lui Dumnezeu, ia din celelalte… haide, Ruby, broccoli ăla e pe jumătate ofilit. Ce naiba mănânci în California?

Ruby a pus broccoli în coș și și-a văzut de drum. Era mai bine așa. Și-a ițit capul de după rafturile de la capătul culoarului și a strigat către sora Helen:

— Unde e aspirina?

Sora Helen a chicotit.

— În spate, scumpo, lângă Pepto-Bismol… pe care ai putea să-l iei în considerare.

Ruby a înșfăcat o cutie de Excedrin și a aruncat-o în coș. Aceasta a lovit o roșie, storcând-o puțin.

— Super, a făcut Nora, ștergându-și obrazul.

Și-a îndreptat apoi privirea înspre colțul din stânga, unde surorile ofereau câteva tricouri și niște pantaloni scurți la reducere.

— Aș putea să-ți iau ceva de îmbrăcat, dacă vrei…

— Până aici, am terminat.

Ruby a apucat scaunul cu rotile de mânere, l-a întors și l-a îndreptat degrabă înspre casa de marcat. S-a oprit atât de brusc, încât mama ei a fost azvârlită în fața precum o păpușă de cârpa.

Sora Helen se căznea din răsputeri să nu zâmbească.

— Ca în vremurile vechi, să vă văd așa pe amândouă.

Nora i-a adresat un zâmbet forțat.

— Da, soră, mereu ne-am bucurat de ieșirile noastre mamă-fiică.

Ruby a încuviințat din cap.

— Amintiți-vă cum era la cumpărături cu ea… când a venit poliția să vă interogheze.

Sora Helen a izbucnit în râs și a început să bată produsele în casă. Flecărea încontinuu despre una, despre alta – cine candida la primărie în toamnă, cui i s-au îmbolnăvit caii, cui îi secase fântâna – în timp ce degetele băteau cu repeziciune în casă.

Ruby a ieșit din magazine și s-a uitat lung la șirul de mașini care așteptau următorul feribot. Tocmai voia să se întoarcă, însă atenția i-a fost atrasă de tonomatele cu ziare.

A aruncat o privire înspre magazine, după care s-a grăbit către tonomatul pe care scria *USA Today*.

Acolo, pe colțul din dreapta sus al ziarului, se afla o poză cu mama ei și titlul: UNDE SE ASCUNDE NORA BRIDGE?

Ruby și-a scotocit prin borsetă, a găsit două monede de patruzeci de cenți și le-a introdus în tonomat.

— Ruby, scumpo? s-a auzit vocea mamei ei dinăuntrul magazinului.

Ruby a scos ziarul, l-a rulat, l-a îndesat la betelia pantalonilor, ascunzându-l sub cămașă.

— O secundă! i-a strigat înapoi, alergând pe lângă magazine.

Ajungând în dreptul camionetei, a deschis portiera din spate și a strecurat ziarul sub banchetă. Când a intrat înapoi în magazine, răsufla din greu.

Nora se holba la ea.

— Pungile sunt pe tejghea. Pot căra eu două, dacă tu o duci pe a treia.

Ruby era sigură că privirea brevetată cu raze X a mamei ei reușise să vadă cumva ce tocmai cumpărase.

— Sigur. La revedere, soră Helen.

A înșfăcat o pungă de pe tejghea și și-a condus mama la mașină.

De îndată ce au ajuns acasă, Ruby și-a ajutat mama să intre în casă, să ducă înăuntru cumpărăturile și să le depoziteze. După care s-a întors spre Nora, care o urmărea îndeaproape.

— Aaa… eu… mă duc să fac o plimbare pe plajă. E o zi așa frumoasă!

Afișând un zâmbet fals, Ruby a ieșit înapoi din casă. Ajunsă la camionetă, a scos ziarul de sub banchetă și l-a ascuns sub cămașă – ca să fie sigură – apoi a pornit către plajă.

A pus ziarul pe o stâncă plată din granit și l-a deschis la secțiunea de lifestyle, folosindu-se de o bucată mare de lemn argintiu ca să fixeze restul ziarului în nisip. Vântul făcea marginile paginilor să fluture, încercând să i-l smulgă din mâini.

UNDE SE ASCUNDE NORA BRIDGE?

Ca urmare a urâtului scandal Nora Bridge a dispărut. Producătorii de la KJZZ, cei care difuzează populara ei emisiune, „Vindecare spirituală cu Nora Bridge” refuză să dea declarații, spunând doar că doamna Bridge este plecată într-un concediu dinainte planificat.

Tom Adams, controversatul și tranșantul detonator al Adams News Organization afirmă că nu s-a schimbat nimic la rubrica zilnică de sfaturi a doamnei Bridge, intitulat „Nora știe cel mai bine”.

Ieri, Adams a vorbit cu Katie Couric. Acesta i-a încurajat pe ascultători să-i scrie Norei, promițând că ea „dorește să audă părerile fidelilor ei cititori și e dornică să le răspundă la întrebări. Chiar și la cele dificile”.

Totuși, surse apropiate doamnei Bridge nu par să fie convinse că aceasta se va mai întoarce. „Numai vorba de ea, până la urmă. Toate sfaturile acelea despre sanctitatea căsniciei… ei bine, a fost o adevărată dezamăgire să aflu ce mare mincinoasă era, de fapt”, a declarat unul dintre angajați, al cărui nume nu va fi dezvăluit.

Aparent, pornise o adevărată frenezie la scară largă în rândul presei – *Today… Larry King Live.* Reporterii probabil că scotoceau prin țară, vorbind cu toată lumea care o cunoscuse vreodată pe Nora Bridge; ar fi mâncat-o de vie dacă ar fi putut.

Iar articolul lui Ruby nu avea decât să înrăutățească și mai mult lucrurile…

•

Ruby stătea în patul părinților ei din fostul lor dormitor, cu genunchii trași la piept și cu carnetul cu foi galbene în poală. Exemplarul din *USA Today* se afla lângă ea, fotografia aceea pixelată a mamei ei urmărind-o cu privirea.

*

Presa o distruge pe mama zilele astea. Dar bănuiesc că o merită. La urma urmelor, și ea și-a distrus familia de dragul carierei, iar acum cariera își ia revanșa.

Mi-am dorit să se întâmple acest lucru. Sunt sigură că e aceeași parte din mine care a și acceptat banii pentru scrierea acestui articol. O nevoie… nu de răzbunare, ci de dreptate.

Și totuși, ceva la toată treaba asta nu-mi pică bine…

— Ruby! Vino să mă ajuți cu masa!

Preț de o secundă, Ruby avea din nou paisprezece ani, ascunzându-se în camera ei și citind *Stăpânul inelelor* când de fapt ar fi trebuit să-și facă temele. A scuturat din cap ca să alunge senzația, s-a răsucit pe burtă și a deschis sertarul de sus din noptiera mamei ei. Câteva pixuri și alte nimicuri care s-au amestecat între ele. A dat să pună carnetul înăuntru, când a văzut un recipient maro cu rețeta.

L-a ridicat și i-a citit eticheta. VALIUM. NORA BRIDGE. 1985. Doctorul se numea Allbright.

Ruby s-a încruntat. Mama ei lua Valium din 1985?

Capitolul 10

Valium.

Descoperirea aceea deschisese o nouă ușă, dezvăluia o femeie pe care Ruby nu o cunoscuse niciodată, nu și-o închipuise niciodată.

În 1985, totul fusese bine. Nemaipomenit.

Sau cel puțin așa crezuse Ruby.

Și-ar fi dorit să nu fi găsit medicamentul. Era genul de lucru pe care nu voia să-l știe. La fel cum fusese și când găsise din greșeală vibratorul mamei ei. Unele lucruri erau menite să rămână ascunse vederii.

În cele din urmă, Ruby nu a mai suportat să rămână în dormitor. A coborât la parter și a găsit-o pe Nora deja în bucătărie.

— O să facem budincă cu pui. Cum îți sună?

— Îmi sună a gătit împreună, a mormăit Ruby.

— Vreau să tai în bucăți broccoli. Tocătorul e chiar acolo.

Ruby a făcut după cum i s-a spus.

— Bucăți mai mici, te rog. Trebuie să-ți încapă în gură.

Ruby a tras aer adânc în piept și a luat-o de la capăt.

În următoarea jumătate de oră, au lucrat cot la cot. Ruby a fiert și a tăiat puiul – în bucăți mici – în vreme ce Nora s-a ocupat de restul. În cele din urmă, au băgat tava la cuptor.

— Am o surpriză pentru tine, a spus Nora, punând deoparte tocătorul. În șifonierul meu e o cutie mare din carton. Vrei să mi-o aduci?

— Nu prea cred, a răspuns Ruby, scuturând din cap.

O surpriză din partea mamei ei nu se anunța deloc a fi un lucru bun.

Nora i-a aruncat „privirea”, iar Ruby a cedat. Unele lucruri erau mai mari decât propria voință, iar sprâncenele ridicate ale mamei ei era unul dintre ele. S-a dus în dormitor, a deschis ușile șifonierului și a văzut cutia. A ridicat-o în brațe, dinăuntrul ei auzindu-se un zdrăngănit, întocmai ca niște piese de mașină care se lovesc una de cealaltă.

A dus-o în sufragerie și a lăsat-o cu zgomot pe măsuța de cafea lucioasă din lemn de pelin.

Nora a urmat-o în sufragerie.

— Deschide-o.

Ruby a dat la o parte aripioarele de carton și s-a uitat în interiorul cutiei.

— *Rahat!*

Înăuntru era un proiector de șaisprezece milimetri și o rolă de film. S-a întors către mama ei:

— Filme acasă, a spus Nora cu un zâmbet forțat.

— Nu-mi spune că vrei să ne uităm la înregistrări vechi.

— *Eu* vreau să le văd, atâta tot. Poți să mi te alături… sau poți doar să-l instalezi și să mă lași… singură.

Ruby era prinsă în capcană. Fie că se uita sau nu la înregistrări, acum știa de existența filmului acolo, în casă, stând la pândă ca un monstru sub patul unui copil. A vârât mâna și mai mult în cutie și a dat de un cearșaf alb împăturit și de un set de piuneze. Vechiul lor „ecran”.

A instalat proiectorul pe masa din bucătărie, a pus rola de film la locul ei și a băgat cablul în priză. După care a întins cearșaful pe perete.

A refuzat să se gândească la cât de mult îi plăcea să urmărească filme în familie. În fiecare Ajun de Crăciun, se strângeau cu toții în pijama, cu cadourile nedeschise strălucind seducător sub brad, și urmăreau cele mai bune momente din an. Era o tradiție esențială a unei familii care nu avea prea multe.

Ruby a stins luminile. Cu un clinchet molcom, filmul a început să se deruleze sub forma unui pătrat negru pe mijlocul cearșafului.

Ruby s-a așezat pe brațul fotoliului.

Cuvintele SPECTACOLUL DE TALENTE INSULA LOPEZ au apărut pe ecranul improvizat. Un zumzet de oameni vorbind, apoi vocea mamei, limpede că bună ziua, spunând *Acolo, Rand, vine!*

Ruby trebuie să fi avut nu mai mult de cinci anișori, o fetiță de grădiniță slăbuță, cu obraji dolofani, îmbrăcată într-un tutu roz, jerpelit. S-a învârtit și s-a răsucit ca un om beat pe scenă, brațele ei ca niște bețe găsindu-și tot felul de unghiuri ciudate.

— *O, Rand, e perfectă…*

— *Sst, încerc să mă concentrez…*

Pe scenă, Ruby a executat o piruetă inegală și a făcut o reverență. Un ropot de aplauze.

Imaginea s-a înnegrit, după care a revenit la viață. De data aceasta, erau pe plajă. Caroline, într-un costum de baie dintr-o singură piesă, se bălăcea în apă intrată până la glezne, râzând. Ruby purta slip; burtica îi ieșea în relief pe lângă picioarele-i slăbănoage. Mama lor stătea pe nisip, scormonind într-o găletușă de plastic plină cu scoici și pietricele. Ruby a fugit spre ea și și-a înfipt un picior în nisip, lângă găleată. Mama s-a întins și i-a fixat bareta sandalei, ca apoi să o strângă în brațe ca să-i dea un sărut unei Ruby care râdea și chicotea.

Mama…

Iat-o.

Ruby.

Ruby s-a lăsat să cadă de pe brațul fotoliului, alunecând pe perna lui moale și uzată. Întreaga ei copilărie i se difuza dinaintea ochilor într-o serie de imagini sacadate, în alb-negru, acompaniate de râsetele copiilor.

Cum de uitase cât de mult obișnuiau să râdă… sau cât de des le

îmbrățișa și le săruta mama lor? Își adusese aminte de cum se simțea să fie săltată pe umerii puternici ai tatălui ei, dar nu și presiunea blândă a sărutului mamei lor.

Însă acum și-l amintea. Acum îl *vedea.*

Nu avea cum să stea departe de asta.

Iată-l și pe tata, învârtind-o pe Ruby în cercuri… și pe mama, învățând-o pe Ruby cum să-și lege șireturile… o zi de Halloween ploioasă cu două prințese care se îndreaptă, mână în mână, înspre ușa familiei Smithson, ducând dovleci sculptați și luminoși… ningea în dimineața zilei de Crăciun când Ruby primise porcușorul de guineea de la Moșul… mama și tata dansând chiar în sufrageria acestei case, imaginea estompându-se și mișcându-se din cauza unei camera video ținute de un copil…

Când banda de film a ieșit de pe rolă, iar ecranul a devenit alb, Ruby s-a simțit de parcă alergase zece kilometri. Picioarele îi tremurau când a stins camera și a aprins luminile.

Mama ei (Nora, și-a reamintit ea) stătea adunată în scaunul ei cu rotile, cu mâinile strânse pumn în poală. Lacrimi îi luceau pe obraji și prin gene. I-a surprins privirea lui Ruby și a încercat să zâmbească.

Văzând lacrimile mamei ei, Ruby a simțit că ceva se frânge înăuntrul ei.

— Tu și tata păreați atât de fericiți împreună.

— Am fost fericiți mulți ani, a spus Nora, zâmbind în colțul gurii. Până când n-am mai fost…

— Până când n-ai mai fost *tu*... Am văzut cât a fost de afectat după ce ai plecat. Crede-mă, te-a iubit.

— Rand ar fi rămas pentru totdeauna cu mine; ai dreptate, întocmai cum a spus în jurăminte.

— Ar fi rămas cu tine pentru că te iubea, nu pentru că ți-a promis, a spus Ruby, încruntându-se.

— Of, Ruby… sunt atâtea lucruri pe care nu le știi. Eu și tatăl tău avem… o istorie numai a noastră. Niciun copil nu are dreptul să judece căsnicia părinților lui.

— Adică nu vrei să-mi spui motivul pentru care l-ai părăsit.

— În afară de faptul că am ajuns nefericiți? Nu, nu vreau să-ți spun.

Ruby și-ar fi dorit să fie furioasă, însă adevărul era că se simțea prea extenuată. Înregistrările o răniseră prea tare ca să mai poată gândi limpede. Pentru prima oară în mulți ani, o revăzuse pe *mama* ei.

— Te uitasem, a spus Ruby încetișor, închizând ochii. Nu te-am visat niciodată și nici nu am rememorat vreo amintire din copilăria mea în care să fii și tu.

Când a deschis ochii, Ruby a văzut că mama ei plângea, lucru care a stânjenit-o, de parcă ar fi făcut ceva greșit. Era o nebunie să se simtă astfel, dar așa stăteau lucrurile. Ciudat, dar nu voia să-și facă mama să plângă.

— În seara asta însă mi-am amintit de pandantivul pe care mi l-ai dăruit când am făcut unsprezece ani. Cel din argint care se deschidea. Țineam în el o poză cu tata și una cu Caro.

— Îl mai ai? a întrebat Nora, ștergându-și ochii și dând din cap.

Ruby s-a ridicat în picioare și s-a dus la șemineu. S-a uitat lung la fotografiile cu familia lui Caro. Când a ridicat mâna și și-a dus-o la gâtul gol, a simțit acolo fantoma pandantivului. Avea șaisprezece ani când îl purtase ultima oară.

Fusese o zi fierbinte, umedă, din a doua săptămână din august. Ruby și Caroline refuzaseră să meargă la cumpărături pentru școală. În asta își puseseră cel mai mult speranța, asta își repetaseră una alteia în fiecare zi vreme de săptămâni bune: *Mama o să se întoarcă înainte să înceapă școala…*

Doar că nu s-a întors; august s-a transformat în septembrie, iar viețile lor nu au mai putut fi puse pe pauză.

În sezonul acela, când toți prietenii și vecinii lor se adunaseră laolaltă pentru picnicuri și grătare și petreceri pe malul lacului Trout, membrii familiei Bridge rămăseseră împreună în casa lor mult prea tăcută. În acea vară, Ruby și care învățaseră să se miște fără să facă zgomot. Se străduiseră din răsputeri să se facă nevăzute. Fetele invizibile nu erau nevoite să răspundă la întrebările oamenilor și nici să dea explicații dureroase.

Fusese ușor. Avusese grijă tatăl lor de asta. Se apucase de băut și de fumat după ce Nora îl părăsise în iunie. Se făcuse august, iar el nu mai ieșise din camera lui. *Căpitanul Hook* rămăsese neatinsă toată vara, iar în toamnă, tata vânduse o altă parcelă de pământ ca să aibă cu ce să plătească facturile.

În cele din urmă, în prima zi de școală, Ruby și-a dat lănțișorul jos și l-a aruncat la podea…

— Ruby? Te-am întrebat de lănțișor.

S-a întors cu fața spre mama ei.

— L-am aruncat.

— Înțeleg.

— Ba nu, nu înțelegi! Nu l-am aruncat fiindcă te uram.

A tras o gură de aer în piept. Preț de o secundă, aproape că-și pierduse cumpătul; trebuia să-i smulgă mărturisirea aceea.

— L-am aruncat fiindcă mă durea prea mult să-mi aduc aminte de tine.

— Of, Ruby…

Din bucătărie s-a auzit cronometrul sunând.

Ruby a sărit în picioare.

— Slavă Cerului! Să mâncăm!

Nora a avut parte de o noapte lungă și fără somn. În cele din urmă, în zori, a renunțat și a ieșit pe verandă să privească răsăritul. După ce soarele s-a ridicat pe cer, l-a sunat pe Eric, însă nu i-a răspuns nimeni, iar cumva asta a făcut-o să se simtă încă și mai singură. A ieșit înapoi în căruț pe verandă.

Marea era la reflux acum. Apa se retrăsese timid, dezvelind un țărm lat, presărat cu pietricele lucitoare.

Se gândise de atâtea ori la plaja asta și la cum culegea stridii, moluște și crustacee cu tatăl lui Rand pentru grătarul de duminică.

Uitasem de tine.

Nora știuse că Ruby o învinovățea, prinsese ură pe ea. Dar s-o *uite*?

Nora nu știa cum să înfrunte așa ceva.

Vrei să fiu precum Caroline? o întrebase Ruby. *Să mă prefac că totul e bine între noi*?

Nora s-a lăsat pe spătarul scaunului și a oftat obosită. Ruby avea dreptate. Ruby, cu focul ei, cu mânia ei, cu pizma ei… era, cel puțin, sinceră. Totul sau nimic. Alb sau negru. Ea nu putea trăi în nuanțele de gri care o alinau pe sora ei.

— Mi-e dor de tine, Ruby, a șoptit ea, îndrăznind să rostească acele cuvinte în această lume tăcută; cuvinte pe care nu se închipuia spunându-le fiicei ei mai mici.

O tristețe a copleșit-o atunci. În loc să o alunge sau să pretindă că nu există, și-a îngăduit să se afunde în ea. *Îmi lipsești*, *scumpa mea*…

S-a gândit la toți acei ani care trecuseră pe lângă ea – Ruby plecând la colegiu… lăsându-se de colegiu… mutându-se la Los Angeles (oare luase vechiul Volkswagen al lui Rand sau reușise să-și cumpere o mașină

nouă?)… mutându-se cu chirie în primul ei apartament…

Trecuse atât de mult timp.

— Ajunge! și-a spus în cele din urmă.

S-a îndreptat de spate și a deschis ochii.

Avea nevoie de un plan. Trebuia să atace agresiv problema cu Ruby – nu exista altă cale.

Nu avea să mai aibă parte de o a doua șansă; măcar atâta lucru știa. Nora avea la dispoziție o săptămână – șase zile acum – să spargă carapacea dură a trecutului.

Dar cum?

— În regulă, s-a consolat ea. Prefă-te că citești o scrisoare.

Dragă Nora,

Acum mulți ani, am renunțat la căsnicie și mi-am abandonat copiii. Fiica mea cea mică nu vrea să mă ierte. Acum îmi spune că a uitat toate amintirile pe care le avea cu mine. Cum să-mi îndrept greșelile?

A tras aer adânc în piept și a rămas pe gânduri. Dacă Nora ar fi primit o astfel de scrisoare, ar fi certat-o pe femeie pentru comportamentul ei impardonabil, i-ar fi spus că nici nu era de mirare că fiica ei o disprețuia.

— Ipocrito, și-a spus printre dinți.

Nici nu era de mirare că-și pierduse cariera.

În fine, după ce i-ar fi făcut puțină morală, i-ar fi zis…

Fă-o să-și amintească de tine.

Răspunsul venea mai ușor atunci când era adresat unui străin.

Nora a zâmbit. Dacă o face pe Ruby să-și amintească trecutul, ar fi fost posibil să găsească o cale să se reconecteze în prezent… poate chiar să întrezărească un alt viitor.

Nu avea să fie ușor, atâta lucru știa. Și câtuși de puțin plăcut.

Cel mai probabil, avea să fie extreme de dureros.

Dar nu era altă cale. În momentul de față, lui Ruby îi venea ușor s-o disprețuiască pe Nora – nu-și amintea decât îngrozitoarele decizii pe care le luase în vara aceea. Dar de ce n-ar fi la fel de ușor dacă Ruby și-ar aminti și vremurile bune?

În spatele ei, ușa s-a întredeschis cu un scârțâit.

— Nora?

Nora s-a întors în scaunul cu rotile, zâmbind larg.

— Bună, scumpo!

— Ești îngrozitor de veselă pentru ora opt de dimineață, a spus Ruby cu o încruntătură. Vrei cafea?

— Nu, mulțumesc. Am deja. Ce-ar fi să-ți pui tu și să mi te alături aici? E frumos afară.

Ruby și-a trecut mâna prin părul ei țepos, turtit de la cum dormise, și a încuviințat din cap. Fără niciun cuvânt, a intrat înapoi, întorcându-se câteva minute mai târziu și așezându-se în balansoar.

Nora a rămas cu privirea ațintită înspre plajă. Liniștea dintre ele era ciudat de plăcută, prea puțin diferită de alte mii de dimineți, de mult trecute, când mai stătuseră tot așa pe verandă.

A luat o gură de cafea și și-a întors privirea spre promontoriu.

— Mai ții minte ce grătare obișnuiam să facem aici de 4 iulie? Tatăl tău se ducea de fiecare dată la pescuit, iar noi, fetele, ne ocupam de petarde.

Ruby a zâmbit.

— Artificiile erau preferatele mele. Abia așteptam să se lase seara.

— Scriam mesaje din ele, mai știi? a zis Nora, urmărind-o din priviri pe Ruby. Eu scriam de fiecare dată: „Îmi iubesc fiicele”.

Ruby și-a încolăcit degetele în jurul căniii de cafea, de parcă ar fi simțit brusc nevoia de infuzia căldurii.

— Caroline mereu scria numele băiatului de care îi plăcea atunci, îl mai știi pe Alexander Jorgenson? I-au trebuit două artificii ca să-i scrie tot numele – și se panicase.

Nora a zâmbit. S-a gândit la Eric și la Dean, stând lângă grătar și râzând. Băieții aceia aveau o sincronizare ceas. Nu ratau nicio masă. Brusc, i s-a pus un nod în gât și a șoptit:

— Tu nu scriai decât numele lui Dean. În fiecare an.

Ruby a oftat.

— Da… El și Eric mereu apăreau fix când puneai somonul pe grătar, mai știi? a zis și a ridicat privirea. Caroline mi-a spus că ai păstrat legătura cu Eric. Ce mai face?

Nora presimțise că avea să vină și acest moment; se crezuse pregătită, însă nu era. A oftat din greu. Nu avea cum să onoreze dorința lui Eric pentru intimidate, nu când Nora nu putea conduce. Mai devreme sau mai târziu, va fi nevoită să apeleze la Ruby, iar atunci Ruby ar fi aflat oricum despre Eric. Dar cum să-i spui fiicei tale că unul dintre cei mai buni prieteni

ai ei din copilărie e pe moarte?

— Mama?

Nora și-a șters discret ochii, întâlnind privirea nerăbdătoare a lui Ruby.

— Eric are cancer.

Ruby a pălit.

— Doamne, Dumnezeule!

Nora a urmărit cum amintirile se desfășoară prin ochii lui Ruby. Știa că fiica ei se gândea la zilele lenețe de vară petrecute împreună cu Dean și Eric. A trecut ceva timp până când Ruby și-a regăsit puterea să vorbească.

— Cât de grav e?

— Grav.

— O să moară?

Răspunsul era dureros.

— Da, scumpo, o să moară.

Ruby a țâșnit în față, îngropându-și capul în mâini.

— Ar fi trebuit să țin legătura cu el! Doamne…

Și-a scuturat capul, în tăcere, iar Nora știa că fiica ei plânge.

— Parcă mai ieri eram cu toții împreună. Nici nu mi-l pot închipui… bolnav.

— Știu. Și eu mă tot gândesc la grătarele acelea de 4 iulie. Obișnuiam să mă uit la tine și la Dean cum vă plimbați pe plajă. Vă țineați de mână sau vă duelați cu artificiile voastre. Te auzeam râzând de aici, de sus, apoi, când ai mai crescut și ai început să vorbești în șoaptă… atunci m-am îngrijorat.

Ruby a ridicat privirea. Avea genele grele de lacrimi, făcând-o să arate iar ca la zece ani.

— N-am știut niciodată asta.

— Să fii mamă înseamnă să ai tot felul de griji ascunse.

Nora și-a dat seama o secundă prea târziu că se pusese singură într-o poziție vulnerabilă. Nu ar fi trebuit să folosească acel cuvânt, *ascunse.* Dar, din fericire, Ruby avea altele pe cap.

— Putem să-l vizităm pe Eric?

— Desigur. Stă la vechea lui casă de pe insula Lopez. Sunt sigură că s-ar bucura mult să te vadă.

Nora s-a lăsat pe spătarul căruciorului, cu privirea ațintită asupra canalului.

— Uneori, când închid ochii, vă văd pe toți. Pe mine, pe tine, pe

Caroline… pe Eric și pe Dean. Cel mai bine îmi amintesc de zilele petrecute pe *Wind Lass.* Dino și Eric îndrăgeau mult barca aia…

— Știu ce încerci să faci, a spus Ruby după o pauză lungă. Vocea îi era joasă și gravă: Vrei să mă faci să-mi aduc aminte.

— Da.

— Doar că doare să-mi aduc aminte.

— Știu, scumpo. Dar…

Telefonul a sunat dinăuntrul casei. Ruby s-a ridicat încet în picioare și a intrat. Ușa cu plasă s-a trântit în urma ei.

— Alo?

Nora putea auzi ce spunea Ruby.

— Cine sunteți? A, sunt fiica ei, Ruby… Da, este… un moment, v-o dau. Nora? a strigat Ruby. Este asistenta ta personală, Dee.

— Spune-i că nu sunt aici.

Ruby a deschis ușa și și-a scos capul afară.

— Doar ce i-am spus că ești aici. Vino. Te așteaptă.

Nora a intrat cu cărucior în bucătărie și a luat receptorul.

— Alo. Dee?

— O, Nora, slavă Domnului! O cutie plină de scrisori doar ce a aterizat pe biroul tău. N-am putut face nimic. A sunat Tom Adams – m-a amenințat că mă dă afară dacă nu ți le trimit. Azi. Dee a pufnit: Am nevoie de slujba asta, Nora. Știu că tu nu m-ai da niciodată afară, dar dacă… știi tu…

— Îmi pierd slujba, a oftat Nora. Înțeleg perfect. Trimite-mi scrisorile la adresa pe care o să ți-o dau.

— Tom vrea să le trimit cu Lake Union Air ca să ajungă chiar azi.

Desigur. Cu Tom, totul trebuia să se întâmple instantaneu.

— Ai citit scrisorile, Dee?

— A… câteva.

Norei i s-a strâns stomacul.

— Cât de rău e?

— E urât, Nora. Oamenii au început să dea declarații tabloidelor… și nu spun lucruri drăguțe… iar o doamnă din Iowa a apărut seara trecută la televizor și a spus că are de gând să intenteze un proces împotriva ta. Sfaturi frauduloase sau o prostie de genul.

Nora i-a aruncat o privire lui Ruby care trăgea cu nerușinare cu urechea.

— În regulă, Dee. Trimite-mi scrisorile.

— M-am gândit să vă trimit și dosarul cu „cele mai bune scrisori”, în cazul în care vreți să folosiți unele mai vechi. Tom n-o să știe nimic.

— Te-ai gândit bine.

Dee a oftat din greu.

— *Știam* că o să continuați cu editorialul. Oamenii spun că…

— O să am grijă să se ocupe cineva de tine. Nu-ți face griji în privința asta. Mulțumesc pentru tot, Dee. Serios. La revedere.

S-a întins înainte să pună receptorul în furcă. Ar fi vrut să facă o glumă de dragul lui Ruby, dar nu avea tăria.

— Nora?

A ridicat încet capul.

Ruby stătea sprijinită de frigider, cu brațele încrucișate la piept. Cana de cafea rămăsese uitată pe bufet.

— Ce-a fost asta?

— Șeful meu de la ziar se așteaptă să răspund la niște… scrisori deloc plăcute de la cititorii mei.

— Ei bine, *asta* ți-e slujba.

Nora nu s-a deranjat să răspundă. Ruby nu avea cum să înțeleagă. Nu știa cum era să simți nevoia de *acceptare;* și nici cum, în lipsa ei, ajungeai să te simți invizibilă. Mai rău decât invizibilă.

O *doamnă din Iowa… proces… sfaturi frauduloase…*

A închis ochii, frecându-și nasul.

— Probabil că David Letterman o să aibă o zi nemaipomenită…

Vreme de două zile, reușise să dea uitării faptul că viața ei se ducea de râpă, că era un scandal național. A auzit-o pe Ruby fugind la etaj. Slavă Cerului! Un minut mai târziu însă, Ruby s-a întors, bătând-o ușor pe umăr.

— Nora?

Nora a deschis ochii.

Ruby stătea lângă ea, ținând în mână un ziar.

— L-am cumpărat ieri de la magazine. Poate ar trebui să… citești ce se scrie despre tine.

Nora s-a uitat lung la ziar. Deja vedea fotografia mare și granulată cu ea.

Fusese făcută la premiile Emmy de anul trecut – Doamne, cât ura poza aia! O făcea să arate umflată în obraji și cu ochii mici.

A luat ziarul de la Ruby și a citit articolul.

— S-a sfârșit, a zis ea abătută, lăsând ziarul să cadă la podea.

— Nu fi prostuță, i-a spus Ruby încruntată. O să treci și peste asta. Uită-te la Monica Lewinsky – acum vinde genți scumpe. Anul trecut a fost la premiile Oscar. Iar idioata aia care s-a căsătorit cu milionarul a făcut o avere din *Playboy.*

— Îți mulțumesc pentru aceste comparații încântătoare.

— Voiam doar să spun…

— Ești prea tânără să poți înțelege, Ruby. Cariera mea s-a sfârșit. Nu intenționez să răspund la nicio scrisoare. O să mă ascund aici până când… rahatul ăsta… se termină. O să apară altceva și vor uita cu toții de mine. O să dispar din atenția lor.

— Glumești, nu?

— Nu.

— Dar ești *faimoasă.*

— Sunt infamă. Crede-mă, e o diferență.

— Cu abordarea potrivită, ai putea să…

— Nu înțelegi cum stă treaba cu cariera mea, Ruby. N-am ridicat niciodată un zid între mine și cititorii mei. Tot ce gândesc și simt și cred se regăsește în cuvintele mele adresate străinilor. Ăsta e și motivul pentru care cred în mine, mi-au perceput sinceritatea.

Ruby a ridicat din sprâncene.

— Potrivit presei, rubrica ta spune că ești adepta căsniciei. Ăsta e genul de sinceritate pe care l-au primit de la tine?

— Dar *chiar* cred în căsnicie. Și în dragoste, și în familie, și în angajamente. Doar că… am eșuat în ceea ce le privește.

Ruby a părut surprinsă de un asemenea răspuns.

— O alegere de cuvinte foarte interesantă. *Eșuat.*

— Presupun că niciuna dintre noi nu m-ar descrie drept o soție și o mamă de succes.

— Nu. Dar nici nu m-aș fi așteptat să te văd astfel. Ca și cum ai fi *eșuat.*

În sfârșit discutau ceva care într-adevăr conta. Nora a întrebat cu blândețe:

— Cum ți-ai închipuit că m-am simțit?

Ruby s-a încruntat.

— Am crezut că ai considerat plecarea ta de lângă noi drept… un succes. Ți-a ieșit atât de bine. Ca atunci când pleci de la o slujbă pe care o detești.

Posibil să-ți lipsească salariul, dar ești mândră de tine că ai avut curajul să demisionezi.

— N-am fost mândră de mine.

— De ce? a întrebat Ruby pe o voce șoptită. De ce ai făcut-o? Nu puteai să ai și carieră, să-ți crești *și* copiii?

Nora a oftat. Erau atâtea variante de a răspunde acelei întrebări, iar ea era prea deprimată că să poată s-o aleagă pe cea corectă. Așa că a spus primul lucru care i-a venit în minte:

— Ce s-a întâmplat cu noi nu a fost cauzat de vreun eveniment catastrofal, precum scufundarea *Titanicului.* E vorba despre lucruri mici, care s-au adunat de-a lungul zecilor de ani. Ca să poți să înțelegi, ar trebui să crești și să vezi exact cum au fost lucrurile în familia noastră, Ruby. Doar că tu vrei să uiți de existența mea… și a *noastră.*

— E mai ușor așa, a răspuns Ruby încetișor.

— Da. Și pentru mine e mai ușor să-mi las în urmă cariera. Nu mă pot lupta cu acuzațiile astea… nu cu viața pe care am dus-o și cu deciziile pe care le-am luat. Presa o să descopere ce le-am făcut copiilor mei… ce ți-am făcut ție, Ruby… iar situația se va înrăutăți.

— Nu am crezut niciodată că renunți așa ușor.

Nora i-a adresat un zâmbet trist.

— Of, Ruby… tocmai tu, dintre toți… ar fi trebuit să crezi.

Capitolul 11

Era pe la începutul după-amiezii, punctul culminant al unei zile de iunie surprinzător de fierbinți. Marea și cerul erau o pânză continuă de un albastru strălucitor. Soarele strălucea pe suprafața apei. La marginea proprietății, chiar înainte să întâlnească nisipul, coroanele copacilor se îmbrățișau una cu alta, frunzele lor șoptind în bătaia vântului. Graurii se strângeau pâlcuri în jurul streșinilor, ciripind gălăgios ori planând pe deasupra ierbii.

Ruby stătea în scaunul alb din lemn de pe balconul de la al doilea etaj. Nu se putea opri din plâns.

Se tot gândea la Eric, la toate clipele petrecute împreună, la cum fusese el fratele mai mare pe care nu-l avusese niciodată – iar gândul de a-l pierde era de nesuportat…, însă nu mai rău decât realizarea că îl pierduse deja, în

urmă cu ceva ani, fără să-și dea seama, îndepărtându-se, fără să-i dea măcar un telefon.

Fără să-i dea măcar un telefon.

Povestea vieții ei. Ruby, fata prostuță care iese de pe scenă prin dreapta.

Ținuse la Eric. Nu într-un mod mistuitor și sfâșietor cum ținuse la fratele lui, ci într-un mod mai trainic, mai încrezător. În toți anii aceia din tinerețea ei, el îi stătuse alături. Eric fusese cel care o învățase să ridice un cort înainte de reuniunea cercetașelor… Eric fusese cel care îi arătase cum să stea în picioare la prora bărcii *Wind Lass* pe o zi cu vânt.

Și totuși, se depărtase de el, îl lăsase să devină doar o fotografie ștearsă aruncată în sertarul vieții ei.

— Îmi pare rău, a șoptit cu glas tare.

Părerea ei de rău pierdută în neant nu era nici pe departe suficient de bună. Știa asta. Însă gândul de a-l vedea o îngrozea. Cum putea să stea lângă patul lui și să-i vorbească… să-i zâmbească de parcă ar fi rămas prieteni… și să-și ia adio?

Cum ar putea să-l vadă murind?

A închis ochii și s-a lăsat pe spătarul scaunului. În dormitorul din spatele ei, telefonul a sunat, dar, când a ridicat receptorul din furcă, nu a răspuns nimeni.

Când țârâitul s-a auzit din nou, și-a dat seama că era, de fapt, mobilul. S-a aruncat pe pat și s-a întins după telefonul de pe podea, îl pusese la încărcat cu mai puțin de o oră în urmă.

— Alo?

— Iisuse, Rube, te sun de o veșnicie! Cum e viața la antipozi?

Era Val. Îl putea auzi cum pufăie din țigară în receptor.

— Sunt pe Insula Verii, Val, nu în Siberia. Iar lucrurile merg bine.

— Credeam că ai nevoie să fii scoasă de acolo de urgență.

Ruby a râs.

— Nu, îmi păstrez alibiul la îndemână, în caz că am nevoie de el.

— Cum merge cu articolul?

— E în regulă, cred. Poate chiar bine.

— Niște vești excelente! Am vorbit cu Joan de dimineață. Se încing spiritele cu povestea asta. Presa o critică dur pe mama ta.

Ruby a fost luată pe nepregătite de reacția ei. Era furioasă.

— Nu-i pasă. Renunță la carieră. O lasă în urmă.

— Nu zău?

— Uimitor, nu? În fine, lucrez din greu.

— Joan s-ar bucura să audă asta. Ține minte, ești invitată la *Sarah Purcell* săptămâna viitoare. Ne vedem atunci, scumpo!

Scumpo. Ruby nu s-a putut abține să nu-și dea ochii peste cap. Nu-i mai spusese așa până acum; trebuie să fie un apelativ rezervat clienților care îi aduc bani.

— Bine, Val. Ne auzim curând.

După ce a închis, a luat carnetul și pixul, s-a întors pe balcon și s-a așezat în scaunul mare făcut de bunicul ei.

A încercat din răsputeri să nu se mai gândească la Eric. Pentru moment, trebuia să lucreze la articol. A coborât privirea la carnetul galben, după care a luat pixul și a început să scrie.

Mi-am petrecut o bună parte din viața de adult închipuindu-mi că nu am mamă. La început, mi-a fost greu. Când îmi venea vreo amintire cu mama, o anihilam fără milă și mă sileam să o înlocuiesc cu o alta – o ușă trântită; scrâșnetul roților pe pietrișul de pe alee; tata, stând pe marginea patului, plângând în pumni.

Cu timpul om învățat să uit, iar în starea aceea de amnezie suspendată lucrurile erau ușoare. Timpul continua să se scurgă.

Noaptea trecută însă, eu și mama ne-am uitat la niște înregistrări vechi. Acolo, în sufrageria întunecată, ușile pe care am încercat să le țin închise au început ușor să se deschidă.

Acum am rămas cu o întrebare tulburătoare și dezorientată: în încercarea de a o uita pe mama, cât de mult am uitat de mine?

Pare că nu o mai știu pe ea și că nu mă mai știu nici pe mine. Mama îmi spune că vrea să-și lase în urmă cariera. Eu nu știu ce să înțeleg din asta. Și-a dat la schimb familia pentru faimă și avere; atunci cum e posibil să însemne atât de puțin pentru ea?

Ruby a pus carnetul și pixul pe masa de sticlă ruginită și înghețată de lângă scaun, nemaiputând să se gândească la nimic de adăugat.

Nu putea să-și scoată din minte expresia mamei ei când îi spusese că *o să dispară.*

Mama ei păruse atât de… de resemnată și de înfricoșată. Cum mai păruse cândva.

Plec. Cine vrea să vină cu mine?

Vreme de unsprezece ani, Ruby nu-și amintise decât acele cuvinte dure, urâte, rostite în liniștea acelei dimineți.

Acum își amintea și restul.

Ochii mamei ei fuseseră plini de aceeași durere agonizantă, iar, când vorbise, vocea ei fusese gâtuită… deloc firească.

Pe atunci, Ruby nu auzise altceva în afară de cuvintele de adio. Înțelesese că mama ei pleca… dar dacă Nora, de fapt, fugise?

Nu am crezut niciodată că renunți așa ușor, îi spusese astăzi Ruby.

Iar răspunsul mamei ei fusese: *Tocmai tu, dintre toți… ar fi trebuit să crezi.*

Dar care să fi fost motivul pentru fuga mamei ei? Și ce o ținuse la distanță?

•

Pachetul din Seattle a ajuns în după-amiaza aceea, târziu, pe când mama ei trăgea un pui de somn. Ruby știa ce conține. A cumpănit câteva clipe – la urma urmelor, alesese intenționat să nu citească niciodată rubrica din ziar a mamei ei –, însă articolul pentru revista *Caché* schimba acum lucrurile. Acum, Ruby trebuia să știe exact despre ce era vorba în „Nora știe cel mai bine”.

Fără să facă zgomot, a deschis cutia și a scos dinăuntru plicul pe care scria CELE MAI BUNE. în sufragerie, s-a instalat pe canapea, cu picioarele strânse sub ea, și a luat teancul de tăieturi din ziar. Pe cea de deasupra scria *Decembrie 1989* și era de la *Anacortes Bee.*

Dragă Nora,

Ai vreun sfat pentru scos petele de vin de pe mătase albă? La nunta surorii mele, *m-am îmbătat puțin și am vărsat un pahar plin pe rochia ei de mireasă. Acum nu mai vorbește cu mine*, *iar eu mă simt groaznic din cauza asta.*

Depresia Post-Nuntă.

Răspunsul Norei era scurt și dulce.

Dragă Depresie Post-Nuntă,

Numai cei de la curățătorie ar putea scoate petele. Dacă nu reușesc nici ei, ar trebui să te oferi să înlocuiești rochia. Pentru că băuseși, *chiar dacă*

numai puțin, atunci nu e vorba de un accident obișnuit, iar sora ta merită să aibă o amintire frumoasă din cea mai specială zi a ei, o rochie pe care să o poată da mai departe fiicei sale. Poate că va dura ceva până când vei strânge banii, dar, în cele din urmă, te vei simți mai bine. Nimic nu e mai important decât familia. Sunt sigură că știi asta; din acest motiv mi-ai și scris. În viață, e ușor să faci lucrul greșit, nu crezi? Dar când vedem o cale dreaptă înspre a deveni o persoană mai bună ar trebui s-o apucăm într-acolo.

Pe măsură ce Ruby continua să citească rubrica, a observat că scrisorile mamei ei treceau treptat de la sfaturi legate de gospodărie la întrebări sincere și emoționante despre viață. Ruby trebuia să admită că mama ei era bună la asta. Răspunsurile ei erau concise, pline de înțelepciune și de compasiune.

Ruby a început să audă vocea mamei ei răzbătând din acele rânduri. Nu era Nora Bridge cea sofisticată, lacomă și egoistă, ci *mama* ei, femeia care o îndemnase pe Ruby să se îmbrace bine, să se spele pe dinți sau să-și facă ordine în cameră.

În timp ce citea scrisoarea unei fete de șaisprezece ani care avea probleme cu drogurile, Ruby și-a amintit de o perioadă din viața ei…

Se întâmplase în decursul acelui an îngrozitor în care Ruby aproape că o luase „pe căi greșite”. Avea paisprezece ani, iar insula Lopez – laolaltă cu familia ei – devenise mică și plictisitoare. O vreme, chiulise de la școală și fumase iarbă, lucruri care îi oferiseră lui Ruby o nouă perspectivă. Ba chiar se îndepărtase și de Dean.

Dean fusese din cale afară de furios când Ruby fusese suspendată de la școală din cauza fumatului, dar nu și Nora.

Mama ei o luase pe Ruby din biroul directorului și o dusese cu mașina în parcul de stat din vârful insulei. O târâse până acolo pe Ruby ca să-i arate fâșia de plajă ce dădea înspre strâmtoarea Haro, dincolo de care se întrezărea sclipirea îndepărtată a orașului Victoria. Era trei după-amiaza, iar balenele cenușii trecuseră pe lângă ele în coloană, împroșcând și scuipând. Nora purta rochia ei bună, cea pe care o păstra pentru întrevederile cu profesorii, însă se așezase cu picioarele încrucișate în nisip.

Ruby rămăsese pe loc, cu bărbia ridicată, cu brațele încrucișate, așteptând să fie certată.

În schimb, Nora își vârâse mâna în buzunar, de unde scosese un cui găsit în dulapul lui Ruby. Surprinzător, l-a dus la gură și l-a aprins, a tras vârtos un fum, după care i l-a întins lui Ruby.

Nevenindu-i să-și creadă ochilor, Ruby s-a așezat lângă mama ei și a luat cuiul. Au fumat împreună toată afurisenia, fără că vreuna dintre ele să scoată vreun cuvânt în tot acel timp.

Treptat, s-a lăsat noaptea; dincolo de apă, luminile strălucitoare ale orașului s-au aprins.

Mama ei alesese acel minut să spună ce avea de spus:

— Ți se pare ceva diferit la orașul Victoria?

Lui Ruby îi venea greu să se concentreze.

— Pare mai îndepărtat, răspunsese ea, chicotind.

— Chiar *este* mai îndepărtat. Asta e și faza cu drogurile. Când le folosești, tot ce îți dorești de la viață se îndepărtează, spusese Nora, întorcându-se apoi spre ea: Cât de tare e să faci ceva ce poate să facă oricine are un chibrit? Tare e să devii astronaut… sau comediant… sau om de știință care găsește leac pentru cancer. Insula Lopez este fix ce crezi că e: un mic punct pe hartă. Dar restul lumii e acolo, Ruby, chiar dacă nu ai văzut-o încă. Nu-ți irosi șansele. Nu avem suficiente pe cât ne-ar trebui. Acum, te poți duce oriunde, poți fi oricine, poți face orice. Poți ajunge atât de faimoasă, încât să se dea o petrecere în cinstea ta când te vei întoarce acasă cu ocazia reuniunii de liceu… sau poți continua să o dai în bară, să nu treci cursurile și să-ți ratezi acele alegeri până când, în cele din urmă, vei rămâne cu grupul acela care își face veacul la Zeke's Diner, fumând țigări și vorbind despre meciuri de fotbal din liceu care s-au încheiat în urmă cu douăzeci de ani.

S-a ridicat și și-a scuturat rochia, după care s-a uitat în jos, la Ruby:

— Alegerea îți aparține. Viața ta îți aparține. Eu sunt mama ta, nu gardianul tău.

Ruby și-a adus aminte cum tremurase când se ridicase. Atât de adânc o loviseră cuvintele mamei ei. Foarte încet, îi spusese:

— Te iubesc, mama.

Fusese ultima dată când Ruby își amintea să-i fi spus cuvintele acelea mamei ei… Și-a întors atenția asupra rubricii. A observat că ultimul set era prins cu agrafe de hârtie. A atras-o încă de la prima propoziție.

Dragă Nora,

Te simți vreodată atât de singură pe lume, încât orice lucru normal pare nefocalizat? De parcă ai fi o ființă umană în alb-negru trăind într-un oraș în Technicolor.

M-am căsătorit cu femeia nepotrivită. Am știut-o încă din ziua când am pășit spre altar. Am știut-o de când i-am dat jos voalul și m-am uitat în ochii ei. Dar, uneori, faci ce trebuie din motive greșite, iar apoi te rogi să vină și dragostea.

Când nu o face, o bucată din tine moare, iar zi după zi continui să mori câte puțin, până când ajungi să-ți dai seama că nu a mai rămas nimic din tine.

Îți spui că numai copilul contează – motivul pentru care v-ați și căsătorit – și aproape că te crezi. Când îți ții copilul în brațe, înveți în cele din urmă ce înseamnă dragostea.

Și totuși, continui să te întrebi, chiar îi ții fiica de mână, când îi perii părul sau când îi citești o poveste la culcare… continui să te întrebi dacă toate astea pot fi într-adevăr suficiente.

Nu știu ce să fac. Eu și soția mea ne-am îndepărtat atât de mult… Te rog, mă poți ajuta?

Pierdut și Singuratic.

Dragă Pierdut și Singuratic,

Sunt alături de tine. Cred că știm cu toții ce înseamnă să te simți singur, mai ales când te afli în sânul familiei.

Îți pot spune că ești un om de onoare și este limpede că știi că despărțirea de familie este un act irevocabil care distruge vieți. Crede-mă, singurătatea pe care o resimți în sânul familiei este doar o umbră slabă pe lângă chinul pe care-l vei simți dacă vei alege să pleci.

Mă rog să cauți bine și să reușești să găsești măcar o fărâmă din dragostea pe care ai simțit-o cândva pentru soția ta, iar fărâma aceea, de o îngrijești, asemenea unei semințe a acelei emoții, va crește din nou. Cere ajutor; vorbește cu terapeuții și cu soția ta. Plecați într-o vacanță împreună. Atingeți-vă și nu doar sexual. Micile gesturi de zi cu zi au o mare însemnătate. Implicați-vă în activități – evenimente din comunitate, de la biserică, genul acesta de lucruri.

Adresați-vă unui terapeut de cuplu. Nu vrei să pui capăt unei căsnicii și să frângi inima copiilor decât dacă nu mai e absolut nicio posibilitate de

împăcare.

Crede-mă când spun asta.

Nora.

Ultimul articol era o scrisoare de mână, fără nicio rubrică anexată. Evident, fusese trimisă spre publicare și fusese respinsă. Cu toate acestea, Nora o păstrase.

Dragă Nora,

Fiica mea – iubitul meu copil – a fost omorâtă anul acesta de un șofer care conducea băut. Acum înțeleg tragedia, gustul ei, textura ei… urma pe care ți-o lasă.

Îmi dau seama că nu-mi mai vine să vorbesc acum cu oamenii, nici măcar cu soția mea, care are nevoie de mine mai mult ca oricând. O văd cum stă la capătul patului, cu părul nespălat, cu ochii roșii și încercănați, și nu mă pot duce înspre ea, nu o pot alina. Dacă aș fi lăsat singur, nu mă îndoiesc că aș putea să-mi trăiesc restul vieții fără să mai vorbesc vreodată.

Îmi vine să-mi iau lucrurile, să le pun într-un cărucior și să-mi pierd urma în mulțimea de vagabonzi fără chip din Pioneer Square. Dar nu am puterea să fac una ca asta. Așa că stau în casă, văzând la nesfârșit amintiri din ceea ce am avut cândva… și mă întreb de ce mă mai obosesc fie și numai să respir…

Pierdut și Singuratic.

În partea de sus a scrisorii, cineva trecuse: *Restituie imediat scrisoarea la adresa expeditorului.* Prinsă de foaie era o copie a unei notițe scrise de mână.

Dragă Pierdut și Singuratic,

Nu voi irosi timp cu vorbe drăguțe cu care ne împachetăm durerea. Ești în pericol; dar nu ești atât de pierdut, încât să nu știi asta. O să fac ceva ce nu am mai făcut niciodată – ceva ce sper să nu mai fac vreodată.

Vei veni și vei sta de vorbă cu mine. Nu accept refuz. În scrisoarea ta ai pomenit de Pioneer Square; văd că adresa de retur este în Laurihurst.

Secretara mea de la ziar va aștepta să o contactezi mâine și va programa o întâlnire. Te rog, te rog, nu mă dezamăgi. Știu că viața poate răni și cea mai puternică dintre inimi, iar uneori, ca să fim salvați, nu avem

nevoie decât de atingerea mâinii unui străin.

Vino la mine… voi fi acolo.

Era semnat *Nora.*

Lui Ruby îi tremurau mâinile. Nici nu era de mirare iubirea pe care i-o purtau cititorii mamei ei. A pus cu grijă scrisorile înapoi în plic și a lăsat coletul pe masa din bucătărie, ca să poată fi găsit de mama ei, apoi a urcat la etaj.

Nici nu și-a dat seama că o sunase pe Caroline până când aceasta nu a ridicat receptorul. Dar avea logică. Ruby se simțea nesigură… iar Caroline fusese dintotdeauna pământul ei stabil.

Caro a răspuns după al treilea apel.

— Alo?

Ruby a observat cât de obosită suna vocea surorii ei.

— Hei, surioară. Pare că ai avea nevoie de un pui de somn.

— Mereu aș avea nevoie de un pui de somn. Firește, ce fac de ajung atât de obosită e un mister absolut.

— *Chiar*, ce faci toată ziua?

— Doar o femeie singură ar pune o astfel de întrebare unei mame. Și, cum merg lucrurile pe acolo? Ce faceți tu și mama?

— Nu e cine am crezut că e, a recunoscut Ruby încetișor.

— Cum să fie? Nu ai mai vorbit cu ea de când se dădea *Moonlighting* la televizor.

— Știu, știu… dar e mai mult de atât. Adică, știai că se ducea la psiholog încă de pe când era măritată cu tata… sau că lua Valium din 1985?

— Uau! a exclamat Caroline. Mă întreb dacă doctorul i-a spus să-l lase pe tata?

— De ce ar face asta?

Caroline a râs încetișor.

— Asta fac ei, Ruby. Le îndeamnă pe femeile nefericite să-și găsească fericirea. Dacă aș avea un dolar pentru fiecare dată când terapeutul meu mi-a zis să-l părăsesc pe Jere, aș locui în Hunts Point.

— Și tu mergi la psiholog?

— O, haide, Ruby. E ca și cum te-ai duce la manichiură. E îngrijire pentru minte.

— Dar credeam că tu și domnul Atacant duceți viața perfectă.

— Avem și noi problemele noastre, ca toată lumea, dar prefer să vorbesc… sau! La naiba, Jenny! Nu e în regulă! Trebuie să plec, Ruby. Nepoata ta tocmai a vărsat o cană cu suc de struguri în capul fratelui ei.

Caroline a închis înainte ca Ruby să apuce să răspundă.

•

Totul era pregătit.

Dean a bătut la ușa lui Eric și a auzit acel „Intră!” înăbușit, răzbătând dinăuntru.

Eric stătea în pat în capul oaselor, citind un exemplar broșat din cartea lui Richard Bach, *Iluzii.* Când l-a văzut pe Dean, a zâmbit.

— Salut, frățioare. E aproape ora cinei. Pe unde ai umblat?

S-a întins după cana aflată pe tava de pe noptieră. Degetele lui subțiri îi tremurau; a scos un geamăt obosit și a renunțat.

Dean s-a grăbit să ajungă lângă pat și a ridicat cana, așezând-o cu grijă înmână tremurătoare a lui Eric. A dus paiul la gura fratelui său.

Eric a sorbit încet, apoi a înghițit. Dean l-a ajutat să pună cana înapoi pe tavă, după care Eric și-a întors capul și s-a așezat pe pernă.

— Mulțumesc, muream de sete, a zis, zâmbind apoi larg. Nu am pomenit intenționat de moarte.

Dean ar fi vrut să zâmbească; sincer, ar fi vrut. Dar nu se putea gândi decât la cum fratele lui mai mare stătea aici singur, însetat și prea slăbit pentru a se putea întinde după paharul cu apă. Și-a încrucișat brațele la piept și a privit pe fereastră. Nu a îndrăznit să se uite în ochii lui Eric. Avea nevoie de un minut să-și revină.

— Lucrez la ceva, i-a zis el.

— O surpriză?

Dean s-a uitat în jos la fratele său și a zărit o umbră din vechiul Eric – din tânărul Eric –, iar nodul din gât i s-a înțepenit și mai bine. Nu a putut decât să încuviințeze din cap. Încet, a coborât balustrada de metal a patului. Când aceasta a ajuns până la capăt cu un clinchet, a spus:

— Ai chef de o mică excursie?

— Glumești? Așa m-am săturat de patul ăsta, că-mi vine să plâng. La naiba, *chiar* plâng… tot timpul.

Dean s-a aplecat în față, și-a luat fratele în brațe și l-a ridicat din pat.

Doamne, abia dacă mai cântărește ceva!

Era de parcă ar fi ținut în brațe un copil fragil; doar că era vorba de

fratele lui. De fratele lui mai mare, puternic și tranșant, care cândva condusese echipa de fotbal a insulei cu pase decisive…

Dean și-a înăbușit amintirile. Dacă și-ar aminti cum obișnuia să fie Eric – acum fiind bărbatul atât de fragil și de slăbit din brațele lui – s-ar împiedica și ar cădea.

Și-a dus fratele la parter, traversând casă, trecând pe lângă Lottie care se afla în bucătărie și care le-a făcut cu mâna, cu ochii mult prea strălucitori… dincolo de peluza verde, atent îngrijită și în jos spre plajă. Pe docul înclinat, din lemn, instalase deja un scaun mare, cu un morman de perne pe el.

— *Wind Lass,* a șoptit Eric.

Dean și-a așezat cu grijă fratele în scaun, după care i-a înfășurat strâns pătura din cașmir în jurul trupului său plăpând.

Era aproape la înserat. Părea că poți atinge cerul cu mâna. Ultimele raze ale soarelui la apus îmbrăcau totul în roz – valurile, norii, plaja cu pietriș ce se curba protector în jurul conturului ca un cârlig al țărmului. Barca era încă într-o formă proastă, dar măcar era curată.

Dean s-a așezat lângă Eric. Întinzându-și picioarele, s-a sprijinit de unul dintre pilonii de lemn.

— Mai am încă de lucrat la ea. Jeff Brein, de la Crow's Nest, îi repară vela, ar trebui să fie gata mâine. Wendy Johnson îi curăță tapițeria. M-am gândit că… am putea să ieșim cu ea în larg…

Dean a lăsat propoziția în aer. Nu prea știa cum să-și sculpteze speranța amorfă în ceva atât de comun precum cuvintele.

— Ne-am aminti cum obișnuia să fie, a spus Eric. Cum obișnuiam *noi* să fim.

Firește, Eric înțelesese.

— Da.

Eric și-a tras pătura până sub bărbie.

— Și, cum e să fii fiul preferat?

— Singuratic.

Eric a oftat și s-a lăsat înapoi pe perne.

— Mai ții minte când mă iubea? Când eram un atlet-vedetă cu note excepționale și cu un viitor promițător? Eram băiatul ei trofeu.

Dean ținea minte. Mama lor îl adorase pe Eric, pe îngerul ei cu păr negru, cum îi zicea ea. Singura dată când mama și tata veneau pe insulă era în sezonul de fotbal. La fiecare meci acasă, mama lor se îmbrăca în cele mai

bune haine „casual” ale ei și se ducea la meci, unde își susținea în gura mare fiul atacant. Când sezonul se termina, duși erau și ei.

Eric trăise în strălucirea caldă a afecțiunii părinților lui pentru atâta vreme încât confundase mândria cu dragostea, însă, după le-a spus despre Charles, a învățat cât de mare fusese naivitatea lui. Mama nu a mai vrut de atunci să vorbească cu el.

Așa că Dean, fiul mai mic și nu chiar perfect, a fost cel care a preluat afacerea familiei. Nu își dorise niciodată acest lucru, însă așteptările familiei – cu atât mai mult cele dintr-o familie bogată – erau o pânză lipicioasă.

— Îmi aduc aminte, a răspuns el încetișor.

— Am auzit ieri telefonul sunând, pe la unsprezece noaptea, a spus Eric.

Dean și-a întors privirea; contactul vizual ar fi fost prea mult.

— Da. Un reprezentant de la o companie de telefonie care…

— Nu te deranja, frățioare. Ea era, nu?

— Da.

— Tot în Atena e?

— În Florența. Mama a avut tupeul să-mi spună că s-a distrat la cumpărături.

Mai spusese și: *Vino și tu aici, Dean. Avem o grămadă de loc în vilă.* De parcă nu conta deloc că fiul ei cel mare e pe moarte.

Privirea lui Eric era plină de speranță când s-a întors să se uite la Dean.

— Vin să mă vadă?

N-avea niciun rost să-l mintă.

— Nu.

— Le-ai spus că asta e? Că nu mai am mult timp?

Dean s-a întins și a atins mâna fratelui său. I-a surprins pe amândoi acest gest neașteptat de intimidate.

— Îmi pare rău.

Eric a scos un oftat slab.

— La ce bun să mori în chinuri de cancer dacă nici propria familie nu vrea să-ți plângă la căpătâi?

— Eu sunt aici, i-a șoptit Dean cu blândețe, nu ești singur.

Ochii lui Eric s-au umplut de lacrimi.

— Știu, frățioare. Știu…

Dean a înghițit cu greu.

— N-o lăsa să te supere.

Eric a închis ochii.

— Într-o zi, o să-i pară rău. Dar va fi prea târziu.

Abia a terminat propoziția, că limba i s-a împleticit, iar el a adormit.

Dean s-a apropiat de el. Cu grijă, a tras pătura mai sus, învelindu-l pe fratele său până sub bărbie.

Eric s-a trezit și a zâmbit somnoros.

— Povestește-mi despre tine.

— Nu prea sunt multe de zis. Muncesc.

— Foarte amuzant. Primesc ziarele din San Francisco, știi? Doar ca să citesc despre tine și ai noștri. Pari să fii cel mai râvnit burlac din oraș. Dacă nu te-aș cunoaște mai bine, aș zice că ești un bărbat care le are pe toate.

Dean ar fi vrut să râdă și să răspundă: Da, *am tot ce își poate dori un bărbat*, însă ar fi fost o minciună, iar el n-ar fi fost niciodată în stare să-și mintă fratele. Mai mult decât atât, Dean își dorea să vorbească cu Eric așa cum o făcuseră odată. De la frate la frate, de la inimă la inimă.

— E ceva… ce lipsește din viața mea. Nu știu exact ce anume.

— Îți place slujba pe care o ai?

Dean a fost surprins de întrebare. Nimeni nu-l mai întrebase asta, iar el nu se deranjase să se întrebe. Și totuși, răspunsul i-a venit numaidecât:

— Nu.

— Ești îndrăgostit de cineva?

— Nu. A trecut mult timp de când am fost îndrăgostit.

— Și zici că nu-ți dai seama *ce-ți lipsește*? Haide, Dino. Întrebarea nu e ce-ți lipsește, întrebarea e ce naiba se *întâmplă* cu viața ta? Eric a căscat și a închis din nou ochii. Era deja obosit. Doamne, mi-am dorit să fi fost fericit în toți ani ăștia…

A ațipit preț de o secundă, după care s-a trezit la loc.

— Îți mai aduci aminte de tabăra Orkila? a întrebat deodată. Chiar ieri mă gândeam la asta, la prima oară când am fost acolo.

— Când am cunoscut-o pe Ruby.

Dean a găsit un zâmbet sincer înăuntrul lui și l-a scos la suprafață.

— S-a cățărat în copacul ăla mare de pe plajă, mai știi? A spus că artele și meșteșugurile sunt pentru bebeluși, iar ea e o fată mare.

— N-a vrut să coboare până n-ai rugat-o tu.

— Da. Și așa a început, nu? Nu mai văzusem nici noi o familie

adevărată până atunci…

Dean a dat drumul cuvintelor să se înșiruie, să se găsească unul pe celălalt, să se conecteze. Precum firele, le-a țesut laolaltă, împletind o pătură din fâșiile vieții lor și învelind cu ea trupul uscățiv al fratelui său.

Capitolul 12

Nora s-a trezit amețită din somnul ei scurt. A rămas întinsă în pat un minut, ascultând vuietul blând al mării ce răzbătea înăuntru prin fereastra deschisă. Era aproape noapte; dormise câteva ore bune.

Eric.

A tras telefonul în poală și i-a format numărul.

A vorbit cu Lottie câteva minute, după care a așteptat răbdătoare pe fir să vină și Eric.

— Nora? Ei bine, era și timpul!

Ea a râs. Doamne, se simțea atât de bine să zâmbească și încă și mai bine să-i audă vocea! Părea aproape vechiul Eric.

— Am avut… câteva zile interesante, a zis ea. Sunt pe Insula Verii. Caroline mă lasă să mă relaxez aici o vreme.

— A, stilul de viață al celor bogați și faimoși. Îmi închipui că e greu să-ți faci timp pentru un prieten vechi și drag care se luptă cu Moartea cu o demnitate tăcută, a spus el, râzând la propria glumă, deși râsul i-a devenit curând o tuse în toată regula.

Nora a închis ochii, încercând să și-l închipuie așa cum fusese cu doar câțiva ani în urmă… ca, de exemplu, în după-amiaza când echipa lui câștigase campionatul, iar copiii i-au turnat Gatorade în cap și i-au scandat numele…

— Nora? Ai leșinat?

— Aici sunt.

A luat atunci o hotărâre: nu avea să-i spună nimic despre scandal. Nu avea nevoie să-și facă griji pentru ea. Dar trebuia să-i spună *ceva* – nu putea să apară pur și simplu la ușa lui în scaun cu rotile.

— Am avut un accident în Bayview și am fost rănită.

— O, Doamne, ești bine?

— Pentru o femeie de cincizeci de ani care a intrat cu mașina într-un

copac, sunt excelent! Iar tu care-mi spuneai că Mercedesul e o risipă de bani, ha! Mi-a salvat viața. M-am ales cu un picior rupt și cu o gleznă luxată. Nimic de care să-ți faci griji. Dar asta e motivul pentru care nu am venit să te văd.

— E ceva ce nu-mi spui.

Ea s-a silit să râdă.

— Intuiția ta se înșală de data asta.

— Nora?

El îi rostise numele cu o infinită blândețe, iar dincolo de ea a auzit amintirea caldă și ușor dojenitoare a tuturor lucrurilor prin care trecuseră împreună. Pentru prima oară de când începuse toată tărășenia asta, chiar simțise că-i păsa cuiva de ea.

— Nu, serios, eu…

S-a ciupit de nas și s-a concentrat să-și potolească respirația.

— Nora, știi că poți vorbi despre orice cu mine.

— Nu ai nevoie să auzi despre problemele mele.

— Cine a stat lângă mine în spital în fiecare noapte atunci când Charlie era pe moarte? Cine m-a ținut de mână la cimitir… cine mi-a fost alături când am început chimioterapia?

Nora a înghițit cu greu.

— Eu.

— Așa că, vorbește.

Astfel, s-au revărsat toate emoțiile din ultimele zile pe care le ținuse în ea. Nu a plâns; era, dimpotrivă, aproape straniu de calmă, însă, pe măsură ce vorbea, simțea cum i se sfâșie sufletul.

— Doar ce au fost publicate în *The Tattler* niște poze în care eu eram dezbrăcată, în pat cu un bărbat.

— Iisuse… l-a auzit șoptind.

— Și asta nici măcar nu-i ce-i mai rău. În mod uimitor, a râs. De fapt, chiar *pozam* pentru bărbatul ăsta. Și, din nefericire pentru mine, fotografiile erau datate – dovedind astfel că eram căsătorită cu Rand atunci când au fost făcute. Presa mă critică dur. Aparent, oamenii ies de unde nu mă aștept și mă fac ipocrită.

— De-asta te afli acum la casa de vacanță? Te ascunzi?

— Cariera mea s-a sfârșit. N-aș putea obține nicio slujbă în care să-i învăț pe copii să facă la oliță.

— O, haide, doar trăim în *America.* Celebrităţile o dau tot timpul în bară. Asta ne face să le îndrăgim mai mult. Jack Nicholson îşi distruge maşina cu o bâtă de baseball… iar noi îi oferim încă un Oscar. Hugh Grant ne arată că nu e doar flexibil din punct de vedere moral, ci de-a dreptul neghiob, şi totuşi, după o scuză scurtă în emisiunea lui Leno, apare într-un film nou cu Julia Roberts. Da, ai făcut-o de oaie. Mare brânză! Nu e ca şi cum apari în fotografii făcându-i oral vreunui traficant de droguri. Ţine capul sus, plângi când îţi recunoşti greşeala şi cerşeşte o a doua şansă. Fanii tăi te vor iubi şi mai mult pentru că vei fi ca ei. Umană.

— De-asta te iubesc eu, Eric. Dintotdeauna ai văzut jumătatea plină a paharului. Jur pe Dumnezeu, dacă ai fi fost fiul meu, aş fi fost atât de mândră!

Atunci a auzit un zgomot – pe el dregându-şi glasul – şi şi-a dat seama. Şi-ar fi dat o palmă pentru o asemenea lipsă de sensibilitate.

— Ţi-ai sunat mama.

— E în Europa. Se distrează la cumpărături, a zis, oftând din greu, aproape mormăind. Nu m-a sunat. Dar n-au trecut decât câteva zile.

Câteva zile de când a aflat că fiul ei are cancer, iar ea nu şi-a făcut timp să-l sune. Femeia aia merită împuşcată!

— Ce-ai zice dacă aş veni în vizită mâine? Cu mine în scaunul cu rotile şi cu tine pe patul de spital, o să arătăm ca desprinşi dintr-o scenă din *Zbor deasupra unui cuib de cuci.*

— Ar fi grozav! Şi n-o să-ţi vină să crezi când o să vezi cine e aici!

Nora a râs.

— Crede-mă, nici ţie n-o să-ţi vină să crezi când o să vezi cine e *aici.*

— Dean…

— Ruby…

Vorbiseră în acelaşi timp.

Nora a fost prima care şi-a revenit.

— Dean e pe insulă?

— A venit să mă vadă.

— Ştiam că o să vină dacă îl suni. Cum sunteţi?

— Stânjeniţi. Puţin nesiguri. Suntem ca doi cei mai buni prieteni din liceu care se întâlnesc la reuniunea de douăzeci de ani şi nu prea ştiu ce să-şi spună. Dar o să găsim noi o cale. Ruby cum e?

— Furioasă. Sinceră să fiu, mă urăşte.

— Dar e cu tine. Asta trebuie să însemne ceva. Ține minte, e o linie fină între iubire și ură.

— Mulțumesc, Yoda. A făcut o pauză, apoi: A trebuit să-i spun de cancerul tău.

— E în regulă. La naiba, nici nu-mi mai pasă cine știe și cine nu.

Putea auzi zâmbetul din vocea lui Eric.

— Știi tu ce s-a întâmplat între Dean și Ruby? El nu vrea să vorbească despre asta.

— Nici ea.

— Eu eram la Princeton când s-au despărțit, dar trebuie să fi fost ceva nasol. Dean s-a dus tocmai la internat ca să plece cât mai departe de ea. Dar e interesant că niciunul dintre ei nu s-a căsătorit.

— Te gândești la ce mă gândesc și eu?

— Cum îi aducem împreună?

Nora a zâmbit larg. Se simțea atât de bine să discute despre altceva în afară de boala lui Eric sau scandalul ei. Iar asta o făcea să se simtă ca o *mamă* pentru prima oară în ultimii ani.

— Cu grijă, băiete, cu foarte mare grijă.

•

Când Nora a închis, glezna începuse să-i zvâcnească; durerea era doar puțin mai slabă decât mâncărimea care o însoțea. S-a dus la baie în cărucior, s-a spălat pe față și pe dinți, după care a ieșit.

— Ruby? a strigat ea.

Niciun răspuns.

Aproape ajunsese în bucătărie când a observat pachetul de pe masă.

Încet, s-a dus înspre el.

Fusese deschis.

Nici nu era de mirare că Ruby se ascundea.

Oftând, a tras cutia în poala ei și s-a dus în sufragerie, unde s-a așezat pe canapea, sprijinindu-și piciorul pe o pernă pe măsuța de cafea. Toate gândurile despre Ruby și Dean și dragostea adevărată dispăruseră.

Degetele îi tremurau când a deschis plicul denumit SCRISORI NOI și l-a scos din teancul de corespondență. Deasupra lui era un plic mic, șifonat, cu ștampila din GREAT FALLS, MONTANA. L-a deschis cu grijă, a despăturit scrisoarea și a început să citească.

Nora,

Nu-mi mai vine să-ți scriu cu „Dragă”. Ți-am scris de zeci de ori în ultimii ani. De două ori mi-ai publicat scrisorile, iar o dată mi-ai trimis o scrisoare privată, în care sperai că lucrurile mergeau mai bine.

Nici nu-ți poți închipui ce a însemnat asta pentru mine. Eram prins într-un mariaj prost, iar tu mi-ai fost mereu alături.

Îți poți închipui cum mă simt când știu ce fel de persoană este cea de la care am primit sfaturi?

Te-am admirat. Am crezut în tine. Soțul meu n-a făcut decât să-mi frângă inima. Tu mi-ai frânt spiritul.

Măcar dacă ai fi fost sinceră, posibil aș fi continuat să te admir.

Acum, te văd doar ca pe o altă vedetă de toată jena ce vinde un produs pe care nu-l folosește.

Nu te obosi să răspunzi la scrisoarea asta și nici s-o publici la „Nora știe cel mai bine”. Nu mă interesează părerea ta și cu siguranță că nu-ți voi mai citi rubrica de acum înainte. Presupun că nu sunt singura care a luat o astfel de decizie. Dacă vreau să citesc ficțiune, mă duc la bibliotecă. Nu mai ai dreptul să oferi nimănui niciun sfat despre nimic.

Fie ca Dumnezeu să te ierte, Nora Bridge! Căci fanii tăi nu te vor ierta.

Nora a împăturit scrisoarea și a strecurat-o înapoi în plic. Avea nevoie de ceva care să-i ia gândul de la asta. S-a întins după telecomanda televizorului, fără să fie deloc surprinsă că televizoarele din casa de vacanță fuseseră schimbate cu un model mai nou de către Caroline. Având copii mici în epoca media, probabil era ceva esențial.

A apăsat butonul și și-a auzit numaidecât numele rostit.

Era *The Sarah Purcell Show* – una dintre acele emisiuni unde mai multe femei vin laolaltă să discute diverse. Bârfele de la cafea ale noului mileniu.

Nora voia să schimbe canalul sau să nu se uite, dar era întocmai ca un pește prins în cârlig, iar momeala, propriul nume.

Pe ecran apărea o femeie masivă din public. Sarah era lângă ea, ținând microfonul în dreptul gurii femeii.

— Am avut *încredere* în Nora Bridge, a spus femeia. Acum mă simt ca o proastă.

O altă femeie de pe un rând vecin s-a ridicat în picioare.

— Cum ai putut fi atât de proastă, încât să te încrezi într-o vedetă? Ăștia mint cu toții și înșală ca să ajungă în față. Așa e viața publică.

Femeia masivă s-a înroșit. Părea că e pe punctul de a izbucni în plâns.

— Nu am crezut că era și ea ca toți ceilalți…

Sarah i-a luat microfonul.

— Un punct de vedere bun, doctore Harrison, a spus ea, adresându-i-se unui domn de lângă scenă. Oamenii sunt furioși pe Nora Bridge pentru că i-a mințit, dar a fost într-adevăr o minciună? Chiar trebuie să le spui oamenilor *totul* despre viața ta doar pentru că ești în atenția publicului?

Doctorul a zâmbit calm la cameră.

— Cu siguranță, o figură publică are dreptul să-și păstreze secretele… dar asta până când și dacă nu acele secrete capătă relevanță. În acest caz, Nora nu a avea niciun drept să se dea drept expertă în chestiuni ce țin de dragoste, familie și angajamente. Desigur, oricum ai da-o, tot e jenant ca oamenii să se încreadă în ea: într-o femeie fără studii, care și-a clădit faima scriind o rubrică într-un ziar. Încrederea ar trebui rezervată profesioniștilor care sunt învățați să ajute oameni.

Sarah s-a oprit.

— O clipă, domnule doctor. Nu cred că educația…

— Nora Bridge pretinde că are răspunsurile, dar niciunul nu s-a deranjat să afle de unde vin răspunsurile acelea. Din fericire, americanii au învățat că ai nevoie de mai mult de un microfon ca să rezolvi problemele oamenilor. Este necesară o educație, empatie și integritate, domenii în care doamna Bridge nu excelează câtuși de puțin.

— Și mai e și lașă, a intervenit cineva din mulțime. Unde e acum? Ne datorează…

Nora a închis televizorul.

Părea că nu se mai poate mișca din loc, nici măcar cu scaunul cu rotile. O cuprinsese un tremur, un fior rece dinspre interior spre exterior, iar gâtul i se încleștase într-atât, încât nu mai putea să respire.

— Nora?

A încremenit, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul. Nici măcar nu auzise pașii coborând scările.

Doamne, nu voia ca fiica ei să o vadă în halul ăsta…

Ruby a intrat în încăpere, a înaintat încet până în dreptul scaunului cu rotile și s-a așezat în fotoliul din piele din fața Norei.

— Ai dormit bine?

Nora se holba la propriile mâini și se gândea: *O, te rog*, *pleacă… nu*

vorbi tocmai acum cu mine…

— Da, mulțumesc, a reușit ea să îngaime.

— Ți-am citit rubricile, a spus Ruby când tăcerea a devenit mult prea lungă.

— Serios? a zis ea, un singur cuvânt, abia rostit.

— Te pricepi.

Ușurarea pe care o simțea Nora era atât de profundă, încât a rămas cu gura deschisă. Doar un *te iubesc* ar fi putut s-o atingă mai mult în acele clipe. Și totuși, pe când se desfăta cu acea senzație de ușurare, o alta o trăgea înapoi în jos: amintirea a tot ceea ce pierduse în această ultimă săptămână.

— Îți mulțumesc, a spus ea încetișor.

În cele din urmă, a ridicat privirea și a văzut-o pe Ruby cercetând-o cu ochii mijiți.

— Bănuiesc că ai citit câteva dintre ele, a zis Ruby, sprijinindu-și coatele de genunchi.

Părea că le observă pe toate: mâinile care tremurau, telecomanda televizorului care fusese aruncată pe podea.

Nora ar fi vrut să spună ceva lipsit de importanță și să schimbe subiectul, să arate cât de puțină însemnătate aveau scrisorile acelea urâte, însă nu putea.

— Mă urăsc cu toții acum.

— Sunt doar niște străini. Nici măcar nu te cunosc. Nu te pot nici iubi, nici urî, i-a spus Ruby cu un zâmbet. Lasă emoțiile mari și urâte familiei tale.

Caro o ura și ea. Asta nu făcea decât să înrăutățească lucrurile.

— Ce familie? a îngăimat Nora. Serios, Ruby… ce familie mai am eu în afară de mine însămi?

Ruby a privit-o îndelung un minut, după care a zis:

— Știi ce mi-am amintit după ce ți-am citit rubrica?

— Ce anume? a întrebat Nora, ștergându-și ochii.

— Când aveam doisprezece ani, colegii m-au ales să conduc primul meu dans tolo. Mai ții minte? Era mare lucru pe insula Lopez, dansul ăsta în care fetele îi alegeau pe băieți. Domnul Lundberg, de la magazinul de bricolaj din centru, a spus că asta înseamnă că lumea se duce de râpă într-o barcă crăpată.

— Da… îmi amintesc, a spus Nora, suflându-și încă o dată nasul.

— Voiam ca evenimentul să apară în ziarul local. Tu ai fost singura care nu mi-ai luat ideea în râs, a continuat Ruby, zâmbind. Te-am urmărit cum l-ai făcut din vorbe pe editorul ăla gras de la *The Island Times*. Țin minte că am rămas surprinsă la cât de ușor l-ai convins să facă ce voiai tu… ce voiam eu.

Nora și-a adus aminte de ziua aceea pentru prima oară în ani buni.

— Mi-a plăcut la nebunie biroul ăla îmbâcsit, puțind a brânză, de cum am pus piciorul în el. Mirosul de hârtie, țăcănitul mașinilor de scris. Îi invidiam pe reporteri, cu degetele lor mânjite de cerneală și, pentru prima oară în viața mea, am simțit că *aparțin* unui loc. Știusem dintotdeauna că mă pricep la cuvinte, dar nu știusem niciodată ce să fac cu ele, a zis, ridicând ochii.

Privirea lui Ruby era solemnă.

— Mai târziu… mi-am dat seama că… îți arătasem, de fapt, calea de a ieși din viețile noastre.

Nora a tras aer adânc în piept.

— Nu mi-am părăsit familia de dragul carierei, Ruby. Asta nu a avut nimic de-a face cu hotărârea mea. Chiar mai puțin decât nimic.

— Da, sigur.

— Of, Ruby, spui că vrei răspunsuri, dar nici măcar nu știi care sunt întrebările. Trebuie să te uiți de unde a început totul, nu unde s-a sfârșit. Am vrut să-l părăsesc pe tatăl vostru dinainte chiar să-l fi cunoscut.

— Nu înțeleg.

Nora ar fi vrut să o întrebe pe fiica ei dacă toată această discuție ducea într-adevăr undeva sau dacă nu era decât o modalitate de a-și petrece timpul înainte ca amândouă să plece mai departe. O parte din ea, partea lașă, și-ar fi dorit să schimbe subiectul, poate să vorbească despre Dean sau Eric, însă nu și-a îngăduit să accepte varianta ușoară. Ea și Ruby se apropiau în sfârșit de ceva care avea importanță.

A privit afară, pe fereastră. Se lăsa noaptea, picurându-și siropul întunecat peste copacii veșnic verzi.

— Tata a fost alcoolic. Când era treaz, era aproape om, dar când era beat – adică aproape tot timpul – devenea rău că un pit bull. Era ceva pe care m-am învățat să-l țin secret față de toată lumea. Asta fac copiii alcoolicilor. Țin secrete. La naiba, mi-a luat cincisprezece ani de terapie numai să

pronunț cuvântul *alcoolic.*

— Poftim? a zis Ruby cu gura ușor întredeschisă. Nu ne-ai spus asta niciodată.

— La o fermă ca a noastră, vecinii nu puteau auzi țipetele unei femei. Nici ale unei fete. Și înveți repede că nu te ajută nici să țipi… nici să apelezi la alții. În schimb, te faci din ce în ce mai mică, sperând că, dacă vei ajunge suficient de mică, va trece pe lângă tine fără să te observe.

— Te-a abuzat?

Ce cuvânt slab, *abuzat.*

— Nu a făcut cel mai rău lucru pe care un tată ar putea să i-l facă fiicei lui, dar… m-a modelat. Am crescut încercând să devin invizibilă, tresărind la cea mai mică mișcare. Nu cred că am stat vreodată dreaptă decât după ce l-am părăsit pe tatăl vostru, a continuat Nora, aplecându-se înainte și privind în ochii fiicei ei. Ani buni am crezut că dacă nu vorbesc despre tata, o să plutească cumva afară din viața mea… din coșmarurile mele. Am crezut că așa o să-l pot uita.

Ruby a tras aer adânc în piept.

— A funcționat?

Nora știa că fiica ei încerca să facă legătură cu acel *Eu te-am uitat.*

— Nu. Nu am făcut decât să-i acord și mai multă putere… transformându-mă într-o femeie care nu se consideră demnă de iubit.

— Asta pentru că tatăl tău nu te-a iubit.

— Cam cum s-ar simți și o fată după ce a fost abandonată de mama ei, a replicat Nora, fără să întrerupă contactul vizual. Te-ai mai îndrăgostit… după Dean?

— Am locuit cu un tip, Max Bloom, aproape cinci ani.

— L-ai iubit?

— Am… vrut.

— El te-a iubit?

Ruby s-a ridicat în picioare și s-a dus la bibliotecă, unde a început să se uite prin colecția lor de viniluri.

— Cred că da. La început.

— Cum s-a terminat?

Ruby a ridicat din umeri.

— Am venit acasă de la muncă într-o zi, iar el plecase. Luase totul din bucătărie, cu excepția aparatului de cafea. În baie nu mai rămăseseră decât

o lamă plină cu părul lui și un recipient aproape gol de șampon, dar niciun prosop.

Nora și-ar fi dorit să poată empatiza cu fiica ei, să-i spună cât de mult îi înțelegea suferința, însă aceasta – înțelegerea – era calea ușoară. Ce conta acum, în acest moment când chiar își vorbeau, nu era înțelegerea ei. Ci însăși Ruby. La fel ca Nora, și lui Ruby îi plăcea să fugă de problemele ei, iar uneori fugea atât de repede, încât nici nu se mai obosea să arunce o privire în urmă la motivele pentru care fugise.

— I-ai spus vreodată că îl iubești?

— Aproape. Practic, da.

— Aha.

— Ce vrea să însemne asta? a întrebat Ruby, încruntându-se.

— El ți-a spus că te iubește?

— Da, dar așa era Max. I-ar fi spus și casieriței de la Safeway că o iubește.

Nora și-a dat seama că trebuia să fie mai directă de atât.

— Dă-mi voie să te întreb ceva, Ruby: cât crezi că îți ia să te îndrăgostești?

Ruby a oftat sfârșită.

— Deci vrei să spui, de fapt, că, dacă nu l-am iubit pe Max, de ce am plâns când m-a părăsit?

— Nu. Ai trăit și ai dormit cu un bărbat aproape cinci ani și nu i-ai zis niciodată că îl iubești, nici după ce ți-a spus-o el primul. Întrebarea nu e de ce a plecat, întrebarea e de ce a stat atât de mult.

Ruby a rămas cu gura căscată.

— O, Doamne, nu m-am gândit la asta până acum, a mărturisit ea, privind cu deznădejde la Nora.

— I-am spus tatălui tău că îl iubesc de prima oară când am făcut dragoste. Și nu mai spusesem niciodată te iubesc nimănui. Nu se făcea în familia noastră. Ținusem cuvintele astea în mine toată viața mea. Și știi când mi-a zis Rand că mă iubește?

— Când?

— Niciodată.

— L-am așteptat să-mi spună ca un copil care așteaptă dimineața de Crăciun. De fiecare dată când îi spuneam că îl iubesc, așteptam să-mi spună că mă iubește și el, însă, de fiecare dată, tăcerea lui era ca o mică moarte

pentru mine.

Ruby a închis ochii și a scuturat din cap.

— Ajunge. Te rog…

— Am vrut să te cresc puternică și sigură pe tine, în schimb te-ai transformat în mine. Te-am făcut să-ți fie frică să iubești și să nu te îndoiești că vei fi lăsată în urmă. Am fost o mamă rea, iar tu ai plătit prețul. Îmi pare atât, atât de rău pentru asta.

— N-ai fost o mamă rea până când nu ai plecat, a spus Ruby încet.

Nora a fost recunoscătoare pentru aceste cuvinte.

— Mulțumesc.

Știa că o apucă de-acum pe o cale periculoasă… doar că nu se putea abține.

— Încă o țin minte pe fetița care plângea de fiecare dată când un pui de pasăre cădea din cuibul ei.

— Fetița aia nu mai e de mult.

— O s-o regăsești tu, a spus Nora. Probabil în același timp când te vei mai îndrăgosti. Iar când va fi pe bune, Ruby, vei ști… și vei înceta să-ți mai fie frică.

•

După cină, Ruby a rămas în cadă până când s-a răcit apa.

Lumea, lumea ei, se schimbase, însă nu-și dădea precis seama și cum anume. Era ca și cum ai fi intrat într-o încăpere atent decorată până în cele mai mici detalii, însă știai că, pe undeva, unul dintre tablouri era pus strâmb.

A ieșit din cadă cu un picior și a rămas pe covorașul de baie pufos și roz, picăturile de apă scurgându-se de pe ea. Până când s-a șters și a îmbrăcat o pereche de pantaloni scurți și un tricou de baschet al echipei UCLA Bruins, simțea deja mirosul cinei în pregătire.

Și-a aranjat părul cu degetele și s-a întins în pat, cu carnetul galben deschis dinaintea ei.

Astăzi am vorbit cu mama. Aceasta este o propoziție remarcabil de obișnuită pentru o acțiune cu adevărat revoluționară în natura ei.

Am vorbit cu ea, iar ea a vorbit cu mine. Până am sfârșit discuția, amândouă eram în lacrimi, cu toate că nu cred că plângeam din aceleași motive.

Nu știu încotro vom ajunge de-aici. Cum pot coborî la parter și să mă prefac că nu s-a schimbat nimic? Și totuși, nu a fost decât o conversație, un schimb de cuvinte între două femei care își sunt străine în ciuda trecutului comun. Vreau să cred că greșesc simțind că lucrurile stau altfel acum.

Atunci de ce am plâns? De ce m-am uitat la ea și m-am simțit din nou ca un copil, întrebându-mă, fie și numai pentru o clipă, „Cum ar fi fost dacă?”

Capitolul 13

Dean a dus tava cu micul dejun în camera fratelui său. Nu era cine știe ce: un pahar cu suc, un ou fiert moale și o felie de pâine de grâu prăjită. Știa că Eric nu avea să mănânce mai mult de câteva înghițituri mici, dar făcea viața să pară normală această ofertă de mâncare.

— Salut, Dino, i-a spus Eric.

Dean a pus tava jos, l-a ajutat pe fratele său să se ridice mai sus în pat, după care a așezat tava în poala lui Eric.

— Pariu că miroase grozav! a exclamat Eric, când Dean s-a dus la fereastră și a tras la o parte perdelele.

Dean a deschis fereastra atât cât să permită sunetului marii să pătrundă înăuntru. Când s-a întors, a observat cât de slăbit și de epuizat arăta fratele său în această dimineață. Cearcănele din jurul ochilor erau la fel de negre ca niște vânătăi. Părea că e încă și mai bolnav decât ieri.

— Ai dormit prost?

Eric a încuviințat din cap. Și-a lăsat la loc capul pe perne de parcă pretextul de a fi mâncat micul dejun îl extenuase.

— Nu mai pot dormi, ceea ce e al naibii de ironic, având în vedere că numai asta fac. Cocktailul de analgezice mă termină, doar că nu e același lucru cu un somn bun și odihnitor, a zis, zâmbind obosit. Ciudat ce lucruri ajung să-ți lipsească. Nici nu mai visez.

Dean și-a tras scaunul lângă pat și s-a așezat.

— Am vrut să vorbesc cu tine seara trecută, dar nu părea că te poți concentra.

Dean s-a întins după mâna rece și slabă a fratelui său.

Eric s-a întors zâmbind către el.

— Mereu mi-am închipuit că aveam să ne reîntoarcem în casa asta ca bătrâni. Ne și vedeam stând amândoi pe verandă, cu părul albit… sau poate că doar eu aș mai fi avut păr, iar tu ai fi ajuns chel ca bunicul. Am fi jucat table și i-am fi urmărit pe copiii tăi cum aleargă în susul și în josul docului, în căutare de creveți.

Dean s-a lăsat purtat de fantezie.

— Ar avea plase… la fel cum obișnuiam și noi să avem.

Eric a închis ochii.

— Mă întreb ce s-a ales de toate acele plase pe care le-am cumpărat an de an? Tu și Ruby vă jucați pe doc ore în șir…

Dean a înghițit cu greu. S-a gândit să schimbe subiectul, dar apoi și-a dat brusc seama că voia să-și aducă aminte de ea, să povestească despre ea cu cineva care o cunoscuse.

— Uneori, când închid noaptea ochii, o aud râzând, strigând după mine să mă grăbesc. Mereu mi-o lua înainte.

— Am crezut că aveam să fiu cavaler de onoare la nunta voastră. Știu că e o nebunie, doar tu și Ruby aveați șaisprezece ani, dar am crezut că era dragoste adevărată.

— Și eu am crezut la fel.

Eric l-a privit lung.

— Și acum?

Dean ar fi vrut să zâmbească, să pretindă că nu era decât o întrebare prostuță despre ceva ce se petrecuse acum mult timp și nu mai conta. Dar care era rostul? Știa cât de prețios era timpul petrecut cu Eric. Era evident că acesta li se scurgea printre degete, luând cu el și culoarea din obrajii fratelui său.

— Acum știu sigur că a fost.

— E pe Insula Verii.

Dean s-a încruntat. I-a luat o clipă până când cuvintele acelea să aibă efect deplin asupra lui.

— Ruby e la casa de vacanță?

— Dap, a rânjit Eric.

— Poftim… cu soțul și copiii ei? a întrebat Dean, lăsându-se pe spate.

— Nu s-a căsătorit niciodată, frățioare. Mă întreb oare de ce.

Dean s-a ridicat în picioare și s-a dus cu pași mari la fereastră.

A privit prin sticlă, încercând să zărească insula printre copaci. Inima îi

bătea atât de repede, încât credea că o să leșine. *Ruby e aici.*

— Du-te s-o vezi, l-a îndemnat Eric încetișor.

•

Dean s-a schimbat într-o pereche de blugi Levi's și un tricou. Ajuns în fața ușii, și-a încălțat pantofii cu talpa de cauciuc și și-a luat bicicleta de sub streașină de unde o ținea. În această săptămână de iunie și cu soarele strălucind atât de puternic pe insule, era mai mult ca sigur că și cozile la feribot aveau să fie infinite. Dar bicicletele aveau prioritate.

A pedalat în josul dealului până la doc și a avut noroc. Tocmai se făcea îmbarcarea. Așa că a urcat direct.

Nu s-a dus pe punte. În schimb, a rămas cu tot cu bicicletă la prova, abia observând șirurile de mașini ce se aliniau în spatele lui.

Ajuns pe Insula Verii, nici nu a salutat-o pe sora Helen când a trecut cu bicicleta pe lângă ea. Când a intrat în forță pe aleea umbrită ce ducea la casa familiei Bridge, era transpirat tot și rămăsese fără suflare. La capătul gardului, a sărit jos de pe bicicletă și a lăsat-o să cadă la pământ.

Apoi s-a oprit. Pentru prima oară, s-a întrebat ce făcea de fapt, fugind astfel înspre prima lui dragoste de parcă n-ar fi trecut unsprezece ani, de parcă ar fi văzut-o abia ieri…

Însă fuseseră departe unul de celălalt toată viața lor ca adulți; nici nu avea de unde să știe dacă se mai gândea la el.

Și-a adus brusc aminte de ultima lor zi împreună, o învălmășeală de imagini și de fraze.

Cerul fusese albastru ca oul de măcăleandru. În mod straniu, își amintea că privise în sus și văzuse o dâră albă lăsată de un avion aflat în trecere. Fusese pe cale să i-l arate și lui Ruby, să-și înceapă jocul: „Dacă ai fi în avionul ăla, unde te-ai duce? ”

Însă, când se întorsese spre ea, văzuse ceva ce ar fi trebuit să observe dinainte.

Că plânsese.

Acest lucru nu era neobișnuit, desigur; pe atunci, Ruby plângea tot timpul.

Diferența era că, de data aceea, nu îl mai lăsase să se apropie de ea. Nu-și putea aminti cu precizie ce anume spusese, cum încercase, zadarnic, să o consoleze. Însă își amintea că, după ce s-a liniștit într-un final, ea s-a întors spre el cu o paloare și cu o răceală pe chip care îl înspăimântase.

Am făcut sex cu un băiat noaptea trecută, îi mărturisise ea fără preambul, de parcă și-ar fi dorit să-l rănească astfel cu vorbele ei.

El a vrut să știe întreaga poveste sordidă de la ea, să audă rostind-o silabă cu silabă, iar după ce a sfârșit, iar el a aflat toate aspectele, doar că nu se adunau într-un adevăr complet pe care el să-l poată înțelege.

Dacă ar fi fost mai mare, mai experimentat din punct de vedere sexual, ar fi știut ce întrebare să-i pună, singura care ar fi contat: de ce? Însă avea doar șaptesprezece ani pe atunci și era încă virgin. Nu-i păsase decât de promisiunea pe care el și Ruby și-o făcuseră unul celuilalt… aceea de a se aștepta până la căsătorie.

Fusese copleșit de furie și de durere. Îl minți*se*, nu-l iubise pe cât de mult o iubea el. Se simțise stupid și folosit. Așteptase cu disperare ca ea să i se arunce la picioare, să îi cerșească iertare, însă se mulțumise să rămână acolo, suficient de aproape cât să o atingă, și totuși, suficient de departe cât să nu reușească s-o vadă limpede. Ori poate că lacrimile îi începătoșaseră privirea, transformând-o într-o fată pe care nu o mai văzuse niciodată.

Pleacă, îi spusese ea, aruncându-i o privire indiferentă. *Pleacă. S-a terminat.*

Trebuise să se îndepărteze numaidecât – înainte ca ea să-l vadă plângând. Se întorsese cu spatele și fugise la bicicleta lui. Pedalase cu viteză, încercând să lase cât mai în urmă durerea, însă aceasta se dezlănțuise în el, lovindu-l la fiecare bătaie a inimii. Oriunde își întorcea privirea, o vedea numai pe ea… la umbra stejarului domnișoarei McGinty, acolo unde cu doar o săptămână în urmă îi citise din sonetele lui Shakespeare… în bezna aleii din parc, mărginită de copaci, unde avuseseră odată un stand cu limonadă. Și, în cele din urmă, pe proprietatea părinților lui, unde se sărutaseră pentru prima oară.

Ajuns acasă, pusese mâna pe telefon și o sunase pe mama lui. În doar câteva ore, era îmbarcat în avion, cu destinația Seattle. A doua zi, era deja în drum spre internat, tocmai în estul țării.

Orice ar fi trebuit spus sau făcut între ei se pierduse.

Dean a oftat sacadat. Nu mai avea cum să dea timpul înapoi acum.

A traversat aleea și a urcat pe verandă. A mai tras rapid o gură de aer în piept și a bătut.

Iar ea a răspuns.

De cum a văzut-o, a înțeles ce lipsea din viața lui. Era tras de păr, o știa

prea bine, sentimental și siropos, dar asta nu însemna că era mai puțin adevărat. Tot ceea ce-și dorise, fie ca măcar să-și dea seama de asta, acea combinație magică și eluzivă dintre prietenie și pasiune pe care nu o găsise decât la ea.

— Ruby, a șoptit el.

Încă îl durea să-i rostească numele. Era atât de frumoasă, încât, preț de o secundă, i s-a oprit respirația.

— Dean, a zis ea, cu ochii mari.

El nu știa ce să zică. Brusc, s-a simțit din nou ca un puști de șaptesprezece ani, cu limba legată, în fața fetei cu care mergea la bal. A încercat să pară relaxat, însă era greu. Deodată, a început să transpire și și-a simțit gâtul dureros de uscat. Nu se putea gândi decât la Ruby că e acasă și la cum stătea în fața lui, iar el nu voia să spună nimic greșit, dar nici nu știa ce ar fi trebuit spus. Visase atâta timp să o întâlnească, iar acum… momentul părea făcut din vată de zahăr, atât de fragil, încât până și o adiere slabă de vânt ar fi putut să-l strice.

— Eu… aaa… am venit să-l văd pe Eric… probabil ai auzit.

— Cum se simte? a spus ea, cu o vocea slabă.

— Nu prea bine.

Ea a închis ochii o secundă, după care s-a uitat din nou la el.

— Sunt aici cu mama. A avut un accident de mașină, iar eu am grijă de ea.

— *Tu*?

Îi scăpase această remarcă, observația intimă a unui bărbat care, cândva, o cunoscuse pe fata asta. I-a fost de îndată teamă ca nu cumva să o fi jignit.

Un zâmbet a apărut în colțul gurii ei.

— Da, știu. Ar trebui să sun la *Ripley's Believe It or Not!*[7].

— Deci ai iertat-o?

Tristețea i-a cuprins privirea.

— Iertarea nu are nimic de-a face cu asta, nu-i așa, Dean? Ce-i făcut e bun făcut. Nu poți schimba nimic.

A zâmbit, doar că nu era același zâmbet pe care și-l amintea el, cel care îi încrețea toată fața și care îi aprindea sclipiri în ochi. Părea să aștepte ca el să spună ceva, doar că nu îi venea nimic în minte și, ca de obicei, ea nu l-a așteptat prea mult.

— Ei bine, mă bucur să te revăd. Nora e în fosta mea cameră. Salut-o

înainte să pleci. I-ar plăcea mult să te vadă.

Astea fiind spuse, a trecut pe lângă el și a pornit înspre plajă.

•

Ruby credea că avea să i se facă rău. De asta plecase așa de repede de lângă Dean. Nu putea sta acolo, făcând conversație de complezență, când simțea că nu sânge îi curgea acum prin vene, ci apă carbogazoasă.

A fugit în josul potecii ce ducea spre plajă și s-a așezat pe stânca ei preferată acoperită de mușchi, așa cum mai făcuse de mii de ori până atunci.

— Ruby?

Și-a auzit numele rostit cu vocea aceea blândă care-i umpluse visele încă din adolescență și a încremenit. Inima a început să-i bată într-un ritm nebun, alert. Nu îi auzise pașii, nu fusese pregătită să-l vadă din nou atât de curând.

— Pot să stau cu tine?

S-a străduit să nu se gândească la toate acele ore petrecute acolo, îmbrățișați pe stânca aceea, privind în largul mării. S-a dat mai la dreapta – aceea fusese întotdeauna partea ei – și i-a făcut loc.

Dean s-a așezat lângă ea.

I-a simțit coapsele lipite de ale ei și și-a dorit din răsputeri să vină mai aproape… să-i pună mâna pe picior așa cum o făcuse de atât de multe ori înainte. Însă își pierduse acest drept. În tinerețea ei confuză și plină de furie, dăduse cu piciorul la tot.

Știuse dintotdeauna că mai avea sentimente pentru Dean, doar că, evident, nu înțelesese însemnătatea acestui lucru. Nu erau doar niște amintiri dragi și niște doruri adolescentine. Sentimentele erau încă fierbinți; ar fi putut să le ardă pielea dacă nu aveau grijă.

— Asta îmi stârnește atâtea amintiri, a spus el încetișor.

Nu intenționase să se întoarcă înspre el, însă nu s-a putut abține. Ar fi vrut să spună ceva inteligent, însă, când s-a uitat în ochii lui albaștri, s-a simțit din nou puștoaica de șaisprezece ani. Numai că el devenise bărbat între timp. Niște linii fine îi încadrau acum gura, iar mici riduri îi brăzdau coada ochilor. Era încă și mai chipeș acum, dacă acest lucru era posibil.

S-a simțit copleșită de rușine. Dacă ar fi purtat și ea niște haine mai bune azi în locul pantalonilor negri și a tricoului rupt sau măcar de s-ar fi tuns și ea. Probabil că el se simțea dezgustat de felul în care ea se lăsase să

ajungă așa… urâtă.

A încercat să-și găsească vocea relaxată și a spus, întorcându-și privirea spre mare:

— Mă bucur să te revăd. Am auzit de la Caro că ești un mare om de afaceri acum.

— Nu e mare lucru.

— Ai vorbit ca un bogătaș, a remarcat ea, încercând să zâmbească. Și, cum te-a tratat viața?

Doamne, și-ar fi dorit să preia el frâiele acestei conversații stânjenitoare și să-i dea drumul…

— Ți-am văzut spectacolul o dată. La Comedy Store.

Ea s-a întors spre el, regretându-și numaidecât gestul. Era suficient de aproape cât să-i vadă petele verzi din ochii lui albaștri.

Și-a adus atunci aminte cum obișnuiau aceștia să-și schimbe culoarea, împrumutând când nuanța mării, când pe cea a cerului.

— Serios?

— Mi s-a părut că ai fost al naibii de amuzantă!

Zâmbetul ei a redevenit cald cum era odinioară.

— Serios?

— Am vrut să vorbesc cu tine după spectacol, dar erai înconjurată de atât de mulți oameni. Și era și un bărbat…

— Max.

A simțit atunci înțepătura șansei ratate și s-a întrebat oare de câte ori se întâmplase asta. De câte ori pierduseră ori câștigaseră ocazii pentru a-și schimba destinul, atât de mici, încât nici nu fuseseră vizibile cu ochiul liber.

— Ne-am despărțit acum ceva vreme. Dar tu? Ești căsătorit?

A tresărit de îndată ce i-a pus întrebarea, simțindu-se complet expusă. Dacă ar fi putut să o retragă, ar fi făcut-o.

— Nu. Niciodată.

S-a simțit copleșită de o euforie bruscă, după care senzația a dispărut, lăsând-o încă și mai confuză. Avea puterea să o distrugă cu un singur cuvânt, însă băiatul pe care ea îl iubise cândva devenise acum un bărbat necunoscut ei. Îl iubise atât de mult, și totuși, îi frânsese inima. Și abia dacă avusese un motiv.

— În vara aceea… am aflat de la Lottie că te mutaseși, a spus ea cu o voce tremurândă.

— N-aș mai fi putut să dau ochii cu tine, a răspuns el, privind-o. Nu doar că m-ai rănit, Ruby. M-ai distrus cu totul.

— Știu.

Aproape că dăduse să-l atingă, să-și pună mâna pe coapsa lui de parcă ar fi avut și dreptul să facă asta. Iar dureroasa realitate că, de fapt, *nu-l putea* atinge, că abia dacă îl cunoștea, a făcut-o să se răzgândească.

S-a ridicat în picioare, îngrozită că, dacă s-ar fi uitat încă o dată la ea, ar fi izbucnit în lacrimi.

— Trebuie să mă întorc la Nora.

Încet, s-a ridicat și el în picioare și s-a dus după ea.

Ea s-a împiedicat și aproape că a căzut peste mal. El și-a lăsat mâna în jos, iar ea s-a temut brusc că el nu va mai încerca să o atingă.

Putea să-i vadă dezamăgirea din priviri.

— Timpul e prețios, a zis el. Iar dacă nu știam asta până acum o săptămână, o știu acum. Așa că am să-ți spun: mi-ai lipsit.

Ea nu știa ce avea să-i zică, cum să îi răspundă. Și el îi lipsise – atât, atât de mult – și o durea când se gândea că avea să îmbătrânească cu dorul ăsta. O persoană mai flexibilă, mai încrezătoare ar fi putut schimba viitorul în orice clipă, însă Ruby nu-și putea închipui o astfel de putere.

El a așteptat, iar tăcerea dintre ei s-a prelungit. În cele din urmă, încet, s-a întors și s-a îndepărtat.

Capitolul 14

Nora se afla pe verandă. Îi putea vedea pe Dean și pe Ruby așezați pe vechea lor stâncă.

Ruby a fost prima care s-a ridicat în picioare. A urmat-o încet și Dean. Stăteau încremeniți, suficient de aproape cât să se sărute.

Apoi, Dean s-a întors și a pornit înapoi spre casă, lăsând-o pe Ruby în urmă. A parcurs aleea cu pași mari, a zărit-o pe Nora pe verandă și a venit înspre ea. S-a oprit în dreptul balustradei, și-a trecut brațele peste marginea acoperită de wisteria și a zâmbit obosit.

— Bună ziua, doamnă Bridge.

Ea a zâmbit.

— Spune-mi Nora. Mă bucur să te văd din nou, Dean. Și mă bucur că ai

decis într-un final să te întorci pe insulă.

— Și eu mă bucur să te văd. A privit-o și a citit durerea din ochii ei. Îți mulțumesc, Nora, a continuat el încetișor. Însemni totul pentru el.

Ea a încuviințat din cap, neștiind ce să mai spună. Tot ceea ce conta trecuse pe lângă ei în tăcere.

Dean s-a întors și a privit lung înspre plajă. Nora știa că amândoi își doreau să vorbească despre Ruby, însă niciunul dintre ei nu știa ce să spună. În cele din urmă, s-a îndepărtat de balustradă.

— Vreți să veniți la noi sâmbătă? Am pus barca pe picioare. Vreau să îl scot pe Eric în larg.

— Ar fi frumos.

Dean a aruncat o ultimă privire plină de dor înspre Ruby, după care a plecat.

Nora a așteptat, știind că Ruby nu avea să rămână mult pe plajă. Și așa a și fost. Câteva minute mai târziu, a pornit în susul potecii. Când a văzut-o pe Nora pe verandă, s-a oprit.

Nora a observat ochii roșii ai fiicei ei. O urmă subțire de lacrimi îi brăzda obrajii.

— Vino lângă mine, i-a zis Nora plină de compasiune.

Ruby părea nehotărâtă. Nu-și dădea seama ce ar fi fost mai rău: să rămână singură sau să stea cu Nora. În cele din urmă, a venit pe verandă și s-a urcat cu fundul pe balustradă.

Nora își dorea să o atingă pe fiica ei, să o mângâie pur și simplu pe creștet așa cum obișnuia cândva. Însă o astfel de intimitate era de neînchipuit acum între ele. Nu putea să o atingă pe fiica ei decât cu cuvinte, cu amintiri.

— Știi la ce mă gândeam acum? La iarna când eram însărcinată cu tine. Un câmp atmosferic ciudat a traversat atunci insula.

— Serios? a zis Ruby, ridicând privirea.

— Zăpada a venit mai devreme decât s-ar fi așteptat oricine în anul acela. Imediat după Ziua Recunoștinței. La început, oamenii au încercat să circule cu mașinile, doar că până pe seara, erau mai multe mașini în șanțuri decât pe șosea, așa că au renunțat cu toții. Până s-a lăsat noaptea, norii s-au risipit, și n-am văzut niciodată un cer mai înstelat ca atunci, a rememorat ea, zâmbind. Eu și tatăl tău eram pe verandă când am auzit râsul. Ne-am pus pe noi toate hainele groase pe care le aveam și am ieșit să urmăm

sunetul, mergând prin zăpada care ne ajungea până la genunchi. Îmi aduc aminte că aveam senzația asta ciudată că ne puteam *vedea* cuvintele; păreau scrise în aburul respirației noastre. Zăpada nu scârțâia sub ghete. Ci parcă… ofta. Am mers după sursa râsului până la casa familiei McGinty. Mai știi mlaștina aia urâtă de pe proprietatea lor? Ei bine, înghețase bocnă. Toți copiii de pe insulă erau acolo, patinând sau dându-se cu celofanul. Nu știu nici până astăzi cum de s-au adunat cu toții acolo… La miezul nopții, au început să cadă stelele. Cu sutele. A doua zi la știri, au venit cu tot felul de explicații științifice, dar noi am luat-o drept magie.

Nora a închis ochii și, preț de o clipă, aproape că a simțit mirosul zăpezii proaspăt căzute, aproape că a simțit înțepătura gerului în obraji.

— După noaptea aceea, aproape o lună lucrurile au luat-o razna pe insulă. Tufișurile spinoase de trandafiri, uscate de săptămâni bune, au înflorit, ploaia cădea dintr-un cer lipsit de nori. Dar ce îmi amintesc cel mai bine sunt apusurile. De atunci și până de Anul Nou, care a alungat magia, cerul nopții a fost aproape tot timpul roșu. Noi l-am numit anotimpul rubiniu[{8}].

— De aici și numele meu?

— Eu și tatăl tău obișnuiam să stăm pe verandă, înfofoliți în păturile noastre, și să privim la cerul acela rubiniu. N-am vorbit niciodată să te numim așa, dar, când ai venit, am știut amândoi că aveai să fii Ruby a noastră. Bucățica noastră de magie.

— Mulțumesc, a spus Ruby zâmbind.

Nora s-a uitat la ea și a continuat:

— Dean ne-a invitat pe barcă sâmbătă.

— Ce o să-i spun lui Eric?

— O, Ruby, a zis ea cu blândețe, o să începi cu un salut.

•

Ruby abia dacă a putut dormi în noaptea aceea. La început, a încercat să-și spună că de vină era căldura. Chiar și cu geamurile deschise, vara fusese întotdeauna insuportabilă la etajul al doilea.

Mi-ai lipsit.

Ruby știa un lucru: acela că rănea oamenii și nu voia să-l mai rănească o dată pe Dean. Merita o femeie care să-i ofere înapoi aceeași dragoste pe care el o oferea din plin și de bunăvoie. Măcar atâta învățase din perioada adolescenței.

În cele din urmă, pe la trei și jumătate, a ieșit pe balcon și s-a așezat în scaunul făcut de bunicul ei. În întunericul dinaintea răsăritului, a încercat să-și găsească pacea în sunetele și în mirosurile familiare. Freamătul valurilor… hohotitul bufniței din hambar, nu foarte departe… mirosul trandafirilor bunicii ei, care se cățărau pe spalierele din lateralele casei.

Scrie. Asta o să-ți ia gândul de la toate.

S-a întins după carnetul de lângă ea. Apoi s-a oprit. Încruntându-se, și-a retras mâna.

Pentru prima oară, s-a gândit la impactul pe care avea să-l aibă articolul ei. Se învoise să-l scrie fiindcă își dorise să-i facă rău mamei ei, să-i provoace și ei aceeași durere pe care o simțise și ea când era mică.

Doar că acum nu mai era un copil.

Înainte, își dorise să afle motivul pentru care Nora îi părăsise. Sau poate că fusese atât de al naibii de sigură că văzuse tot ceea ce conta.

Însă mariajele se destramă cu un motiv *întemeiat*; femeile ca mama ei nu se hotărăsc pur și simplu să-și părăsească bărbatul într-o zi senină de vară.

Ruby surprinsese momente din trecut, imagini care nu se potriveau în tabloul de ansamblu pe care ea i-l făcuse mamei. Și mai era și dosarul cu „Cele mai bune scrisori” pe care îl citise. Prima rubrică din „Nora știe cel mai bine” apăruse la câteva luni după plecarea mamei lor… și asta într-un ziar local siropos, de la care nu avea cum să primească o plată care să acopere mai mult decât factura la gaz.

Ceva nu se potrivea, iar asta o deranja pe Ruby.

A închis ochii… și și-a amintit o zi friguroasă de octombrie care mirosea a mere coapte și a frunze uscate. Tata era în sufragerie, stând în fotoliul lui din piele, bând și fumând țigări rulate de el. Toată casa mirosea a fum de țigară. Caroline era plecată într-o excursie la Muzeul Aviației din Seattle și rataseră feribotul înapoi. Ruby stătuse în dormitorul ei, citind *Misery* de Stephen King. De la pick-up se auzea „Groovy Kind of Love”…

•

Atunci s-a auzit o bătaie în ușă. Ruby s-a ridicat în capul oaselor în pat, așteptând să audă pașii tatălui ei, iar când acesta a trecut pe lângă ușa ei deschisă, a recunoscut mersul lui împleticit de om beat. *Te rog*, s-a gândit ea, *să nu fie vreunul dintre prietenii mei…*

L-a auzit strigând „Nora pe o voce răstită, mult prea puternică.

Ruby a înghețat; apoi a auzit scrâșnetul plângăreț al acului cum zgârie

vinilul. Totul s-a cufundat în tăcere. Arcurile fotoliului au scârțâit.

Ruby s-a dat jos din pat și s-a furișat lângă ușă, deschizând-o puțin mai mult.

Tatăl ei era în fotoliul său, mama în genunchi în fața lui.

— Rand, trebuie să vorbim, spusese ea.

El o fixase cu privirea, cu părul lui prea lung și murdar.

— E prea târziu acum pentru asta.

Nora se întinsese după el; el se ridicase în picioare, clătinându-se nesigur deasupra ei.

Ruby nu mai suportase niciun minut să vadă atât de limpede durerea tatălui ei.

— Ieși! strigase ea, surprinsă de forța din propria voce.

Mama ei se ridicase atunci în picioare și se întorsese spre ea, cu brațele întinse:

— O, Ruby!

Ruby văzuse cât se schimbase: paloarea cenușie din obraji… kilogramele pierdute… felul în care mâinile ei, mereu atât de puternice și de sigure, îi tremurau, cu vinele albastre atât de proeminente.

Ruby se dăduse înapoi.

— Pleacă! Nu te mai vrem!

Mama ei se oprise cu mâinile atârnând neputincios pe lângă ea.

— Nu spune asta, scumpo, spusese, privind-o lung pe Ruby. Sunt lucruri pe care nu le înțelegi. Ești atât de tânără…

Ruby nu luase în seamă lacrimile mamei. Era simplu; plânsese de atât de multe ori ea însăși, încât își pierduseră din valoare.

— Știu ce înseamnă să fii lăsată în urmă ca și cum… nu ai însemna nimic.

Vocea ei de trădătoare i se frânsese, rana ei proaspăt redeschisă îngreunându-i respirația. Ruby își strânsese pumnii și rostise dintr-o singură răsuflare tremurătoare:

— Pleacă, mama! Nu te mai iubește nimeni aici!

Mama ei își întorsese privirea către tatăl ei, care se prăbușise înapoi în fotoliul lui și își ținea capul în mâini.

Ruby ar fi vrut să-l cuprindă în brațe și să-i spună că-l iubește, așa cum deseori o făcuse în ultimele câteva luni, însă acum nu-i venea. Abia se abținea să nu izbucnească în lacrimi amare. Așa că făcuse un pas înapoi în

cameră și trântise cu putere ușa.

Nu știa cât a stat acolo, complet nemișcată, cu mâinile strânse în pumni reci, dar, după o vreme, auzise niște pași traversând bucătăria, apoi deschizând și închizând încet ușa din față. De afară, se auzise pornind o mașină; cauciucurile scrâșniseră pe pietrișul de pe alee. Tăcerea se așternuse încă o dată, întreruptă numai de plânsetele unui bărbat în toată firea…

•

Ruby s-a ridicat în picioare și s-a trezit amețită. N-avea cum să fi *uitat* ziua aceea… trebuia că blocase amintirea ei, o ascunsese sub pietrele reci și dure ale negării.

Lumea, cândva stabilă, părea că cedează sub ea.

Lucruri pe care nu le înțelegi.

Încă de pe atunci, mama ei avusese o poveste de spus… însă nu fusese nimeni care să dorească s-o asculte.

Însă acum Ruby era pregătită. Voia să afle ce se petrecuse acum mai bine de un deceniu, chiar sub propriul acoperiș, chiar în sânul familiei ei.

Iar dacă mama ei ar fi refuzat să-i răspundă la întrebări, exista mereu alternativă: aceea de a-l întreba pe tatăl ei.

PARTEA A DOUA

„Nu ne vom opri din explorarea
Al cărei fine ne va duce înapoi
De unde toate și-au avut plecarea
Aflându-le iar locul cel dintâi.”

T.S. Eliot, *Little Gidding*

Capitolul 15

Fusese ușor să se strecoare afară din casă. Ruby nu făcuse decât să lase un bilet – *Am plecat la tata* – pe masa din bucătărie.

Acum era în camionetă, conducând în susul șoselei mărginite de copaci, care ducea departe de docul feribotului de pe insula Lopez.

Făcea parte din a patra generație de locuitori ai insulei, iar acum, văzând toate casele și pensiunile noi care apăruseră pe insulă, s-a simțit copleșită de moștenirea primită. Avea *rădăcini* aici, un trecut care își avea originea în solul bogat și negru al insulei. Nu s-a putut abține să nu se întrebe dacă mai erau și alte locuri unde iarba creștea până la genunchii unui copil și merii înfloreau la marginea drumului, unde iepuri sălbatici și maronii ieșeau de prin ascunzișuri la lumina lunii, croindu-și calea și ronțăind de prin grădinile de vară.

Stră-stră-străbunicul ei ajunsese în acest colț uitat de lume dintr-o zonă mohorâtă și industrializată a Angliei. Venise aici cu frumoasa lui soție irlandeză cu ochi negri și cu șaptesprezece dolari, iar împreună gospodăriseră două sute de acri de pe insula Lopez. Fratele lui i-a urmat exemplul câțiva ani mai târziu, punând stăpânire pe Insula Verii. Amândoi ajunseseră faimoși cultivând mere și crescând oi.

Acum, după mai bine de o sută de ani, numai zece acri de pe insula Lopez mai aparțineau tatălui ei. Casa de pe Insula Verii fusese lăsată prin testament lui Ruby și lui Caroline; străbunicii lor se temuseră că fiul lor avea să piardă din pământ, hectar după hectar. Și avuseseră dreptate.

Randall Bridge locuia acum pe ceea ce fusese cândva cel mai înalt punct al fermei, un petic rotund de pământ ce se înălța cu mult deasupra golfului.

Se născuse și crescuse pe insulă. Trăia de când se știa în această mică lume plutitoare și tot acolo își crescuse și copiii. Avea un șifonier plin cu cămăși din flanel pentru iarnă și cu tricouri pentru turiști, confecționate local pentru vară.

Trăia cu punga strânsă, de la un sezon de pescuit la altul. Banii fuseseră dintotdeauna puțini, iar lucrurile aveau mereu să stea altfel la „vara următoare". În lunile în care nu prindea nimic reușise să trăiască reparând bărcile localnicilor. În majoritatea anilor, reparațiile, nu pescuitul, fuseseră cele care le puseseră mâncare pe masă și care le plătiseră taxele ce creșteau din ce în ce mai mult.

Ruby a urcat creasta dealului și a trebuit să apese până la capăt frâna pentru a evita coliziunea cu niște căprioare. Mama și cei doi pui ai ei s-au oprit în mijlocul drumului, cu urechile ciulite. Deodată, au sărit peste șanț și au dispărut în iarba înaltă și aurie.

Și-a reluat mersul, înaintând mai încet acum. Uitase cum era să împartă șoseaua cu animalele sălbatice. În Los Angeles, pe autostrăzi ar fi circulat niște animale cu totul diferite.

A ieșit de pe drumul principal. O potecă cu pietriș străbătea livezile de meri cu crengile lor proptite de scânduri încovoiate și albite.

În cele din urmă, a ajuns acasă. Casa galbenă din șindrilă, construită la sfârșitul anilor 1920, stătea înghesuită între două sălcii uriașe. Casa originală, o cabană din lemn mică și părăginită, cu acoperiș năpădit de mușchi, mai putea fi încă văzută printre tufișurile spinoase de mure de la marginea proprietății.

A parcat lângă camioneta Ford rablagită a tatălui ei, a coborât din mașină și a rămas o clipă acolo, privind în jur. Totul era întocmai după cum își amintea. A traversat aleea cu pietriș, trecând pe lângă cuștile de iepuri, acum goale, pe care le construise împreună cu tatăl ei, îndreptându-se spre veranda din spate. Curtea era încă împânzită de buruieni și de flori neîngrijite. Margarete albe creșteau în movilițe înalte până la brâu, atrăgând toate albinele la ele. O ușă veche, cu plasă, stătea deschisă într-o rână, cu un șurub lipsă.

S-a oprit în dreptul porții, făcându-și curaj pentru întâlnirea cu noua familie a tatălui ei, care locuia acum în aceeași casă în care locuise și

cealaltă familie a lui.

Știa că urma să intre în casa unei alte femei… una pe care abia dacă o cunoștea, cu doar zece ani mai în vârstă decât Ruby… și că avea să-și vadă pentru prima oară frățiorul bebeluș. Un bebeluș care nu avea habar că tatăl lui își începuse o nouă viață, că își abandonase ceilalți copii în pustiurile cenușii ale unei familii destrămate.

A tras aer adânc în piept, a bătut la ușă și a așteptat. Cum nu a primit niciun răspuns, a deschis ușa cu plasă și a pășit înăuntru, în bucătărie.

Totul era schimbat.

La geamuri atârnau perdeluțe roz, cadrilate, cu încrețituri. Fața de masă era albă cu dantelă. Tapetul avea un imprimeu de culoarea smântânii cu trandafiri de dulceață ce se unduiau pe tulpini țepoase.

Dacă ar fi avut nevoie de dovezi că tatăl ei își văzuse de viață (și nu avea) le găsea chiar aici. Vechea lor viață fusese acoperită de un strat nou de var.

— Tată? a strigat ea, deloc surprinsă de slăbiciunea vocii.

A trecut pe lângă masă – scaunele fuseseră vopsite într-o nuanță aprinsă de verde – și și-a vârât capul pe ușa de la sufragerie.

El se afla acolo, îngenuncheat dinaintea micii sobe negre, punând lemne pe foc. Când a ridicat capul și a văzut-o, ochii i s-au căscat de uimire și un zâmbet larg i-a apărut pe chip.

— Nu-mi vine să cred… Ești aici!

A închis ușița de la sobă și s-a ridicat în picioare.

Apropiindu-se de ea, a dat să-și deschidă larg brațele, după care s-a oprit, încurcat. În ultimul moment, a cuprins-o într-o îmbrățișare stângace.

— Mi-a spus Caroline că ești acasă. Chiar mă întrebam dacă o să vii să mă vezi.

Ea a rămas agățată de el, luptându-se din răsputeri să nu izbucnească în plâns. Simțea mirosul lui de fum de lemn, de lac și de aer sărat.

— Normal că veneam! a răspuns ea cu o voce tremurătoare, desprinzându-se din brațele lui.

Amândoi știau că nu era adevărat, că era numai ceva ce le-ar fi plăcut să creadă. Nici măcar nu îl sunase înainte, iar când și-a dat seama de asta, a simțit gustul amar și negru al propriului egoism.

El i-a atins obrazul. Pielea lui aspră, bătătorită, îi aducea aminte de orele petrecute pe puntea bărcilor din port, o fetiță cu tatăl ei, stând laolaltă în

soarele fierbinte al după-amiezii și flecărind.

— Mi-a fost dor de tine, a spus el.

— Și mie.

Era adevărat. Chiar îi fusese dor de el, în fiecare zi de când plecase. Iar acum, stând acolo și văzând în ochii lui cât de mult o iubea, și-a dorit să-l ierte pentru că se recăsătorise, să accepte faptul că își făcuse o nouă viață.

Era genul de lucru care o bântuia mereu pe Ruby: regret, speranțe pentru mai bine; însă, în cele din urmă, nu se schimba niciodată. Rostea primul lucru care îi venea la gură, rănind pe oricine ar fi stat în fața ei. Nu părea să se poată abține.

Colecționase de-a lungul timpului pizme și răutăți așa cum colecționase cândva păpuși Barbie, pe care nu le împărțea niciodată cu nimeni și la care nu ar fi renunțat. În cele din urmă, tatăl ei o rănise cel mai rău; era o idee pe care nu știa cum s-o depășească. Se afla mereu acolo, între ei, o așchie încastrată chiar sub piele.

A ridicat neliniștită privirea în susul scărilor, întrebându-se unde era Marilyn.

— Nu vreau să deranjez…

— Mari l-a dus pe Ethan la medic la oraș, a zis el, rânjind apoi: Să nu te *prefaci* că nu te bucuri.

Ea a zâmbit rușinată.

— Ei bine… chiar voiam să-l văd pe puști. Pe frățiorul meu, a adăugat, când a văzut cum o privește.

A tresărit, dorindu-și s-o fi spus cum trebuia de prima oară.

— Nu-ți face griji, i-a zis, dar s-a întors numaidecât, îndreptându-se înapoi în sufragerie.

Știa că îi rănise sentimentele. El s-a așezat pe canapeaua înflorată, punându-și un picior peste genunchi.

— Cum stau lucrurile între tine și mama ta?

Ea s-a lăsat în fotoliul mare și moale de lângă foc.

— Ca Laverne și Shirley pe cocaină[{9}].

— Nu văd nicio vânătaie. Trebuie să recunosc, am fost șocat când Caro mi-a spus că te-ai oferit de bunăvoie să ai grijă de Nora. Șocat și mândru.

Lui Ruby i s-a făcut brusc dor de acel ceva pe care îl pierduseră, iar partea nasoală era că nici măcar nu se certaseră. Când a întâlnit-o pe Marylin, pur și simplu a început să se îndepărteze de fiicele lui. Încetase să

le mai sune atât de des.

— Am vrut să vin să te vizitez săptămâna asta, a spus el, adresându-i unul dintre acele zâmbete care însemnau *dar-știi-cum-e*, cel care îi amintea mereu că avea și altele – sau pe alții – pe cap.

Însă nu s-a lăsat rănită de atitudinea lui degajată.

— Și, cum e sezonul ăsta de pescuit?

În privirea lui a apărut o sclipire care a dispărut atât de repede, încât ar fi trecut cu ușurință neobservată. Însă Ruby o văzuse.

— Tata? Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Vara trecută a fost groaznic. Cred că… va trebui să mai vând

O porțiune de pământ.

— Of, tata…

Ruby și-a adus aminte de ultima lor discuție de acest fel. Se petrecuse la un an după ce mama lor plecase, un sezon în care tatăl lor nu pescuise deloc. Pe atunci mai aveau patruzeci de acri din care vânduseră lotul ce dădea înspre apă. Își dorise cu disperare să-l fi putut ajuta, însă singurii ei bani erau cei făcuți din culesul fructelor de pădure.

— De cât ai nevoie?

— De trei mii. Nu-ți face griji. Hai mai bine să vorbim despre…

— Aș putea să-ți împrumut eu banii.

— *Tu?*

S-a întins după geantă, de unde a scos carnetul de cecuri. În ciuda protestelor tatălui ei, a scris un cec și i l-a întins peste masă.

— Poftim, a spus, cu un zâmbet larg. S-a rezolvat.

— Nu-l pot primi, Ruby.

Însă amândoi știau că, de fapt, *putea.*

— Înseamnă mult pentru mine să te pot ajuta.

— Bine, a spus el încetișor. Mulțumesc.

O tăcere nefirească s-a așternut atunci între ei, întreruptă doar de trosnetul focului. Se întreba dacă el se gândea cumva la tatăl lui; bunicul Bridge fusese foarte dezamăgit de lipsa de ambiție a unicului său fiu. În acest moment, nu s-ar fi arătat deloc mândru de Rand.

Deodată, bărbatul s-a ridicat în picioare.

— Vino! Hai să facem o plimbare!

Ea l-a urmat în lumina puternică a soarelui. Așa cum o făcuseră de mii de ori înainte, s-au plimbat în josul potecii cu pietriș ce ducea înspre port,

acolo unde câteva bărci de pescuit se legănau ușor de-a lungul docurilor, cu plasele lor verzi înfășurate în jurul tambururilor uriașe.

Tatăl ei s-a îndreptat spre cala lui de lansare – 8A – acolo unde *Căpitanul Hook* se legăna lenește lângă doc. S-a urcat la bord, după care s-a întors și a ajutat-o și pe Ruby să urce. Apoi i-a aruncat o încâlceală de frânghii albe și noi.

— Vrei să le desfaci tu, te rog? Eu și Ned ieșim mâine în larg și i-am zis că am totul pregătit.

Ruby s-a așezat cu picioarele încrucișate la pupa bărcii, trăgând mănunchiul de funii în poală. A ezitat pentru o clipă, atunci când mintea ei n-a reușit să acceseze amintirea, însă degetele au început apoi să i se miște singure.

A desfăcut frânghia, a răsucit cele trei noduri într-unul nou și a început să facă ochiul.

— Nora nu e chiar așa cum mă așteptam, a zis ea, încercând să pară neafectată.

— Asta nu-i nici pe departe surprinzător.

Ruby a avut un moment în care a simțit că-i lipsește curajul. *Taci din gură*, s-a gândit ea, *nu întreba.* A tras aer adânc în piept și a ridicat privirea spre tatăl ei.

— Ce s-a întâmplat mai exact între voi doi?

El s-a uitat țintă la ea, după care s-a ridicat în picioare și a trecut pe lângă ea înspre pupa. Fiecare pas pe care îl făcea strica echilibrul bărcii, scoțând câte un scârțâit ușor. Deodată, s-a întors cu fața spre ea, însă Ruby a avut senzația stranie că nu o vedea cu adevărat. Părea… încremenit sau, și mai bine, prins într-o capcană, și ar fi vrut să știe oare ce imagini îi treceau atunci prin minte.

— Tata?

Acum se simțea de parcă ar fi văzut-o prea bine. Dincolo de piele și de păr, până în măduva oaselor, poate încă și mai departe.

— Rămâi mai mult aici de data asta, Ruby?

— Ce vrei să spui?

— Of, Rube… a zis el, oftând. Ai un stil de a trece mai departe. N-am văzut pe nimeni care să se închidă mai bine față de oamenii din jur decât așa cum o faci tu.

— Nu e ușor.

— Tu faci să pară ușor, a zâmbit el. Ai plecat tocmai în California și ai început acolo o nouă viață, fără niciunul dintre noi… iar după o vreme, a fost vina noastră, a mea și a lui Caroline. Nu te-am sunat suficient de des… sau nu am făcut-o în zilele potrivite… sau poate nu am spus ce trebuia atunci când am sunat. Te-ai mutat mai departe, tot mai departe. N-ai venit la nunta mea, nici n-ai sunat după ce s-a născut fratele tău, nici n-ai venit s-o vezi pe Caroline când a suferit cumplit în timpul sarcinii. Dar, cumva, asta a fost tot vina noastră. *Noi* te-am abandonat. Acum, vrei să încălzești o tocană veche. Vei mai fi aici mâine sau luna viitoare sau de Crăciun ca să vezi ce are să se mai întâmple?

Ruby ar fi vrut să-i spună că se *înșală*, doar că nu putea.

— Nu știu, tată, a fost tot ce a putut spune cu sinceritate și simplitate.

El a privit-o îndelung, după care a lăsat jos frânghia.

— Urmează-mă, i-a zis, sărind jos de pe barcă și îndreptându-se spre doc.

Mergea atât de repede, încât Ruby s-a văzut nevoită să alerge ca să-l prindă din urmă. Au traversat în grabă docul și au început să urce dealul. A deschis cu atâta forță ușa cu plasă, că aproape a lovit-o pe Ruby peste față, însă nu a părut să observe.

Ruby s-a împiedicat peste prag.

— Doamne, tată…

Când i-a aruncat însă o privire, ea a amuțit.

Tatăl ei stătea în fața mesei din bucătărie cu o sticlă de tequila în mână. A dat-o iute pe gât, după care a tras un scaun și s-a așezat.

Era o mișcare ce îi trezea *mult* prea multe amintiri. A rămas surprinsă de adâncimea reacțiilor lui. O tulburase nespus să-l vadă cu sticla de băutură. A tras și ea de spătarul unui scaun și a spus:

— Am crezut că te-ai lăsat de băut.

— M-am lăsat.

— Mă sperii.

— Scumpo, nici n-am început bine. Stai joi, pune-ți centura și așază-te confortabil în scaun.

Ruby a tras scaunul și s-a așezat emoționată pe marginea lui. A început să bată atât de tare din picior, încât zgomotul făcut se asemăna cu cel al unei mitraliere.

Tatăl ei arăta… diferit. N-ar fi știut să spună cum anume, însă bărbatul

care stătea în fața ei, cu părul grizonant și cu puloverul vechi, rărit în coate, nu era cel la care se așteptase ea.

Bărbatul ăsta, aplecat în față, cu privirea pierdută în sticla de Cuervo Gold, arăta de parcă nu ar mai fi zâmbit de ani buni.

— Te iubesc. Vreau să ții minte lucrul ăsta.

Ea i-a simțit tandrețea din voce, a observat emoția din ochii lui și și-a amintit atunci cât de mult se îndepărtaseră.

— N-aș putea uita niciodată.

— Nu știu. Te pricepi destul de bine în a-i uita pe oamenii care țin la tine. Povestea începe în anul 1967, cu doar câțiva ani înainte ca lumea întreagă să explodeze. Eu eram la Universitatea din Washington; ajunsesem în ultimul an și eram sigur că aveam să intru în NFL. Așa că normal că nu m-am deranjat să-mi iau diploma. Abia dacă puneam mâna pe carte. Lucrurile erau ca naiba pe atunci. Lumea ieșise de pe axă. Toți cei pe care îi știam eu fuseseră într-un fel afectați de asta. Atunci am cunoscut-o pe Nora. Era slăbănoagă, speriată și arăta de parcă n-ar fi dormit de o săptămână. Cu toate astea, rămânea cea mai frumoasă fată pe care o văzusem eu vreodată. M-a crezut când i-am zis că o joc fotbal la profesioniști…

S-a aruncat puțin în față, trântindu-și coatele pe masă. Doar că nu s-a întâmplat. Nu m-a sunat nimeni. Trăiam ca într-o ceață. Nu-mi venea să cred. Nu aveam niciun plan de rezervă, nicio altă opțiune. Apoi am fost recrutat. Probabil aș fi reușit să fentez – să zic că aveau nevoie de mine la fermă dar uram insula asta și nu mă vedeam trăind aici, a spus, oftând și lăsându-se pe spate, însă voiam și pe cineva care să mă aștepte, să-mi scrie scrisori. Așa că m-am întors la Nora, micuța mea chelneriță de la Beth's Diner din Greenlake, și i-am cerut să se mărite cu mine.

Ruby s-a încruntat. Auzise povestea asta de o mie de ori când era mică și era sigură că nu asta fusese versiunea recunoscută.

— Nu ai iubit-o?

— Nu când am luat-o de soție. Nu, asta nu e adevărat. Doar că le iubeam pe altele mai mult. În fine, ne-am căsătorit, am avut o frumoasă luna de miere la Lake Quinalt Lodge, după care am plecat. Mama ta s-a mutat în casa asta cu ai mei. Până la sfârșitul primei săptămâni, amândoi erau deja îndrăgostiți de ea. Era fiica pe care părinții mei nu o avuseseră, iar ea, la rândul ei, îi iubea cum eu nu putusem niciodată. Scrisorile ei m-au ținut în viață acolo. E amuzant. M-am îndrăgostit de mama ta când nici măcar nu

eram pe același continent cu ea. Îmi doream să *rămân* îndrăgostit de ea, doar că nu m-am întors același puști îngâmfat și încrezător. Vietnamul… războiul… ne-au făcut tuturor ceva, a zis, zâmbind amar. Sau poate că nu. Poate că am avut dintotdeauna sămânța răului în mine, poate că războiul n-a făcut decât să le ofere un sol negru în care să crească. În cele din urmă, m-am întors… cinic și dificil. Mama ta a încercat să mă repună pe picioare și, pentru câțiva ani, am fost fericiți. S-a născut Caroline, apoi tu…

Ruby era încercată de senzația străină că întreaga ei existență se prefăcuse în nisip, un nisip care i se scurgea printre degete.

— Când m-am întors acasă, eu și mama ta ne-am mutat în casa de vacanță. M-am dus la muncă la magazinul alimentar din Orcas. Toată lumea mă credea un ratat. „Atâtea promisiuni irosite”, i se șoptea tatei la un pahar în taverna lui Herb. Doamne, cât îmi uram viața! Brusc, a ridicat privirea. N-am vrut să se întâmple!

Ruby a înghițit convulsiv, de parcă ceva amar îi venea înapoi pe gât.

— N-o spune…

— M-am culcat cu alte femei.

— *Nu.*

— La început, mama ta n-a aflat nimic. Am avut grijă, câtă grijă putea să aibă un om care se ducea la fund. Beam mult pe atunci – numai Dumnezeu știe că asta nu mă ajuta deloc – și am știut când a început să mă bănuiască. Doar că mi-a acordat prezumția de nevinovăție.

— O, Doamne, a șoptit Ruby.

— În cele din urmă, în vara aceea, cineva i-a spus adevărul. M-a confruntat. Din nefericire, eram beat când a făcut-o. I-am zis… lucruri… a fost urât. A doua zi, m-a părăsit.

Ruby simțea că se îneacă sau că ar cădea și era disperată să se agațe de ceva.

— O, *Doamne*, a repetat ea.

Era prea mult. Simțea de parcă ar fi fost pe cale să explodeze decât încercase să țină totul în ea. El s-a aplecat spre Ruby, întinzându-se după ea peste masă. Ruby s-a ridicat atât de repede, încât scaunul a alunecat de sub ea. El s-a tras înapoi și s-a ridicat încet în picioare.

— Cu toții am purtat povara asta pentru mult prea mult timp. Unii dintre noi au încercat să o lase în urmă. A ridicat privirea spre ea și a continuat: în timp ce unii dintre noi au refuzat s-o facă. Dar cu toții am avut de suferit.

Sunt tatăl tău, ea e mama ta – și orice a făcut sau n-a făcut, orice a zis sau nu a zis – rămâne o parte din tine și tu o parte din ea. Nu vezi că nu poți fi întreagă fără ea?

Trecutul lui Ruby părea că se face fărâme în jurul ei. Nu avea nimic solid de care să se agațe, nici măcar un lucru pe care să poată să-l prezinte drept *adevărul ei.*

— Eu plec.

— Fireşte, a zis tatăl ei, zâmbind trist.

— Sun-o pe Nora. Spune-i că mă duc la Caroline. O să ajung acasă… când o să ajung.

— Te iubesc, Ruby, a mai zis el. Te rog să nu uiți asta.

Știa că aștepta să-i spună și ea că îl iubește, însă nu a putut să o facă.

Capitolul 16

Ruby nu fusese niciodată în casa surorii ei, însă adresa îi era imprimată în creier. Caroline era singura persoană din lume care primea regulat felicitări de Crăciun de la Ruby. Era pur și simplu ceva necesar. Ruby înțelesese acum multă vreme că cele unsprezece luni de replici sarcastice nu meritau efortul. Mai ușor era să trimită afurisita de felicitare.

Era aglomerat în trafic când a ieșit de pe drumul interstatal 5 către suburbia răzlețită a orașului Redmond.

Nu cu mulți ani înainte, acolo fusese doar teren viran, sute de acri de pământ necultivat, la adăpostul dintre două râuri. Acum se numea Microsoft Land, o *über* suburbie pentru tocilari. Dezvoltatorii încercaseră să păstreze aroma locală – parcelele de teren erau mari; subdiviziunile aveau nume precum Evergreen Valley sau Ranshadow Vista, iar copacii fuseseră protejați. Din păcate, casele arătau la fel. Ca niște imitații, dar cu un strat de vopsea Ralph Lauren.

Ruby a verificat harta mașinii închiriate și a virat pe Emerald Lane. De-a lungul ei se înșiruiau case după case, mari, cu fațade din cărămidă, fiecare dintre ele construită pe buza șoselei. Peisagistica nouă oferea cartierului un aspect straniu.

În cele din urmă, a găsit-o: Emerald Lane, nr. 12.712.

A înaintat pe aleea albăstruie din beton și a parcat lângă Mercedesul argintiu, tip break, după care și-a luat geanta de pe scaunul din dreapta și a traversat poteca până când a ajuns dinaintea unei uși duble din lemn de

stejar cu încadratura din alamă.

A bătut. Dinăuntru s-a auzit un foșnet, apoi un strigăt înăbușit:

— O secundă!

Brusc, ușa s-a deschis larg, iar Caroline se afla în prag, arătând impecabil la unu după-amiaza într-o pereche de pantaloni de in albastru-deschis și un pulover din cașmir la baza gâtului.

— Ruby!

Caroline a luat-o pe Ruby în brațe și a strâns-o cu putere.

Ruby a închis ochii; pentru prima oară de ore bune s-a simțit în sfârșit în stare să-și tragă răsuflarea cum trebuie.

În cele din urmă, Caroline i-a dat drumul.

— Mă bucur așa mult că ai venit!

— N-am avut ocazia să trec pe la cumpărături. Voiam să le aduc ceva copiilor…

— Lasă asta, a zis Caroline, trăgând-o pe Ruby înăuntru.

Desigur, interiorul era și el perfect. Neaglomerat și decorat cu un gust desăvârșit. Nimic nu părea nelalocul lui.

Nu arăta deloc ca și cum un copil ar fi *trecut* pe acolo, darămite să mai și locuiască în ea.

Au traversat bucătăria imaculată, toată numai suprafețe metalice strălucitoare și blaturi negre din granit. Abia aici începeau să se vadă primele indicii ale unei familii. Fotografiile acopereau frigiderul marca Sub-Zero. Deasupra chiuvetei duble, o fereastră cu bovindou dădea înspre pajiștea înverzită și deluroasă. Un teren de golf, desigur.

Caro a condus-o prin sufrageria elegantă, unde serviciul de ceai al bunicii lucea de pe servanta din stejar masiv, ca apoi să ajungă în camera de zi. Pereții erau zugrăviți cu un frumos finisaj care imita marmura, iar podeaua era din scânduri late din lemn de stejar. Două fotolii, îmbrăcate într-o țesătură elegantă din mătase de culoarea coniacului, flancau o canapea cu o tapițerie arămie. O pereche de lămpi din cristal stăteau de-o parte și de alta pe măsuțele din lemn de cireș, revărsând o lumină aurie pe covorul pufos și vechi în stil chinezesc.

— Unde sunt copiii?

Caroline și-a dus un deget la buze și a spus aspru:

— *Știt*, nu vrem să îi trezim!

— Nu pot să urc pe vârfuri până la etaj și doar să-i…

— Ai încredere în mine. Îi poți vedea când se trezesc.

Ruby a surprins ceva – sau pe cineva – dincolo de chipul perfect și zâmbitor, însă a dispărut atât de repede, încât nu a lăsat nicio urmă.

A simțit o mică înțepătură a neliniștii. Cu Caroline nu era niciodată nimic în neregulă. Era cea mai echilibrată și mai stăpână pe sine persoană pe care o știa Ruby. Chiar și pe timpul acelei veri îngrozitoare, Caro a mers mai departe cu pași siguri, acceptând ceva ce Ruby nu reușise nici până acum, zâmbind, uitând, văzându-și de viață…

Și totuși, pe cât era de imposibil de crezut, Caroline părea nefericită:

— Se întâmplă ceva cu tine, a spus Ruby. Ce este?

Caro s-a așezat ca un papagal pe marginea fotoliului. Își strângea mâinile cu manichiură perfectă, încât i se albise pielea. Un zâmbet à la Julia Roberts i-a apărut pe fața senină.

— Chiar nu e nimic. Am avut doar o săptămână proastă. Copiii fac nazuri. Nu s-a întâmplat nimic.

Ruby nu-și dădea seama ce anume, dar clar era *ceva* în neregulă. Deodată, i-a venit:

— Ai o aventură!

De data aceasta, nu a mai avut cum să interpreteze greșit sinceritatea zâmbetului afișat de Caroline. Arăta tocmai cât de false fuseseră și celelalte de până atunci.

— De când s-a născut Fred, mai bine mă lovești în cap cu un ciocan decât să mă pui să fac sex.

— Poate asta e și problema. Eu încerc să fac sex măcar de două ori pe săptămână – uneori chiar și cu persoane diferite.

Caro a râs.

— O, Ruby… Doamne, ce dor mi-a fost de tine…

Părea normală acum.

— Și mie mi-a fost dor de tine.

— Și, ce te aduce la ușa mea? a întrebat Caro, lăsându-se pe spătarul fotoliului.

— Ce te face să crezi că am dat fuga încoace?

Caro i-a aruncat „privirea”.

— Frumoasă ținută! N-am mai purtat atât negru de la Halloweenul când Jenny s-a costumat în crenguță de lemn dulce.

— Bună observație!

Ambele știau că Ruby se îmbrăca așa ca o formă de apărare împotriva lui Caro. Era mai simplu astfel.

— Deci ce este? Ai lăsat-o pe mama legată de scaunul cu rotile și ai fugit țipând din casă? a întrebat Caro, râzând auzindu-și umorul negru. Sau poate că ai lăsat-o la vreun popas la câțiva kilometri depărtare, iar acum face autostopul.

Lui Ruby nu-i venea nici măcar să zâmbească.

— Am fost acasă la tata de dimineață.

— Așa, și?

Nu știa cum să cosmetizeze un adevăr atât de urât, așa că l-a zis pur și simplu:

— Când Nora a plecat… tata avea o aventură.

— A, asta, a făcut Caroline, lăsându-se pe spate.

— *Știai?*

— Toată lumea de pe insulă știa.

— Eu nu.

— Tu nu ai vrut să știi, i-a replicat Caroline cu un zâmbet blând.

Lui Ruby i-a venit greu să-și regăsească vocea.

— Nu e cine am crezut eu că este, Caro. Suntem prinse în casa aia împreună și, fie că-mi place sau nu, încep să o cunosc. Vorbim…

— *Ajungi* să o cunoști mai bine?

Ceva a apărut preț de o clipită în privirea lui Caroline. Dacă Ruby nu ar fi știut-o mai bine de atât, ar fi crezut că era invidie. Brusc, Caro a ieșit din încăpere. Câteva minute mai târziu, s-a întors cu două pahare cu vin și un pachet de țigări.

Ruby a râs.

— Fumezi… glumești, nu? O țigară în mâinile tale ar fi ca…

— Fără glume, Ruby. Te rog.

Ruby a văzut atunci cât de fragilă părea sora ei.

— Deschid drumul către cancer. Asta nu se pune, nu a fost amuzantă.

Caro a deschis ușile duble și a condus-o pe Ruby la o măsuță cu umbrelă. Terenul de goli se întindea de-a lungul curții cu flori, cobora într-o vale, ca apoi să se ridice dincolo de șirul de case de vizavi, surprinzător de asemănătoare cu a surorii ei.

Caroline a scos o țigară din pachet și a aprins-o.

Ruby i-a urmat exemplul. Nu mai fumase de ani buni și, trebuia s-o

recunoască, noutatea era distractivă.

Sora ei a tras un fum, l-a dat afară și a rămas cu privirea ațintită asupra întinderii verzi. Un val de fum îi acoperea acum fața.

— Țin legătura cu mama de o căruță de ani, mă întâlnesc cu ea din când în când să luăm prânzul împreună, o sun duminica de dimineață, sunt chiar fiica pe care și-o dorește și totuși rămânem ca două străine. Iar *ție* – și i-a aruncat lui Ruby o privire mijită – care ai tratat-o de parcă ar fi avut febră tifoidă, ție ți se deschide.

O tăcere stranie s-a așternut între ele, iar Ruby nu a găsit o cale de a o depăși.

— Am rămas una pe capul celeilalte.

Caroline a tras un fum și a expirat lent, cu privirea ațintită în continuare la pajiștea verde.

— Nu e asta. Cum se poartă?

— Partea cea mai rea este că e mai deșteaptă ca mine. Mă tot face să-mi aduc aminte de cum obișnuia să fie. De cum obișnuiam *noi* să fim. Și știi și tu, doare. Eram pe feribot de dimineață, înainte ca tata să lanseze bomba, și mă gândeam la dățile când mergeam la bâlci. Cum mergeam pe drum cu ea, mâncând vată de zahăr, spărgând farfurii urâte, aruncând bănuți în ele și… mi s-a făcut dor de ea.

— Știu ce zici.

Ruby a băgat atunci de seamă că surorii ei îi tremurau mâinile.

— Ai iertat-o? a întrebat-o. Adică, *pe bune*?

Caro și-a ridicat privirea.

— Am încercat să uit, știi? De cele mai multe ori reușesc. Ai zice că li s-a întâmplat altora, nu familiei noastre.

— Deci nici tu nu ai iertat-o mai mult decât am făcut-o eu. Doar că te porți mai drăguț.

Caroline a vrut să zâmbească, deși goliciunea din privirea ei era tulburătoare.

— Sinceritatea ta este un dar, Ruby, cu toate că rănește oamenii. Dar măcar tu ești… reală. Eu nu pare că pot…

Un țipăt a răsunat afară prin fereastra deschisă din spatele lor. Ruby a sărit în sus.

— Doamne, Dumnezeule, a fost cineva împușcat?

Caroline s-a dezumflat. Umerii i-au coborât în față, iar culoarea a părut

că îi piere din obraji.

— S-a trezit prințesa.

— Ești bine, Caro? a întrebat-o Ruby, trăgându-se mai aproape de sora ei.

— O să fiu bine, a zis, cu un zâmbet prea fugar pentru a fi adevărat. Ruby și-a dat atunci seama că sora ei se prefăcea din nou. S-a ridicat și a intrat înapoi în casă.

Ruby a urmat-o.

— AAAA!

De data aceasta, se auziseră două țipete.

O jucărie a căzut pe scări, rostogolindu-se pe trepte și ajungând pe podeaua bucătăriei.

— Pleacă, i-a spus Caro cu un zâmbet obosit. Salvează-te.

O Barbie dezbrăcată s-a prăvălit atunci pe scări, oprindu-se cu zgomot în piciorul mesei.

Țipetele erau din ce în ce mai puternice. Ruby și-a înfrânat impulsul de a-și acoperi urechile.

— Hai sus. Vreau să-mi *văd* măcar nepoata și nepotul.

— Nu când Jenny e în starea asta. Crede-mă că știu.

Încă o jucărie a fost aruncată în josul scărilor, urmată de un țipăt asurzitor:

— MAAAA-MI, ACUM!

Caroline s-a întors spre ea și i-a zis:

— Te rog? O lăsăm pe altă dată?

— Ei bine… săptămâna următoare o să vin aici să fac pe dădaca. Tu și Jere puteți ieși undeva să dansați sau ceva.

— Să dansăm? a repetat Caroline, zâmbind cu jind. Ar fi drăguț.

Ruby și-a adus atunci aminte că nu avea să mai fie acolo săptămâna următoare. Avea să fie înapoi în California, la emisiunea *The Sarah Purcell Show,* vorbind lumii despre mama ei. Deodată, a simțit că i se face rău.

— Mai bine te-ai duce. Cozile la feribot sunt infernale în perioada asta a zilei.

— Rahat, ai dreptate! a zis Ruby, verificându-și ceasul.

Caroline și-a petrecut un braț pe după Ruby, a tras-o aproape și a condus-o apoi la ușă. Acolo s-a oprit.

— Îmi pare rău că a trebuit să afli despre tata, dar poate îți va face bine.

Suntem oameni, Ruby. Cu toții. Niște simpli oameni.

Ruby și-a îmbrățișat sora atât de strâns, încât niciuna dintre ele nu a mai putut respira.

— Te iubesc, Caro.

— Și eu te iubesc, *Cubule* Ruby. Acum fugi!

Ruby s-a retras din îmbrățișare. Avea strania impresie că, dacă ar mai fi spus orice altceva pe lângă adio, Caro pur și simplu s-ar fi făcut fărâme.

Așa că nu a spus decât adio.

•

Nora stătea la masa din bucătărie, cu privirea ațintită asupra pachetului de scrisori. Vorbise mai devreme cu Eric, însă după aia, liniștea o copleșise din nou.

A început să-și frece absentă încheietura mâinii. Petrecuse o oră în dimineața aceea obișnuindu-se cu cârjele și deja se descurca mai bine. Putea să parcurgă distanțe mici. Până la sfârșitul săptămânii, spera să poată scăpa de tot de scaunul acela afurisit.

Însă exercițiul nu-și îndeplinise toate scopurile. Nu-i limpezise complet mintea. Scrisorile erau tot acolo.

A încercat să-și spună câteva cuvinte de încurajare. Erau doar vorbe, și-a spus ea, mâzgălite pe hârtie, niște vorbe de la niște *străini.* Cu siguranță că avea să-și găsească curajul de a pune mâna pe stilou și de a redacta un răspuns de orice fel. Măcar un adio sau un mulțumesc-pentru-vremurile-bune.

Dar nu era adevărat. Fiecare scrisoare de care se apuca avea aceeași formulă de adresare: *Dragi cititori.*

Uneori venea cu câte un început jalnic, demn de milă: *Îmi pare mai rău decât îți poți închipui…* sau *Cum pot pune în cuvinte ce simt în sufletul meu…* sau *De-acum, mă cunoașteți prea bine cu toții.*

Însă nu mai urma și o a doua propoziție. Și de parcă asta nu era suficient de rău, se îngrijora și pentru Ruby.

Privirea i-a fugit asupra biletului pe care îl găsise pe masa din bucătărie: *Dragă Nora*, *m-am dus să-l văd pe tata.*

Părea destul de nevinovat, însă aparențele erau deseori înșelătoare. Ruby nu avea să se mai întoarcă.

Era numai vina ei. Își forțase prea mult fiica în ultimele zile, iar asta era periculos. Ruby *mereu* dăduse înapoi, încă de când era mică. Spre deosebire

de Caroline, care zâmbea cu răceală și te ținea de mână, dându-se la o parte din drum atunci când realitatea se apropia prea mult.

Nora și-a recunoscut greșeala de cum a văzut bilețelul de adio. Fiica ei se săturase. S-a aruncat înainte, lăsându-și capul pe brațele încrucișate. Un plâns zdravăn probabil că ar fi ajutat-o, însă până și calea acea bătută către ușurătate îi era acum refuzată. Se simțea secătuită.

Atunci a auzit o mașină trăgând pe alee… pași pe verandă…

Ușa s-a deschis, iar Rand a intrat în bucătărie.

Nora a înțeles pe dată: Ruby își trimisese tatăl ca să-i aducă veștile proaste.

— Bună, Randall, a spus ea, dându-și jos piciorul în ghips de pe cel de-al doilea scaun. Ia un loc.

El a privit în jur.

— Am o idee și mai bună.

Înainte ca măcar să termine propoziția, a traversat încăperea și a luat-o în brațe. Ea a scos un sunet gâlgâit, surprinsă, petrecându-și apoi brațele pe după gâtul lui și prinzându-se bine.

— Ce n-ai…

— Ține-te bine.

Nora a rămas agățată când el a trecut-o pragul, ajungând pe verandă. Acolo, a luat pătura veche de mohair de pe balansoar. A coborât treptele și a traversat gazonul netuns, îndreptându-se spre marginea apei.

Ajunși sub un arbore uriaș de madrona, a întins pătura pe pământul pietros și a așezat-o jos cu grijă. Degetele de la picioare îi ieșeau golașe din ghips, așa că el s-a întins și i le-a acoperit cu marginea cu franjuri a păturii.

S-a așezat și el lângă ea, sprijinindu-se în coate și întinzându-și picioarele lungi.

— Tot nu suporți să stai în casă într-o zi însorită, nu-i așa?

— Unele lucruri nu se schimbă niciodată, a zis el, întorcându-se spre ea cu o expresie solemnă pe chip. Îmi pare rău, Nora.

— Pentru ce?

Privirea lui a rămas ațintită asupra unui punct dincolo de umărul ei stâng.

— Ar f trebuie să-ți zic asta acum mult timp.

Ea a tras aer adânc în piept. Timpul părea că rămăsese suspendat între ei. A simțit căldura fierbinte a soarelui de vară pe față și mirosul familiar al

mării la reflux.

În cele din urmă și-a întors și el privirea spre ea și a văzut în ochii lui reflexia tristă a vieții lor împreună.

— Îmi pare rău, a spus el, știind că, de data aceasta, ea a înțeles.

— Aha, a fost tot ce a putut ea să răspundă.

El s-a aplecat înspre ea și i-a atins fața cu blândețe.

— A fost vina *mea.* Numai a mea. Amândoi știm asta. Eram tânăr și prost și îngâmfat. Nu știam cât de specială erai.

Nora a fost surprinsă de cât de ușor i-a venit brusc să zâmbească. Își petrecuse douăzeci de ani iubindu-l pe bărbatul ăsta, încă unsprezece ducându-i dorul, iar acum, cu el alături de ea pe o pătură veche în a cărei țesătura aspră se împletea însăși tinerețea lor, se simțea, în sfârșit, împăcată. Poate că de asta avusese nevoie în toți acești ani. Doar de aceste câteva cuvinte simple.

Și-a așezat mâna peste a lui, iar liniștea s-a așternut în jurul ei, de parcă tot ce se petrecuse în viața lor culminase cu acest moment. El era tinerețea ei, și-a dat seama trist, o tinerețe nici bine petrecută, dar nici chiar irosită. Doar… trecută. În ochii lui și numai în ai lui se vedea femeia care fusese cândva.

— Amândoi am greșit, Rand. Am încercat. Doar că n-am și reușit.

El a venit și mai mult înspre ea. Preț de o secundă în care i s-a tăiat respirația, a crezut că avea să o sărute. Ar fi vrut să o facă, îi putea citi dorința în priviri. Însă, în ultima clipă, s-a retras și i-a oferit în schimb un zâmbet blând și tandru, mult superior unui sărut.

— Când privesc în urmă – și, crede-mă, că încerc să nu o fac – știi de ce îmi aduc aminte?

— De ce anume?

— De ziua când te-ai întors. Iisuse… a zis el, închizând ochii și continuând: Ar fi trebuit să mă arunc în genunchi și să te implor să rămâi. Știam, în inima mea, că nu-mi doream altceva, dar auzisem de tine și de tipul ăla și nu m-am putut gândi decât la *mine.* La cum aș fi arătat dacă te-aș fi primit înapoi după așa ceva?

A râs, un sunet hârșâit.

— *Eu*, făcându-mi griji pentru asta, după cum mă purtasem cu tine. Mi se face și rău. Dar am plătit pentru greșeala mea, Nora. Vreme de opt ani lungi, m-am dus în fiecare seară la culcare de unul singur. Și ți-am simțit

lipsa.

Norei îi venea să plângă pentru toate la câte dăduseră cu piciorul.

— Ar fi trebuit să suni. Și eu am fost singură. A făcut o pauză, după care a adăugat: Păcat.

— Mda.

Ea s-a întins și i-a dat părul din ochi.

— Dar ți-ai văzut de viață. Te-ai căsătorit. Mă bucur pentru asta.

Rostind acestea, și-a dat seama de adevărul vorbelor ei. Acele mici cuvinte – *îmi pare rău* – fuseseră cele care o eliberaseră, care o făcuseră să-l privească din nou pe Rand așa cum era de-adevăratelea: prima ei dragoste. Marea ei dragoste, poate, dar se va mai găsi cineva și pentru ea într-o bună zi. A zâmbit și și-a arcuit sprâncenele.

— Ești cuminte, Randall?

El a râs, mai degajat acum cu ea.

— Nici măcar un câine prost nu se lasă călcat de același autobuz de două ori.

— Bun. Meriți să fii fericit.

— Și tu la fel.

Ea a tresărit, neputând să se abțină.

— Tu ți-ai înșelat nevasta. Eu mi-am abandonat copiii. Nu e chiar același lucru.

El a privit-o îndelung. A observat liniile adânci din jurul ochilor și a gurii, crevasele săpate de trecerea anilor, de soare și de vânt.

— I-am spus adevărul lui Ruby.

— Despre ce?

— *Adevărul*. Despre noi.

Nora a simțit că i se face rău.

— Asta a fost o prostie din partea ta.

— Am crezut că o să fii mulțumită. E ceva ce trebuia să fac de acum mult timp.

— Poate că da, dar, cum n-ai făcut-o – la timp – am îngropat aceea bucățică din istoria familiei. Nu ar fi trebuit să o dezgropi la loc. Nu va mai face nicio diferență acum.

— Meritai asta, Nora, a spus el. După toți anii ăștia, o meritai pe deplin.

— Of, Rand. A crezut în tine. Asta o să-i frângă inima.

— Știi ce am învățat din relația noastră, Nora? a întrebat el, atingându-i

fața și zâmbind. Că iubirea nu moare. Nu iubirea adevărată. Iar asta o să afle și Ruby acum. Te-a iubit dintotdeauna. Acum i-am dat numai un motiv s-o și recunoască.

Nora nu s-a putut abține să nu considere că, pentru un bărbat în toată firea, gândirea aceea era cât se poate de naivă.

Capitolul 17

După două ore de stat la coadă pentru îmbarcarea pe feribot, printre alte două sute de turiști nerăbdători și câțiva localnici extenuați, Ruby și-a adus aminte motivul pentru care își dorise atât de mult să se mute de pe insulă. Să-ți organizezi viața în funcție de sistemul de transport operat de stat era ceva îngrozitor.

Ultimul lucru de care avea nevoie era timp liber de gândire. În minte i se repeta la nesfârșit conversația avută cu Caroline. Chiar și după ce a dat drumul pe postul siropos de radio din camionetă și a auzit vocile cântăreților care cântau versurile cântecului *Everyone knew*[{10}].

— Cu excepția mea, a spus ea cu amărăciune.

Tot nu putea trece peste asta.

În cele din urmă, feribotul a ajuns – târziu, ca de obicei –, iar ea s-a urcat la bord, urmând-o pe femeia în vestă portocalie, care a direcționat-o către un loc tocmai din capătul culoarului. Când feribotul e ieșit din port, ea și-a ajustat scaunul într-o poziție mai confortabilă și a închis ochii. Poate că puțin somn avea să o ajute.

Toată lumea știa.

A deschis ochii și a rămas cu privirea ațintită asupra tavanului pufos, ca din catifea al camionetei. Încă simțea că tremură, de parcă însăși fundația vieții ei devenise din jeleu, făcând-o să se scufunde încet.

M-am culcat cu alte femei.

Asta schimba totul.

Nu-i așa?

În asta și consta iadul ei: Ruby nu putea ține ramificațiile zilei în mâini, ca să le studieze.

Dar un lucru era clar: felul în care își narase trecutul, cu tatăl erou și cu mama în rolul răufăcătorului, nu mai era valabil acum.

Lumea nu era deloc cum o crezuse ea a fi. Și poate că făcuse târziu această elementară, și totuși monumentală descoperire. Simțea de parcă fusese doar un copil în toți acei ani, parcurgând un tărâm pe care ea singură și-l născocise.

Însă acum ceva din interiorul ei se schimbase, creștea. Nu era nimic la fel de ușor de descris ca sentimentele. Ci mai degrabă oasele însele; ele erau cele care se mutau din loc, presându-i tendoanele și mușchii, o nouă durere crescând adânc în interiorul ei.

S-a întins sub scaun și a scos carnetul și pixul pe care le împachetase de dimineață. După o clipă de șovăire, a început să scrie.

Aveam șaisprezece ani când ne-a părăsit mama. Era o zi obișnuită de iunie; soarele era sus pe cerul albastru ca oul de măcăleandru. Ciudat ce lucruri îți rămân în memorie. Sunetul era la fel de plat și de calm ca o tavă de fursecuri necoapte, în timp ce un cârd de pui de gâscă învățau să înoate în iazul familiei McGuffins.

Eram o familie obișnuită. Tata, Rand, se născuse și crescuse pe insulă și era un pescar ce repara bărci în afara sezonului de pescuit. În fiecare sâmbătă noapte se ducea cu prietenii la bowling și ne ajuta pe noi, fetele, la temele de la matematică și de la științe. Purta cămăși flanelate în carouri iarna și tricouri Lacoste cu guler vara. Nu ne-a trecut niciodată prin cap, sau, cel puțin, mie, că nu era nici pe departe tatăl perfect.

În familia noastră nu se ridica vocea, nu se purtau discuții aprinse, nu existau nopți în care eu și sora mea să stăm una lângă alta în paturile noastre, îngrijorându-ne de moarte că părinții noștri vor divorța.

După ce am apucat-o fiecare pe drumul nostru, obișnuiam deseori să privesc în urmă la anii aceia liniștiți. Căutam cu prea multă înfrigurare o întâmplare ieșită din comun, un moment în urma căruia să pot zice: „Aha, acela a fost începutul sfârșitului!”

Dar nu am găsit niciodată nimic. Până acum.

Astăzi, părinții mei au tras cortina, iar Vrăjitorul din Oz – tata – a dezvăluit faptul că nu e decât un om obișnuit.

Pe atunci, nu știam asta, desigur. Nu știam decât că, într-o zi frumoasă de vară, mama s-a dus în sufragerie, târându-și valiza după ea.

— Eu plec. Vine cineva cu mine?

Asta ne-a zis mie și surorii mele. L-am auzit pe tata în bucătărie. A scăpat un pahar în chiuvetă, iar zgomotul făcut de spargerea lui a semănat

cu niște oase sfărâmându-se.

Aceea a fost ziua când am învățat conceptul de dinainte și de după. Plecarea ei ne-a tranșat familia cu precizia sângeroasă a bisturiului unui chirurg.

Pe atunci, am presupus că avea să fie doar temporar. Că nu avea să fie decât o escapadă cu „fetele", doar că mama nu avea prietene. Sau poate așa gândesc toți copiii.

E greu să spun când s-au schimbat sentimentele mele față de mama, de la vină la furie, de la dezgust la ură, însă ăsta a fost spectrul emoțiilor.

Am văzut la tata ce i-a făcut absența ei. În doar câteva zile scurte, aproape că a devenit de nerecunoscut. Bea, fuma, își petrecea toată ziua în pijamale. Nu mânca decât atunci când eu sau Caroline îi pregăteam câte ceva. A lăsat afacerea cu bărci să se ducă pe copcă și, până în primăvara următoare, a trebuit să vândă o parcelă de pământ ca să plătească taxele și mâncarea de pe masă.

În vara aceea mi-am format o anumită imagine despre mama. Din piatra dură a tot ce s-a întâmplat, am cioplit chipul unei femei și am numit-o mama. În toți acești ani, am păstrat-o pe noptieră; faptul că era vizibilă doar pentru mine nu o făcea mai puțin adevărată. Statuia era o colecție de muchii aspre – egoism, minciuni, abandon.

Însă acum știu adevărul: tata i-a fost infidel mamei.

Infidel. Un cuvânt rece și detașat care nu păstrează nicio urmă din fierbințeala pe care o implică pasiunea. Purta pe deget o verighetă în timp ce i-a tras-o unei alte femei față de cea căreia îi jurase iubire, onoare și protecție.

Faptul în sine spune mai multe decât aș putea eu. Vulgaritatea acestei propoziții se potrivește cu obscenitatea actului.

Știu că asta schimbă totul dar nu-mi dau seama unde o să ducă. Copilăria mea, despre care cu naivitate am crezut că îmi aparținuse doar mie, acele amintiri au pictat în culori vii pânza acelor ani ai mei. Acum, pare că Barbara Streisand a avut dreptate. Amintirile sunt precum acuarelele, care se duc la prima ploaie mai abundentă.

Tatăl meu nu este bărbatul pe care l-am crezut a fi.

Chiar și acum, când mă uit la această propoziție pe care doar ce am scris-o, îmi dau seama cât de copilăros sună, doar că nu-mi vine alt mod de a o spune. Nu știu cum să îl mai privesc acum în ochi, pe acest tată care s-a dovedit a fi un străin.

Mama nu l-a părăsit – pe el și pe noi – pentru faimă și avere, ci pur și simplu pentru că era om, iar bărbatul pe care îl iubea îi frânsese inima.

Știu cum se simte când cineva pe care îl iubești încetează să te mai iubească la rândul lui. E un fel de moarte miniaturală care frânge ceva dinăuntrul tău.

Această cunoaștere, această înțelegere a faptelor… ar trebui să mă facă să vreau s-o iert pe mama, nu-i așa?

Cred însă că mi-e frică să o iubesc, fie și numai puțin. Durerea pe care mi-a provocat-o e atât de adâncă, încât oasele mele au crescut în jurul ei. Mă întreb oare cine aș fi în lipsa ei…

Înainte să apuce să-și termine propoziția, s-a auzit hornul feribotului. Ajunseseră pe insula Lopez. Ruby a ridicat privirea. Știa că, de îndată ce vor coborî cele câteva mașini, acesta se va întoarce pe insula Orcas. Insula Verii era ultima oprire înainte ca barca să se întoarcă pe continent.

Ruby a aluat atunci o decizie de moment. Nu era încă pregătită să dea ochii cu mama ei. Ar fi trebuit să discute despre această nouă informație pe care o aflase, iar Ruby nu se simțea încă în stare.

A pornit mașina și a ieșit din rând, grăbindu-se să traverseze banda goală. Lucrătorii de pe feribot au țipat la ea, făcându-i semne cu mâinile. Fără îndoială că o luaseră drept o turistă, coborând pe insula greșită. Însă nici că-i păsa. A călcat accelerația, a trecut peste rampă și și-a văzut mai departe de condus.

Casa familiei Sloan era la doar câteva străzi de terminalul feribotului. Era mare, un fel de conac în stil victorian care se asemăna cu o casă din turtă dulce, ridicat pe un promontoriu cu vedere spre port care-ți tăia răsuflarea.

A tras mașina pe alee și a parcat. Soarele era acum la apus; o pâclă purpurie se lăsase peste grădina îngrijită impecabil. Un gard nou, proaspăt vopsit în alb, ținea totul la un loc. Întocmai așa cum îi plăcea doamnei Sloan, cu toate că probabil nu mai pusese piciorul pe insulă de ani buni.

Ruby a traversat aleea presărată cu scoici sparte care ducea la ușa din spate. Acolo, s-a oprit, și-a adunat curajul, și a ciocănit.

Lottie a fost cea care a deschis ușa. A privit-o îndelung pe Ruby, amintindu-și de ea – obrajii durdulii, ochii care îi dispăreau printre cute atunci când zâmbea.

— Ruby Elizabeth! a exclamat ea, bătând din palmele-i cărnoase.

Doamne, ce mă bucur să te văd!

Ruby a zâmbit larg.

— Bună, Lottie. A trecut ceva timp.

— Nu atât de mult, încât să nu mă mai îmbrățișezi, încrezuto!

S-a întins și a apucat-o pe Ruby, trăgând-o la pieptul ei generos.

Ruby a remarcat faptul că Lottie încă mirosea a bomboanele cu aromă de lămâie pe care le ținea ascunse în buzunarele șorțului ei.

Ruby s-a retras din îmbrățișare, încercând să-și mențină zâmbetul atunci când a spus:

— Am venit să-l văd pe Eric.

— E la etaj. Dean a trebuit să zboare până la Seattle – ceva legat de afaceri.

Ruby era ușurată. Acum că era aici, nu se simțea încă pregătită să vorbească și cu Dean. Privirea i-a fugit dincolo de Lottie, în sufragerie.

— Pot să urc?

— Cum să nu, te-aș bate dacă n-ai face-o! Vrei niște ceai dacă tot…

— Nu, mulțumesc. Sunt bine.

— În regulă. Fugi, atunci. Când Ruby a trecut pe lângă Lottie, aceasta s-a întins după ea și i-a atins umărul: Să nu-ți fie frică, Ruby. E tot băiatul nostru.

Ruby a tras aer adânc în piept și a expirat apoi, începând să urce încet scările. Ajunsă pe palier, a cotit către fosta camera a lui Eric. Ușa era închisă. A împins-o ușor ca s-o deschidă.

— Eric?

— Ruby, tu ești?

Ea a auzit atunci cât de slăbită îi era vocea, cât de diferită era față de vocea de odinioară, și a înghițit cu greu.

— Eu sunt, amice.

A deschis ușa și a intrat în camera lui.

Numai cu puterea voinței a reușit să se abțină să nu ofteze din greu. Arăta atât de slab și de obosit! Frumosul lui păr negru aproape că se dusese de tot, nu-i mai rămăsese decât o peliculă fină. Cearcăne negre îi înconjurau ochii; pometii îi ieșeau în evidență din pielea palidă și suptă.

I-a adresat un zâmbet care i-a frânt inima.

— Trebuie să fiu mort de s-a întors Ruby Bridge pe insulă.

— Am venit acasă, a răspuns ea, întorcându-și degrabă privirea ca el să

nu vadă cât e de șocată.

S-a dus cu pași mari la fereastră și a tras draperiile – orice ca să-și recapete calmul.

— E în regulă, Ruby, a spus el încetișor. Știu cum arăt.

Ea s-a întors cu fața spre el:

— Mi-ai lipsit, Eric, a recunoscut ea cât se poate de sinceră, urându-se încă o dată pentru cât de ușor îi fusese să lase în urmă locul ăsta, oamenii aceștia.

— Parcă ne-am întors în timp cu tine aici, a zis el, apăsând un buton și ridicându-și puțin patul.

Ea a zâmbit.

— Mda. Nu lipsește decât…

El s-a întins până la sertarul noptierei, de unde a scos un joint. I-a adresat același rânjet în colțul gurii pe care ea și-l amintea atât, atât de bine.

— E ușor să faci rost de iarbă când ai cancer, a zis el, ducând cuiul la buze și aprinzându-l.

Ruby a râs.

— Așa deci, i-ai afumat pe toți prietenii noștri vechi, ai?

El a tras un fum, apoi i l-a pasat. După ce a dat, în cele din urmă, fumul afară, a spus:

— Nu mai e niciun vechi prieten pe-aici. Cel puțin, nu pentru mine. Ruby a tras un fum, care i s-a blocat în gât și a făcut-o să tușească.

I-a întins cuiul înapoi.

— N-am mai fumat iarbă de ani buni.

— Astea da, vești bune! Și, cum îți merge în lumea comediei?

De data aceasta, a tras un fum mai mic, l-a inspirat, l-a ținut în plămâni și abia apoi i-a dat drumul. Apoi, au continuat să și-l treacă de la unul la altul.

— Nu sunt suficient de amuzantă ca să fac senzație.

— Ești demențială. Mereu mă făceai să râd până nu mai puteam.

— Mulțumesc, dar asta e ca și cum aș fi cea mai drăguță fată din Paducah. Asta nu te face să fii Miss America. Cea mai amuzantă față de pe insula Lopez n-o să-i dea gata la emisiunea lui Leno. Ăsta e crudul adevăr.

— Renunți?

— Așa cred. Mă gândeam să-mi încerc mâna la scris, a zis, chicotind. Te-ai prins? Să-mi încerc *mâna*... la scris.

Eric a râs cu ea.

— Da, nu e ca și cum poți să-ți încerci piciorul, a zis el râzând. Amândoi știau că nu era o remarcă amuzantă, dar, acum, cu mirosul dulce al ierbii din jurul lor, părea de-a dreptul ilară.

— Ce fel de carte scrii?

— Ei bine, cu siguranță nu una despre bucuriile sexului.

— Și nici despre modă.

Ruby i-a aruncat o privire.

— Foarte amuzant. O am pe mama care să-mi critice ținutele, dacă nu te deranjează. Hei! Chiar despre asta o să scriu. Despre bătrâna mea mamă.

Eric a râs mai încetișor de această dată. Dând afară fumul, s-a lăsat pe coate.

— Cineva ar *trebui* să scrie o carte despre ea. E o sfântă!

— Cred că sunt așa luată, că nu mai aud bine. Mi s-a părut că ai zis că e o sfântă.

El s-a întors spre ea.

— Chiar e.

Fața lui părea să plutească dinaintea ei, de două ori mai mare. Ochii lui de un albastru-deschis erau apoși, înconjurați de firicele aproape invizibile de roșu. Buzele lui, cândva pline și aproape feminine, erau acum lipsite de culoare. Deodată, a simțit că nu se mai poate preface, că nu mai poate flecări așa.

— Eric… cum te simți? Pe bune?

— Cum ar spune doctorii, în stadiu terminal, a zis el, zâmbind slab. Amuzant, au scornit un eufemism pentru fiecare etapă a bolii, dar, când chiar ai nevoie de niște luciu de buze să acoperi tot, îi spun stadiu terminal. De parcă ți-ar trebui să-ți fie reamintit faptul că ești pe moarte.

Ruby i-a dat șuvițele subțiri și moi din ochi.

— Ar fi trebuit să țin mai bine legătura cu tine. Ce s-a întâmplat între mine și Dean, nu ar fi trebuit să las asta să se răsfrângă și asupra ta.

— I-ai frânt inima, a spus Eric încetișor.

— Aș zice că inimile tuturor s-au frânt în acel an, de nu ni le-a mai putut nimeni face la loc.

El i-a atins obrazul.

— Ce a făcut mama ta… a fost chiar nasol. Dar nu mai ai șaisprezece ani. Ar trebui să poți vedea lucrurile mai clar acum.

— Cum anume?

— O, haide, Ruby. Toată insula știa că tatăl tău și-o trăgea cu alte femei. Nu crezi că asta face puțin diferența?

Deci era adevărat: toată lumea știa.

— Eu și Caroline n-am făcut nimic ca să ne părăsească și pe noi.

Iată, lucrul peste care nu putea trece.

— Am ajuns s-o cunosc destul de bine pe mama ta în ultimii ani și, dă-mi voie să-ți spun, e grozavă. Aș da *orice* să am o mamă ca ea.

— Doamna cu avion privat ți-a făcut greutăți, să înțeleg?

— Nu, nu greutăți. Când i-am zis mamei că sunt gay, mi-a spus că nu vrea să mai dea vreodată ochii cu mine.

— Și cât a ținut-o?

— Nu e ca mama ta. Mama a vorbit serios când m-a dat afară din casă. Nu am mai văzut-o de atunci.

— Nici acum?

— Nici acum.

— Doamne… îmi pare rău, a spus ea, știind cât de nepotrivite erau cuvintele ei.

— Știi cine mi-a fost alături în perioada asta grea… când mi-am dat seama că sunt gay și după ce am fost dezmoștenit de propriii părinți?

— Dean?

— Mama ta. Doar ce trecuse de la rubrica „Nora știe cel mai bine” la cea din *Seattle Times*. I-am scris, la început anonim. Mi-a răspuns, lăudându-mi curajul, încurajându-mă să țin bărbia sus, că sigur mama mea avea să se răzgândească. Mi-a dat speranță. Dar, după alți câțiva ani, mi-am dat seama că se înșelase. Mama fusese cât se poate de fermă în hotărârea ei. Nu avea să aibă un fiu poponar. Punct.

S-a întins după portofelul de pe noptieră. L-a deschis, a scos de acolo o bucată împăturită de hârtie și a desfăcut-o.

— Poftim. Citește asta.

Ruby a luat bucata de hârtie din mâinile lui. Era îngălbenită de vreme și brăzdată de linii fine de la cum stătuse împăturită. O pată maro murdărea colțul din dreapta sus. S-a concentrat asupra scrisului mărunt și îngrijit. I-a luat o clipă să recunoască scrisul. Era al mamei ei.

Dragă Eric,

Nu pot exprima prin cuvinte compasiunea pentru durerea ta. Faptul că ai ales să o împărtășești cu mine este o onoare pe care o prețuiesc.

Pentru mine, vei rămâne întotdeauna Eric, regele frânghiei. Când închid ochii, te văd atârnând ca o maimuță de frânghia de deasupra lacului Anderson, țipând Banzai! în timp ce te arunci în el. Văd un băiat care a venit la noi acasă când eram bolnavă, care a stat pe prispă zdrobind într-un bol frunze de mentă din care să-mi fac ceai. Văd un băiat în clasa a șasea, cu fața roșie de coșuri noi, cu voce gravă, căruia nu îi era frică s-o țină pe domnișoara Bridge de mână când mergeau pe holurile școlii.

Ăsta ești tu, Eric. Cel pe care alegi să-l iubești e doar o parte din tine, dar nu totul. Ești încă băiatul care nu suportă să mănânce ființe cu sânge cald. Sper și mă rog ca, într-o zi, mama ta să se trezească și să-și aducă aminte de băiatul special căruia i-a dat naștere. Sper că atunci își va ridica privirea și va zâmbi, văzând bărbatul care ai devenit.

Dar, dacă nu o va face, te rog, te rog nu lăsa asta să-ți frângă inima. Unii oameni pur și simplu nu găsesc în ei puterea de a accepta lucruri. Dacă acest lucru îngrozitor se va întâmpla, Eric, trebuie să mergi înainte. Nu îți rămâne altceva de făcut. Viața e plină de oameni diferiți, frânți, răniți, care pur și simplu pun un picior înaintea celuilalt și continuă să meargă înainte.

De mama ta mi-e frică mie. Tu vei crește, te vei îndrăgosti, vei afla cine ești cu adevărat. Când voi veni să te vizitez și vom fi amândoi bătrâni, vom sta pe verandă și vom râde, aducându-ne aminte de vremurile care aproape că ne-au ucis. Dar nu și mama ta. Dacă va continua pe această cale, va ajunge s-o mănânce din interior. Va descoperi că unele suferințe sunt fără sfârșit.

Așadar, iart-o. E singura modalitate de a-și ușura durerea din inimă. Iart-o și iubește-o și mergi mai departe.

Te iubesc, Eric Sloan. Tu și fratele tăi îmi sunteți ca fiii pe care nu i-am avut. Iar dacă v-aș fi născut, aș fi fost mândră de bărbații care ați devenit.

Multe sărutări,

Nora.

Ruby a împăturit la loc scrisoarea.

— Ce scrisoare frumoasă! Înțeleg de ce o porți tot timpul cu tine.

— M-a salvat. Literalmente. Mi-a luat ceva – chiar mult dar, în cele din urmă, am iertat-o pe mama, iar când am făcut asta, s-a dus și durerea

permanentă din piept.

— Nu știu cum ai putut s-o ierți. Ce ți-a făcut…

— A fost omenește, atâta tot.

— Dar acum?

El a oftat, trecându-și mâna prin păr.

— Acum e mai dificil. Îmi dau seama cât de prețios e timpul. Nu vreau decât o clipă cu ea ca să-i pot spune că o iubesc. Și s-o aud… Vocea i s-a frânt, devenind acum doar o șoaptă: Și s-o aud că-mi spune că mă iubește.

Ruby s-a întors spre el și l-a atins pe față.

El a zâmbit, punându-și mâna peste a ei.

— Iartă-ți mama, Ruby.

— Mă tem, a răspuns ea, dând glas unor cuvinte pe care rareori își îngăduia să le pronunțe cu voce tare.

El și-a luat mâna de pe brațul ei.

— *Hristoase!* Viața e scurtă, nu înțelegi asta? Ne împleticim de-a lungul ei, crezând prostește că avem o veșnicie să facem lucruri, să spunem lucruri… doar că nu e așa. Te poți simți perfect, ca apoi să te duci să-ți faci controlul anual într-o după-amiază senină de miercuri și să afli că ți-a expirat timpul. Sfârșitul jocului.

Ea s-a uitat la el:

— Cum ierți pe cineva?

El i-a zâmbit cu blândețe:

— Pur și simplu… renunți la ce simți. Te descleștezi.

— Dacă renunț… mi-e frică să nu cad.

— Nu e nimic în neregulă cu căzutul. El i-a sărutat vârfurile degetelor, apoi i-a trimis o bezea. Te iubesc, Ruby. Nu uita asta.

— Niciodată, a șoptit ea. Niciodată.

Era trecut de miezul nopții când Ruby a ajuns, în cele din urmă, acasă. S-a strecurat tiptil pe lângă ușa închisă de la dormitorul mamei și a urcat la etaj. Punându-se în pat, și-a luat carnetul și a început să scrie:

Unul dintre cei mai buni prieteni din copilărie este pe moarte. Am stat la căpătâiul lui astăzi și i-am vorbit de parcă totul ar fi fost normal deși, în tot timpul acela, abia dacă am putut respira.

Până acum câteva ore, nu-l mai văzusem de zece ani, iar în tot acest timp, abia dacă mă gândisem la el.

Abia dacă-mi amintisem de el.

Am uitat de băiatul ăsta, acum bărbat, cu care am trecut mână în mână prin copilărie. Am păstrat medalia cu Sfântul Cristofor pe care mi-o dăduse în dar când am împlinit 13 ani, însă pe băiat l-am pierdut.

Poate că el nici nu a observat asta sau nu i-a păsat. La urma urmelor, o apucaserăm pe căi diferite în viață, așa cum se întâmplă cu prietenii din copilărie, însă acum văd tristețea din toate acele lucruri obișnuite. I-am întors prea ușor spatele; nu m-am gândit suficient ce – și pe cine – las în urmă. Acum, nu mă mai pot gândi la altceva.

Am lăsat în urmă un băiat cu părul negru și cu un râs sincer, răsunător, ca să mă întorc acum la un bărbat atât de slab, încât nu-mi venea să-l ating de teamă de a nu-mi vedea propriile oase prin pielea lui ca hârtia.

Iar bărbatul acesta, deși pe moarte, m-a primit în casa lui de parcă nici nu aș fi plecat. Știa el, oare, cât m-a durut să mă uit în ochii lui apoși și să-mi văd reflexia propriei goliciuni? Propriei lipse.

Aș vrea să pot aduna frânturile inimii mele rănite, să le strâng în poală și să le studiez. Poate atunci aș putea identifica golul, piesa lipsă, care mă face cu atâta ușurință să uit de cei pe care îi iubesc.

M-am săturat de existența mea solitară, am obosit până în măduva oaselor. De ani întregi tot alerg, atât de repede și de tare, încât am rămas fără suflare. Și iată-mă aici, la capătul drumului, doar ca să văd, de fapt, că nu duce nicăieri.

O vreau pe mama. Nu e uimitor? M-aș duce – dacă aș putea – acum la ea, în brațele ei și i-aș spune: Eric e pe moarte și nu-mi pot închipui o lume fără el.

Cum s-ar simți oare? Să o las să mă aline? Când închid ochii, o pot vedea foarte limpede, dar, când îi deschid, văd toate acele uși închise dintre noi. Iar durerea care mi se răsfrânge din piept mă înțeapă din ce în ce mai mult.

Dar acum știu ce este, ce a fost această durere care a făcut parte din mine atâta amar de vreme.

E pur și simplu dorul. Dorul de mama.

Capitolul 18

A doua zi de dimineață, s-a nimerit să fie una dintre acele zile perfecte

de iunie care îi convingea pe turiști să cumpere pământ pe insulele San Juan.

Ruby s-a trezit târziu, ceea ce nu era surprinzător, având în vedere că se foise toată noaptea.

Știa, desigur, că ea și Nora trebuiau să vorbească despre mărturisirea tatălui ei. Spera totuși să o poată amâna o vreme – cam până când aveau să i se lase sânii lui Britney Spears.

A dat păturile la o parte și s-a dat jos din pat. Un duș a făcut-o să se simtă aproape ca o ființă umană și a rămas acolo, sub jetul de apă, până când aceasta a început să se răcească. Și chiar și atunci a ezitat să iasă. Măcar în duș avea un scop.

A ieșit din duș și a rămas pe bucata de covor pufos și roz, cu apa picurând de pe ea. Țevile vechi trosneau și scârțâiau pe măsură ce apa gâlgâia înspre scurgere.

Prin abur, s-a văzut în oglindă. A șters umezeala formată și s-a holbat la reflexia încețoșată a propriului chip.

Avea unul dintre acele rare momente când, preț de o fărâmă de secundă, te vezi ca prin ochii unui străin. Părul îi era prea scurt, tuns prost, de parcă fătuca aia proastă, cu păr mov, care mesteca gumă, de la școala de frumusețe folosise foarfecă cu zimți în loc de una obișnuită. Ce Dumnezeu o făcuse pe Ruby să aleagă nuanța negru „Elvira, Amanta Nopții” drept vopsea de păr?

Îi făcea tenul să arate ca al unui vampir.

Nici nu era de mirare că nu putuse să atragă un tip decent. Și Laura Palmer arătase mai bine în *Twin Peaks* – iar ea fusese adusă moartă la țărm de valuri.

Ruby și-a dat seama că *încercase* în mod voit să pară neatrăgătoare. Adevărul acelei realizări era atât de uimitor, încât a rămas efectiv cu gura căscată.

Tot rimelul acela, dermatograful negru, culoarea părului… toate nu erau decât un camuflaj.

Și-a aruncat geanta de cosmetice la gunoi. Aceasta a căzut pe fund cu un zdrăngănit satisfăcător. Gata cu machiajul în stil eroina-șic și gata cu hainele de camuflaj. La naiba, o să renunțe și să-și mai vopsească părul și o să afle și care e culoarea naturală. Din câte își amintea, era un castaniu plăcut, obișnuit.

Hotărârea în sine a făcut-o să se simtă mai bine. S-a dus în dormitor, și-a pus blugii și tricoul cu anchior, după care s-a grăbit la parter.

Nora stătea în picioare lângă blatul din bucătărie, sprijinindu-se în cârjele ei. Zgomotul făcut de picuratul aparatului de cafea umplea bucătăria de un ritm constant. A ridicat privirea atunci când Ruby a intrat în încăpere.

O privire aproape comic de surprinsă i-a apărut pe chip.

— Ești… frumoasă, a zis și a roșit numaidecât. Îmi pare rău, nu ar fi trebuit să par surprinsă.

— E în regulă. Aș zice că nu-mi stătea așa bine cu tot machiajul ăla.

— Nu mă ating de subiectul ăla nici cu o prăjină de trei metri.

Ruby a râs. Se simțea bine să facă asta.

— Am nevoie de o tunsoare. Rău de tot. E vreun salon prin Friday Harbor?

— Obișnuiam să-ți tund eu părul.

Ruby nu mai ținuse minte asta până în acel moment, oare amintirea a copleșit-o brusc: serile de duminică din bucătărie, șervetul de vase prins în jurul gâtului cu un cârlig de rufe, zgomotul foarfecii, fâsâitul paginilor ziarului pe care îl citea tatăl ei în sufragerie. Ruby a rămas în loc pentru un moment, ciudat de nesigură în privința a ce avea de făcut. Avea senzația enervantă că dacă ar fi zis acum ce trebuia – în acea clipă care părea plină de posibilități – ar putea schimba lucrurile. Pe neașteptate, s-a simțit vulnerabilă, un copil care-și afișa emoțiile, ca numele scris pe eticheta prinsă în piept.

— Ai vrea să mă tunzi și acum?

— Desigur. Adu un prosop și un cârlig de rufe. Foarfecă ar trebui să fie…

Nora și-a luat cârjele și a mers șchiopătând până la sertarul cu unelte.

Ruby s-a trezit încurcată preț de o clipă, neștiind sigur din ce motiv.

Părea că Nora era la fel de dornică precum Ruby să evite conversația de la micul dejun.

— Ia scăunelul din spălătorie și du-l afară.

Ruby a adunat toate cele necesare și le-a dus afară. A pus scăunelul pe un petic plat de iarbă care dădea înspre port și s-a așezat pe el.

A auzit-o pe Nora venind spre ea. *Poc-pas-poc-pas.* Mama ei a coborât treptele verandei și a traversat peluza cu mișcări ciudate, o femeie căreia îi era teamă să nu pășească într-o gaură și să-și scrântească și glezna bună.

— Ești sigură de asta? a întrebat-o Ruby, urmărind-o cu privirea. Parcă și aud un *ups!* și mă trezesc cu o tunsoare din acelea asimetrice cum îmi făceai în generală!

Nora s-a oprit în spatele lui Ruby.

— Îți mai aduci aminte ultimul tău an de liceu? Nu foloseai fixativ, ci lac de bărci. Mi-era așa frică să nu-ți pun din greșeală mâna în păr și să-mi tai încheietura!

Râzând, a înfășurat prosopul în jurul gâtului lui Ruby și l-a prins cu cârligul, trecându-și apoi degetele prin părul încă umed.

Ruby a oftat. Abia când a auzit zgomotul – sâsâitul aerului printre dinți – și-a dat seama de ceea ce simțea.

Dorul acela, din nou.

— O să-i dau puțină formă, bine?

Ruby a clipit, alungându-și din minte trecutul.

— Da, a răspuns ea aproape în șoaptă. Și-a dres glasul și a repetat, ceva mai tare de data asta: Bine.

— Stai dreaptă. Și nu te mai mișca!

Țăcănitul foarfecei a părut că o hipnotizează pe Ruby, asta și atingerea familiară și alinătoare a mamei ei.

Nora a prins-o pe Ruby de bărbie, forțând-o cu blândețe să privească înainte. *Harst-harst-harst.*

— M-a sunat Eric aseară. Mi-a spus că l-ai vizitat.

Ruby a închis ochii.

— Nu sunt pregătită să vorbim despre Eric, a spus ea încetișor.

— Bine. Atunci de ce nu-mi spui despre viața ta de la Hollywood?

Primul gând al lui Ruby a fost *articolul.*

— Nu sunt prea multe de spus. E ca și cum aș trăi în al treilea cerc al iadului. Nici despre asta nu vreau să vorbesc.

Nora a făcut o pauză; foarfecă a rămas nemișcată.

— Nu voiam să-mi bag nasul. Mi-ar fi plăcut doar să știu cine ai ajuns.

— A.

Nu era ceva la care se gândise prea mult ea însăși – cine era. De obicei, se concentra pe cine își dorea să ajungă. Mai bine să privească înainte decât înapoi și tot restul.

— Nu știu.

— Îmi aduc aminte când doctorul Morane mi te-a pus prima oară în

brațe, a spus Nora, oprindu-se din tuns. Încă de la început, ai fost numai foc și gheață. Țipai ca să obții ce aveai nevoie, dar un animal rănit te făcea să plângi. La opt luni deja mergeai, iar la doi ani vorbeai. Și, Doamne, multe mai aveai de spus! Era ca și cum o aveam în casă pe păpușa vorbăreață Cathy care se trăgea singură de șnur. Nu-ți mai tăcea gura!

Ruby și-a dat atunci seama că îi era dor de ea însăși, de cine obișnuise să fie. Uitând-o pe mama ei, se uitase și pe sine.

— Ce făceam?

— Ai vrut tatuaj de pe la doisprezece ani, simbolul infinitului, dacă îți vine să crezi. Nu ți-ai făcut niciodată piercing în urechi, pentru că toată lumea făcea *asta.* Ai vrut să mergi la un ashram în vara în care ai împlinit treisprezece ani. Ți-a fost foarte multă vreme frică de întuneric și, de fiecare dată când era furtună, eu mă trăgeam spre tatăl tău fiindcă știam că aveai să vii în camera noastră și să te strecori în patul nostru.

Nora s-a întors spre ea, dându-i cu blândețe din ochi părul încă umed.

— Mai e vreo parte din fetița aceea în tine?

Ruby a simțit brusc că începe să tremure, nesigură.

— Nu mi-am făcut niciodată piercing în urechi.

— Mulțumesc.

— Pentru ce?

— Mi s-ar frânge inima să mă gândesc că te-ai schimbat atât de mult. S-a întins și a atins-o pe Ruby pe obraz. Întotdeauna puteai să însuflețești o încăpere mai bine decât oricine altcineva pe care îl cunosc. Mai ții minte ziua în care ne-am dus la redacția de pe insulă și i-am pus să facă un reportaj despre dansul tău din clasa a opta? a zis ea, zâmbind. Eu am stat lângă tine și m-am gândit: „Fata asta a mea ar putea conduce țara". Am fost atât de al naibii de mândră de tine!

Ruby a înghițit în sec.

Nora și-a reluat tunsul. Câteva minute mai târziu, a anunțat:

— Gata. Am terminat.

S-a depărtat câțiva pași și i-a întins lui Ruby o oglindă.

Ruby și-a privit reflexia, așa cum era prinsă în ovalul argintat. Arăta din nou tânără. Ca o femeie care avea toată viața înaintea ei, în loc de comedianta chinuită și plină de amărăciune care își pierduse tinerețea prin baruri.

— Arată super! a exclamat ea, întorcându-se către mama ei.

Privirile li s-au întâlnit și au rămas așa o clipă.

— M-am dus ieri să-l văd pe tata.

— Știu. A venit să mă vadă.

Ruby ar fi trebuit să se gândească la asta.

— Trebuie să discutăm.

Nora a oftat. Era un sunet asemănător șuieratului unui cauciuc spart.

— Da. S-a aplecat și și-a luat cârjele. Nu știu de tine, dar eu am nevoie de o cană de cafea pentru asta… și de un scaun. *Clar* va trebui să stau jos.

Și, fără să o mai aștepte, a pornit spre verandă.

Ruby a pus deoparte scaunul, a luat cele două căni de cafea și a pornit înspre verandă. Nora se așezase în fotoliu; Ruby a ales balansoarul.

Nora a luat cana de la ea și i-a mulțumit.

— Tata mi-a spus că ți-a fost infidel, s-a grăbit Ruby să înceapă.

— Și mai ce?

— Mai contează și altceva?

— Normal că da, s-a încruntat Nora.

Ruby nu știa ce să îi răspundă.

— Cumva a dat vina pe Vietnam… ei bine… poate nu. Nu-mi dau seama sigur pe ce a dat vina. A recunoscut că războiul l-a schimbat, dar am senzația că ar fi călcat strâmb oricum.

Nora s-a lăsat pe spătarul scaunului.

— L-am iubit pe tatăl tău din prima clipă când am pus ochii pe el, dar eram tineri și ne-am căsătorit din motive copilărești. Eu îmi doream o familie și un loc unde să mă pot simți în siguranță. El își dorea… nu sunt sigură ce își dorea el, a continuat ea, zâmbind. O femeie care să-l aștepte acasă, presupun. O femeie pe care să o considere perfectă. O vreme, am fost cuplul ideal. Amândoi am crezut că era un soi de Dumnezeu.

— Era ușor să-l vezi așa. Se purta atât de… iubitor și de drăguț.

— Nu-l judeca prea aspru, Ruby. Infidelitatea lui a fost doar o parte din ceea ce ne-a făcut să ne despărțim. A fost și vina mea.

— Ți-ai tras-o și tu cu alți bărbați?

— Nu, dar l-am iubit prea mult, iar asta poate fi la fel de rău cu a nu iubi suficient pe cineva. Aveam nevoie de atâtea garanții și de atâta dragoste, încât îl epuizam. Niciun bărbat nu poate umple toate golurile întunecate din sufletul unei femei. Știam că, mai devreme sau mai târziu, avea să-mi fie infidel. Cred că l-am înnebunit de cap cu nesiguranțele și cu suspiciunile

mele.

Ruby nu înțelegea.

— *Știai* că avea să-ți fie infidel? Cum?

— Ai spus că ai trăit cu un bărbat. Max parcă îl chema, nu?

Ruby a încuviințat din cap.

— Da. Dar ce?

— Ți-a fost infidel?

— Nu. Ei bine… nu la început, poate.

— Te așteptai să fie?

— Normal, a răspuns Ruby, mult prea repede.

Prea repede. Atunci a oftat și s-a lăsat pe spate.

— Nu. Nu mă așteptam să mă vrea doar pe mine.

— Firește că nu. Dacă mama ei nu o iubește suficient cât să rămână, de ce ar face-o un bărbat?

Nora s-a uitat lung la ea; zâmbetul pe care i l-a adresat Ruby era unul trist.

— Ăsta e darul primit de la tatăl tău, cel pe care ți l-am transmis mai departe și ție.

— Iisuse, a spus Ruby încetișor.

Mama ei avea dreptate. Ruby își petrecuse întreaga viață temându-se atât de mult de suferința inimii, încât nu se lăsase iubită. De asta și stătuse cu Max toți acei ani. Știa că nu avea să-l iubească niciodată, astfel încât inima ei era în siguranță. Iar toată singurătatea aceea… era din cauză că nu credea că se poate îndrăgosti cu adevărat.

Ruby s-a dus la balustradă și a rămas cu privirea pierdută asupra canalului. Nu-și dădea seama cum anume se simțea… sau ce anume ar fi trebuit să simtă.

— Îmi aduc aminte de ziua în care te-ai întors.

A auzit-o pe mama ei trăgând aer în piept și a așteptat să-i răspundă. Cum nu a făcut-o, s-a întors spre ea.

Nora stătea acolo, aplecată, ca și cum ar fi așteptat o lovitură.

— Nu-mi place să mă gândesc la ziua aia.

— Îmi pare rău… mamă, a spus Ruby încetișor. Ți-am spus niște lucruri îngrozitoare.

Mama ei și-a ridicat brusc privirea. Ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Mi-ai spus *mamă.*

S-a ridicat și s-a apropiat șchiopătând de Ruby.

— Să nu îndrăznești să te simți vinovată pentru ce mi-ai spus. Erai doar un copil, iar eu ți-am frânt inima.

— De ce te-ai întors acasă în ziua aia?

— Mi-era atât de dor de voi, fetele. Dar, când am văzut ce vă făcusem, mi s-a făcut rușine. V-ați uitat la mine cum mă uitasem eu cândva la tatăl vostru. Iar asta… m-a distrus.

Ruby n-a mai putut evita întrebarea.

— Bine, am înțeles de ce l-ai părăsit pe tata, dar de ce ai stat departe de noi?

Nora a fixat-o cu privirea.

— Plecatul… statul departe… pentru voi, astea sunt doar începutul poveștii mele. Pentru mine, eram deja în toiul ei…

•

Nora a tras aer adânc în piept și a început. Apele trecutului erau pe cât de reci se așteptase să fie, chiar și în această dimineață caldă și superbă de vară.

— Toată lumea credea că eu și Rand suntem cuplul perfect, a spus ea, cuprinzând în mâini cana de cafea din porțelan. Eram tânără pe atunci și îmi păsa de aparențe mai mult decât de esență. Aici te aduce traiul cu un alcoolic. Crești ascunzându-te, tresărind la orice mișcare, protejându-l tocmai pe bărbatul pe care ar trebui să-l dai în vileag. Te asiguri că nimic din urâțenia din casa voastră nu se varsă și pe străzi. O lecție pe care mama m-a învățat când eram suficient de mare cât să mă spăl singură pe dinți. Să mă prefac, să zâmbesc… și să plâng în spatele ușilor închise. Am bănuit că tatăl tău mă înșela cu mult înainte de a avea vreo dovadă palpabilă. Fără nicio aluzie.

Ruby aproape că era să-și scuipe cafeaua.

— Cum poți glumi despre asta?

— Ce se spune despre comedie, că nu e doar atunci când râzi? a zâmbit ea și a continuat. Mă… durea să-l bănuiesc de așa ceva, dar asta nu a fost cea mai rea parte. Cea mai rea parte a fost băutul. A început să bea după cină – asta în nopțile când venea acasă. Voi probabil că nici nu ați observat. Câteva beri, din când în când, câte un pahar de whisky cu sifon. Până la zece, începea să se clatine, iar până la unsprezece deja se împleticea mergând. Și devenea… răutăcios. Toate nesiguranțele lui – mai știi cât de

dur fusese bunicul cu el – și toate dezamăgirile se revărsau afară din el, iar totul ajungea să fie vina mea. De fiecare dată când țipa la mine, îl auzeam pe tata, și deși Rand nu m-a lovit niciodată, începusem să mă aștept la asta, mă depărtam de el tresărind, ceea ce îl înfuria și mai rău. Cum credeam că ar fi putut să mă *lovească*, obișnuia să zbiere, ieșind cu pași mari din casă.

Și-a ridicat privirea la Ruby.

— Așa că, vezi tu, eu eram cel puțin jumătate din problemă. Nu puteam să separ trecutul de prezent și, cu cât încercam mai mult, cu atât cele două se contopeau mai tare. Eram îngrozită să nu ajung ca mama – o femeie care nu scotea mai mult de două cuvinte odată și care s-a dus de tânără. Dar eu gestionam bine situația, până când Emmaline Fergusson mi-a spus despre Shirley Comstock…

— Antrenoarea mea de fotbal?

Nora a încuviințat din cap.

— Mai știi cum tatălui tău începuse deodată să îi placă fotbalul?

Ruby a rămas cu gura căscată.

— Nu… nu cu antrenoarea mea.

— E o insulă mică, a conchis Nora cu obidă, nu aveai prea multe femei dintre care să alegi. Mi-am spus că nu contează. Eu eram *soția* lui, iar asta era o onoare. Doar că a început să bea încă și mai abitir și să dea mai puțin pe acasă, iar pe mine asta m-a terminat. Totul a început cu insomniile. Pur și simplu nu am mai putut dormi. Apoi au venit atacurile de panică. Am primit o rețetă pentru Valium, dar nu m-a ajutat prea mult. Obișnuiam să stau noaptea întinsă în pat, trează, cu inima bătându-mi nebunește și scăldată în sudoare. De fiecare dată când te luam de la antrenamente, ajungeam acasă și vomitam. În cele din urmă, am ajuns să-mi pierd cunoștința. Mă trezeam zăcând pe podeaua din bucătărie și nu puteam să-mi amintesc perioade lungi din zi.

— Iisuse! a zis Ruby. Nu i-ai spus tatei?

Nora i-a zâmbit.

— Normal că nu. Am crezut că poate îmi pierdeam eu mințile. Nu aveam altceva decât căsnicia aia prefăcută. Tu și Caro erați centrul lumii mele care începea să se strângă în jurul meu.

Nora a ridicat privirea, întrebându-se dacă ar fi putut face o femeie singură, de douăzeci și șapte de ani, să înțeleagă cât de sufocante puteau fi uneori căsnicia și copiii.

— Nu puteam să mă descurc cu toate: problema cu băutul a tatălui tău, faptul că și-o trăgea cu altele, insomniile mele, sentimentul că eram copleșită și prinsă în capcană. A fost o combinație explozivă. Iar apoi…

Nora a închis ochii. Ziua pe care se chinuise atât de mult să o țină la distanță începuse să clocotească înăuntrul ei. Fusese o zi splendidă de început de vară, asemănătoare cu asta. Plecase mai devreme spre terenul de fotbal ca să ducă niște fursecuri… și îi văzuse. Pe Rand și pe Shirley, sărutându-se, chiar acolo, în văzul tuturor, de parcă ar fi avut acest drept.

— Am luat multe somnifere. Nu mai țin minte dacă a fost un gest conștient sau doar un accident, dar m-am trezit la spital și am știut că, dacă nu aveam să fac ceva cât de repede, aveam să mor. Nu știu dacă poți înțelege genul ăsta de depresie. Te înnebunește, te copleșește. Așa că am strâns din dinți, mi-am făcut bagajele și am fugit. Nu voiam să stau departe decât câteva zile, poate o săptămână. M-am gândit să vin aici, să petrec câteva zile departe de tot, să mă odihnesc puțin și să mă pun pe picioare.

— Și?

Nora a tras aer adânc în piept. Ar fi vrut să ridice privirea, însă nu putea. În schimb, s-a holbat la cana de cafea din mâinile ei.

— Și atunci l-am întâlnit pe Vince Corell.

— Tipul care a vândut pozele celor de la *Tattler*.

— Era fotograf, făcea poze insulelor pentru calendarul lui. Sau, cel puțin, așa mi-a spus; nu-mi păsa de asta oricum. Pentru mine nu a contat decât felul în care se uita la mine. Mi-a spus că sunt cea mai frumoasă femeie din lume. Pe atunci, eu și tatăl tău nu mai fuseserăm de mult intimi, iar eu *nu eram* frumoasă. Eram slabă ca o scândură și tremuram ca varga tot timpul. Când Vince m-a atins… eu l-am lăsat să o facă. Am petrecut o săptămână minunată împreună – și am făcut și fotografii. Pentru prima oară, găsisem pe cineva cu care să discut despre visurile mele – iar odată rostite cu glas tare, am știut că nu mă mai pot întoarce la traiul dinainte. După care… a dispărut. Am fost devastată. Știam că tatăl tău avea să afle despre ce făcusem. Eu și Vince nu ținusem secret relația noastră. Poate chiar îmi dorisem ca Rand să afle. Nu știu sigur, dar, când aventura s-a încheiat, mi-am dat seama că-mi aruncasem căsnicia pe gârlă și că-mi pierdusem fetele, așa că am luat încă o dată mai multe somnifere. De data aceasta, a fost mai grav: m-am trezit într-o instituție pentru boli mintale din Everett.

— Cât ai stat acolo? a întrebat Ruby într-o șoaptă.

— Trei luni.

— *Poftim?*

— Timpul trecea altfel acolo. Pe atunci, încă se mai practica terapia cu șocuri electrice. Ne aliniam cu toții la opt patruzeci și cinci de dimineață pentru medicamente. După o săptămână, aproape că uitasem complet de lumea dinafară. Doctorul Allbright a fost cel care m-a salvat. A venit în fiecare zi la mine și mi-a vorbit… doar mi-a vorbit până când am reușit să respir din nou. Am muncit din greu să-mi revin, ca să mă pot întoarce acasă. Dar, când am făcut-o…

— O, Doamne! a spus Ruby încetișor. Aceea a fost ziua.

Nora a simțit lacrimile înțepându-i ochii, iar asta a surprins-o. Credea că își secase toate lacrimile pentru ziua aceea acum multă vreme.

— Nu este vina voastră, a spus ea și era cât se poate de sinceră.

— Dar tata ar fi trebuit să te primească înapoi. După ce ți-a făcut…

— Nu i-am cerut lui Rand să mă primească înapoi, a răspuns Nora. Eram prea terminată ca să-mi mai pot îngriji copiii și o știam prea bine. Nu-mi doream căsnicia înapoi. Mă doream pe… mine. E un lucru îngrozitor de spus, un lucru îngrozitor de făcut. Dar este singurul pe care ți-l pot oferi.

Și-ar fi dorit să se întindă după ea, să o cuprindă în brațe pe fiica ei, însă îi era teamă. Începuseră să se apropie una de cealaltă, pășind peste durerile care se strânseseră asemenea unor bolovani în mijlocul drumului dintre ele.

— Lumea e plină de regrete și de ocazii în care te gândești *cum ar fi dacă.* Trebuie să le lăsăm în urmă. Tatăl tău era furios și arogant. Era speriat și fragil. Avea inima frântă. Iar în ziua aceea, când m-am întors, ne-am rănit unul pe celălalt. Greșeli, a continuat ea, doar greșeli umane și obișnuite. Dar vreau să știi, Ruby, și este singurul lucru care contează, că nu am încetat niciodată să te iubesc sau să mă gândesc la tine. Și nu am încetat niciodată să-ți duc dorul.

Ruby s-a uitat la ea îndelung, după care, încetișor, a rostit:

— Te cred.

Iar Nora a știut atunci că, în sfârșit, vindecarea începuse.

Capitolul 19

Ruby s-a retras în dormitorul ei.

Mă trezeam zăcând pe podeaua din bucătărie și nu puteam să-mi amintesc perioade lungi din zi. Nu știu dacă poți înțelege genul ăsta de depresie.

Mama ei trebuie să se fi simțit atât de înfricoșată, atât de singură…

Ruby știa cum e. Cel mai rău lucru, o știa prea bine, să te trezești în toiul nopții lungi și negre, lângă bărbatul care se află lângă tine în pat. Dacă mirosea a parfumul unei alte femei, distanța de o palmă dintre tine și el părea ca însăși traversarea Atlanticului.

A deschis sertarul noptierei și a scos de acolo carnetul ei. Aflase că o liniștea să-și treacă pe hârtie gândurile, iar numai Dumnezeu știa câtă nevoie avea să se calmeze.

S-a așezat pe pat, și-a ridicat genunchii, sprijinind carnetul de coapse, și a început să scrie.

Mereu am crezut că adevărul despre o persoană era ușor de observat, ca o linie trasă cu cerneală neagră pe o coală albă de hârtie. Acum, nu mai sunt la fel de sigură. Poate că adevărul identității noastre zăcea ascuns dincolo de toate acele nuanțe de gri despre care vorbește toată lumea.

Mama mea a fost internată într-un spital de boli nervoase. Aceasta este cea mai nouă revelație. Una dintre cele multe, în orice caz. Sinceră să fiu, s-au adunat prea multe ca să le mai pot număra.

În seara asta, mama a pictat portretul familiei, iar prin ochii ei am văzut niște oameni pe care nu mi i-aș fi închipuit vreodată – un soț bețiv și infidel și o soție nefericită, deprimată și copleșită.

Cum de nu am văzut nimic din toate astea? Atât de orbi sunt copiii față de propria lume?

A avut dreptate să ascundă adevărul de mine. Nici măcar acum nu sunt sigură că îmi doream să știu.

Uneori, doare mai mult să afli de unde te tragi decât unde ai ajuns.

Atunci a sunat telefonul.

Ruby a tresărit, speriată din pricina sunetului. A pus deoparte carnetul, s-a întins după receptor și a răspuns:

— Alo?

— Ruby?

Era vocea lui Caroline, blândă și tremurătoare. Ruby a simțit numaidecât cum i se ridică părul pe ceafă.

— S-a întâmplat ceva?

— Dacă s-a întâmplat ceva? Nu, nimic. Nu poate o fată să-și sune sora mai mică?

Ruby s-a sprijinit de tăblia patului. Caro părea mai bine acum; dar tot părea că e ceva în neregulă.

— Ba da, firește. Doar că păreai…

— Cum?

— Nu știu. Obosită.

Caro a râs.

— Am doi copii mici și o pisică care scuipă zece mii de ghemotoace de blană pe zi. Sunt *tot timpul* obosită.

— Chiar așa este, Caro? Să fii mamă chiar te seacă de energie?

Caroline a rămas tăcută un minut, apoi a zis:

— Obișnuiam să visez că merg la Paris. Acum, îmi doresc doar să fiu lăsată în pace măcar când merg la toaletă.

— Iisuse, Caro! Cum de nu vorbim niciodată despre lucrurile astea?

— Nu e nimic de spus.

Ruby a continuat:

— Nu e adevărat. Când vorbim la telefon, vorbim numai despre mine. Despre cariera mea. Despre iubiții mei jalnici. Despre ce cred despre comedie. Numai despre mine.

— Îmi place să trăiesc indirect.

Ruby știa că asta era o minciună. Adevărul era că Ruby fusese dintotdeauna egoistă. Ea nu forma relații; ea strângea fotografii cu oameni cărora le decupa marginile dacă era ceva ce nu se potrivea cu ce-și dorea ea să vadă. Însă marginile acelea contau.

— Ești fericită, Caro?

— Fericită? Normal că sunt…

Caro a început să plângă. Sunetul acela înăbușit și dureros i-a frânt inima lui Ruby.

— Caro?

— Scuze. E o zi proastă în suburbie.

— Doar una?

— Nu pot vorbi acum despre asta.

— Ce e în neregulă cu familia noastră de nu poate vorbi despre nimic care contează?

— Vorbitul nu schimbă nimic. Crede-mă. E mai bine să-ți vezi de drum.

— Obișnuiam să cred și eu asta, dar învăț atât de multe aici…

— Ruby! s-a auzit vocea mamei, strigând-o de undeva de la baza scărilor.

Ruby a pus receptorul la piept.

— Cobor imediat! Hei, Caro, a spus ea, revenind la telefon. De ce nu vii aici? Să rămâi peste noapte.

— O, nu pot. Copiii…

— Lasă-i cu armăsarul. Nu e ca și cum ești lipită de casă.

Caro a râs aspru.

— Sincer, fix așa mă simt.

— Nu este cum am crezut noi, Caro, a spus ea încetișor, dându-și seama că mai rostise acele cuvinte și înainte, dar fără să le cunoască adevărata putere. Ea este… paznicul amintirilor noastre. Ar trebui să vii.

Caroline a făcut o pauză și a tras aer în piept.

— Mă tem.

Ruby a înțeles. În urmă cu o săptămână, n-ar fi putut, dar acum înțelegea.

— Nu o să te spargi.

S-a oprit, gândindu-se. Era important să o formuleze bine, să dea mai departe ceva ce ea însăși abia aflase despre familia lor.

— Crezi că trebuie să ții totul în tine și că, dacă lași ceva să dea pe afară, te vei sfărâma în mii de bucăți și nu vei mai ști cine ești. Dar nu e așa. E mai degrabă… ca și cum ai deschide ochii într-o încăpere în care te-ai aștepta să fie întuneric. Doar că poți *vedea* lucruri, iar asta te face să te simți mai puternică, a râs și a adăugat: Doamne, zici că sunt un fel de Obi-Wan, varianta feminină.

— Doamne, Ruby, a spus Caroline, pufnind ușor. Sora mea mai mică a crescut în sfârșit.

— Și fix înainte de menopauză. Pe de altă parte, mereu am fost bună la cuvinte. Prima din clasă, nu uita.

— Erau zece oameni în clasa ta.

— Și trei dintre ei au rămas repetenți. O, haide, Caro, vino să ne faci o vizită. Mergem pe plajă cum obișnuiam cândva… dăm pe gât niște tequila și dansăm. Haide să aflăm – în sfârșit – cine suntem.

— RUBY! Nu mă auzi?

Era din nou vocea mamei ei. De data asta, strigase cât o ținuseră

plămânii.

Ruby și-a acceptat înfrângerea.

— Trebuie să plec. Te iubesc mult, soră mai mare.

— Acum chiar că a sunat ca o soră mai mare, a răspuns Caroline. Și sunt mândră de tine, Rube. Și geloasă. Pa… pa.

Ruby a închis telefonul și s-a grăbit la parter.

— Doamne, Dumnezeule, ce arde…

Dar s-a oprit în pragul bucătăriei, încremenită.

Dean era acolo, cu un buchet de margarete Shasta ambalate în folie de aluminiu.

— O, zise Ruby, simțind cum fierbințeala îi cuprinde toată fața.

Mama ei stătea lângă masă, rânjind până la urechi.

— Ai un vizitator, a zis ea cu tonul unei matroane.

Ruby s-a evaluat mental: nu se spălase încă pe dinți, era tot în pijamale – un tricou vechi cu Megadeath și niște șosete pufoase și roz, până la genunchi. Dacă avea noroc – și nu exista această posibilitate – podeaua s-ar fi căscat acolo și ar fi înghițit-o pe loc.

Dean a făcut un pas în față și i-a înmânat florile.

— Îți mai plac margaretele?

Ea a încuviințat din cap.

El a micșorat distanța dintre ei.

— Atunci trebuie să vorbim. Te rog, a adăugat el pe un ton jos, timbrul lui scăzut potrivindu-se cu rugămintea tăcută din priviri.

Felul cum o spusese o făcuse pe Ruby să tremure.

— Bine.

Au rămas pe loc, uitându-se unul la celălalt. În cele din urmă, mama ei s-a apropiat de ea șchiopătând și a luat cu grijă florile.

— Merg să le pun în apă.

Ruby s-a întors spre ea. Simțea de parcă tocmai aterizase într-un episod ciudat din *Bradys Gone Wild.* Apoi și-a dat seama că mamele *spuneau* lucruri de genul ăsta.

— Mulțumesc, mama.

Ruby s-a întors apoi spre Dean.

— Și, unde mergem?

— Pune-ți costumul de baie pe dedesubt, a zis el, rânjind. A, și niște tenișI în picioare. Te aștept afară.

I-a mai adresat un zâmbet scurt, apoi a sărutat-o pe maică-sa pe obraz și a ieșit din casă.

Ruby îi auzea pașii scrâșnindu-i pe pietrișul din spatele casei. S-a uitat înspre mama ei.

— Tu ai pus asta la cale?

— Normal că nu.

— Nu e o idee bună.

— Ruby Elizabeth Bridge, n-ai minte nici cât un melc! Du-te la etaj și îmbracă-te! Iar dacă ți-e prea frică să ieși cu prima ta iubire, atunci încearcă să-ți aduci aminte că ți-a fost și cel mai bun prieten.

Nu i-a venit nimic isteț de spus, așa că a părăsit încăperea. La etaj, a rămas dinaintea valizei deschise, holbându-se la hainele pe care și le adusese.

Un costum de baie. Mda, sigur.

Oare observase atunci când împachetase că totul era negru? Sau mereu se îmbrăca așa? Pe fiecare tricou scria câte ceva: MEGADEATH, UCLA BRUINS, PLANET HOLLYWOOD. Tricoul ei preferat era unul alb pe care era desenată o caricatură a unui instalator aplecat deasupra unei toalete stricate. Pantalonii lăsați în jos îi lăsau la vedere o bună parte din fund. Poanta era: *Spune nu crăpăturii*[{11}].

Deloc potrivit pentru întâlnirea cu prima ta iubire…

În cele din urmă, pe fundul valizei, a dat peste o bluză simplă, de culoarea piersicii și de o pereche de pantaloni scurți, cu franjuri.

Nu s-a mai obosit să caute și șosete, s-a spălat doar pe dinți, și-a dat părul pe spate (noroc că i-l tunsese maică-sa!), și-a înșfăcat ochelarii de soare și s-a grăbit la parter.

Mama ei stătea la masa din bucătărie, făcând rebus și bând ceai de parcă ar fi fost o dimineață oarecare.

— Să te simți bine! i-a urat ea, fără să-și ridice privirea.

— Pa!

Ruby s-a grăbit afară. Primul lucru pe care l-a simțit a fost mireasma dulce a trandafirilor și izul sărat al mării. Algele și pietrele încinse dădeau aerului un miros metalic, ca de arsură.

A coborât de pe verandă și a luat-o înspre laterala casei.

Dean stătea lângă gard, de-o parte și de alta a acestuia fiind sprijinită câte o bicicletă.

— Evident, m-ai luat drept o femeie căreia îi place să transpire, a spus ea, oprindu-se în loc.

El i-a întins casca. Era roz și avea un abțibild cu păpușa Barbie lipit pe frunte. Ea și-a încrucișat brațele.

— Asta clar nu o să se întâmple.

— Ești prea bătrână să mergi cu bicicletă, Rube? a întrebat Dean, zâmbind. Sau nu ești în formă?

La naiba cu el! *Știa* că nu poate să refuze o provocare. A apucat bicicleta de mânere și a întors-o.

— N-am mai mers cu bicicleta de… Copleșită de amintiri, a ales să spună: De multă vreme.

Lui i-a pierit, de asemenea, zâmbetul. Își amintea și el ziua în care ea îl chemase afară la o plimbare cu bicicleta… dar, în schimb, îi frânsese inima.

Ruby l-a privit mai mult de un minut, încercând să-i citească mintea, care părea ferecată pentru ea.

— În regulă, a zis în cele din urmă. Ia-o înainte!

El a sărit în șa și a luat-o în față. Ea ar fi vrut să-l privească sau măcar să meargă unul lângă celălalt, dar, sinceră să fie, era îngrozită de faptul că s-ar fi trezit cu fața lipită de asfalt, sfârșind într-un episod cu cazuri medicale stranii de pe Discovery Channel.

El a virat la capătul aleii, începând să urce dealul.

Ruby încerca să țină pasul. Când a ajuns la capătul străzii, porii ei deveniseră adevărate gheizere. Vederea îi era încețoșată de la transpirație; la cât vedea, ai fi zis că pedalează sub apă.

Și îi era cald.

Foarte, foarte cald.

S-ar fi plâns – de fapt, *murea* de nerăbdare să se plângă –, dar abia mai avea suficient aer în plămâni cât să respire, darămite să formeze cuvintele *oprește-te, afurisitule.*

Tocmai când își simțea inima că începe să-i bată sacadat, au cotit-o.

Au ajuns la dealul Levinger.

Parcă zburau acum, întrecându-se umăr lângă umăr de-a lungul străzii lungi, cu două benzi. Câmpii aurii doldora de meri treceau în viteză pe lângă ei.

Dean s-a lăsat pe spate, ridicându-și brațele…

Iar Ruby a alunecat în trecut. Aveau din nou paisprezece ani, în vara

când învățaseră să meargă fără mâini, când fiecare zgârietură din genunchi era o adevărată medalie de onoare… când coborau în goană de pe fiecare deal, cu radioul prins de ghidon din care răsuna la maximum melodia celor de la Starship „Nothing's Gonna Stop Us Now”[{12}].

Povârnișul dealului se încheia cu o curbă lungă în S, ce dădea apoi în parcul Trout Lake.

Ruby ar fi trebuit să știe că avea să o aducă aici.

— Nu e drept, Dino, a spus ea încetișor, întrebându-se dacă a auzit-o măcar.

Și o auzise.

— Ce se spune despre dragoste și război?

— Și care din două este?

— Asta depinde de tine. Haide, ne întrecem până în parc.

Fără să aștepte un răspuns, a continuat să pedaleze departe de ea, de-a lungul străzii șerpuitoare, mărginită de-o parte și de alta de copaci.

Drumul era întunecat, chiar și în această dimineață fierbinte de vară. Umbrele cădeau pieziș pe trotuarul subțire în fâșii zimțate. Aerul era rece.

A băgat viteză și l-a întrecut pe Dean. L-a auzit râzând încetișor din spate și a știut că amândoi se gândeau la fata care obișnuia să fie – cea care nu suporta să piardă la nimic, nici măcar la o provocare minoră ca „ne întrecem până la parc”.

Drumul șerpuia în jurul unui brad uriaș, revărsându-se în lumina soarelui. Ruby a sărit jos de pe bicicleta ei, sprijinind-o de un suport pentru bicicletă din lemn. Nu era nevoie să o lege.

A auzit bicicleta lui Dean lăsată cu zgomot pe suport, însă ea pornise deja spre lac. Uitase cât de frumos e locul ăsta. Lacul în formă de inimă de culoarea safirului era înconjurat de copaci verzi și maluri de granit. O panglică de apă cădea în cascadă peste „buza gigantului” – stânca plată, ce ieșea în afară, aflată tocmai în vârful falezei – și revărsându-se peste suprafața liniștită a lacului.

Erau copii peste tot, localnici și turiști, jucându-se pe iarbă, țipând, înotând de-a lungul țărmului.

Dean a venit în dreptul ei.

— Ai chef de un urcuș?

Ea a râs.

— Sunt *adult* acum. Traseul până la cascadă e doar pentru capre de

munte și copii care sunt disperați să fumeze iarbă sau să și-o tragă.

— *Eu* pot urca, a zis el, lăsându-și cuvintele provocatoare să plutească în aerul dintre ei.

— Ia-o înainte, a zis ea, oftând.

Umăr lângă umăr, fără să vorbească, au ocolit lacul prin partea dinspre vest, trecând prin mulțimea adunată la picnicuri, printre câinii care prindeau Frisbee-uri și printre copiii care țipau. Când au ajuns în dreptul cordonului gros de copaci, îi lăsase pe toți acei oameni în urmă. Treptat, sunetele vocilor au început să se piardă. Gâlgâitul și ropotul apei a început să se audă din ce în ce mai tare.

Încă o dată, Ruby s-a trezit că transpiră.

Poteca era pietruită și îngustă. Se unduia printre copaci, printre salal și printre tufișurile de mure (care îi zgâriau brațele și picioarele dezgolite, mulțumesc foarte mult).

În cele din urmă, au ajuns în vârf. Pe buza gigantului.

Era o placă din granit gri mare cât o piscină și subțire cât o monedă. Un mușchi gros îmbrăca piatra; flori sălbatice și gălbenele creșteau din mușchi, sfidând toate așteptările. Un șuvoi de apă nu mai lat decât un braț de om curgea pe suprafața pietrei printr-o canelură săpată acum multă vreme, ca apoi să se reverse peste marginea ei și să cadă de la șase metri înălțime în lacul de dedesubt.

Ruby a pășit în luminiș și a văzut coșul de picnic, care stătea pe o pătură bine-cunoscută, roșu cu negru, în carouri.

— Haide, a spus Dean, atingând-o pe umăr.

A condus-o până la pătură, pe care a întins-o frumos pe locul unde mușchiul era de câțiva centimetri grosime.

S-au așezat. El s-a întins după coș, de unde a scos un termos și a turnat limonadă în două pahare.

Ruby a băut-o pe a ei cu poftă. După ce a terminat, a pus paharul din sticlă deoparte și s-a lăsat pe coate. Soarele fierbinte îi bătea în obraji.

— Obișnuiam să venim aici tot timpul.

— Aici mi-ai spus prima oară că vrei să te faci comediant.

— Serios? a zis ea, zâmbind. Nu-mi amintesc asta.

— Ai spus că vrei să ajungi faimoasă.

— Încă vreau. Iar tu voiai să ajungi un fotograf premiat.

Nu s-a uitat la el. Era mai bine să rămână separați când vorbeau despre

trecut, ca și cum ar fi fost doi prieteni din liceu care se întâlniseră din întâmplare.

— De la fotograf la director executiv e drum lung. Mda… dar încă îmi doresc asta. Dacă aș putea, aș arunca totul și aș lua-o de la capăt. E al naibii de sigur că banii nu te fac fericit.

O durea să se gândească la el ca fiind nefericit.

— Ai vorbit ca un bărbat a cărui afacere de familie e în topul Fortune 500.

— Mda, bănuiesc, a râs el încetișor.

O liniște s-a așternut între ei, iar ei îi era ușor teamă de ce-ar fi putut el să spună, așa că a vorbit cea dintâi:

— L-am văzut ieri pe Eric.

— Mi-a spus. Chiar a însemnat mult pentru el.

Ruby și-a pus brațele sub cap. Un singur nor străveziu plutea deasupra copacilor.

— Îmi doresc să fi păstrat mai strâns legătura cu el.

— *Tu*? a râs Dean cu amărăciune. Eu sunt fratele lui și nu l-am mai văzut de ani buni.

Asta a surprins-o pe Ruby. S-a întors într-o parte, cu fața la Dean, însă el nu s-a uitat spre ea.

— Voi doi erați tot timpul atât de apropiați.

— Lucrurile se schimbă, nu-i așa?

— Ce s-a întâmplat?

El a ridicat privirea spre cer.

— Pare că am o problemă în a-i cunoaște cu adevărat pe oamenii pe care îi iubesc. Tind să cam fiu luat pe neașteptate.

— Vorbești despre faptul că e gay?

În cele din urmă, el s-a uitat la ea.

— Asta e doar o parte.

Ea a înțeles și știa că venise momentul. Vreme de mai bine de zece ani, își jurase că, dacă va avea vreodată ocazia, avea să îi spună lui Dan ceea ce conta.

— Îmi pare rău, Dean. Nu am vrut să te rănesc.

El s-a răsucit pe o parte, cu fața la ea.

— Nu ai vrut să mă rănești? Iisuse, Ruby, tu erai lumea mea!

— Știam asta. Doar că… nu puteam fi lumea nimănui atunci.

— Am încercat să am grijă de tine după ce a plecat mama ta, dar a fost greu. Găseai constant motive de ceartă cu mine. Îmi tot spuneam că avea să fie bine, că o să-ți treacă și că o să te întorci la mine. Și nu am încetat să te iubesc.

Ruby nu știa cum să-i explice. Și cum ar fi putut? Ea însăși abia începuse să înțeleagă.

— Tu credeai în ceva ce eu nu credeam. De fiecare dată când închideam ochii noaptea, visam cum mă părăsești. În coșmarurile mele, îți auzeam vocea, dar nu reușeam niciodată să te găsesc. N-aș fi suportat să aștept ca tu să încetezi să mă mai iubești. Să mă părăsești.

— Ce te-a făcut atât de al naibii de sigură că aveam să te părăsesc?

— O, haide, Dean… eram copii, dar nu eram proști. Știam că aveai să te duci la vreun colegiu la care eu nu mi-aș fi permis să merg și că aveai să uiți de mine.

Fețele lor erau atât de aproape una de alta, încât, dacă s-ar fi lăsat, s-ar fi pierdut în marea aceea albastră a ochilor lui.

— Așa că m-ai părăsit înainte să am șansa să te părăsesc eu pe tine.

Ea a zâmbit trist.

— Cam așa ceva. Acum, hai să schimbăm subiectul. Asta e poveste veche și amândoi știm că nu mai contează. Spune-mi despre tine. Cum e să fii un super burlac bogătan?

— Dacă ți-aș spune că încă te iubesc?

Ruby a rămas cu gura căscată.

— Te rog… nu spune asta…

El i-a cuprins fața în mâini, forțând-o cu blândețe să-l privească în ochi.

— Tu nu mă mai iubești, Ruby?

Ea i-a simțit răsuflarea caldă pe buze. O secundă mai târziu abia dacă i-a auzit și întrebarea. Ar fi vrut să zică *Sigur că da*, eram doar copii, dar când a deschis gura să răspundă, singurul sunet care a ieșit a fost oftatul tăcut care avea gust de înfrângere.

Buzele lui s-au lipit de ale ei, o senzație deopotrivă cunoscută și nouă. Ea s-a topit în brațele lui, șoptindu-i numele în timp ce mâna lui a cuprins-o de ceafă.

Era genul de sărut pe care nu-l mai împărtășiseră nicicând. Genul de sărut dureros de singuratic pe care doi adolescenți nu și l-ar fi putut niciodată închipui, sărutul a doi adulți care fuseseră singuri de prea multă

vreme și care știau că Dumnezeu le oferise acest moment, un dar prea prețios pentru a fi ignorat. Și, preț de câteva secunde ce aproape că le-a făcut inima să se oprească, trecutul lor a pierit precum o fotografie lăsată în soarele arzător.

Când el s-a retras, ea a deschis ochii și a văzut anii lipsă strânși în ridurile de pe chipul lui. Soarele… timpul… suferința… toate își lăsaseră amprenta în pielea lui.

— Am așteptat mult timp pentru o a doua șansă cu tine, Ruby.

Dacă el îi spunea că o iubește, ea l-ar fi crezut și l-ar fi iubit din nou. A închis ochii, luptându-se cu un val de neputință. Își dorea cu disperare să se maturizeze, să se fi schimbat în profunzime după toate câte aflase și văzuse în ultimele zile. Însă nu era atât de ușor.

Frica ei de abandon era atât de adânc înrădăcinată, încât îi calcifiase oasele. Nu reușea să treacă peste. Descoperise acum multă vreme de ce poeții asemuiau dragostea cu o *cădere.* Era o coborâre în gol, cu o viteză de-ți înlăcrimează ochii, iar ea își pierduse abilitatea de a mai crede că avea să fie prinsă de cineva.

L-a împins la o parte.

— Nu pot face asta. E prea mult… prea repede. Mereu ai vrut prea mult de la mine.

— La naiba, Ruby! a zis el, dezamăgirea citindu-i-se în voce. Nu te-ai maturizat deloc?

— Nu vreau să te mai rănesc o dată, a zis ea.

El i-a atins fața.

— Of, Rube… mă doare și numai să te privesc.

Ea nu se mai simțise niciodată atât de singură. Când o sărutase, întrezărise o lume pe care nu și-o închipuise nicicând. O lume în care pasiunea era o parte din dragoste, dar nu cea mai mare. O lume în care un sărut de la bărbatul potrivit, la momentul potrivit, putea face o femeie adultă să plângă.

— Nu-ți pot da ce vrei tu. Nu e în mine.

El i-a dat la o parte părul din ochi, zăbovind cu buricele degetelor în dreptul tâmplelor ei.

— Ai fugit de mine când eram doar un puști. Dar nu mai am șaptesprezece ani, iar amândoi știm că nu s-a terminat între noi. Nu cred că s-a terminat cu adevărat vreodată.

Capitolul 20

Dean a urmat-o pe Ruby în josul potecii. Deși nu vorbeau, pădurea era plină de sunete. Păsărelele ciripeau și cârâiau prin coroanele copacilor de deasupra lor, veverițele chițăiau, apa pleoscăia.

Ajunși în parc, el a aruncat coșul de picnic – încă plin cu mâncarea împachetată – în tomberon. Și-a pus pătura grea în jurul gâtului și a încălecat obosit pe bicicletă.

Când au ajuns la casa de vacanță, el a tras la marginea drumului și s-a dat jos.

Ruby s-a oprit și ea la câțiva metri mai în față, punând piedică și întorcându-se apoi încruntată către el.

— Bănuiesc că acum îmi iau la revedere.

El i-a auzit vocea frântă, iar asta i-a dat speranță. Ruby ar fi putut să-l respingă la infinit, dar el tot știa adevărul. Îl vedea în ochii ei, îl auzea în vocea tremurătoare. I-l simțise în sărut.

— Pentru moment.

— A fost doar un sărut, a zis ea. Nu suntem în *Pe aripile vântului.*

— Cred că m-ai confundat cu prostovanii tăi de la Hollywood, i-a întors-o el, făcând un pas spre ea.

Ea ar fi vrut să se dea înapoi, vedea prea bine asta.

— Ce vrei să spui?

Era acum suficient de aproape cât să o atingă, cât să o sărute, și totuși, rămânea complet nemișcat.

— Te cunosc, Ruby. Poți să te prefaci cât vrei, dar sărutul ăla a însemnat ceva. Diseară, o să stăm amândoi întinși în pat, gândindu-ne la el.

Ruby s-a înroșit.

— Ai cunoscut-o pe adolescenta de acum zece ani. Asta nu înseamnă că mă cunoști pe *mine.*

El a zâmbit. Era întocmai genul de răspuns pe care i l-ar fi dat la șaisprezece ani.

— Poate că ți-ai ridicat un zid în jurul inimii, dar nu ai dat-o la schimb. Undeva, într-un ungher îndepărtat, ești aceeași fată de care m-am îndrăgostit.

În sfârșit, i-a atins obrazul, o mângâiere trecătoare.

Ar fi vrut să facă mai mult, să o tragă în brațele lui, să o țină aproape și să-i șoptească *Te iubesc*, dar știa că nu o poate forța până-ntr-atât. Nu încă.

— După ce ai plecat, mi se părea că te văd peste tot, ani întregi, a spus el încetișor. De fiecare dată când mergeam pe stradă, când mă opream la vreun semafor sau mă urcam în vreun avion, mi se părea că, preț de o fărâmă de secundă, *te văzusem.* Obișnuiam să alerg până la persoana aceea, să o bat ușor pe umăr, ca să mă trezesc că zâmbeam stânjenit dinaintea unui străin. Încă merg pe partea dreaptă a drumului, fiindcă știu că ție îți place pe stânga.

— Mă tem, a răspuns ea.

— Fata pe care o știam eu nu se temea de nimic…

— Fata aia nu mai e de ani buni.

— A mai rămas vreo parte din ea?

Ea a rămas acolo mult timp, uitându-se în ochii lui, ca apoi, în cele din urmă, să se întoarcă cu spatele.

El știa că nu avea să-i mai răspundă.

— În regulă, a zis, oftând. Cedez, de data asta.

A încălecat pe bicicletă și a vrut să plece.

— Stai!

El a frânat atât de repede, încât aproape a picat de pe bicicletă. A lăsat-o să cadă cu zgomot la pământ, timp în care el s-a întors cu fața spre ea. Felul în care îl privea îi aducea aminte de când avea nouă ani și căzuse din stejarul de la ferma familiei Finnengan… sau de când avea doisprezece și își rupsese brațul dându-se cu skateboardul pe Front Street.

Ea a făcut un pas în față și a ridicat privirea spre el. El nu putea fi sigur, însă părea că e pe punctul de a izbucni în plâns.

— Pari atât de sigur pe tine.

— Tu m-ai învățat ce e dragostea, Ruby, a răspuns el, zâmbind. De fiecare dată când îmi era teamă, iar tu mă luai de mână, când veneai la meciurile mele sau când îmi lăsai un bilețel în vestiar, mai învățam ceva despre ea. Poate că am luat asta drept bun când eram copii, dar acum nu mai sunt copil. Mi-am petrecut mulți ani singur, iar fiecare întâlnire romantică îmi dovedea, încă o dată, cât de specială erai.

— Părinții mei au fost speciali, a răspuns ea încetișor. Tu și Eric ați fost speciali.

— Deci vrei să spui că dragostea moare.

— De o moarte urâtă și dureroasă.

Îl întrista să afle că inima ei, cândva atât de pură și de deschisă, fusese călcată în picioare tocmai de oamenii care ar fi trebuit să o protejeze.

— În regulă. Dragostea doare. Nu pot nega asta. Dar cum rămâne cu singurătatea?

— Eu nu sunt singuratică.

— Mincinoaso.

Ea s-a depărtat cu un pas de el. Fără să se uite înapoi sau să-l salute cu vreun gest din mână, s-a urcat pe bicicleta ei și a plecat.

— Du-te! a strigat după ea. Fugi! Nu pot ajunge mai departe de atât!

•

Ruby știa că mama ei o aștepta. Probabil stătea la masa din bucătărie sau în balansoarul de pe verandă, prefăcându-se preocupată de cine știe ce îndeletnicire minoră. Poate împletea; mereu îi plăcuse la nebunie să împletească.

Ruby s-a oprit din pedalat. Bicicleta a încetinit, zdrăngănind și hurducăindu-se pe drumul denivelat. Când a ajuns în dreptul camionetei, a lăsat bicicleta sprijinită de magazia cu unelte și s-a îndreptat spre casă. Poarta a scârțâit greoi sub atingerea ei.

A pășit în bucătărie și a găsit-o pe maică-sa lângă cuptor, amestecând într-o oală veche din fier. Purta sortul ei vechi – cel pe care scria LOCUL FEMEII ESTE ÎN CASĂ… ȘI ÎN SENAT[13].

— Ruby, a zis ea, ridicând privirea surprinsă. Nu te așteptam înapoi prea curând.

S-a uitat înspre ușa din spatele lui Ruby:

— Unde e Dino?

Ruby rămăsese încremenită locului. Dumnezeu s-o ajute, nici să vorbească nu mai putea! Bucătăria toată mirosea a friptură la ceaun, înăbușită lent toată ziua cu morcovi mici și cartofi copți la cuptor. Pe blat se afla o tavă. Pe tavă, creșteau niște fursecuri de casă. Iar dacă Ruby nu se înșela, mama ei mesteca acum în crema de vanilie.

Îi pregătise lui Ruby mâncarea ei preferată din toate timpurile.

Chiar atunci, Ruby nu se putea hotărî ce durea mai rău: efortul mamei ei de a-i face pe plac sau faptul că Dean nu era aici ca să împartă toate acestea cu el. Nu știa decât că, dacă nu ieșea cât mai curând din încăpere, avea să izbucnească în lacrimi.

— Dean s-a dus acasă, a spus ea.

Pe chipul mamei ei a apărut o încruntătură. Apoi s-a întors spre aragaz, a pus cu grijă lingura de lemn pe marginea oalei, și-a luat cârjele și a venit până lângă Ruby. *Pas-buf-pas-buf.* Pașii inegali erau în ritmul bătăilor inimii lui Ruby.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu știu. Bănuiesc că am început ceva ce niciunul dintre noi nu a putut încheia. Sau poate am încheiat ceva ce începusem acum mult timp.

A ridicat din umeri și și-a mutat privirea.

— El nu e ca Max, a zis mama ei.

— Îl iubesc pe Dean, a recunoscut Ruby. Dar nu cred că e suficient. Oricum nu o să țină.

— Iubirea nu e nimic fără credință.

— Am pierdut credința aia acum mult timp.

— Firește că ai pierdut-o. Și ai tot dreptul să dai vina pentru asta pe tatăl tău și pe mine, dar nu asta contează acum – a cui e vina. Ceea ce contează ești *tu.* Te poți arunca fără o plasă de siguranță? Pentru că asta înseamnă dragostea, asta înseamnă credința. Tu cauți o garanție, dar garanția vine doar cu piesele auto. Nu cu dragostea.

— Mda, sigur. Dragostea te-a făcut să ajungi la un spital de nebuni.

— Cred că pe toți ne înnebunește de cap, a râs mama ei.

Se simțea bine să discute astfel cu ea. Ca două prietene. Era ceva ce Ruby nu-și închipuise niciodată că vor face.

Și era adevărat; dragostea chiar înnebunea pe toată lumea. Toți acei ani pe care Ruby îi petrecuse furioasă pe mama ei, trimițându-i înapoi cadourile nedesfăcute și refuzând orice contact – nu făcuse astfel fiindcă se simțise trădată.

Toți acei ani, toate acele sentimente și acțiuni, toate fuseseră despre… dor. Pur și simplu dor.

Mama ei îi *lipsise* atât de mult, încât singura modalitate de a-și vedea de viață fusese să pretindă că e singură.

Acum nu mai sunt singură.

Acea unică afirmație, odată gândită, forma un drum care o conducea pe Ruby la ea însăși. Nu a rostit-o cu glas tare. Din instinct, știa că, dacă ar fi făcut-o, vocea i-ar fi fost ca de copil, plină de uimire și admirație. Și ar fi început să plângă.

Nu pot scrie articolul.

— Trebuie să merg sus, a zis brusc, văzând surpriza de pe chipul mamei ei.

Lui Ruby nu-i păsa. A dat fuga la etaj și s-a dus la telefon, formând numărul lui Val.

Maudeen a răspuns după al doilea ton de apel.

— Lightner și Asociații, cu ce vă pot ajuta?

— Bună, Maudeen, a spus Ruby, stând pe pat cu genunchii strânși la piept. Sunt Ruby Bridge. Marele Vrăjitor din Oz e la birou?

Maudeen a râs.

— El și Julian au o premieră în New York. Se întoarce luni. Dar primește mesaje.

— În regulă. Spune-i atunci că nu predau articolul.

— Vrei să spui că întârzii?

— Că nu-l predau deloc.

— O, vai. Ai face bine să-mi lași din nou adresa și numărul de telefon. O să vrea să vorbească cu tine.

Ruby i-a oferit informațiile, după care a închis. Nu-și dăduse seama că se întinsese după carnet, dar iată-l acolo, în poala ei. Era timpul să încheie ce începuse. Încet, s-a apucat de scris.

Doar ce mi-am sunat agentul. Când va suna înapoi, îi voi spune că am refuzat să scriu acest articol Nu m-am gândit niciodată ce înseamnă să scriu un articol defăimător la adresa propriei mame.

Vă vine să credeți că am fost atât de oarbă? Că am luat banii ce-mi fuseseră dați – treizeci de arginți – și i-am cheltuit fix cum ar face-o un adolescent, pe o mașină sport și pe haine scumpe.

Dar nu m-am gândit.

Am visat. M-am imaginat. M-am văzut la Letterman și la Leno, un invitat pontos și cu șarm, gata să-și lanseze propria carieră fulminantă. N-am observat nicio clipă că m-aș fi ridicat pe spinarea ruptă a mamei mele ca să ajung la microfon.

Visurile mele, ca de obicei, erau doar despre mine.

Acum, îi văd pe oamenii din jurul meu și știu care va fi prețul acțiunilor mele egoiste.

În timp ce scriu, îmi amintesc un pasaj din Biblie, cel care este menționat la fiecare nuntă: Când eram copil vorbeam ca un copil simțeam

ca un copil gândeam ca un copil.[{14}]

Acum, înțeleg ca un adult. Poate pentru prima oară în viața mea. Acest articol i-ar frânge inima mamei mele, ba poate chiar mai rău, însuși spiritul ei. Acum o săptămână, nu-mi păsa de asta; de fapt, pe atunci chiar îmi doream să-i fac rău.

Singura mea scuză: pe atunci eram copil.

Dar acum nu mai pot face asta; nici ei și nici mie. Pentru prima oară, am tras perdelele negre ale furiei și am văzut ziua senină de dincolo de ele.

Pot fi din nou fiica mamei mele.

Chiar și în timp ce scriu această afirmație, îi simt seducția puternică. Nu vă pot descrie în totalitate vouă – unor străini – cum se simte să nu ai mamă. Durerea… dorul.

Ea este păstrătoarea trecutului meu. Ea îmi știe toate clipele secrete care m-au format pe mine și, chiar și în ciuda a tot ce am făcut, încă simt că mă poate iubi.

Mă va mai iubi și altcineva necondiționat?

Mă îndoiesc.

Nu pot da cu piciorul la așa ceva. Caché *va trebui să găsească pe altcineva care să o trădeze pe Nora Bridge. Eu mă duc acasă.*

Ruby se simțea mai bine acum. Decizia ei era scrisă alb pe negru, cu litere mari și strălucitor de albastre.

Nu avea să predea articolul.

•

În Friday Harbor, portul fremăta de viață; bărcile veneau și plecau, copiii se întreceau de-a lungul docurilor din ciment, cu plase în mână, pescarii duceau provizii în lăzi scârțâitoare din lemn la bărcile lor ancorate.

Acest orășel era centrul secțiunii americane a acestui arhipelag. Pentru mai bine de o sută de ani, locuitorii insulelor veniseră în acest port pentru provizii, pentru a-și repara bărcile sau pentru a căuta companie. Orășelul era un amestec de clădiri vechi și dărăpănate și de unele mai noi, construite ca un omagiu adus trecutului. Era un loc unde pietonii și bicicliștii aveau același drept de a se găsi pe mijlocul străzii principale ca orice automobil, iar claxonul nu se auzea aproape niciodată. La fel ca toate celelalte insule, San Juan învățase acum mult timp să facă bani din turism. Zona din centru era o combinație eclectică de galerii de artă, magazine de suvenire, buticuri de cadouri și restaurante – cu prețuri care îi forțau pe localnici să-și

procure necesarul zilnic din afara insulei în timp ce îi încurajau pe turiștii californieni să cumpere două la prețul de unul din orice.

Dean se plimba fără țintă în susul și în josul străzilor. Ziua de astăzi îl întristase până peste poate, deși știa că nu ar fi trebuit. Nimic nu fusese simplu cu Ruby. Iar dragostea avea să fie cel mai dificil lucru dintre toate.

A ajuns în dreptul unui magazin de aparate foto și a intrat. Dintr-un capriciu, a cumpărat o cameră șmecheră și suficient film cât să înregistreze pe el întreaga demolare a Zidului Berlinului. În cele din urmă, a auzit hornul feribotului și a știut că venise timpul să coboare pe doc. A sărit pe bicicletă și a pedalat cu viteză la vale. Întârziase, așa că venea fix în urma ultimei mașini care se îmbarca.

Ajuns pe insula Lopez, s-a oprit pe la băcănie și a cumpărat câte ceva, după care a pedalat până acasă cât de repede a putut. Când a ajuns în dreptul casei, soarele tocmai apunea. În bucătărie, Lottie era ocupată cu tocatul unor legume pentru o tocană. A salutat-o scurt cu un gest din mână, după care s-a grăbit să urce în camera lui Eric.

— Hei, frățioare, a spus Eric, zâmbind obosit și ridicându-se în capul oaselor. Cum ți-a fost plimbarea cu bicicleta?

Dean s-a apropiat de el.

— Ghici ce am cumpărat!

A deschis punguța albastră de unde a scos o înghețată ce începea să se topească.

Eric a făcut ochii mari.

— Rainbow Rocket! Nu știam că se mai fac!

Dean a înlăturat ambalajul alb și i-a întins fratelui său înghețata multicoloră. L-a ajutat pe Eric să o țină – mâinile îi erau slăbite și nu reacționau –, însă zâmbetul de pe fața lui era întocmai desprins din zilele de odinioară.

Eric a închis ochii, scoțând gemete ușoare de plăcere pe când lingea înghețata. După ce a terminat, a pus bățul lipicios pe tava de pe noptieră și a oftat. Patul s-a ridicat cu zgomot, aducându-l într-o poziție mai aproape de verticală.

— A fost excelentă! a spus el, lăsându-se pe perne și întorcându-și ușor capul: Uitasem cât de mult îmi plăcea înghețata asta!

— Eu mi-am adus aminte, a spus Dean. Mi-am adus aminte o mulțime de lucruri în ultima vreme.

— Cum ar fi?

— Mai știi fortul pe care l-am făcut în bușteanul ăla mort de pe terenul doamnei Nutter? Când ne-a găsit și ne-a fugărit tot drumul cu o mătură…

— Țipând după noi că suntem niște copii obraznici de bogătani.

— Și a amenințat că ne sună părinții…

— Iar noi i-am spus că mama era în Barbados și avea să o coste o avere.

Râsul lui Eric s-a pierdut într-o tuse seacă, pentru ca apoi să dispară și aceasta.

— Și încă ceva, a adăugat Dean.

S-a dus în camera lui, de unde s-a întors cu o revistă de benzi desenate.

Eric a ridicat privirea la el:

— Numărul lipsă din *Batman*. Singurul număr pe care l-am pierdut vreodată!

Dean a zâmbit.

— Nu l-ai pierdut. Fratele tău mai mic s-a supărat într-o zi pe tine că nu i-ai dat și lui cu ce te jucai tu, așa că el ți l-a luat pe *Batman*. Doar că n-a știut cum să îl mai dea și înapoi.

Zâmbind, Eric a luat revista de benzi desenate, trecându-și degetul mare pe deasupra ei.

— Am știut că tu ai luat-o, cap sec.

— Vrei să îți citesc din ea?

Eric a lăsat revista în poală.

— A… nu cred. Sunt prea obosit. Doar vorbește cu mine.

Dean s-a aplecat peste marginea patului și s-a uitat în jos la fratele său.

— Am fost s-o văd pe Ruby azi.

— Și?

— Hai să spunem că ușa m-a lovit peste fund în timp ce ieșeam.

Eric a râs.

— Asta e Ruby a noastră. Nu se lasă niciun pic. I-ai spus că o iubești?

— Am întrebat-o ce ar răspunde dacă i-aș zice asta.

Eric și-a dat ochii peste cap.

— Foarte Cary Grant din partea ta. E greu să dai pe spate o fată cu asemenea replică.

— Tu de unde știi?

— Fete. Băieți. E același lucru, puștiule. Romantism. Și, să fiu sincer, mai bine ai trece la fapte. Vreau să fiu martor la finalul tău fericit.

— Știu, știu, ești pe moarte.

— Să știi că sunt! Deci, când urmează runda doi?

Dean a oftat.

— Nu știu. Trebuie să-mi adun armele pentru defensivă. Poate se va întâmpla ceva mâine, când vom merge în larg.

— Dar *chiar* o iubești, nu?

— Cred că n-am încetat niciodată să o iubesc. Am vrut, am încercat, dar îmi apare mereu în vise, e fata cu care le-am comparat pe toate celelalte. Dar asta nu înseamnă că ea încă mă iubește. Ori, dacă mă iubește, că încă ar mai crede în asta.

— Nu o lăsa să te dea încă o dată la o parte.

— Nu e așa ușor. Nu pot să fac numai eu toată treaba. Și *nu vreau* să fac eu toată treaba. Dacă vrea un viitor, va trebui să depună puțin efort.

— Ei bine, sper să se rezolve repede. Vreau să-ți fiu cavaler la nuntă.

— Vei fi.

Dean s-a străduit să nu-și lase vocea să îi tremure. Privirile li s-au întâlnit, iar în ochii fratelui său a văzut crudul adevăr. Amândoi știau că discuția asta a lor era doar praf în ochi. Eric nu ar fi fost în stare să îmbrace un costum și să stea, în pantofi lucioși, alături de Dean la altar.

— Mă bucur că ai venit acasă, Dino. N-aș fi putut face asta fără tine.

Acasă. Acest cuvânt simplu, și totuși complex, își găsise loc în inima lui. Știuse că avea să-i fie greu să-și vadă fratele murind, dar, până în acest moment, nu-și dăduse seama că avea să se sfârșească într-adevăr. Acest adio, întins cum era pe cea mai scurtă perioadă de timp, era tot ce le mai rămăsese, iar Dean va fi nevoit să se agațe de aceste amintiri în zilele negre care fără îndoială aveau să urmeze.

Dacă Ruby ar fi recunoscut în mod miraculos că îl iubea pe Dean, ce i-ar răspunde? Cine ar râde de el și ar zice: *Trebuie să fi făcut ceva cu adevărat greșit dacă Dumnezeu a ales-o pe Ruby să-ți fie dragoste adevărată.*

Erau atât de multe lucruri rămase nespuse între el și Eric, dar cum – de unde – să înceapă? Cum puteai acoperi o viață de om în doar câteva zile scurte? Și cum rămâne cu lucrurile care pluteau pe lângă ei, rămase nerostite din întâmplare? Dacă Dean sfârșea într-o lume lipsită de culoare, lipsită de Eric, în care nu avea să se mai poată gândi la nimic altceva în afară de lucrurile pe care ar fi trebuit să le spună?

— Termină, a zis Eric.

Dean a clipit, dându-și seama că de prea mult timp rămăsese tăcut.

Lacrimile îi înțepau ochii. A încercat să și le șteargă discret.

— Ce să termin?

— Să-ți închipui lumea fără mine.

— Nu știu cum să trec prin asta.

Eric s-a întins după el. Mâna lui palidă, cu vene proeminente, i-a acoperit-o pe a lui Dean, apăsând-o ferm.

— Când am început să mă simt copleșit, mă gândeam la trecut în loc de viitor. Rememoram cum obișnuiam să ne jucăm Țară, țară, vrem ostași în tabăra Orkila. Sau de cum obișnuiam să stăm turcește în dormitorul tău, cu ochii închiși, încercând să-ți facem jucăriile să leviteze atunci când Lottie te punea să-ți faci curat în cameră.

A zâmbit obosit și a închis ochii. Dean a văzut cum își pierde din nou fratele în favoarea somnului.

— Îmi amintesc de prima oară când l-am întâlnit pe Charlie. Își făcea un sandviș la o adunare de prânz cu studenții. În mare parte, îmi amintesc ce am avut, nu ce las în urmă.

Lui Dean i s-a pus un nod în gât și n-a mai putut răspunde.

— Cea mai bună parte ești tu.

Vocea lui Eric era aproape numai o șoaptă de-acum. Cuvintele lui începeau să sune bălmăjit, ca și cum era mai mult de jumătate adormit.

— De când te-ai întors, am reînceput să visez. E frumos…

— Visează, a spus Dean încetișor, punând mâna moale a fratelui său pe pătură și mângâindu-i apoi fruntea caldă; Visează la cine ai fi putut fi și la cine ai fost. Cel mai curajos, mai deștept și mai bun frate pe care l-ar fi putut avea cineva.

•

După cină, Nora a ieșit pe verandă și s-a așezat în balansoarul ei preferat. La această oră magică, suspendată între noapte și zi, cerul avea aceeași nuanță de roz pal precum pantofiorul de balet al unei fetițe.

Ușa cu plasă a scârțâit, apoi s-a închis cu zgomot.

— Ți-am adus niște ceai, a spus Ruby, pășind în strălucirea luminii de pe verandă. Constant Comment cu frișcă și zahăr, nu?

— Mulțumesc, a spus Nora. Stai cu mine.

Ruby s-a așezat în balansoar. Lăsându-se pe spate, și-a încrucișat picioarele, sprijinindu-și tălpile de măsuța din sticlă fumurie de lângă

fotoliu.

— M-am gândit la ceva.

— Găsești aspirină în dulăpiorul din baie.

— Foarte amuzant. Nu mi-a dat dureri de cap. Ci… de inimă.

Nora s-a întors spre ea.

— Cred că mi-a fost ușor să plec.

— Nu spune asta. Ai fost o victimă colaterală.

— M-am săturat de răspunsul ăsta.

Ruby a zâmbit, însă curbura buzelor era una tristă, care nu a durat.

— M-am purtat urât cu Dean după ce ai plecat.

— E de înțeles.

— Știu. Am avut tot dreptul să mă port urât. Eram pierdută și îndurerată. Dar se presupunea oare ca el să mă iubească și când eram de neiubit, când nu l-am lăsat să se apropie de mine? Voiam dragoste de la el când eu nu ofeream așa ceva, după care mi-am tras-o cu altul doar ca să văd dacă Dean mă va iubi în ciuda a orice s-ar întâmpla. Mare surpriză: n-a făcut-o.

S-a aplecat din nou în față, odihnindu-și antebrațele de coapse și studiind-o pe Nora:

— Iar cu tine m-am purtat încă și mai urât. În toți acei ani, toate scrisorile și darurile și mesajele lăsate pe telefon. Știam că îți pasă de mine. Știam că îți pare rău, dar mă mândream cu faptul că te răneam. M-am gândit că măcar atât meritai. Așa că nu mă contrazice când spun că am contribuit și eu destul la propria-mi durere.

Nora a zâmbit.

— Cu toții facem asta. Ne maturizăm când ajungem în sfârșit să înțelegem acest lucru. Mai ții minte bomboanele alea cu căpșune care apăreau în coșul tău de Paște în fiecare an?

— Da.

— Așa ești tu, Ruby. Ți-ai construit un înveliș dur ca să-ți protejezi miezul moale. Doar că nu funcționează așa. Știu că nu crezi în iubire și știu și de ce, dar asta e o viață trăită pe jumătate, scumpo. Poate că vei vedea asta de-acum. Fără iubire, singurătatea se continuă la nesfârșit.

Ruby a coborât privirea și și-a strâns mâinile laolaltă.

— M-am simțit singură și când trăiam cu Max.

— Normal. Nu l-ai iubit.

— Am vrut. Dar poate că nu m-am lăsat s-o fac.

— Nu cred că așa funcționează dragostea. Ci pur și simplu… te lovește. Ca fulgerul.

— Și te prăjește că pe un cartof.

— Și îți face să ți se oprească inima.

Zâmbetul Norei a pălit atunci.

— Ar trebui să-i dai lui Dean o șansă. Mai stai puțin prin preajmă, vezi ce se întâmplă. Asta dacă nu trebuie să te întorci la cariera ta…

— Ce carieră?

De cum a rostit cuvintele, Ruby și-a ridicat numaidecât privirea, de parcă n-ar fi vrut să spună ce spusese.

— Ce vrei să spui?

— Nu sunt amuzantă.

Afirmația a părut că îi răpește ceva lui Ruby; părea deodată tânără și vulnerabilă.

Nora nu știa cum să răspundă. Oare fiica ei avea nevoie de sinceritate, de empatie sau de contrazicere?

Nu avea cum să știe. Nora nu putea decât să i se adreseze fetei pe care o știuse cândva. Fata aceea, tânăra Ruby, fusese sinceră până la capăt și în stare să privească viața drept în ochi.

— Amândouă știm că *ești* amuzantă. Dintotdeauna ai avut simțul umorului. Dar dacă ești suficient de amuzantă, suficient de des, cât să-ți câștigi traiul din asta? Ai făcut cursuri, ai analizat oameni ca Robin Williams, Richard Pryor, Jerry Seinfeld? Știi *cum* își pregătesc ei materialele, așa încât să fie amuzante?

Ruby a rămas uimită.

— Vorbești ca agentul meu. Mereu încearcă să mă facă să mă duc la cursuri. Cel puțin, obișnuia. Acum a cam renunțat și el la mine.

— De ce nu i-ai urmat sfatul?

— M-am gândit că e vorba de talent.

Cuvântul a părut să o stânjenească. I-a adresat mamei ei o jumătate de zâmbet, de parcă ar fi recunoscut și ea acest lucru.

— Majoritatea lucrurilor necesită disciplină mai degrabă decât talent, a spus Nora, studiindu-și fiica. Materialul tău e amuzant?

— De cele mai multe ori. Livrarea e nasoală. Și nu mă simt în largul meu pe scenă.

Nora a zâmbit. Nu s-a putut abține să nu-și amintească…

— Mama? Te depărtezi de mine.

— Îmi pare rău. Ți-am văzut un spectacol o dată. Unul dintre cititorii mei mi-a trimis o casetă cu înregistrarea lui.

— Serios? a zis Ruby, pălind.

— Trebuie să recunosc că a durut ca naiba. M-ai comparat cu un iepure – unul pufos și drăguț la exterior, dar capabil să-și mănânce puii, a zis ea și a râs. Oricum, m-am gândit că materialul tău era amuzant, ceea ce nu m-a surprins deloc. Mereu am crezut că vei deveni scriitoare.

— Serios?

— Poveștile tale erau extraordinare. Aveai o modalitate de a privi lucrurile care mă uimea.

Ruby a înghițit în sec.

— Îmi place să scriu. Cred că… sunt bună la asta. În ultima vreme, m-am gândit să scriu o carte.

— Ar trebui să încerci.

Ruby și-a mușcat buza de jos, îngrijorată, iar Nora a știut că întrecuse măsura.

— Îmi pare rău. Nu am vrut să sugerez că…

— E în regulă, mama. Doar că aproape am scris ceva, dar era prea personal. Despre noi, despre familia noastră. Nu am vrut să mai rănesc… pe nimeni.

Ruby arăta atât de tânără și de sinceră atunci, încât îți frângea inima.

— Uneori, oamenii ajung să fie răniți oricum, Ruby. Nu e ceva ce să cauți să faci ori să vrei dinadins să obții, doar că nu-ți poți trăi viața fără să rănești pe nimeni. Și fie și numai dacă încerci asta, nu vei ajunge să atingi pe nimeni.

— Nu am vrut să te rănesc, a spus Ruby încetișor.

Înainte ca Nora să apuce să răspundă, a auzit zgomotul unei mașini trăgând pe alee. Aceasta s-a oprit, motorul ei fiind redus la tăcere. O ușă s-a auzit trântindu-se.

Ruby a privit înspre grădină.

— Așteptăm pe cineva?

— Nu.

Un zgomot de pași răscolea pietrișul. Poarta ruginită s-a deschis cu un scârțâit și s-a închis cu un bufnet.

Cineva a urcat greoi treptele verandei și a pășit în lumina ei.

Capitolul 21

Nora a ridicat privirea și s-a uitat lung la fiica ei cea mare, șocată.

— Caroline? a șoptit ea, punându-și cana cu ceai pe măsuța de lângă ea.

— Nu-mi vine să *cred*!

Ruby a traversat în fugă verandă și a îmbrățișat-o strâns pe sora ei.

Nora a savurat acel moment, fetele ei, amândouă pe Insula Verii. În vremurile de odinioară, li s-ar fi alăturat lor, și-ar fi desfăcut larg brațele și le-ar fi cuprins pe amândouă într-o „îmbrățișare de familie". Însă acum, după o viață de alegeri greșite, ajunsese să privească din afară, să se uite la propriile fiice printr-un geam dintr-o sticlă la fel de groasă ca inima frântă a unui copil.

Nora s-a ridicat stânjenită în picioare și a șchiopătat câțiva pași.

— Bună, Caro, mă bucur să te văd!

Caroline s-a retras din îmbrățișarea lui Ruby.

— Bună, mama.

Zâmbetul ei era forțat; nici nu era de mirare. Încă de când era mică, fusese capabilă să zâmbească chiar și atunci când inima i se frângea pe interior.

— Ce *tare*! a zis Ruby. Sora mea cea mare e acasă pentru o petrecere în pijamale. N-am mai făcut asta de la aniversarea Mirandei Moore.

În lumina blândă, portocalie, Nora și-a studiat fiica cea mare. Caroline era îmbrăcată fără cusur într-o pereche de pantaloni albi din bumbac și o bluză roz din mătase, cu volănașe care cădeau în jurul încheieturilor ei subțiri. Nicio șuviță din părul ei blond nu era deranjată, nicio fărâmă de rimel nu-i murdărea pielea palidă din jurul ochilor. Nora avea sentimentul că nici n-ar fi îndrăznit.

Și totuși, dincolo de toată acea perfecțiune, se întrezărea o stranie fragilitate. Ca și cum încerca să ascundă o crăpătură infimă, subțire cât un fir de păr. Ochii ei gri păreau inundați de o tristețe mută.

Nora s-a întrebat atunci ce o îndemnase pe Caroline să vină până aici. Era neobișnuit pentru fiica ei să facă ceva atât de spontan – plănuia drumurile până la cumpărături cu zile înainte și le marca în calendar. O călătorie neanunțată până pe insulă era ciudat de nefiresc pentru ea.

Ruby a privit peste umărul surorii ei.

— Unde sunt copiii?

— I-am lăsat cu mama lui Jere peste noapte, a zis, aruncând o privire emoționată către Nora. Am venit singură. Sper că e în regulă. Știu că trebuia să sun.

— *Glumești*? Aproape te-am implorat să vii! a zis Ruby, râzând, petrecându-și brațul pe după umerii înguști ai surorii ei.

Cele două femei au intrat în casă, cu capetele lipite unul de celălalt.

Nora a auzit-o pe Ruby întrebând ușor:

— E totul în regulă acasă?

Însă răspunsul lui Caroline a fost prea șoptit că să-l poată auzi.

Nora se simțea ca a cincea roată la căruță. S-a oprit în dreptul mesei din bucătărie și și-a dres glasul.

— Poate ar trebui să vă las singure o vreme. Știți voi, să aveți o discuție ca între surori.

Caro și Ruby aproape ajunseseră în sufragerie. S-au întors deodată. Ruby a fost cea care a vorbit:

— Asta ne-a și adus în situația asta de toată jena, nu crezi?

— M-am gândit doar…

— Știu la ce te-ai gândit, a adăugat Ruby cu o tandrețe în voce care i-a înmuiat inima Norei.

Caroline a continuat să înainteze, brațul stâng strângând cu putere geanta de designer, tocurile ei clămpănind pe podeaua dură. Nora aproape că putea să vadă frica fiicei ei; ajunsese aproape de suprafață de-acum.

Biata Caro! Chiar credea că era posibil – dacă erai suficient de prevăzător – să patinezi pe o gheață prea subțire pentru a-ți susține greutatea.

— Și, a început Caro, afișând un zâmbet scurt care nu i-a ajuns și în priviri, ați vrea să vedeți cele mai recente poze cu nepoții voștri?

— Am putea începe de-aici, a spus Nora, știind că nu era rândul ei la replică.

Ea trebuia să fie disperat de recunoscătoare pentru orice fărâmă de normalitate pretinsă.

— Dar dacă vrem într-adevăr să ne cunoaștem mai bine, avem nevoie de mai mult de atât.

Caroline s-a albit la față – dacă asta era cu putință – după care a continuat neabătută:

— Bun.

A tras fermoarul genții și a scos de acolo două albume plate cu fotografii.

— Haideți să mergem în sufragerie, a spus ea, îndreptându-se deja într-acolo.

S-a dus spre canapea și s-a așezat, cu genunchii lipiți timid unul de celălalt și cu degetele răsfirate pe albumele cu poze din poală.

Ruby a urmat-o numaidecât și s-a așezat lângă ea.

Nora și-a abandonat cârjele și a șchiopătat într-un picior în urma fetelor ei. A luat și ea loc lângă Caroline.

Caroline a privit în jos la album. Degetele ei lungi, cu manichiură impecabilă, mângâiau ușor coperta din piele tăbăcită.

Nora a luat seamă la mâinile ei, perfect îngrijite, pline cu aur și bijuterii cu diamant, care tremurau.

Încet, Caroline a deschis albumul. Prima poză de 20x25 era de la nunta ei. În ea, Caroline stătea dreaptă și semeață (nici pe departe la fel de slabă ca acum), îmbrăcată într-o rochie elegantă, din mătase, cu mărgele, lăsată pe umeri. Jere se afla lângă ea, chipeș de-ți tăia răsuflarea în costumul lui negru de la Prada.

— Scuze, a spus Caro iute, pozele noi sunt la sfârșit.

Și a început să dea paginile.

Nora și-a pus cu îndrăzneală mâna peste a lui Caroline.

— Așteaptă.

Cine o dă pe această femeie în căsătorie acestui bărbat?

Când preotul îi pusese această întrebare specială, numai Rand fusese cel care răspunsese: *Eu.* Nora se afla atunci în capătul bisericii, străduindu-se din răsputeri să nu plângă. Răspunsul trebuia să fi fost: *Noi. Eu și mama ei.*

Însă Nora renunțase de bunăvoie la acel moment prețios.

Venise pentru nunta lui Caroline, însă nu fusese acolo *cu adevărat.* Caroline o invitase, o pusese la o masă apropiată, și totuși oarecum depărtată, una rezervată oaspeților speciali, dar nu familiei. Nora știuse că nu era decât un detaliu pentru fiica ei în acea zi, având cam aceeași importanță ca aranjamentele florale. Iar Nora, pierdută în deșertul propriei vini, îi mulțumise lui Dumnezeu până și pentru atât. Trecuse peste replica cu datul și își sărutase fiica pe obraz, șoptindu-i „Casă de piatră!”, după care mersese mai departe. Avusese o mulțime de întrebări pe care nu

îndrăznise să le pună atunci, însă acum, pe când se uita la frumoasa fotografie a fiicei ei, Nora nu a mai putut să rămână detașată.

Cine fusese mama pentru Caroline în ziua aceea? Cine îi cususe mărgelele de pe rochie în ultima clipă… cine o dusese să-și cumpere lenjerie ridicol de scumpă pe care nu avea să o mai poarte niciodată de atunci… cine o ținuse în brațe pentru ultima oară ca femeie nemăritată și cine îi șoptise că o iubește?

Nora și-a retras mâna. A auzit foșnetul făcut de pagina întoarsă și s-a silit să redeschidă ochii.

Ruby a râs, arătând cu degetul fotografia de la petrecerea de nuntă.

— Vreau să vă spun că n-am mai purtat rochia aia de atunci.

— Da, și nici nu te-ai mai întors acasă, i-a replicat Caroline.

Lui Ruby i-a pierit zâmbetul.

— Am vrut.

Caroline a zâmbit trist.

— Cuvinte care ar putea fi mottoul familiei noastre.

A întors repede încă o pagină.

— Asta e din luna de miere. Am fost în Kauai.

Nora a băgat de seamă că degetele ei tremurau. Continua să atingă cu duioșie pozele.

— Pari atât de fericită, a spus Nora încetișor.

Caroline s-a întors spre ea, iar Nora a văzut atunci tristețea întipărită pe chipul fiicei ei.

— Am fost.

Iar Nora a înțeles atunci.

— O, Caro…

— Gata cu pozele din luna de miere, a strigat Ruby. Unde sunt cele cu copiii?

Caroline a revenit asupra albumului, a mai dat câteva pagini cu fotografii înfățișând nisip și surf, după care s-a oprit.

Aceasta era dintr-un salon de spital plin cu baloane și buchete de flori. Caroline era în pat, purtând o cămașă de noapte albă din dantelă și un zâmbet extenuat pe chip. Pentru prima oară, părul îi era vâlvoi. În brațe ținea un bebeluș; fața roșie a copilului era înfășurată într-o păturică roz.

În sfârșit, acolo zâmbea sincer, genul de zâmbet care strălucea ca soarele.

Nora ar fi trebuit să vadă personal acel zâmbet, dar nu o făcuse.

O vizitase pe Caroline la spital, desigur. Se dusese la ea cu un braț de daruri scumpe. Vorbise cu fiica ei, deplânsese greutatea sarcinii, lăudase drăgălășenia copilului și apoi… plecase. Nici atunci, cu miracolul nașterii unei noi generații între ele, nici măcar atunci nu-și vorbiseră cu adevărat.

Nora nu-i fusese alături când aceasta își dăduse seama cât de greu era să fii mamă. Cine îi spusese *E în regulă, Caro*, *Dumnezeu te-a făcut pentru astă*?

Nimeni.

Nora și-a dus mâna la gură, însă prea târziu. Un scâncet scurt a apucat să-i scape. A simțit lacrimile arzându-i ochii și curgându-i șiroaie pe obraji. A încercat să-și țină respirația, dar aceasta i s-a frânt în suspine.

— Mama? a zis Caroline, uitându-se la ea.

Nora n-a putut să întâlnească privirea fiicei ei.

— Îmi pare rău…

Voise să adauge *pentru că plâng*.

Caroline a rămas tăcută.

Nora nu și-a dat seama că și fiica ei plângea până când o lacrimă s-a prelins pe album, o pată cenușie împroșcată în colțul unei fotografii de-a lui Jenny în pătuț.

Nora și-a întins mâna și a pus-o peste mâna rece și țeapănă a lui Caroline.

— Îmi pare atât de rău, a repetat ea abia șoptit.

Caroline și-a plecat capul. O perdea de păr s-a revărsat înainte, ascunzându-i fața.

— În ziua aceea ți-am simțit cel mai mult lipsa, a zis, râzând nervos. Mama lui Jere era genul care prelua controlul pe oriunde se ducea. A dat năvală, mi-a strâns lucrurile și m-a trimis în drumul meu cu o listă de instrucțiuni.

Atunci a mai căzut o lacrimă.

— Îmi aduc aminte prima noapte. Jenny era în pat lângă mine. Mă tot întindeam după ea, îi atingeam degetuțele, o mângâiam pe obrăjori. Am visat că stăteai lângă patul meu și îmi spuneai că o să fie bine, să nu mă tem. S-a întors spre Nora și a privit-o cu ochii mânjiți de rimel. Dar de fiecare dată mă trezeam singură.

Nora a înghițit în sec.

— O, Caroline…

— Am încercat să-mi amintesc rugăciunea pe care mi-o spuneai când mi-era frică noaptea. Știu că era prostesc, dar mă tot gândeam că totul o să fie bine dacă aș putea să mi-o aduc aminte.

— „Steluță strălucitoare și sfântă, apăr-o pe această fetiță de noaptea-adâncă”. Nora a zâmbit nesigură. Caro, nu sunt suficiente cuvinte în galaxie să vă spun cât de rău îmi pare pentru ce v-am făcut.

Caroline s-a lăsat înspre ea și a lăsat-o pe Nora să o ia în brațe.

Inima Norei s-a spart ca un ou. Plângea atât de tare, încât a început să sughițe. Când Nora s-a retras, a văzut-o pe Ruby, care stătea de cealaltă parte a lui Caroline. Chipul îi era palid, buzele strânse într-o linie fină. Numai ochii îi trădau emoție; aceștia luceau de lacrimile nevărsate.

Ruby s-a ridicat în picioare.

— Trebuie să bem ceva.

Caroline și-a șters ochii stânjenită și s-a încruntat.

— Eu nu beau.

— De când? Pentru că la balul de absolvire, ai…

— O mulțime de alte amintiri ca aceea m-au făcut să nu mai beau. În facultate, Jere obișnuia să-mi zică UDI: ușor de îmbătat. Două pahare și începeam să cred că poker pe dezbrăcatelea era jocul perfect.

— *UDI?* Asta e prea bună. Am douăzeci și șapte de ani și nu m-am îmbătat niciodată cu sora mea înainte să fie legal. În seara asta, schimbăm foaia.

— Ultima oară când am băut, am intrat într-un copac, a râs Nora.

— Nu-ți face griji, nu te las să conduci, i-a promis Ruby.

Caroline a râs și ea.

— În regulă. Doar un pahar. *Unul.*

Ruby a pornit în pași de dans spre bucătărie, apoi și-a dat capul pe spate și a strigat:

— Margarita!

Înainte ca Nora să-și dea seama cum să facă să inițieze o nouă discuție cu Caroline, Ruby s-a și întors, valsând în sufragerie cu niște pahare care ar fi putut trece drept coșuri pentru ouăle de Paște.

Nora și-a luat băutura, după care a râs zgomotos când Ruby s-a dus la pick-up, a ales un album și l-a pus.

We will… we will… rockyou, a început să răsune cu putere din boxele

vechi. Ruby a dat volumul atât de tare, încât geamurile se zgâlțâiau, iar bibelourile păreau să danseze spasmodic pe polița de deasupra șemineului.

Ruby a tras o dușcă zdravănă din băutura ei, s-a șters la gură cu dosul palmei și a trântit paharul înapoi pe măsuța de cafea. Apoi și-a întins mâna după Caroline.

— Haide, Miss America, vino să dansezi cu cel mai prost comediant de la Hollywood.

— Nu e adevărat, s-a încruntat Caroline.

— Dansează cu mine!

Scuturând din cap, Caroline a apucat-o pe Ruby de mână și s-a lăsat trasă într-o piruetă.

Nora a sorbit prevăzătoare din cocktailul ei și s-a aplecat înainte, fascinată de interacțiunea dintre fiicele ei. Cele două stăteau umăr lângă umăr, amândouă transpirate de la atâta dansat, dar arătând atât de fericite și de lipsite de griji, încât Nora simțea cum i se frânge inima. Acestea erau versiunile adulte ale fetelor pe care le născuse Nora, femeile pe care ea și le închipuise că vor deveni fetele ei dacă mama lor nu le-ar fi părăsit.

Fetele au dansat și au băut și au râs împreună, lovindu-și șoldurile și ținându-se de mână, până când Caroline a ridicat mâinile în aer și a spus cu răsuflarea tăiată:

— Gata, Ruby! Amețesc!

— Ha! Nu ești suficient de amețită, asta e problema ta, după care i-a întins surorii ei paharul de Margarita: Până la fund!

Caroline și-a dat la o parte părul transpirat de pe față. Preț de o clipă, a părut că urmează să refuze.

— O, la naiba! a cedat Caroline, bând restul băuturii ei dintr-o singură înghițitură și ridicând apoi paharul gol: încă unul, te rog!

— *Yee-ha!* a făcut Ruby, dansând până în bucătărie, unde a pornit blenderul.

La aparat, următorul disc s-a lăsat în jos, acoperindu-l pe primul. Cu un scârțâit, brațul pick-up-ului s-a dus de la capăt și a coborât pe disc.

Era un album mai vechi al celor de la Eurythmics. „Sweet Dreams Are Made of These” a început să răsune din boxe.

Caroline s-a împleticit nesigură într-o parte și a întins mâna.

— Dansează cu mine, mama!

Mama. Caroline nu-i mai spusese așa de ani buni.

— Dacă te calc pe picior, îți rup toate oasele.

Caroline a râs.

— Nu-ți face griji, sunt anesteziată.

Ultimul cuvânt a ieșit teribil de bălmăjit, iar Caroline a râs din nou.

— Beată, a spus ea hotărât. *Beată*.

Nora și-a ridicat de jos cârja și a șchiopătat până în dreptul ei. Și-a petrecut un braț pe după talia subțire (prea subțire, înspăimântător de subțire) a fiicei ei, folosindu-se de cârjă ca sprijin.

Caroline și-a pus mâinile pe umerii Norei. Încet, au început să se legene dintr-o parte în alta.

— Ăsta e ultimul cântec pe care l-au pus la balul de absolvire. L-am pus și la nunta mea, mai știi?

Nora a încuviințat din cap. Avusese de gând să spună ceva impersonal, dar apoi a observat felul în care o privea Caroline.

— Vrei să vorbim despre asta? a întrebat cu blândețe, strângând-o și mai bine pe Caro de talia fragilă.

— Despre ce?

Nora nu s-a putut abține. S-a oprit din dansat și a dat drumul mâinii lui Caroline, atingând apoi cu ea obrajii fiicei ei.

— Despre căsnicia ta.

Frumosul chip al lui Caroline s-a schimonosit tot. Gura a început să îi tremure, iar ea a scos un oftat adânc.

— Of, mama… nici nu știu de unde să încep.

— Nu există…

Făcând o piruetă, Ruby a intrat în încăpere, cântând:

— Mărgărite pentru *señoras*!

Le-a văzut pe Nora și pe Caro stând acolo, nemișcate, și s-a oprit și ea.

— Iisuse, v-am lăsat singure cinci minute și iar ați dat drumul la robinet.

Nora i-a aruncat o privire imploratoare.

— Ruby, te rog.

Ruby s-a încruntat.

— Caro? Ce s-a întâmplat?

Caroline a făcut un pas nesigur înapoi. Privirea i se muta când la Nora, când la Ruby. Plângea încetișor, și ți-era mai mare milă s-o vezi astfel. Așa plângea o femeie în toiul nopții, în timp ce stătea cu soțul ei în pat, iar copiii dormeau și ei într-o cameră alăturată.

— Nu aveam de gând să vă spun, a rostit în cele din urmă Caro cu o voce frântă.

Ruby a făcut un pas spre ea, cu mâna întinsă.

— Nu mă atinge! a zis Caro. Auzindu-și disperarea din glas, a început să râdă. O să mă desfac în bucăți dacă mă atingi, și așa m-am săturat de asta, încât îmi vine să urlu.

Caroline s-a lăsat încet în genunchi pe podea. Ruby s-a așezat lângă ea, iar Nora le-a urmat și ea mai greoi, lăsându-se pe cârja căzută.

Caroline a luat o gură zdravănă din Margarita ei, apoi și-a ridicat privirea. Avea ochii uscați acum, dar cumva asta o făcea să arate încă și mai rănită. O fetiță privind prin ochii deziluzionați ai unei femei, întrebându-se cum de se pricopsise cu așa o suferință.

— Dormi? a întrebat-o Nora.

Caroline părea șocată.

— Nu.

— Mănânci?

— Nu.

— Iei pastile?

— Nu.

— Ei bine, asta e un lucru bun, a încuviințat Nora și a luat-o de mână pe Caroline. Tu și Jere ați vorbit despre asta?

Caroline a scuturat din cap.

— Nu-i pot spune. Mereu am urmat direcții diferite. De cele mai multe ori, mă simțeam de parcă aș fi fost doar eu părinte. Și sunt singură! Doamne, mă simt atât de singură uneori, încât abia mai suport!

— Nici măcar nu ai *vorbit* cu el despre asta? a întrebat Ruby, îndreptându-se către sora ei.

Caroline s-a întors spre ea.

— Tu nu știi cum e, Ruby. Tu poți spune orice, oricui. Pentru mine, e mai greu.

— Da, dar…

Nora a atins-o ușor pe Ruby pe coapsă.

— Ruby, n-are nevoie de asta acum. Sunt momente când trebuie să înfrunți lumea și să suporți consecințele, iar Caroline știe asta. Și mai sunt momente când trebuie să o asigurăm că, orice s-ar întâmpla, noi îi vom rămâne alături.

Nora s-a uitat cu dragoste spre Caroline.

— Știu prin ce treci acum, crede-mă. Ești într-un punct în care propria viață te copleșește și nu vezi nicio scăpare. Și te sufoci.

Caroline a suspinat adânc și a căscat ochii mari.

— De unde știi asta?

Nora a atins-o pe obraz.

— Știu, a fost tot ce i-a împărtășit pentru moment. Avea să mai urmeze, știa prea bine, dar acum trebuiau să înșire toate cărțile pe masă. Jere se vede cu altă femeie?

Caroline a scos un geamăt înăbușit, disperat. Lacrimile au început să-i curgă pe obraji.

— Toată lumea mi-a zis că Jere seamănă cu tata. Bănuiesc că ar fi trebuit să mă tem de asta, a spus ea, trăgându-și nasul și ștergându-și lacrimile. Dar am de gând să-l părăsesc.

— Îl iubești? a întrebat Nora cu blândețe.

Caroline s-a albit la față. Buza de jos a început să-i tremure; mâinile din poală îi erau împreunate atât de strâns, încât se albiseră și ele.

— Atât de mult…

Nora a simțit de parcă i s-a frânt însăși inima ei. Iată încă o moștenire pe care o lăsase în urmă: își învățase copilele că mariajele erau temporare.

— Hai să-ți spun ce înseamnă decizia asta pe care crezi că ai luat-o, i-a spus ea lui Caroline. Când îl părăsești pe bărbatul pe care îl iubești, simți că inima ți se face bucăți. Stai singură întinsă în patul tău și ți-e dor de el, îți bei cafeaua dimineața și ți-e dor de el, te tunzi și nu te poți gândi decât la faptul că nimeni nu o să observe că te-ai tuns. Și continui astfel să-ți duci viața cu inima frântă. A tras aer adânc în piept și a continuat: Dar asta nu e cea mai rea parte. Cea mai rea parte este ce le faci copiilor tăi. Îți spui că va fi bine; oamenii divorțează la ordinea zilei, iar copiii vor trece peste. Și poate asta e adevărat dacă nu mai e dragoste la mijloc. Dar, dacă încă îl iubești și vrei să îl părăsești fără să încerci să-ți salvezi familia, te vei… frânge. Nu doar că vei plânge în miez de noapte, vei plânge mereu, tot timpul, până când interiorul o să-ți ajungă atât de uscat, că vei rămâne fără lacrimi, și așa vei învăța ce înseamnă durerea adevărată.

Nora știa că ceea ce spune nu era valabil pentru toate căsniciile, nici pentru toate divorțurile. Dar era sigură că fiica ei nu se străduise suficient, nu încă, nu dacă încă îl mai iubea pe Jere. A închis ochii, încercând să se

gândească la Caroline… dar apoi i-a venit în minte propria viață, propriile greșeli și, înainte să-și dea seama, a început din nou să vorbească. Mergi încolo și încoace, te îmbraci, ba chiar îți găsești o carieră care să te facă bogată și faimoasă. Crezi că asta ți-ai dorit în tot acest timp, dar afli că nu contează câtuși de puțin. Nu mai știi cum să simți. Ești moartă pe dinăuntru. Pe undeva, fiicele tale cresc fără tine… Știi că sunt acolo, undeva, că țin pe altcineva de mână, că plâng pe umărul altcuiva. Și zi de zi trebuie să trăiești cu povara suferinței pe care le-ai pricinuit-o. Nu face greșeli, a încheiat Nora hotărât. *Luptă!* Luptă pentru dragostea ta și pentru familia ta. La urma urmelor, Caro, altceva nu avem. Altceva nu avem.

Caroline a șoptit, fără să-și ridice privirea:

— Și dacă îl pierd oricum?

— Of, Caro, a spus Nora, mângâind mâna fiicei ei, dar dacă îl regăsești?

Capitolul 22

Ruby se simțea de parcă cineva îi bătea toba în cap. Deși era extenuată, nu putea adormi. A încercat să aprindă lumina, sperând să nu o trezească pe Caroline, dar de unde atâta noroc. Sora ei părea că intrase într-o comă indusă de tequila.

După seara lor presărată cu Margarita și cu lacrimi, ea și Caroline se puseseră în sfârșit în pat. Stătuseră acolo, pe întuneric, ore bune, vorbind, râzând; uneori chiar și plângând. Își spuseseră toate lucrurile care se adunaseră de-a lungul anilor, iar acum, într-un final, Caroline adormise.

Ruby a închis ochii și s-a gândit la mama ei, așa cum fusese în urmă cu câteva ore… stând pe covorul zdrențăros și murdar ca un copil de grădiniță, cu piciorul ei în ghips întins într-o parte și cu paharul băut pe jumătate în dreptul coapsei. Din profil, cu lumina focului din șemineu ce-i aureola chipul, arăta ca un înger sculptat din cel mai pur fildeș.

Vorbise încetișor cu Caroline.

Se ținuseră de mână, mama și Caro, împărtășindu-și în șoaptă impresii despre căsnicie și despre cum nu era nimic din ce te-ai fi așteptat să fie. Vocile lor se împletiseră cu muzica din fundal, așa încât Ruby nu putuse să le deslușească. La început, se simțise lăsată pe dinafară, ca un copil care trăgea cu urechea la ce vorbesc părinții ei în spatele ușii închise de la

dormitor.

Se aflase chiar acolo, lângă ele, și totuși, se simțise atât de izolată și de singură. De neconectat. Ruby nu mai fusese nicicând atât de conștientă de propriile lipsuri.

Nu putuse să li se alăture în conversație pentru că ea nu se legase nicicând de un alt om; nu încercase niciodată să iubească pe cineva la bine și la rău. Ba mai mult, alesese dinadins bărbați pe care să *nu-i poată* iubi. Astfel, inima ei fusese întotdeauna la adăpost. Și întotdeauna goală.

Se mai gândise și în alte ocazii la asta, însă, de data aceasta, adevărul o lovise din plin.

Caroline și mama lor vorbiseră despre dragoste și despre pierdere și, mai mult decât orice, despre angajament; despre cum dragostea era mai mult decât o simplă emoție. În cele din urmă, spusese mama, dragostea era uneori o alegere. Precum valul, care crește și descrește, o femeie are uneori perioade în care nu putea decât să creadă într-o amintire. În care nu putea să se agațe decât de alegerea pe care o făcuse cu mult timp în urmă.

Mama lor o privise pe Caroline și îi spusese cu blândețe:

— Am lăsat vremurile grele să mă copleșească și am fugit. Abia când am ajuns prea departe pentru a mă mai întoarce am început să-mi amintesc cât de mult îl iubeam pe tatăl vostru, doar că atunci era prea târziu. Iar în toți anii ăștia m-am întrebat continuu: Cum ar fi fost dacă?

Cum ar fi fost dacă?

Ruby a închis ochii. Întunericul o învăluia. A auzit șoaptele mării răzbătând înăuntru prin fereastra deschisă.

Crezi în a doua șansă?

Și-a amintit întrebarea lui Dean și a lăsat-o să-i umple golul.

— Da, cred, a spus cu voce tare, sperând că a doua zi, când aveau să iasă în larg, să-și poată găsi curajul de a-i spune și lui Dean aceleași două cuvinte.

Înainte de seara asta, i-ar fi fost imposibil să-și expună inima atât de deschis, atât de curajos. Să-și recunoască dorința de a iubi și de a fi iubită. Însă acum, viața însăși părea diferită.

Și totul părea posibil.

*

A doua zi de dimineață, Nora s-a trezit împrospătată și revitalizată. Aproape reîntinerită. I-a mulțumit lui Dumnezeu pentru că nu băuse decât o

singură Margarita toată noaptea. A dat la o parte pătura și a șchiopătat până în baie. După ce și-a terminat rutina de dimineață, s-a îmbrăcat repede cu o pereche de pantaloni scurți kaki și cu o cămașă albă din bumbac.

În sufragerie, a văzut resturile petrecerii de noaptea trecută: trei pahare, fiecare cu aproape un deget de lichid verzui rămas pe fund, o scrumieră plină cu țigări pe care Caroline le fumase pe furiș, un teanc de albume aruncate care încotro.

Pentru prima oară din întreaga vară, casa arăta de parcă într-adevăr era locuită. Dezordinea asta fusese făcută de Nora și de fiicele ei și așteptase o viață întreagă pentru ea.

A pus cafeaua la făcut, apoi a urcat șontâc-șontâc la etaj. Ușa de la dormitor era închisă. A deschis-o. Caroline și Ruby dormeau încă.

În somn, păreau atât de tinere și de vulnerabile, încât văzându-le și-a amintit de nopțile ei petrecute în camera asta, de nopțile în care dormise în același pat alături de soțul ei, de cele mai multe ori cu cele două trupușoare calde îngrămădite între ei.

Iar acum copilele acelea deveniseră femei în toată regulă, dormind împreună în același pat în care, cândva, dormiseră părinții lor. Caroline dormea ghemuită, cu corpul adus pe marginea saltelei. Ruby, pe de altă parte, dormea ca un vultur, cu brațele și cu picioarele răsfirate pe cearșaf.

Nora s-a dus în dreptul patului. Încet, s-a aplecat și a mângâiat-o pe Ruby pe obrazul roziu, brăzdat de urmele căpătate în somn. Pielea îi era moale, atât de moale…

— Trezirea, somnoroaselor!

Ruby a mormăit și a deschis ochii, lingându-se pe buze de parcă încă ar mai fi simțit gustul ultimei Margarita.

— ’neața, mama.

Caro s-a trezit și ea, întinzându-și brațele. A văzut-o pe Nora și a dat să se ridice în capul oaselor. Pe la jumătatea drumului, a bombănit ceva și s-a întins înapoi.

— O, Doamne, îmi simt capul umflat.

Ruby nu arăta nici ea mai bine, dar cel puțin se putea ridica.

— Evident, UDI a noastră ar fi trebuit să se antreneze puțin în ale alcoolului pentru noaptea trecută, a spus ea, strângând din ochi și frecându-și tâmplele. Avem aspirină?

— Aspirină? a gemut Caroline. Aspirina e un medicament care nu se dă

pe rețetă. Eu am o durere de medicamente eliberate cu rețeta. S-a ridicat încet în capul oaselor și s-a sprijinit de Ruby. Nu te mai ascult niciodată. O, rahat, o să vomit!

Ruby și-a strecurat un braț pe după umerii surorii sale.

— Ținteşte spre mama. Pare mult prea fericită în dimineața asta.

Râsul lui Ruby a răsunat în încăpere, iar Nora a simțit junghiul nostalgiei. *Fetele mele*, s-a gândit ea. Parcă mai ieri imploraseră să primească păpuși Barbie de Crăciun.

Nora a bătut atunci din palme.

— Mobilizarea, fetelor! Azi mergem cu barca în larg cu Dean și Eric – mai știi, Ruby? Iar după, Lottie ne așteaptă la cină pe la șapte.

Caroline s-a făcut verde la față.

— Cu barca?

S-a desprins din brațele lui Ruby și s-a lăsat pe podea în patru labe. A rămas acolo ghemuită un minut, respirând din greu, după care s-a târât până în baie. Ajunsă la ușă, s-a întins după clanță și s-a ridicat în picioare. S-a întors spre Ruby și i-a aruncat un zâmbet chinuit.

— Prima la duș!

— Rahat! a zis Ruby, aplecându-se înainte și îngropându-și fața în mâini. Nu folosi toată apa caldă!

— Parcă ne-am întors în trecut, a spus Nora, zâmbind.

Ruby i-a aruncat o privire pieziș, afișând un zâmbet jalnic.

— Nu-mi amintesc să fi băut tequila în generală, nici să dansăm pe „Footlose”, cântând cât ne țin plămânii, dar… da.

— „You and Me Against the World”[15], a spus Nora, zâmbetul pierindu-i din pricina amintirii. Ăsta era cântecul nostru.

— Îmi aduc aminte.

Nora ar fi vrut să se ducă spre ea, dar a rămas nemișcată. Noaptea trecută, Caro revenise în totalitate la Nora, dar chiar și în toiul sesiunilor de plâns și de râs, Ruby se ținuse la distanță.

— Ei bine, mă duc să fac micul dejun și să ne pregătesc ceva pentru prânz. Dean ar trebui să aducă barca pe la unsprezece.

A așteptat ca Ruby să spună ceva și, cum nu a făcut-o, Nora s-a întors și a pornit în josul scărilor, bocănind la fiecare pas.

Era pe la jumătatea scării când a auzit o mașină intrând pe alee. A aruncat o privire iute la ceasul de la mână, care arăta nouă și jumătate. Cu

siguranță, nu era în zori, dar totuși era prea de dimineață pentru vizita vreunui localnic.

Nora a încercat să coboare restul treptelor în grabă, dar era dificil cu piciorul în ghips. Se simțea precum Quasimodo grăbindu-se în josul treptelor clopotniței.

A ajuns în bucătărie tocmai când s-a auzit o bătaie în ușa din față. Și-a trecut repede degetele prin păr ca să-l aranjeze puțin și a deschis.

Pe verandă se afla unul dintre cei mai chipeși tineri pe care îi văzuse vreodată. Avea genul de frumusețe care le făcea pe femeile mai în vârstă să-și dorească înapoi tinerețea. Deși nu-l mai văzuse de la nuntă, și-ar fi recunoscut oriunde ginerele.

— Bună, Jeremy, a spus ea, zâmbindu-i.

— Nora? a zis el surprins.

— Bănuiesc că e de-a dreptul șocant să-ți dai seama că ai o soacră, a replicat ea, dându-se un pas în spate și făcându-i semn să intre.

El a zâmbit obosit.

— Având în vedere celelalte șocuri de care am avut parte în ultimele douăzeci și patru de ore, asta e o nimica toată.

Nora s-a mulțumit să încuviințeze din cap, neștiind ce să răspundă.

— Caroline e sus. Nu se simte prea bine.

El s-a arătat imediat îngrijorat.

— S-a întâmplat ceva? De asta a plecat?

— Tequila, asta s-a întâmplat.

Jeremy s-a relaxat, ba chiar a rânjit:

— Așa deci, ați întâlnit-o pe UDI.

— N-a fost o priveliște prea frumoasă. Pot să te servesc cu niște cafea?

— Ar fi grozav. Noaptea trecută, am ratat ultimul feribot, așa că am dormit în mașină, pe doc. Îmi simt corpul de parcă ar fi stat într-o conservă.

Nora s-a dus în bucătărie și i-a turnat o cană de cafea.

— Frișcă? Zahăr?

— Da, mulțumesc.

S-a întors cu cafeaua și i-a întins cana.

— Mulțumesc, a spus el, privind în susul scărilor. S-a trezit?

Privirea pe care i-a aruncat-o Norei a fost atât de deznădăjduită, încă i-a spus:

— Mă duc eu după ea. Așteaptă aici.

— Sunt aici.

Nora și Jere s-au întors amândoi. Caroline coborâse în sufragerie. Era îmbrăcată cu aceeași bluză de mătase și pantaloni din seara trecută, doar că acum erau atât de șifonate, încât abia dacă le mai recunoșteai. Părul îi era încâlcit peste poate. Rimelul uscat și întins îi făceau ochii să pară vineți.

— Bună, Jere, a spus ea încetișor. Ți-am auzit vocea.

Ruby s-a precipitat pe scări și a intrat în soră-sa.

— Scuze, Caro, eu…

Când l-a văzut pe Jeremy, s-a oprit. Râsul ei a lăsat loc unei tăceri stânjenite.

Jere s-a dus în dreptul lui Caroline.

— Caro?

Blândețea din vocea lui i-a spus Norei tot ce voia să știe. Poate că aveau probleme – poate chiar probleme mari –, însă dincolo de toate acestea era dragoste, iar câtă vreme mai aveau dragoste mai aveau o șansă.

— N-ar fi trebuit să vii aici, i-a spus Caro, încrucișându-și brațele la piept.

A făcut un pas înapoi, iar Nora și-a dat atunci seama că fiicei ei îi era teamă să se apropie prea mult de bărbatul pe care îl iubea din toată inima.

— Nu, a zis el încetișor, n-ar fi trebuit tu să pleci. Nu fără să vorbești mai întâi cu mine. Îți poți închipui cum… Vocea i s-a frânt, dar a reluat: … Cum m-am simțit când ți-am citit scrisoarea?

— Am crezut…

— *Scrisoarea* ta, Caro. Toți anii ăștia, și tu îmi lași o *scrisoare* în care-mi spui că o să te întorci când o să ai chef?

Caro a ridicat privirea la el.

— Am crezut că o să te bucuri să mă vezi plecată și n-am suportat gândul.

— Ai crezut prost. El a oftat și și-a trecut o mână prin păr. Vino înapoi acasă, i-a șoptit. Are grijă mama de copii pentru restul weekendului.

Caroline a zâmbit.

— O să-i facă capul calendar până mâine-dimineață.

— Asta e problema *ei.* Avem nevoie de puțin timp doar pentru noi doi.

— În regulă.

Caroline s-a întors și s-a dus la etaj. A coborât un minut mai târziu cu geanta cu care venise. A strâns-o pe Ruby într-o îmbrățișare puternică, i-a

șoptit ceva ce Nora nu a putut auzi, după care amândouă au izbucnit în râs.

În cele din urmă, Caroline a traversat bucătăria și s-a dus la Nora.

— Mulțumesc, i-a șoptit ea.

— O, scumpo, am așteptat o viață pentru seara trecută!

Ochii lui Caroline străluceau.

— Acum n-o să-mi mai fie dor de tine.

— În niciun caz. N-o să mai scapi de mine de-acum. Te iubesc, Caro!

— Și eu te iubesc, mama.

Nora și-a luat fiica în brațe și a ținut-o strâns, după care i-a dat încet drumul.

Jeremy a luat geanta de la soția lui, luând-o apoi de mână. Au ieșit din casă împreună.

Ruby și Nora i-au petrecut cu privirea de pe verandă, uitându-se cum Mercedesul gri urmează îndeaproape Range Roverul alb până când s-au pierdut în zare.

— A plecat, a spus Ruby.

— O să se întoarcă.

Nora a rămas cu ochii ațintiți asupra cerului senin de vară și asupra mării verzi și agitate. Avea să fie o zi grozavă de ieșit în larg; niciun nor la orizont, o briză ușoară care făcea copacii să tresară, soarele strălucind pe suprafața apei.

Ruby a venit în dreptul Norei, apropiindu-se într-atât, încât umerii li se atingeau acum.

— Îmi pare rău, mama.

Nora s-a întors spre ea:

— Pentru ce?

Ruby arăta cumva diferit. Era serioasă.

— Pentru toate cadourile pe care ți le-am returnat în toți anii cât am stat departe. Dar cel mai mult îmi pare rău pentru că am fost atât de al naibii de încăpățânată în loc să te iert!

Nora nu știa exact ce se întâmplase – cine s-a mișcat prima –, dar deodată se aflau una în brațele celeilalte, râzând și plângând în același timp.

•

La unsprezece fix, s-a auzit hornul unei bărci. Un *a-oo-gaa*, *a-oo-gaa* puternic. *Wind Lass* s-a oprit atunci în stația de andocare.

Ruby a privit în jos, la apă, urmărindu-l cu privirea pe Dean cum leagă barca.

— Au ajuns, a zis ea.

O urmă de îngrijorare i se citea în voce.

Nora a înțeles numaidecât.

— Ți-e teamă să îl vezi pe Dean?

Ruby a încuviințat din cap.

Nora a cuprins în palmă obrazul fiicei ei.

— Ai putea să faci ocolul lumii și tot n-ai găsi alt bărbat mai bun decât Dean Sloan.

— Nu el e problema. Eu sunt.

— Toată viața ta s-a împletit cu a lui Dean. Când îl pișcă cineva pe el, ție îți apărea o vânătaie în același loc. Face parte din tine, Ruby, fie că-ți place sau nu. Să-ți fie frică de el e ca și cum ți-ar fi frică de propriul braț. Eliberează-te. Și simte-te bine, pur și simplu. Adu-ți aminte de vremurile bune, nu numai de cele proaste.

Ruby s-a uitat la ea.

— Asta îmi doresc, mama. Mi-o doresc atât de mult…

Hornul bărcii s-a auzit pentru a doua oară.

— Ia coșul de picnic, i-a spus Nora, arătând cu degetul înspre grămada de provizii de pe masa din bucătărie.

În doar câteva minute, coborau pe poteca ce ducea spre plajă. Nora se mișca pe cât de repede i-o permiteau cârjele.

Barca era legată la mal. Dean stătea la proră, ținând în mâini cele două frânghii care pironeau barca.

— Bine ați venit la bord!

Nora i-a întins cârjele lui Ruby și a pășit cu grijă în barcă, încercând să nu zgârie puntea de lemn cu ghipsul. Când s-a echilibrat, a luat cârjele și le-a aruncat pe patul de sub punte. Șchiopătând anevoios, a ocolit cârma uriașă și argintie și s-a așezat lângă Eric. Acesta avea o pernă sub capul acoperit de o plasă, iar trupul îi era învelit cu o pătură groasă din lână cu motive amerindiene. Deși zâmbea, arăta extrem de palid și de slăbit. Umbre vinețiii îi întunecau ochii, în timp ce buzele îi erau terne și uscate.

Nora a fost șocată de înfățișarea lui. Arăta mult mai rău decât ultima oară când îl văzuse. Nu era Eric; acest bărbat slab și mult prea fragil era, poate, o versiune împuținată a lui, dar, când s-a uitat la ea cu ochii lui mari

și triști, a văzut în ei spiritul pe care cancerul nu reușise să i-l atingă. Cu o infinită blândețe, și-a petrecut brațul pe după el și l-a tras mai aproape.

El și-a lăsat capul pe umărul ei, tremurând ușor.

— Ce bine se simte, a murmurat el.

Dean a pornit motorul. Ruby a dezlegat barca și a sărit la bord; au ieșit din port, iar după ce au trecut de vârful insulei, Dean a ridicat vela principală.

Barca s-a întors numaidecât spre babord și, prinzând o pală de vânt, a început să taie apa.

Eric și-a ridicat fața în bătaia vântului, zâmbind larg.

Nora și-a sprijinit capul de al lui, cu privirea pierdută înspre verdele luxuriant al insulelor. Ruby rămăsese la proră, în bătaia vântului. Nora nu trebuia să o vadă pe fiica ei ca să știe că zâmbea.

Dean s-a grăbit să coboare sub punte. Când s-a întors, din boxe a început să răsune melodia lui Robert Palmer, „Addicted to Love".

De la proră, Ruby își mișca șoldurile pe ritm. Nora și-o imagina și cântând – pe lângă ritm – din toți rărunchii.

În pauza dintre cântece s-a așternut o liniște perfectă și nesfârșită, un moment încremenit în timp care era și trecut, și viitor în același timp: Dean la cârmă, Eric și Nora stând pe puntea din spate, Ruby la proră, mereu dornică să știe încotro se îndreptau.

Nora a simțit soarele fierbinte pe obraji și a auzit fâlfâitul legăturilor bătându-se de catarg.

— Mă bucur că ești aici, a zis Eric.

Ea i-a zâmbit.

— Unde altundeva să fiu? Tu, Dean și Ruby… sunteți cea mai bună parte din viața mea. Nu o să-l uit niciodată pe băiatul meu cu păr negru. De fiecare dată când mă întorceam, erai acolo, în spatele meu, zâmbind până la urechi și spunând: *Ce mai faceți acum*, *doamna Bridge?* Parcă mai ieri stăteai la masa mea din bucătărie, cu coatele julite pe suportul de farfurii. Doamne, ce repede mai trece timpul…

— Prea repede.

Privirea lui Eric era fermă.

Nora și-a pierdut vocea, însă a refuzat să-l lase să o vadă plângând. I-a atins fața cu blândețe.

Eric s-a întors; își dădea seama că încerca să se reculeagă, distanțându-

se de adevărul pe care îndrăzniseră să îl atingă.

S-a uitat înspre Ruby, cum stătea la proră, apoi la Dean. Erau la capetele opuse ale bărcii, fiecare încercând să nu se lase prins privindu-l pe celălalt pe furiș.

— Crezi că o s-o rezolve? a întrebat el.

— Așa sper. Au nevoie unul de celălalt.

— Să ai grijă de el pentru mine, a spus Eric pe o voce gâtuită, ștergându-și ochii cu un colț de pătură. Am crezut că o să-i fiu mereu alături… alături de frățiorul meu.

— Vei fi.

Eric a râs, apoi și-a șters ochii.

— Doamne, suntem în largul mării și arătăm de parcă doar ce ne-am uitat la *Brian's Song*.

Nora a râs, ștergându-și și ea ochii.

O pală puternică de vânt a umflat atunci pânza cu un foșnet puternic. Barca s-a aplecat într-o parte, tăind suprafața apei în care lucea soarele.

Dean a întors privirea spre fratele său.

— Vrei să treci la cârmă?

— O, da! a zis Eric, chipul luminându-i-se tot.

Dean și-a strecurat un braț pe după trupul fragil al fratelui său și l-a ajutat să ajungă în dreptul cârmei mari și argintii. Eric a preluat comanda; Dean era când în spatele, când pe lângă el, cu o mână pe umărul fratelui său, ca să-l ajute să-și mențină echilibrul.

Tâmplele lui Eric erau brăzdate de lacrimile iscate de vântul ce-i bătea în ochi, părul împuținat îi bătea obrajii, tricoul i se lipea de pieptul supt.

— Orci! a strigat deodată Ruby, arătând la tribord.

La început, Nora nu a văzut nimic. S-a ridicat în picioare, cu mâna căuș la ochi.

Apoi a văzut o aripioară neagră ridicându-se încet-încet la suprafața apei. Erau șase: numai aripioarele negre de pe spate li se vedeau cum înaintează de-a lungul mării ca un pieptene întors, extrem de aproape una de cealaltă.

— Sunt regina lumii! a strigat Eric, deschizându-și larg brațele.

A râs zgomotos și, pentru prima oară în săptămâni bune, a fost râsul *lui* cel care s-a auzit, nu versiunea slăbită și diluată cu care se alesese în urma cancerului.

Nora a știut atunci că, dacă era să se gândească la viața lui Eric, iar

urâciunea ultimelor săptămâni părea de-a dreptul copleșitoare, avea să și-l amintească fix cum era acum: stând în picioare, cu ochii mijiți în soare, râzând.

Și nu avea să-l uite nicicând pe băiatul ei, pe Eric al ei.

Capitolul 23

Abia se lăsase seara când au intrat în casă. Lottie îi aștepta cu o cină delicioasă compusă din crabi Dungeness, salată Caesar și baghete. Râdea în timp ce așeza mâncarea pe masă, recunoscând că se gândise că nu aveau cum să se fi schimbat prea multe de-a lungul anilor: cei din familia Sloan și cei din familia Bridge adorau crabul, însă erau prea sensibili ca să-i fiarbă.

Cât timp „fetele" spălau și uscau vasele, Dean l-a dus pe Eric înapoi în pat. În cele din urmă, Nora și Ruby s-au dus și ele la etaj, adunându-se cu toții în jurul patului lui Eric și vorbind în șoaptă până când acesta a adormit.

Acum, cei trei aveau să se întoarcă pe barcă cu destinația Insula Verii. Călătoria, întreprinsă noaptea, fără radar, avea să ia de două ori mai mult timp decât de obicei. Și totuși, Ruby nu-și găsise încă curajul de a-i acorda lui Dean inima ei.

Toată ziua așteptase Momentul Perfect, când s-ar fi întors spre el, l-ar fi atins pe braț și i-ar fi spus că nu se mai temea. Însă, de fiecare dată când dădea să se ducă la el, înghețа. Șistul vechilor obiceiuri se strângea grămadă sub picioarele ei, punându-i în pericol orice mișcare.

Mereu fusese un zid între ei, ceva de care Ruby nu putea trece – sau o mulțime de oameni (bine, Eric și mama nu formau chiar o mulțime, dar când erai umilită, și un singur martor în plus era deja prea mult), un set de sarcini, un vânt ce te lua pe sus.

Așa că Ruby așteptase și tot așteptase.

Încă aștepta când barca a ajuns în locul de andocare al familiei Bridge.

— Adu parâmele, Ruby! i-a strigat Dean.

Ea a luat parâmele și a sărit pe doc, amărând barca. Încă înfășură parâma în jurul tachetului de la mijlocul bărcii când a văzut-o pe mama ei punând piciorul pe doc.

— Mulțumesc, Dean, a auzit-o spunând.

A simțit-o mai degrabă decât să o fi văzut-o pe maică-sa întorcându-se spre ea:

— Ruby, scumpo, am nevoie de niște ajutor să ajung acasă. E cam alunecos bancul.

Ruby a aruncat o privire înspre barcă; era învăluită în umbre de aproape, toată numai dungi albe și gri care se unduiau când sus, când jos. Nu zărea pe nicăieri claia de păr blond a lui Dean. Probabil coborâse sub punte. Dacă plecase înainte ca ea să se poată întoarce?

— Ruby?

A lăsat jos colacul de frânghie și s-a dus spre maică-sa. Aceasta s-a întors și făcut cu mâna.

— Pa, Dean! Mulțumesc pentru ziua asta minunată!

Și iată-l acolo, stând lângă cârmă. Îi putea vedea părul blond și puloverul auriu, ba chiar și dinții albi dezveliți într-un zâmbet, dar atât.

— Pa, a spus și el pe un glas rezervat.

— A… dacă ai nevoie de ajutor la plecare – știi tu, să dezlegi sau ceva – pot să mă întorc imediat, s-a oferit Ruby.

A durat o clipă până când el a răspuns. Ea și-ar fi dorit să-i fi putut vedea fața.

— Nu strică niciodată o mână de ajutor.

Ruby a simțit un val de ușurare. A strâns cu putere umerii mamei ei și, împreună, au urcat povârnișul, traversând apoi gazonul.

În fața ușii, maică-sa i-a zâmbit și i-a spus:

— Du-te. Și, Ruby?

Ruby s-a aplecat după păturica de pe balansoar și și-a pus-o în jurul umerilor. Începea să se lase răcoare.

— Da?

— Te iubește.

— Ar fi o minune. I-am făcut de toate în afară de să-i înfig un cuțit în ochi.

Maică-sa a zâmbit larg.

— Iubirea în sine e o minune. Acum, du-te la el. Nu-ți fie frică. Și încearcă să nu fii antipatică, așa cum ești de obicei.

Ruby nu s-a putut abține să nu râdă.

— Mulțumesc, mama.

Cât s-a grăbit să traverseze peluza, un nor s-a deplasat, lăsând la iveală o

lună plină care lumina tot cerul, inundând lumea de un albastru straniu.

Ruby s-a oprit la capătul bancului și a strâns mai bine pătura în jurul umerilor. Știa ce are de făcut, dar asta nu-i garanta și curajul necesar. Îi era teamă că îi luase prea mult să se maturizeze, ratându-și astfel șansa.

El stătea la marginea docului, cu spatele la ea. Ruby a coborât pe nesimțite povârnișul și a pășit pe doc. Zgomotul pașilor ei se contopea cu scârțâitul și cu gemetele obișnuite pe care le scotea lemnul vechi.

— Mi-aduc aminte când obișnuiam să sărim de pe doc în timpul fluxului, a spus ea încetișor. Numai copiii familiei Washington înotau atunci.

El s-a întors.

Ruby s-a apropiat de el.

Brusc, s-a temut să mai vorbească. Nu voia decât să-și pună brațele pe după gâtul lui și să-l sărute până când nu avea să mai poată gândi, mișca sau aminti nimic din ceea ce fusese între ei. Însă nu putea să o facă. Trebuia să facă lucrul corect, măcar o dată. Îi datora lui Dean câteva cuvinte – cuvinte mici, simple – și nu era momentul să fie prea lașă ca să le rostească.

Nu mai putea da înapoi de-acum.

Tăcerea dintre ei era împovărătoare, periculoasă. Dincolo de ea, auzea valurile spărgându-se dedesubt de pilonii docului.

A anulat și ultimul spațiu rămas între ei și l-a luat de mâna stângă, mângâindu-i degetele. Apoi, încet, și-a retras mâna.

— Îmi aduc aminte de prima oară când m-ai sărutat. Am amețit atât de rău, încât abia dacă mai puteam respira. Mă bucuram că stăteam jos, altfel aș fi căzut. Dar am făcut-o oricum, nu? M-am îndrăgostit de cel mai bun prieten. În timp ce majoritatea copiilor plănuiau cum să se furișeze din casa părinților sâmbătă seara, tu și cu mine visam la nunta noastră… la copiii pe care i-am fi avut. A înghițit în sec și a zâmbit. Când aveam cincisprezece ani, ai spus că o să locuim într-un penthouse din Central Park… și că vom merge la Paris în luna de miere. La șapte ani, ai promis că într-o zi o să avem o barcă mare cât un feribot, cu cadă în cabină și că la nunta noastră o să cânte Elvis. Ar fi trebuit să știm că o să avem necazuri din ziua când a murit Elvis.

Dean a închis ochii o clipă, atât, iar ea s-a întrebat dacă nu cumva îl durea să o audă vorbind despre visurile lor din trecut.

— Mda, a spus Dean sec, eram tineri.

— Am încercat să dau uitării lucrurile pe care ni le-am spus, dar cel mai mult am încercat să uit cum se simțea sărutul tău, a continuat ea. Îmi tot ziceam că nu fusese decât o pasiune trecătoare… că o să cresc și că o să revin la cum eram înainte. Doar că n-am făcut-o.

Atunci și-a auzit tonul brut al vocii, nuanța disperată a speranței și știa că o auzise și el. Era expusă acum, vulnerabilă.

— Nu te-ai mai îndrăgostit niciodată?

— Cum aș fi putut… dacă nu te-am uitat niciodată?

— Spune-o.

Ea a făcut un pas în față, ridicându-și fața către a lui.

— Te iubesc, Dean Sloan.

El și-a întârziat răspunsul o clipă, mulțumindu-se doar să o privească. Apoi a strâns-o în brațe și a sărutat-o cum numai în visele ei fusese sărutată. Brusc, a vrut mai mult. Mult mai mult…

Degetele i-au căutat tricoul, pe care i l-a tras pe cap, lăsându-le să exploreze părul aspru și țepos de pe pieptul lui. Îl atingea peste tot, trecându-și mâinile peste umerii lui lați, în jos, pe spate, înăuntrul chiloților.

El i-a luat pătura de pe umeri și a lăsat-o să cadă la picioarele lor, pe doc. Cu un geamăt, și-a strecurat mâinile pe sub cămașa ei, dându-i-o jos și azvârlind-o cât colo. Ea a înlăturat-o cu piciorul, începând să-și deschidă nasturii de la pantalonii scurți.

Dezbrăcați, sărutându-se și apucându-se de peste tot, au îngenuncheat pe pătură, netezind-o și apoi prăbușindu-se peste ea, râzând de mișcările lor stângace.

Ruby a auzit un foșnet. A clipit, simțindu-se ca drogată de intensitatea dorinței ei, și l-a văzut atunci deschizând un mic ambalaj argintiu, lucru care a uimit-o.

— Ai plănuit asta?

El i-a aruncat un zâmbet larg, strengăresc.

— Hai să spunem că m-am rugat să se întâmple.

A râs din nou, sărutând-o. Ea nici nu mai putea gândi. Trupul îi ardea parcă. Mâinile lui erau peste tot, pe sâni, pe sfârcuri, între picioarele ei, mângâind, frecând, trăgând. Gura lui urma calea trasată de degetele sale magice, iar când s-a aplecat peste ea și i-a luat sfârcul în gura lui plină de

nesaț, ea s-a abandonat sexului așa cum nu o mai făcuse nicicând până atunci. Și-a abandonat tot trupul lui, lăsându-l să o aducă pe marginea durerii pulsânde și disperate. În cele din urmă, nu a mai putut rezista; tot corpul o durea de atâta nevoie…

— Te rog, a gemut ea sub atingerea lui, acum…

El s-a răsucit pe spate, trăgând-o deasupra lui și pătrunzând-o dintr-o singură mișcare. Mâinile lui erau pe fesele ei, ținând-o strâns peste șoldurile ce se unduiau sub ea, învățând-o să intre în ritmul mișcărilor lui.

Ea și-a dat capul pe spate și a închis ochii.

El s-a ridicat spre ea, prinzându-i sfârcul în gură, iar atunci ea a scos un strigăt. Orgasmul a fost atât de intens, încât a crezut că se sfărâmă în bucăți.

— Doamne, a spus ea cu răsuflarea tăiată, simțindu-l și pe el terminând în ea.

S-a prăbușit peste el, îngropându-și fața în pieptul lui transpirat.

El a ținut-o strâns de parcă s-ar fi așteptat ca ea să plece, mângâindu-i spatele umed.

— Doamne, Dumnezeule, a șoptit ea în cele din urmă, dându-se jos de pe el.

A rămas întinsă lângă Dean, cu un picior peste coapsele lui.

— Ar fi trebuit să facem asta de mai demult.

— Crede-mă, n-ar fi fost la fel de bine, a zis cu un oftat, lăsându-se pe spate și privind la cerul luminat de lună.

Atât de *simplu.* Mereu fusese atât de simplu între ei. O singură atingere ușoară a pielii lui de pielea ei, iar ea aflase o pace interioară pe care știa că nu ar mai fi găsit-o nicăieri altundeva. S-a întors pe o parte și s-a uitat la el.

— Hai să ne mutăm împreună.

— În ciudatul Hollywood? a zis el, aruncându-i o privire mirată.

— Doamne, nu!

Răspunsul ei fusese instinctiv. Nici nu-l gândise, doar își auzise vocea, dar știa că era adevărat. Nu voia să mai locuiască acolo.

— Aș putea trăi în San Francisco.

El a râs.

— Nu, mulțumesc.

S-a ridicat în capul oaselor și i-a atins părul.

— Ne-am trăit viața aia, Ruby. Nu știu despre tine, dar eu nu vreau să mă întorc la nimic din ce a fost înainte. Vreau să o iau de la capăt. Și nu o să

locuim împreună.

— O, a zis ea, încercând să nu pară afectată, să nu lase să se vadă că-i stătuse inima în loc.

— O să ne căsătorim, Ruby Elizabeth. Gata cu scuzele, cu fuga și cu timpul pierdut. O să ne căsătorim. Eu propun să ne mutăm înapoi aici și să încercăm din răsputeri să ne dăm seama ce vrem să facem cu restul zilelor noastre. Eu o să îi dau o șansă fotografiei; mereu mi-am dorit să fac asta. Mai important decât atât, o să ne promitem că îmbătrânim împreună. Și o să ne ținem de promisiune. O să stăm pe propria verandă până când o să orbim și o să rămânem fără păr și n-o să ne mai amintim cum ne cheamă. Iar ultimul lucru pe care îl vei simți pe lumea asta este sărutul meu de noapte bună.

— O să avem și copii, a spus ea, lăsându-se pentru prima oară în voia visurilor.

— Cel puțin doi, ca să aibă fiecare câte un prieten bun.

— Iar pe fiul nostru îl va chema Eric…

•

Ruby ar fi dormit toată noaptea pe doc, în brațele lui Dean, pe pătura aceea veche, însă el a vrut să se întoarcă la Eric, așa că s-au sărutat și s-au tot sărutat de rămas-bun.

Apoi l-a ajutat pe Dean să dezlege barca și a urcat povârnișul, petrecându-l cu privirea. Lumina lunii făcea barca să sclipească, învăluind totul într-un albastru argintiu. El a pornit motorul; barca a început să se depărteze de doc. Huruitul motorului spărgea liniștea nopții.

El își pierdea culoarea, clipă după clipă. Mai întâi vârful catargului, care s-a înnegrit deodată, apoi restul bărcii. În ultimul crâmpei de lumină, o mână întunecată s-a ridicat, luându-și la revedere. Deși Dean nu o mai putea vedea, știa că Ruby e încă acolo, privindu-l cum se îndepărtează.

Așa făcuse dintotdeauna.

Ea a rămas acolo până când barca a dispărut în marea agitată, cu crestele valurilor înmuiate în argint, după care s-a întors și s-a dus înapoi spre casă.

În bucătărie, lumina era aprinsă, iar ușa de la dormitorul mamei ei era închisă.

Ruby a trecut – bine, sărit – peste ușa închisă. Știa cu siguranță că mama ei ar fi vrut să fie trezită. La urma urmelor, fiica ta nu se logodește în fiecare zi.

Tocmai când a vrut să bată, a sunat telefonul.

A dat fuga în bucătărie și a răspuns după al doilea apel, sperând să nu fi fost vorba despre Eric.

— Alo?

— Ruby, pe unde naiba ai fost? Am sunat toată noaptea. Și ce fel de cătun uitat de lume e casa aia de nu are mesagerie vocală?

Ruby s-a relaxat numaidecât.

— Val? a zis ea și s-a uitat la ceas.

Era unu noaptea.

— Nu putem vorbi mâine-dimineață? Eu…

Vocea îi era stinsă.

— Da, încă un Stoly Martini, scumpo… trei măsline. Scuze, Ruby. Cum ziceam, ce-i cu rahatul ăsta că nu predai articolul? Spune-mi că Maudeen nu a înțeles bine.

— A, aia. Nu vreau să-l mai predau, atâta tot.

— Atâta tot? Atâta *tot*?! Ascultă aici, prințesă a comediei, nu vorbim aici despre vreo publicație de doi bani. Ci despre revista *Caché*. Au rezervat deja spațiul în numărul respectiv, au tipărit deja coperta – cu poza *ta* pe ea, aș putea adăuga – și au dezvăluit deja povestea.

A făcut o pauză, iar ea l-a auzit cum scoate afară fumul.

— Am și câteva posturi interesate de tine. Cei de la NBC vor să le scrii un episod-pilot.

— Un… episod-pilot? Pentru propriul meu serial?

Ruby simțea că i se face rău. Asta fusese dintotdeauna visul ei cel mai mare. Orice comic visa la propriul lui serial.

— Da, propriul tău serial. Așa că nu te mai prosti. Mâine trebuie să livrezi articolul. Ieri ți-am trimis prin curier biletele de avion. Luni dimineață trebuie să fii la emisiunea lui Sarah Purcell.

— Nu pot s-o fac, Val, a răspuns Ruby, închizând ochii.

În minutul acela, aproape că putea *simți* atingerea caldă a mâinii mamei ei pe cap, delicatețea degetelor ei. O senzație de panică a învăluit-o pe dată.

Val a tras aer adânc în piept, răsuflând apoi ușor.

— Iisuse! Știam că ești o adevărată pacoste, dar le-am promis că vei fi profesionistă. Le-am dat cuvântul meu, Ruby.

— Sunt profesionistă.

Chiar și pentru propriile urechi, vocea îi părea temătoare.

— Profesioniștii nu iau bani de la reviste, ca apoi să rupă contractul. Îi poți da înapoi măcar?

Ruby a tresărit, gândindu-se la Porsche-ul din garaj, la rochia de designer din dulap, la banii pe care i-a dat tatălui ei.

— Dacă-mi dau niște…

Cam *douăzeci de ani.*

— Nu merge așa. Singura cale de a ieși din asta este să le returnezi, și chiar și așa va trebui ca ei să fie de acord cu decizia. Și, scumpo, crede-mă că nu vor fi.

— Doar nu mă pot *forța*…

Val a râs.

— Unde ai trăit până acum? În peșteră? E o afacere mare. Nu poți pur și simplu să te răzgândești. Este scris?

— Da, a încuviințat, urându-se pentru slăbiciunea care a îndemnat-o să răspundă.

— Iar problema este că…?

Lui Ruby îi venea să plângă.

— O plac. A înghițit cu greu. Nu. O iubesc.

Val a rămas tăcut o clipă, după care a reluat:

— Îmi pare rău, Ruby.

Îngrijorarea lui era încă și mai greu de îndurat decât eventuala mustruluială.

— Și mie, a răspuns ea plat.

— Atunci vei fi în avionul acela? O să-l pun pe Bertram să te ia de la aeroport.

Ruby a închis telefonul ca într-o ceață. A ieșit pe verandă, unde a găsit plicul adus de Fedex. Înăuntru se afla un bilet la clasa întâi și un scurt itinerariu. O duceau la Spago pentru a sărbători apariția ei la emisiunea lui Sarah Purcell…

În urmă cu o săptămână, asta ar fi încântat-o până peste poate.

A trecut apatic de ușa mamei ei. În ultimul moment, s-a oprit și a atins lemnul ușii cu vârful degetelor.

— Îmi pare rău, a șoptit Ruby, cu toate că știa că acele simple cuvinte nu aveau să fie suficient.

Nici pe departe.

Cu un oftat, s-a întors și a urcat la etaj. S-a trântit pe pat și a încercat să

adoarmă, însă nu reușea să-și țină ochii închiși. În cele din urmă, a aprins lumina și s-a întins după carnet.

Doar ce am vorbit la telefon cu agentul meu.

Pare că gluma s-a întors împotriva mea. Nu pot ieși din înțelegerea asta. Trebuie să livrez articolul promis, altfel Marea Corporație a lu' Pește o să mă dea în judecată până la sânge.

Și o s-o pierd și pe mama, pe această femeie pe care am așteptat-o și după care am tânjit toată viața mea, pe care când am venerat-o, când am defăimat-o. Indiferent de relația pe care am fi putut-o avea, acum s-a dus pe apa sâmbetei. Iar de data aceasta va fi numai vina mea. Toată lumea va putea să vadă goliciunea sufletului meu.

Am învățat în cele din urmă că viața nu este alcătuită din momente MARI și din epifanii neașteptate, ci din clipe mărunte, unele dintre ele atât de mici, încât trec aproape neobservate.

Îmi dau seama acum de asta… însă deja e prea târziu.

Luni, voi apărea la The Sarah Purcell Showy iar după aceea ce voi face va conta numai pentru mine. Mamei nu-i va păsa.

Dar vreau să mai spun un lucru – să rămână scris, deși sunt conștientă că e prea târziu și voi plăti un preț prea mare pentru el: o iubesc pe mama.

O iubesc pe mama.

Ruby a pus creionul deoparte. Acesta s-a rostogolit departe de ea, căzând peste marginea patului și aterizând pe podea cu zgomot.

Toate astea erau prea mult pentru ea, și încă tocmai în ziua când în sfârșit ajunsese să creadă într-un viitor fericit.

— Te iubesc, mamă, a șoptit ea, cu ochii în tavanul plin de crăpături.

Capitolul 24

Nora stătea la masa din bucătărie, citind un ziar vechi de cincisprezece ani pe care îl găsise în dulapul cu mături și sorbind din cana ei cu cafea călâie. Prima pagină era un articol scandalos despre oficialii statului Washington, care dăduseră cu artificii sub apă pentru a speria leii-de-mare din Ballard Locks. Leii-de-mare mâncau somonul și păstrăvul. Lângă articolul acela, era o rubrică mai mică, cu tot cu o poză: câinele președintelui Reagan fusese operat de amigdalită.

În principal, o aștepta pe Ruby să coboare. Nora încercase noaptea trecută să stea trează până la întoarcerea fiicei ei, însă, pe la doisprezece și jumătate, renunțase. Era totuși un semn bun că Ruby nu se întorsese acasă devreme.

Sau cel puțin asta își spunea Nora.

Era pe punctul de a da pagina când a auzit telefonul sunând. Neluând în seamă cârjele sprijinite de perete, a șchiopătat până la telefon și a răspuns.

— Alo?

— Sunt eu, Dee.

Nora s-a sprijinit de suprafața rece și denivelată a frigiderului.

— Bună, Dee. Ce știri nemaipomenite ai astăzi pentru mine?

— Nu-ți vor plăcea.

— Deloc surprinzător.

— Doar ce am vorbit la telefon cu Tom Adams. M-a sunat *acasă.* Într-o *duminică.* Să-mi spună să-ți spun că, dacă nu găsește afurisitele de rubrici pe afurisitul lui de birou miercuri dimineața, îți arde un proces de zece milioane de dolari. A spus că deja a completat formularele, dar că-ți mai dă o ultimă șansă, a zis, tușind ușor o dată. Și a mai zis că îi va da în judecată pe toți cei care au lucrat vreodată cu tine – inclusiv pe mine.

— Nu poate face asta, a spus Nora, neștiind, desigur, dacă într-adevăr putea face asta sau nu.

— Ești sigură? a întrebat Dee, părând speriată.

— Vorbesc eu cu Tom, a răspuns Nora înainte ca Dee să poată continua.

— O, slavă Domnului!

— Ce altceva s-a mai întâmplat pe acolo? S-au mai liniștit apele?

— Nu, și spre meritul ei, vocea lui Dee a sunat chiar amărâtă. Menajera ta a apărut aseară la *Larry King Live* și a zis… niște lucruri oribile despre tine.

— Adele a spus lucruri urâte despre mine?

— O femeie pe nume Barb Heinneman a spus că i-ai comandat un vitraliu scump și că nu ai plătit pentru el. Iar coafeza ta, Carla, a spus că lași bacșișuri mici.

— O, pentru numele lui Dumnezeu, ce-are asta de-a face cu…

— Cei de la *Tattler* au scris că tipul din poze nu era… prima ta aventură. Au spus că tu și soțul tău aveați un mariaj „deschis” și că amândoi v-ați mai culcat și cu o mulțime de alte persoane. Și că uneori… Dee și-a coborât vocea până la o șoaptă conspirativă: Că o făceați în grup. Ca în filmul *Cu ochii larg închiși*[{16}]. Cel puțin, asta au scris ei.

Nora simțea că i se învârte capul. Sinceră să fie, îi venea să râdă, atât era de ridicol totul. *Cu ochii larg deschiși*? Sex în grup? A simțit că se enervează pentru prima oară de când începuse toată tărășenia. Făcuse greșeli – mai mici, mai mari –, dar asta era prea de tot…

Nu merita una ca asta. După cum întâlnise cândva într-un film: rahatul ăsta nu avea de gând să-l înghită. Voiau s-o scoată drept ultima târâtură.

— Așa deci? Nu sunt și însărcinată cu vreun pui de extraterestru mutant?

Dee a râs nervos.

— Cam asta e. În afară de…

— De?

Nora a rostit cuvântul, lungindu-l cu vreo încă trei silabe.

— A mai fost ceva în rubrica de săptămâna aceasta a Lizei Smith, o bârfuliță cum îi place ei să stârnească, știi tu. A făcut să pară că ar fi cineva care ar scrie un articol despre tine. Unul urât.

— Nu cred…

— Cică ar fi cineva apropiat ție.

Nora a oftat. Nu era surprinsă; se așteptase la așa ceva, însă tot o durea.

— Înțeleg.

— Iar menajera ta a spus că ți-ai rupt amenzile de parcare și că ai aruncat citațiile în care erai chemată să fii jurat la tribunal. Un tip din consiliul orășenesc a spus că va porni o investigație.

Până aici.

— Zi bună, Dee! a spus Nora, neștiind dacă asistenta ei voia să mai spună ceva sau nu.

A închis telefonul și a deschis larg ușile dulapului.

Iată-le acolo: farfuriile vechi și ieftine pe care le cumpărase acum o viață. A luat una, i-a simțit greutatea în mână. A șovăit. Nu avea rost să facă mizerie…

Va porni o investigație.

Și-a dat mâna pe spate și a aruncat farfuria. Aceasta a zburat prin aer și s-a izbit de arcadă, făcându-se bucăți.

Ca în *cu ochii larg deschiși… sex în grup.*

A mai aruncat una. A lovit peretele cu un zgomot satisfăcător.

Mariaj deschis… las bacșiș mic.

A mai zburat o farfurie.

Peste tot erau numai bucăți și cioburi de porțelan; urme în pereți, zgârieturi. Nora răsufla greu. Și zâmbea.

Ar fi trebuit să facă asta cu ani în urmă. Chiar o ajuta. S-a întins după încă o farfurie.

Proces de zece milioane de dolari.

A trimis-o zburând de-a lungul camerei.

Chiar atunci, Ruby a coborât de la etaj.

— Ce n-ai…

S-a aplecat, protejându-și fața cu o mână. Farfuria a trecut pe deasupra capului ei, izbindu-se de perete. După ce bucățile s-au împrăștiat pe podea, ea a ridicat șovăitoare ochii.

— Iisuse, mama… dacă nu-ți plac farfuriile astea, cumpără un set nou.

Nora s-a lăsat în genunchi pe podeaua rece și dură. A râs până când din ochi au început să-i curgă lacrimi… ca apoi să plângă.

Și-a îngropat fața în mâini, rușinată de faptul că fiica ei o vedea astfel, doar că nu părea că se putea opri…

Brusc, o copleșeau toate: boala lui Eric, cariera ei, reputația ei dusă pe copcă.

Se simțea singură și bătrână. O femeie care dăduse tot ce avea în viață pe o monedă de aur prețioasă doar ca să afle că aurul nu era decât vopsea galbenă, ducându-se la prima ploaie torențială și lăsând-o în schimb cu o bucată de cupru în palmă.

A ridicat privirea înspre Ruby, văzându-și fiica prin perdeaua încețoșată

de lacrimi.

— Mamă? a zis Ruby, îngenunchind dinaintea ei. Ești bine?

— Îți pare c-aș fi bine?

— În stilul lui Courtney Love, înainte de operație și după concert, da.

S-a întins și a îndepărtat din ochii mamei sale o șuviță umedă de păr.

— Ce s-a întâmplat?

— O tanti mă dă în judecată pentru sfaturi frauduloase. Iar cineva apropiat mie – aparent, un prieten – scrie un articol defăimător despre viața mea. A, și să nu fii surprinsă când vei afla că eu și tatăl tău făceam sex în grup. A încercat să zâmbească, o încercare eșuată. Dar nu-ți face griji. O să trec peste asta. Am trecut prin lucruri mai rele de-atât. E doar criza vârstei de mijloc. Singurul lucru care contează acum este cât de mult te iubesc.

Ruby s-a dat iute în spate, lăsându-și mâna să-i cadă în poală.

— O, Doamne… a șoptit ea.

Nora s-a ridicat cu greu în picioare, șchiopătând până la masa din bucătărie. S-a lăsat pe un scaun, trântindu-și piciorul în ghips pe un altul.

Atunci și-a dat seama, în timp ce o urmărea cu privirea pe fiica ei, care rămăsese îngenuncheată la podea, cu capul plecat, că nu există tăcere mai crudă și mai goală decât cea precedentă celei mai simple dintre declarații: „Te iubesc”.

Își petrecuse întreaga copilărie așteptând să audă acele cuvinte de la tatăl ei, apoi încă o eternitate așteptând să le audă de la soțul ei.

Iar acum se părea că îi era menit să aștepte încă o dată. Iar ea care crezuse că lucrurile mergeau atât de bine cu Ruby…

— Vrei niște cafea? a întrebat Nora, împingând deoparte ziarul.

Vocea îi era calmă și stabilă, de parcă ar fi fost cât se poate de obișnuit ca ele două să se afle acolo, împreună, în mijlocul oceanului de cioburi galbene.

Ruby a ridicat privirea.

— Nu.

Nora a văzut atunci că fiica ei plângea. Nedumerită, a întrebat-o:

— Rube, ce s-a întâmplat?

— Nu te face că nu doar ce ai spus-o, te rog!

Nora habar nu avea cum să răspundă. Ruby s-a ridicat în picioare, s-a întors și a urcat la etaj.

Nora i-a auzit fiecare pas pe trepte. Nu reușea să-și normalizeze

respirația. *Ce naiba se întâmplase?*

Atunci a auzit din nou pași; Ruby cobora înapoi. A intrat în bucătărie, cu o valiză într-o mână și cu un carnet în cealaltă.

Nora și-a dus mâna la gură.

— Îmi pare rău. Am crezut că am ajuns în punctul în care puteam să-ți spun așa ceva.

Ruby a lăsat jos valiza. Aceasta a aterizat cu zgomot.

— Ruby, scumpo…

Afecțiunea din voce îi trăda dorul și regretul.

— N-a fost niciodată vorba să uit sau să iert, a spus Ruby răspicat; lacrimi i se adunau în ochii negri, curgându-i apoi pe obraji.

Mi-a luat foarte mult timp să-mi dau seama de asta. Iar acum e prea târziu.

— Nu înțeleg, a spus Nora, încruntându-se.

— Te iubesc.

Vocea lui Ruby era blândă. La început, Nora a crezut că își închipuie numai cuvintele, că i se revarsă din propriul subconștient, că mai apoi să devină sunete propriu-zise.

— Mă iubești? a îndrăznit Nora să repete.

Ruby a rămas pe loc, ușor nesigură pe picioare.

— Încearcă doar… să ții minte asta, bine?

— Cum aș putea să…

Ruby a trântit carnetul cu hârtie galbenă pe masa din bucătărie.

— Mi-am petrecut toată noaptea trecută să-ți fac o copie.

Nora abia dacă l-a privit; era prea preocupată să se uite la Ruby.

— Ce e?

Ruby a făcut un pas în spate, ajungând în dreptul valizei.

— Citește-l, i-a spus ea sec.

Ridicând din umeri, Nora a tras masa mai aproape.

— O să am nevoie de ochelarii mei de citit…

S-a uitat la pagini cu ochii mijiți.

În numele unei dezvăluiri complete, trebuie să vă spun (a decis să se adreseze direct cititorilor revistei *Caché) că am fost plătită să scriu acest articol. Și încă bine, așa cum se spune în genul de restaurant unde o persoană ca mine nu-și permite să comande nici măcar o salată la cină.*

Suficient cât să renunț la bătrânul meu Volkswagen Bug în favoarea unui mai puțin bătrân Porsche.

Ar trebui să vă mai spun cât îmi displace mama. Nu, nu e adevărat. Vânzătorul mucos care lucrează în tura de noapte la magazinul din cartierul meu îmi displace.

Pe mama o urăsc.

Nora a ridicat brusc privirea.

Ruby plângea acum, atât de tare, încât obrajii i se împurpuraseră, iar umerii îi tremurau.

— Este un articol pentru revista *C-Caché*.

Nora a tras aer adânc în piept. Știa că i se citește totul în priviri: trădarea usturătoare, tristețea îndurerată… și da, furia.

— Cum ai putut?

Ruby și-a acoperit gura cu mâna, și-a luat valiza cu cealaltă și a ieșit fugind din casă.

Ca de la o depărtare uriașă, de neatins, Nora a auzit mașina pornind și demarând, făcând pietrișul de pe alee să scrâșnească sub roțile ei.

Și atunci s-a lăsat din nou tăcerea.

Nora a încercat să se uite la paginile galbene pe care erau mâzgălite cuvinte albastre mărșăluind de-a lungul liniilor, însă nu a reușit. Numai acele cuvinte oribile și pline de ură îi săreau în ochi.

Pe mama o urăsc.

A tras încă o dată aer în piept, apoi a mai făcut o încercare. Mâinile îi tremurau când a ridicat carnetul și a început să citească.

Povestea noastră începe acum unsprezece ani, *într-un loc pe care puțini dintre voi l-au văzut: insulele San Juan din statul Washington.*

Abia câteva propoziții mai târziu, Nora a izbucnit în plâns.

•

Ruby a ajuns până în capătul aleii, după care a călcat pedala de frână până la podea.

Fugea din nou, doar că de data asta nu avea unde să se ascundă, nu avea cum să mai treacă pe lângă, ci trebuia înfruntat direct. Făcuse un lucru îngrozitor, egoist și îi datora mamei ei mai mult decât o casă goală.

A pus camioneta în marșarier și a parcurs așa toată aleea. A parcat, a traversat poteca, a trecut prin grădina parfumată, ajungând până pe malul apei. S-ar fi dus să se așeze pe piatra ei preferată, doar că mama ei n-ar fi

putut ajunge până acolo în cârje.

Voia să fie văzută. Când mama avea să termine de citit articolul, avea să iasă fără îndoială pe verandă, era locul ei preferat. Și atunci ar fi văzut-o pe fiica ei, stând la marginea proprietății.

S-a așezat pe iarbă. Era o zi frumoasă de vară. Insulele păreau un mozaic infinit de culori – cer albastru, păduri verzi, mare argintie și înspumată.

S-a întins pe spate în iarbă și a închis ochii. Aerul avea un iz dulceag de iarbă și sare, mirosul copilăriei ei.

Știa că avea să-și amintească de ziua asta toată viața, poate chiar în cele mai nepotrivite momente – când avea să fie cu mâinile adâncite până la cot în apa din chiuvetă, spălând vasele de la cină. Sau în duș, mirosul dulce, de portocale, al șamponului preferat al mamei ei învăluind-o sau pe când și-ar fi ținut în brațe copiii pe care se ruga să-i aibă într-o bună zi. În astfel de momente avea să-și aducă aminte de această clipă și de toate celelalte care au dus la ea. Într-o manieră cât se poate de reală, acesta avea să fie începutul vieții ei de adult; tot ce avea să crească de-acum înainte avea să fie plantat în solul a ceea ce-și spuseseră ea și mama ei chiar aici.

Se întrebă dacă avea vreodată să treacă peste rușinea pe care o purta în permanență cu ea, așa cum se lăsase cândva împovărată de furie.

Acum Ruby avea să fie cea care să trimită cadouri la mii de kilometri depărtare, să lase mesaje după tonul de apel, să aștepte, să aștepte o veșnicie să primească un răspuns…

— Hei, Rube.

Ruby a deschis ochii și a văzut-o pe mama ei stând lângă ea. Se aplecase stângaci înainte în cârjele ei. Soarele îi aureola părul castaniu.

Ruby a sărit în sus.

— Mama! a șoptit ea, dându-și seama că nodul din gât nu o lăsa să spună mai multe.

— Mă bucur că te-ai întors. Bănuiesc că nu e la fel de ușor să scapi de mine pe o insulă.

Mama și-a aruncat cârjele într-o parte și a îngenuncheat încet în iarbă, lăsându-se apoi să cadă în fund. A pus articolul în poală și a rămas cu privirea ațintită asupra lui. Marginile paginilor se îndoiau în adierea blândă a vântului.

— Am citit fiecare cuvânt pe care l-ai scris despre mine și, trebuie să recunosc, mi-a frânt inima.

Lui Ruby îi venea să se ghemuiască la pământ și să moară acolo. Se gândea acum la cât de departe ajunseseră, ea cu mama ei, la drumul șerpuitor pe care îl parcurseseră din trecut și până în prezent, și a durut-o egoismul ei. Dacă nu era articolul, Ruby ar fi râs acum, povestindu-i mamei ei de noaptea precedentă. Poate ar fi vorbit despre chestii stupide de fete, nunți, inele, domnișoare de onoare și aranjamente florale.

— Mi-e atât de rușine, a spus ea. Am știut că acele cuvinte aveau să te doară. La început, numai asta mi-am dorit.

— Dar acum?

— Aș da orice să le pot lua înapoi.

Nora a zâmbit trist.

— Adevărul doare întotdeauna, Ruby. Este o lege a naturii, precum gravitația, a zis, mutându-și privirea spre port. Când ți-am citit articolul, m-am văzut pe mine. Poate că nu pare mare lucru, dar mi-am petrecut întreaga viața fugind de cine sunt eu cu adevărat și de locul de unde provin. N-am avut niciodată suficientă încredere în altcineva, încât să fiu eu însămi. Când am început rubrica de sfaturi, știam că oamenii nu aveau să mă placă, așa că am inventat-o pe Nora Bridge, femeia în care puteau avea încredere și pe care să o admire, și am încercat să imit propria creație. Dar cum aș fi putut? Greșelile pe care le făcusem – femeia care eram în realitate – mă țineau tot timpul pe dinafară, făcându-mă să-mi analizez propria viață.

Și-a îndreptat privirea înapoi la Ruby.

— Dar în tine am avut încredere.

— Știu, a zis Ruby, strângând din ochi.

— Și am avut dreptate să am încredere în tine, Ruby, Am știut-o de îndată ce am terminat de citit. Tu ai ascultat și ai scris și, când s-a sfârșit, m-ai scos pe *mine* la iveală. De la fata care se ascundea sub scări, la femeia care s-a ascuns în spatele zidurilor de la un institut de boli mintale, la femeia care se ascundea în spatele unui microfon. A zâmbit și a continuat: Până la femeia asta care nu se mai ascunde. M-ai făcut să mă văd pe *mine.*

— Știu că ți-am dat în vileag toate secretele, dar nu am de gând să public articolul. Nu vreau să-ți fac așa ceva.

— O, ba da.

Ruby n-a fost surprinsă că mama ei nu a crezut-o.

— Îți promit. Nu o să-l trimit spre publicare.

Nora s-a aplecat înainte, a luat mâinile lui Ruby într-ale ei și le-a ținut

strâns.

— Dar *vreau* să publici articolul. E un portret frumos și veridic a cine suntem noi și ne arată cine putem fi, tu și cu mine. Mai arată și cum dragostea poate fi greșită, dar și cum o poate lua de la capăt dacă crezi în ea. Ce ai scris tu acolo, Ruby… nu e trădare. Poate a fost la început, și pe bună dreptate. Am avut un drum lung și anevoios de parcurs. Dar, la capătul lui, am văzut cât de mult mă iubești.

Ruby a înghițit cu greu.

— Chiar te iubesc, mamă. Și îmi pare atât de…

— Ștt, gata cu asta. Suntem o familie. Ne mai călcăm pe coadă din când în când. Așa stau lucrurile.

Ochii Norei luceau de lacrimile neplânse.

— Iar acum o să intrăm în casă și o să-ți suni agentul. O să apar cu tine la emisiunea lui *Sarah Purcell.*

— Nici vorbă! O să te mănânce de vie!

— Să mă mănânce. Eu o s-o țin de mână pe fiica mea ca să-i dau putere. Lucrurile astea nu mă mai pot răni, Ruby. Și sunt nerăbdătoare să ripostez.

Ruby a privit-o pe mama ei plină de admirație. O făcea din nou, se schimba chiar dinaintea privirilor ei. Brusc, și-a adus aminte de o altă femeie.

— Ești uimitoare!

Nora a râs.

— Ți-a luat ceva să observi asta!

Capitolul 25

Am avut cele cincisprezece minute de faimă și, destul de uimitor, când ceasul a anunțat sfertul de oră, încă eram faimoasă. Eu și mama deveniserăm, aparent, adevărate simboluri, întruchiparea faptului că lumea asta atât de rapidă și de iute nu era, la urma urmelor, atât de urâtă. Are logică, dacă stai să te gândești. Trăim niște vremuri când știrile de seară te încarcă pe bandă rulantă cu reportaje deprimante.

Din nefericire, nimic nu ne mai surprinde. Stăm în sufragerie, pe canapeaua pe care ne-am permis să o cumpărăm după zece ani de salariu și scuturăm ușor din cap după fiecare reportaj. Uneori, avem curajul să

închidem televizorul sau să schimbăm canalul. Dar rareori ne întrebăm și de ce. Cine a declarat că un omor este mai demn de apărut la știri decât femeia în vârstă care livrează mâncare localnicilor bolnavi de SIDA?

Dar, așa cum zice Dennis Miller, sunt furioasă. Am aflat pe propria-mi piele că celebritatea nu este utopia pe care mi-o închipuisem eu, ceea ce m-a făcut să pun la îndoială interpretările celor din jurul meu. Oamenii faimoși au mai mulți bani… și mai puțină libertate; au mai multe opțiuni… și mai puțină sinceritate. Totul poate fi dat la schimb. Iar când permitem mass-mediei să aleagă eroii în locul nostru, deja suntem pierduți.

Ce am descoperit eu și mama este că nu suntem atât de izolați – niciunul dintre noi – pe cât am crede. Oamenii au nevoie și de vești bune, nu numai de vești proaste, motiv pentru care le-a plăcut la nebunie povestea mântuirii mele. Fata care își urăște mama… învață să-și iubească mama… fata renunță la carieră ca să nu-i frângă inima mamei.

Oamenilor le-a plăcut la nebunie. Și pe mine m-au plăcut.

Dar, mai mult decât orice, le-a plăcut de mama. I-au ascultat povestea vieții, narată lor asemenea unui roman, și au aclamat-o pentru toate prin câte a trecut. A devenit ceva mai mult decât doar o celebritate… a devenit una de-a lor. O femeie obișnuită, iar asta, surprinzător, a făcut-o să fie încă și mai faimoasă și mai iubită.

Îi ascult acum emisiunea de la radio și îi aud răspunsurile. Din când în când, se înfurie pe câte un ascultător care o etichetează drept o ipocrită și o ratată pentru faptul că și-a abandonat copiii.

Aș zice că vechea Nora Bridge ar fi cedat sub presiunea unui astfel de atac atât de precis și de personal. Dar nu și noua Nora Bridge. Cea din urmă ascultă și dă dreptate, apoi își reia discursul, vorbindu-le ascultătorilor despre darul greșelilor și despre miracolul familiei. Speră că oamenii vor învăța din alegerile ei nefericite, îi vrăjește cu vorbele ei, un lucru pe care îl face atât de bine, iar până la finalul emisiunii, ascultătorii ei se întind după șervețele ori se gândesc ce să facă să se reîmpace cu familiile lor. Cei mai deștepți dintre ei pun și mâna pe telefon.

Nimic nu înlocuiește conversațiile cu cei dragi. Să te gândești la ei, să visezi la ei, să îți dorești să fi făcut altfel lucrurile… toate astea nu sunt decât începutul. Dar cineva trebuie să facă și prima mișcare.

Bănuiesc că ăsta e unul dintre lucrurile pe care le-am învățat în această vară, deși nu e și cel mai important; nu e genul de lucru pe care să-l țin

aproape de sufletul meu și pe care să-l transmit mai departe fiicei mele, la timpul potrivit. A fost atât de simplu să culeg adevărurile pe care le-am aflat pe Insula Verii; nu a trebuit decât să le ridic din iarbă, de unde zăceau. Cât pe ce să mă împiedic de ele. Și m-aș fi împiedicat, dacă nu aș fi deschis ochii.

Ca mamă și fiică, suntem conectate una cu cealaltă. Mama este în oasele și în coloana mea vertebrală, mă ajută să stau dreaptă și să-mi fiu fidelă mie însămi. Este în sângele meu, făcându-l să-mi curgă prin vene. Este în bătaia inimii mele.

Nu-mi pot imagina viața fără ea.

Știu cât de prețios este timpul. Am învățat acest lucru de la dragul meu prieten Eric. Uneori, când închid ochii, îl văd așa cum era cândva, râzând, stând la prora bărcii lui, nerăbdător să ia în piept viața ce i se așterne dinainte. Îi aud vocea purtată de vânt, îi simt atingerea în picăturile de ploaie, ca apoi să-mi amintesc…

Viața este scurtă. Știu că, atunci când Eric va pierde lupta cu cancerul, lipsa lui îmi va fi de nesuportat. Voi pune mâna pe telefon și o voi suna pe mama, iar vocea ei mă va ajuta să-mi revin.

O femeie fără mama ei este o femeie înfrântă. Pierderea ei se resimte în oase, care lasă loc artritei. O știu prea bine acum.

Am plecat din Los Angeles ca o tânără încăpățânată, ranchiunoasă și cinică, purtând o povară grea pe umeri. Pe Insula Verii, m-am întregit. Și acum pot vedea cât de ușor a fost să fac acest lucru.

Am pornit în căutarea pieselor lipsă din viața mamei mele și, în schimb, le-am găsit pe ale mele.

•

— Crezi că se întorc curând?

Dean nu trebuia să-l întrebe pe Eric despre cine vorbește. În cele trei zile de când Nora și Ruby plecaseră, Eric speculase la nesfârșit despre posibila lor întoarcere. Dean știa că Eric uita uneori că mai purtaseră aceeași discuție. Alteori, se întâmpla să termine de vorbit despre ceva doar ca Eric să repete aceeași întrebare peste câteva clipe. *Crezi că se întorc curând?*

— De pe-o zi pe alta, a răspuns Dean.

Deși îi dădea mereu același răspuns, în mintea lui nu era la fel de sigur, iar nesiguranța îl ucidea lent. Nora suna în fiecare seară să vorbească cu Eric; Ruby era mereu plecată pe undeva, făcând publicitate sau având „o

întâlnire de afaceri”. Nu vorbise decât o singură dată cu ei și, deși îi spusese lui Dean tot ce voia să audă, simțise distanța crescând între ei.

Era faimoasă acum, așa cum își dorise dintotdeauna. Încă de când era mică, visase să fie iubită de către străini. Nu o putea învinovăți că-și dorea să se bucure de fiecare minut din proaspăta ei celebritate, dar nici nu se putea abține să nu se întrebe dacă încă mai avea loc și de el în viața ei.

Eric a tușit.

Dean s-a întors de la fereastră. Pentru o fracțiune de secundă a rămas șocat la vederea fratelui său. Așa i se tot întâmpla în ultimele zile. Declinul lui Eric avusese loc atât de brusc, uneori chiar de la o secundă la alta, încât Dean era prins pe nepregătite. Eric era atât de șters, atât de împuținat; zâmbetele lui se răreau pe zi ce trecea. Părea că și numai respiratul îl extenuează, iar medicamentele nu-i alinau durerea pentru prea mult timp.

— Putem să mergem afară? a întrebat Eric. Văd că e tare frumos azi.

— Sigur.

Dean a dat fuga afară și a pregătit totul. A mutat un șezlong din lemn la umbra unui copac, așezându-l în așa fel încât fratele lui să privească spre plajă. Apoi s-a întors la etaj și l-a înfofolit pe Eric în paturi grele, purtându-l pe brațe afară.

Ai fi zis că ducea în brațe un copil.

Dean l-a așezat pe fratele lui cu grijă în scaun. Eric s-a lăsat pe spătar, cufundându-se în mormanul de perne. A închis ochii și a zis:

— Doamne, ce bine e să simt soarele pe față!

Dean și-a privit fratele, a cărui față era îndreptată spre soare. Ceea ce vedea nu era un bărbat slăbit, chel, înfășurat într-o pătură multicoloră… ci curajul în cea mai pură formă a lui.

— Mă întorc imediat.

A dat fuga înapoi în casă și și-a luat camera, i-a pus un film alb-negru și s-a grăbit înapoi în curte. Apoi a început să facă poze.

Eric a deschis ochii. I-a luat un minut să se concentreze, apoi alte câteva ca să înțeleagă ce era cutiuța argintie pe care o folosea Dean. În cele din urmă, a scos un murmur slab de uimire și a ridicat o mână tremurătoare:

— O, Doamne, Dino… fără poze. Arăt ca un rahat întins pe un șezlong, a zis, întorcându-și capul.

Dean a lăsat în jos camera și s-a dus lângă fratele său, îngenunchind în dreptul lui.

— Haide, nici Tom Cruise nu se compară cu tine.

Eric s-a întors spre el.

— Am fost un bărbat așa frumos, a zis el, zâmbind, iar tu ai așteptat până când am ajuns să arăt ca extraterestrul din *Alien* ca să-mi faci o poză.

Dean a mângâiat fruntea umedă a fratelui său. Își dădea seama că Eric începea deja să obosească.

— Am ratat anii ăia, amice. Nu vreau să îi ratez și pe ăștia. O să am nevoie de… poze cu tine.

— Rahat, a mormăit Eric, ridicându-și o mână și ștergându-și ochii.

— Știi ce văd când privesc prin lentilele astea? Văd un erou.

Eric a deschis încet ochii și a zâmbit.

— Sunt gata pentru un prim-plan, domnule DeMille.

Dean a terminat rola de film, după care a pus camera pe masa de picnic și s-a întins pe iarbă lângă fratele său.

— Crezi că se întorc curând?

— De pe-o zi pe alta.

Dean s-a întors pe o parte și a privit în sus la Eric.

— Ruby e faimoasă acum. Mai știi că am văzut-o ieri în *Entertainment Tonight*? Dintotdeauna și-a dorit asta.

— Da, bine, și eu mi-am dorit să fiu astronaut. Dar apoi am ajuns pe cometa vomei de la bâlci.

— Cred că Ruby avea nevoie să fie faimoasă.

Eric s-a întors și el pe o parte, gemând ușor din pricina mișcării. S-a uitat în jos, la Dean.

— Crezi c*a faimă* își dorea?

— Am văzut pe pielea mea ce înseamnă asta. Am ieșit cu un supermodel acum câțiva ani. Poate fi o adevărată nebunie, toată lumea să te iubească.

— Asta nu e iubire.

— Mda, a zis Dean, deși nu simțea adevărul spuselor lui până în măduva oaselor.

— Eu știu ce este iubirea, amice. O să se întoarcă la tine, iar, dacă nu, e prea proastă ca să mai trăiască.

Dean s-a ridicat în capul oaselor. Acesta era singurul subiect pe care îl ocoliseră, singurul lucru despre care Dean nu putuse să-l întrebe pe Eric sau fusese prea atent să nu o facă. Dar întotdeauna rămăsese nerostit între ei. La început, fusese cât un bolovan; acum, era cât o pietricică. Dar mereu acolo,

sâcâindu-i, așteptând să fie eliberat.

— Cum a fost între tine și Charlie?

Eric a scos un mic sunet de uimire.

— Ești sigur că vrei să vorbim despre asta?

— Da.

Un zâmbet trist a înflorit încet pe chipul lui Eric, făcându-l să arate aproape din nou tânăr.

— M-am uitat la Charlie și mi-am văzut viitorul, a zis, rânjind. Nu că asta a părut ceva bun la momentul respectiv, de vreme ce știam că trebuia să-mi văd viitorul într-un corp purtător de uter. N-am vrut să fiu gay. Știam cât de greu avea să-mi fie… trebuia să renunț la visul american – copii, o casă în suburbii, o familie a mea. M-a sfârtecat pe dinăuntru.

Dean nu se gândise niciodată la asta, la ce însemna cu adevărat să fii gay. La nevoia de a alege între cine erai și cine te credea lumea a fi.

— Iisuse… îmi pare rău.

— Am vrut să vorbesc despre asta cu tine, dar tu aveai șaisprezece ani. M-am temut că o să mă urăști. Așa că am păstrat tăcerea. În cele din urmă, ce simțeam pentru Charlie devenise mai important decât orice altceva. L-am iubit atât de mult… iar, când a murit, o bună parte din mine a murit odată cu el. N-aș fi reușit să trec peste asta fără Nora. Ea mi-a fost mereu alături.

A închis ochii. Răsuflarea lui era întretăiată. Apoi, brusc, i-a redeschis, aplecându-se înainte.

— Unde mi-am lăsat radiera?

— E pe masa din bucătărie, a spus Dean, punând o mână pe brațul fratelui său. Ți-o aduc eu.

— O, a zis Eric, liniștindu-se numaidecât și cufundându-se la loc în perne. Crezi că se întorc curând?

Dean l-a mângâiat pe frunte.

— De pe-o zi pe alta.

Când a auzit răsuflarea regulată a fratelui său și-a dat seama că a adormit, așa că Dean s-a întins înapoi pe iarbă și a închis și el ochii. Soarele fierbinte se simțea plăcut pe fața lui, iar, dacă se chinuia suficient, aproape că se putea preface că asta e o zi obișnuită de vară de odinioară. Că el și Eric erau extenuați, dormind pe plajă după o zi lungă de înotat în golf…

S-a trezit când a auzit mașina oprind pe alee.

— Bună, Lottie! a strigat el, făcându-i somnoros cu mâna.

Nu s-a obosit să se și ridice. Se simțea atât de bine să zacă întins acolo, cu ochii închiși.

— Așa o saluți pe logodnica ta, acum faimoasă, căreia tot nu i-ai luat inel?

Dean a deschis larg ochii. Ruby era lângă el, cu mâinile în șolduri, blocând soarele. S-a ridicat repede în picioare și a luat-o în brațe, dându-i toate acele sărutări de la care se abținuse încă de când plecase.

Ea s-a tras înapoi, râzând.

— Doamne, cred că o să plec mai *des* de acasă. Îmi place cum sunt întâmpinată!

L-a luat de mână și s-a aplecat spre Eric, care încă dormea.

— Hei, Eric, a spus încetișor.

Eric a clipit.

— Bună, Sally.

Ea s-a încruntat spre Dean.

— E din ce în ce mai rău, i-a șoptit el. Începe să uite unde se află.

Ruby s-a lăsat pe vine în dreptul lui. Dean a sprijinit-o cu un braț pe după talie.

— V-am urmărit pe tine și pe Nora la *The Sarah Purcell Show.* Ați fost grozave!

Ruby a zâmbit larg.

— A fost distractiv. Distractiv în genul reporteri-care-te-urmăresc-și-când-te-duci-la-baie. E greu să fii faimos. Am refuzat ofertele pentru serial.

— Serios?

— Dar am acceptat oferta pentru scrierea unei cărți. Un roman, de data asta. M-am gândit că e ceva ce aș putea face și aici.

— Bună, băieți! a strigăt atunci Nora, făcându-le cu mâna.

A venit în dreptul lor, șchiopătând în noul ei ghips și punându-și o mână pe umărul lui Dean.

— Cum se simte Eric?

Dean a scuturat din cap și a mimat din buze:

— *Nu prea bine.*

Eric a deschis atunci din nou ochii.

— Nora? Tu ești?

Ea a îngenuncheat în dreptul lui. Dacă era șocată de cum îl găsea, nu a trădat nici cel mai mic semn.

— Sunt aici, Eric, a spus, luându-i mâna într-a ei. Sunt aici.

— Știam că trebuie să ajungi. Mi-ai văzut radiera? Cred că mi-a ascuns-o Sally.

— Nu, scumpule, nu am văzut-o, a răspuns, cu voce gâtuită. Dar știi ce zi e azi?

— Luni? a zis Eric, cu privirea ațintită asupra ei.

— E patru iulie.

— Dăm petrecere?

— Normal.

— Cu artificii? a zâmbit el obosit.

— Pune-te și dormi un minut. Îl rog pe fratele tău să se ocupe de grătar.

— Dean nu se pricepe deloc la grătar. Aruncă totul pe cărbuni. Tu m-ai lăsat mereu să fac eu peștele.

Ea l-a mângâiat pe frunte.

— Știu. Poate ai putea să supraveghezi.

— Da, a zis, rânjind înspre Dean. Ca să ia carnea de pe foc *înainte* să ardă!

Nora s-a aplecat înainte și l-a sărutat pe Eric pe frunte. Până când s-a ridicat în picioare, el adormise din nou. S-a întors și l-a văzut pe Dean cu ochii umezi. El i-a întins mâna, iar ea i-a luat-o. Au rămas toți trei acolo, ținându-se de mână, în mijlocul curții pentru multă, multă vreme. Nimeni nu a scos niciun cuvânt.

În cele din urmă, Ruby a spart tăcerea:

— Haideți să pornim petrecerea!

Dean i-a aruncat Norei o ultimă privire plină de suferință.

— Mulțumesc, a spus el încetișor.

Iunie nu lăsase încă locul lui iulie, însă petrecerea aceasta era tocmai ce avea Eric nevoie.

Cât timp Nora și Ruby s-au ocupat de mâncare și au instalat masa de picnic, Dean s-a dus la etaj, de unde s-a întors cu un casetofon. Muzica fusese dintotdeauna o parte însemnată a celebrării lor. A proptit boxele demodate și negre în fereastra deschisă, îndreptându-le spre curte. Apoi a găsit posturile de radio cu hituri (cu toate că niciunul dintre ei nu avea nevoie să le fie reamintit cât de iute trecea timpul) și a dat volumul la

maximum. În seara asta, avea să facă tot ce-i stătea în putință ca să dea timpul înapoi vreo zece ani.

Ca un răspuns, primul cântec care a răsunat din boxe a fost „Money for Nothing” al trupei Dire Straits.

Când s-a întors afară, Nora și Ruby pregătiseră deja totul. Porumbul fusese depănușat și învelit în staniol, salata de macaroane de la supermarket fusese pusă într-un castron de lut, gata să fie servită, iar somonul fusese asezonat și acoperit cu felii de ceapă dulce și lămâie.

Melodia s-a schimbat. Acum cânta Madonna, „Crazy for You”…

Dean și-a strecurat un braț pe după umerii lui Ruby și a tras-o mai aproape, mișcându-se în ritmul muzicii.

— Doamne, câte amintiri îmi trezește asta.

Ea l-a tras departe de masa de picnic.

— Hai, dansează cu mine!

El a luat-o în brațe și au dansat înapoi în timp. Dacă închidea ochii, ar fi văzut sala de sport a liceului, decorată toată cu sclipici, staniol și șervețele. Ar fi văzut-o pe Ruby îmbrăcată în rochia ei din poliester, albastră, cu bretele subțiri, din strasuri și cu părul ei lung acoperindu-i spatele.

Doar că nu a închis ochii, nu a mai privit în urmă. De-acum încolo, nu voia să privească decât înainte.

Când melodia s-a schimbat din nou, începând „Da Do Ron” a lui Shaun Cassidy, Nora a șchiopătat și ea, începând să danseze cu ei. De pe șezlong, Eric făcea tot ce putea ca să țină ritmul muzicii din bătaia palmelor.

Și-au petrecut restul zilei râzând. Au vorbit, rememorând zilele de odinioară și făcând planuri de viitor. Au mâncat de pe farfuriile de carton. Eric a reușit chiar să ciugulească niște somon. Iar când întunericul s-a așternut în cele din urmă peste petrecerea lor, au aprins artificiile și le-au lansat în aer.

Ruby s-a dus la țărm, cu spatele la port, scriind din șuvoaiele de lumină RUBY ÎL IUBEȘTE PE DEAN. De lângă ea, Nora a scris ÎMI IUBESC FETELE ȘI INSULA VERII PENTRU TOTDEAUNA. Amândouă zâmbeau larg când le-au făcut cu mâna lui Dean și lui Eric.

Eric și-a întors capul. Când privirile li s-au întâlnit, Dean s-a simțit cuprins de ghearele fricii. Fratele lui arăta nespus de îmbătrânit și de extenuat.

— Te iubesc, frățioare.

Lumea s-a învârtit în jurul celor doi când stăteau în curtea cufundată în beznă. Tăcerea s-a așternut în jurul lor, înăbușind muzica și sunetul celor două femei care râdeau. Tăcerea bruscă părea nesfârșită, întunecată și periculoasă.

— Și eu te iubesc, Eric.

— Nu vreau nicio slujbă de înmormântare. Vreau o petrecere, ca asta, ca în vremurile bune. Aruncați-mi cenușa de pe barcă. Poate când treceți pe sub podul de la Trecătoarea Decepției.

Dean nu-și putea imagina una ca asta, să se afle pe barcă, urmărind cu privirea cenușa care plutea la suprafața mării verzi și înspumate, gândindu-se la acei ochi albaștri în care nu avea să se mai uite niciodată…

Eric a început să răsufle din ce în ce mai greu. A închis ochii.

— Nu găsesc lista jucătorilor.

— Ți-o aduc eu.

Eric a deschis atunci ochii. Nu părea să se poată concentra.

— Adu-o pe mama, te rog. Am nevoie să vorbesc cu ea.

Dean a încremenit.

— E aici, nu-i așa?

Dean a încuviințat iute din cap, ștergându-și lacrimile din ochi.

— Firește că e aici.

Eric a zâmbit și s-a lăsat înapoi pe perne.

— Știam eu că va veni.

— Mă duc după ea.

Lui Dean a părut că-i ia o oră să traverseze micul petic de iarbă, în timp ce mergea, a început să audă din nou sunetele din jur – muzică, râsete, valurile ce veneau dinspre plajă. La radio se auzea „That's What Friends Are For".

— Vino, Dino! l-a strigat Ruby, râzând și trăgându-l după ea. Încă nu mi-ai scris numele.

Dean nu s-a simțit în stare să-i întindă mâna. Se simțea de parcă s-ar fi destrămat, de parcă s-ar fi năruit la cea mai mică mișcare.

— O vrea pe mama.

Nora și-a dus numaidecât o mână la gură, dar, chiar și așa, i-a scăpat un mic scâncet.

Ruby a lăsat să-i scape tubul de artificii, care a început să împroaște din iarbă, dar pe care l-a strivit apoi cu grijă cu piciorul.

Într-o liniște deplină, cei trei s-au îndreptat spre Eric. Dean putea auzi totul acum, până și iarba sub picioarele lor.

Ruby a fost prima care a îngenuncheat în dreptul lui Eric. S-a uitat la el, iar Dean a văzut că avea lacrimi în ochi.

Eric i-a zâmbit.

— Te-ai descleștat…

Dean s-a încruntat auzind cuvintele învălmășite; dar, destul de surprinzător, Ruby a părut că înțelege.

— Așa e, a răspuns încetișor, aplecându-se să-l sărute pe obraz.

— Să ai grijă de fratele meu.

— O să am.

Eric a oftat și a închis din nou ochii. Dean s-a apropiat de Ruby, i-a luat mâna și i-a strâns-o.

— O, Doamne! a șoptit ea, iar el a știut că se întreabă, de fapt, cum avea să treacă peste asta. Cum aveau toți să treacă peste asta.

Eric a ațipit câteva minte, după care a deschis din nou ochii, clipind cu greu.

— Mama? a zis și s-a uitat în jur. O notă de panică a părut că i se distinge din voce. Mamă?

Dean s-a agățat de mâna lui Ruby. Atingerea ei era un soi de colac de salvare pentru el, singurul lucru care îl ținea la suprafață.

Nora s-a lăsat în dreptul scaunului, așezându-se pe marginea lui.

— Sunt aici, scumpule. Sunt chiar aici.

Eric s-a uitat lung la ea, cu o privire sticloasă și încețoșată.

— Dino a venit acasă… la mine. Știam că o s-o facă. Și știam că o să vii și tu. Tata unde e?

Nora l-a mângâiat pe frunte.

— Firește că am venit. Iartă-mă că a durat atât.

Eric a oftat prelung. Apoi a zâmbit și, preț de o secundă, privirea a părut că i se limpezește.

— Să ai grijă de Dino pentru mine. Va avea nevoie de tine de-acum.

Nora a înghițit cu greu.

— Eu și tatăl vostru vom avea grijă de el, a zis pe o voce gâtuită.

— Mulțumesc… Nora. Tu ai fost dintotdeauna mama mea.

Eric a zâmbit și a închis ochii. O clipă mai târziu, a șoptit

Charlie, tu ești?

După care s-a dus.

EPILOG

Decembrie

Capela de pe Insula Verii era îngustă, cu un acoperiș țuguiat, o clădire din șindrilă înălțată pe vârful unui mic deal. Chiar și acum, în toiul iernii geroase și cenușii, clădirea era acoperită de iederă lucioasă și verde. Plante agățătoare maronii încadrau ușile duble; peste câteva luni, aveau să le dea din nou frunzele, o explozie de verde și de boboci purpurii.

— Încă nu-mi vine să cred că nu m-ai lăsat să umplu biserica de flori!

Ruby a râs la spusele mamei ei. Se opriseră în mica parcare cu pietriș de lângă biserică, așteptând feribotul să tragă la doc.

— Îți mulțumesc, Martha Stewart, pentru ce se poartă ca decorațiuni de nuntă. Dar așa e fix cum îmi doream să fie. E singura decorațiune care contează pentru mine.

— Este în mijlocul iernii. Știi că nu e căldură în capelă, a spus Nora, încrucișându-și brațele la piept. Costumul ei verde și elegant din lână marca St. John îi scotea în evidență nuanță ivorie a pielii. Nicio pală de vânt nu-i deranja părul aranjat cu grijă. Din nefericire, era neobișnuit de frig pentru săptămâna cu Crăciunul.

Spre meritul ei, Nora a încercat să zâmbească.

— Mi-am dorit să planific ziua asta pentru tine. Să fie perfectă din toate punctele de vedere.

Zâmbetul lui Ruby a fost unul blând și plin de înțelegere.

— Nu, mamă. Ți-ai dorit să o planifici pentru tine.

— Și ăsta e dreptul meu, fir-ar să fie!

Un zâmbet scurt i-a apărut pe buze.

— Poate Jenny o să facă ce trebuie?

— O luptă la care aș plăti bilet – tu și Caroline bătându-vă care să planifice ziua specială a lui Jenny. Probabil ai vrea o mică slujbă la Vatican.

Nora a râs și s-a apropiat de fiica ei.

— Te iubesc, Ruby, a spus încetișor. Doamne, deja plâng!

Ruby a vrut să spună ceva, dar chiar atunci s-a auzit hornul feribotului.

În doar câteva minute, trei mașini au apărut pe alee, parcând una lângă alta. Ușile s-au deschis, iar restul găștii și-a făcut apariția.

Caroline, arătând la fel de frumoasă și de elegantă ca o floare de apă într-o rochie de mătase, albastru-deschis. Lângă ea, Jere venea cu copiii. Toți păreau ca scoși dintr-o reclamă la marca Ralph Lauren.

Caroline a îmbrățișat-o strâns pe Ruby, după care s-a dat înapoi. Ochii îi erau plini de lacrimi și zâmbea.

— Surioara mea în… dar s-a oprit, încruntată. Ce porți?

Ruby a pozat pentru ea. Ce fusese cândva rochia rușinii acum devenise rochia ei de mireasă.

— Nu e grozavă?

Caroline a scanat-o de sus până jos, observându-i decolteul adânc și crăpătura pe aproape tot piciorul.

— N-ai găsit asta în *Modern Bride.*

— E Versace.

— Sunt sigură, a zis Caroline, zâmbind larg. Arăți superb.

Jere a venit în dreptul soției sale și a luat-o de mână.

— Bună, Ruby, a spus el, așezând-o pe Freddie pe șold. Arăți grozav!

— Aș putea să mă obișnuiesc cu asta, a răspuns ea, zâmbind larg. Era și Rand acolo, în costumul lui negru și elegant. Marilyn era lângă el, ținându-l în brațe pe fiul lor. Venise și Lottie, care-și purta rochia ei cu volane „de oraș” și o pălărie mare de paie. Singura concesie pe care o făcuse față de iarnă era perechea de bocanci negri și mari.

Rand a sărutat-o pe Ruby pe obraz și i-a șoptit:

— Salutare, Hollywood, arăți ca o prințesă!

— Salutare și ție, tată.

Ruby și-a ridicat privirea la Marilyn, care stătea mai la o parte de mulțime. Ruby i-a adresat un zâmbet larg.

— Bună, Marilyn, mă bucur că ai venit. Ce-mi face frumușelul de frățior?

Marilyn a zâmbit și ea și a venit mai în față.

— E bine. Arăți fabulos!

Apoi, au început cu toții să vorbească deodată, acoperindu-se unul pe celălalt.

Atunci, o altă mașină a tras în parcare. Dean a coborât din ea, trântind portiera. În costumul lui negru Armani, arăta atât de chipeș, încât, preț de o

secundă, lui Ruby i s-a tăiat respirația. S-a dus la ea și i-a adresat un zâmbet atât de seducător, încât ea a simțit cum i se înfierbântă toată fața.

Cu blândețe, i-a luat mâinile într-ale lui.

— Suntem pregătiți?

Toată viața am fost pregătită pentru asta, ar fi vrut să-i răspundă, însă inima îi era atât de plină, încât nu a putut decât să încuviințeze din cap.

— Atunci să mergem!

Au intrat împreună în biserică. Înăuntru, culoarul despărțea două rânduri separate de strane cioplite în lemn.

Altarul era o masă simplă dintr-o bucată de lemn, pe care se aflau două lumânări albe și groase din ceară de albine. Flăcările lor pâlpâitoare eliberau un miros dulce de levănțică uscată manual. O eșarfă aurie din mătase cu o cruce simplă, roșie, decora masa pe toată lungimea ei. Într-un colț se afla un mic brad nobil care strălucea plin de luminițe albe de Crăciun.

Membrii familiei și-au găsit locurile și s-au așezat cu toții laolaltă. Jere a scos camera video și a început să filmeze.

Dean a traversat singur culoarul, oprindu-se la capăt, în dreptul altarului.

— Ești gata?

Ruby l-a auzit pe tatăl său și s-a întors puțin. Acesta s-a apropiat de ea, oferindu-i brațul. Știa că zâmbetul ei e puțin tremurător, dar era în regulă. L-a prins de braț și l-a lăsat să o conducă la altar.

Acolo, el s-a oprit, s-a aplecat înainte și a sărutat-o pe obraz.

— Te iubesc, Hollywood, i-a șoptit el.

Emoțiile ei aproape că-i scăpau de sub control. N-a putut decât să încuviințeze în timp ce el a făcut un pas în spate, lăsând-o în dreptul lui Dean.

Chiar în fața lor, pe altar, se afla o fotografie mare, într-o ramă din lemn, vopsit în auriu și bogat ornamentată. Singura decorațiune care conta.

Eric.

În fotografie, avea vreo cincisprezece ani și stătea la prova bărcii *Wind Lass*, cu fața întoarsă pe jumătate spre cameră. Zâmbea.

Dean s-a uitat lung la poză. A oftat, iar ea a știut că el își aduce aminte. Și-a strecurat mâna într-a lui și i-a strâns-o, șoptindu-i:

— E aici, cu noi.

— Știu, a răspuns el, strângând-o de mână la rândul lui. Știu.

Părintele Magowan le-a zâmbit. Sora Helen i-a făcut scurt cu ochiul lui Ruby, după care s-a dus la orgă și s-a așezat pe scaunul din fața ei.

— Dragi enoriași, ne-am adunat aici pentru a sărbători uniunea dintre acest bărbat și această femeie în sfânta taină a căsătoriei.

Vocea lui bogată și melodioasă umplea capela cea mică.

În cele din urmă, a ajuns la partea cu:

— Cine o dă pe această femeie în căsătorie?

Era singurul lucru pe care Ruby îl ceruse de la slujbă, această întrebare, iar când s-a întors și i-a văzut pe mama și pe tatăl ei stând împreună, a știut că făcuse lucrul potrivit. Era o imagine pe care și-ar fi dorit să o păstreze de-a pururi în inima ei.

Rand s-a uitat la Nora, care plângea fără să se ascundă. Și-a strecurat brațul pe după umerii ei și a tras-o mai aproape.

— Noi, a rostit el mândru. Eu și mama ei.

Caroline plângea și ea de-acum, iar Ruby a văzut cum Jere s-a tras mai aproape de ea, cuprinzând-o de talie.

Ruby s-a întors atunci cu fața la Dean și s-a uitat în ochii lui albaștri, strălucitori, uitând de toți ceilalți din jur. Slujba a continuat, cuvinte rostite în tăcerea întreruptă numai de sunetul blând al orgii.

— …Poți săruta mireasa.

Dean a privit-o cu ochii umezi.

— Am așteptat o viață întreagă acest moment, a spus el încetișor. Am să te iubesc mereu, Ruby.

Ea a văzut în ochii lui totul: trecutul ei, prezentul ei și viitorul. Și-a văzut copiii jucându-se în apele reci din golf… cinele de Crăciun cu o mulțime de scaune în jurul mesei… ba chiar s-a văzut și la bătrânețe, amândoi cu părul alb și cu privirea încețoșată, iar atunci a știut că nu avea să uite nicicând această clipă.

— E bine, a spus ea, zâmbindu-i larg și simțindu-și pe buze gustul sărat al propriilor lacrimi.

Știa că avea să-și strice machiajul pentru care plătise mama ei, însă nu-i păsa.

El s-a aplecat să o sărute.

În spatele lor, familia a început să aplaude și să scandeze urale și să râdă vesel.

Deodată, Elvis – într-o salopetă albă plină cu paiete – a intrat pe ușă.

Regele și-a trecut o mână prin părul lui pomădat, a adresat mulțimii un zâmbet în colțul gurii și a început să cânte.

Era puțin tulburat[{17}].

virtual-project.eu

violin

[1] *The Tonight Show with Jay Leno*
[2] University of California, Los Angeles.
[3] Film pornografic din 1987.
[4] Joc de cuvinte: *hash* poate însemna atât tocană, cartofi, bufet, restaurant, cât și hașiș.
[5] The Space Needle sau Acul spațial este un turn de observare, un simbol al orașului Seattle.
[6] *Good driver discount* – o reducere care se aplică după cinci ani în care șoferul nu a înregistrat niciun incident rutier.
[7] Franciză americană de muzee ale căror exponate sunt atât de stranii, încât privitorii nu pot fi siguri dacă sunt într-adevăr reale sau nu.
[8] În engleza, *ruby.*
[9] *Laverne & Shirley* (inițial *Laverne DeFazio & Shirley Feeney*) este un serial de televiziune american care a fost difuzat pe ABC din 1976 până în 1983.
[10] În traducere, *Toată lumea știa.*
[11] Joc de cuvinte intraductibil: *crack* înseamnă atât crăpătură, cât și cocaină.
[12] „Nimeni nu o să ne oprească acum”.
[13] Joc de cuvinte intraductibil. În Statele Unite ale Americii, Congresul este alcătuit din două camere: Senatul și Camera Reprezentanților, în engleză *House of Reprezentatives.*
[14] Corinteni 13:11
[15] Tu și eu împotriva lumii.
[16] *Eyes Wide Shut* (1999).
[17] Referință la melodia lui Elvis Presley „I’m all Shook Up”

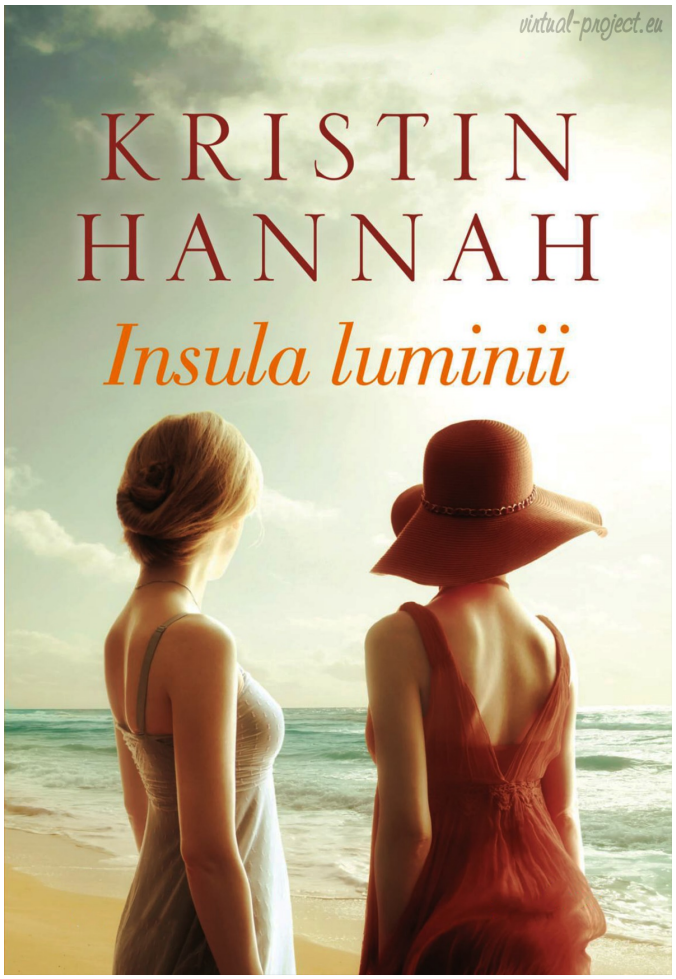
virtual-project.eu
KRISTIN
HANNAH
Insula luminii